Danielle Steel

Dincolo de aparențe

Traducere din limba engleză:

Emilia Bratu

Editura Litera

Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

STEEL, DANIELLE

Dincolo de aparenţe

Minunaţilor mei copii – nişte oameni extraordinari pe care îi admir, îi iubesc şi îi respect foarte mult. În special lui Sam, Victoriei, Vanessei, lui Maxx şi Zarei pentru că sunt curajoşi, iubitori, răbdători şi dârzi. Tuturor bărbaţilor şi femeilor de excepţie din forţele federale, locale şi de stat, deseori nevăzuţi şi neştiuţi, care ne protejează.

Cu profunde mulţumiri şi cu toată dragostea, d.s.

Blândeţea este mai puternică decât asprimea. Apa este mai puternică decât piatra. Dragostea este mai puternică decât violenţa.

Herman Hesse

capitolul 1

Peter Matthew Morgan stătea în picioare lângă tejghea şi-şi aduna lucrurile. Avea un portofel cu patru sute de dolari strânşi în închisoare şi documentele care confirmau eliberarea condiționată. Actele trebuia să le aibă la el şi să le prezinte agentului de eliberare condiționată. Era îmbrăcat cu hainele pe care le primise de la închisoare: jeanşi, un tricou alb şi o cămaşă de blugi pe deasupra, o pereche de adidaşi şi şosete albe. Era o țintă complet diferită de cea cu care intrase în închisoare. Petrecuse patru ani şi trei luni în Pelican Bay. Executase perioada minimă din pedeapsă, care fusese oricum mult prea mare pentru o primă condamnare. Fusese prins cu o cantitate foarte mare de cocaină, judecat, condamnat şi trimis la închisoarea de stat din Pelican Bay.

La început, vânduse cocaină doar prietenilor. Pe parcurs, se apucase serios de droguri şi ajunsese să îşi susțină familia din ce vindea. În şase luni, până să fie prins, reuşise să strângă aproape un milion de dolari, însă nici cu atâția bani nu mai putea acoperi datoriile pe care le făcuse în urma unor jonglerii financiare: droguri, investiții proaste, vânzări neinspirate, bunuri ipotecate.

O vreme, fusese agent la bursă, însă avusese probleme cu SEC. În cazul în care capetele de acuzare ar fi fost suficient de solide, ar fi fost arestat de agenții federali, însă acest lucru nu se întâmplase. Trăise pe picior mult prea mare, exagerase peste măsură, intrase în atât de multe necazuri şi devenise atât de dependent de droguri şi de anturajul nepotrivit, încât singura modalitate prin care îşi putea acoperi datoriile față de cel de la care îşi lua drogurile fusese să devină dealer pentru el. Mai mult decât atât, făcuse o serie de şmecherii cu cecuri nări de fonduri, însă avusese noroc. După stat pentru trafic de cocaină, angajatorul e să depună plângere. Ce rost ar mai front câți bani furase, nu mai avea cum să fi e întâmplase de mult, şi oricum nu fusese consistentă. În niciun caz, nu avea cum să pereze banii. Angajatorului îi fusese şi milă cucerea uşor pe oricine, reuşea să câştige turor.

organ era genul de băiat bun, care o lause de De-a lungul vieții, alesese mult prea des 1 mai scurt, ratând absolut toate ocaziile de Prietenii şi partenerii, lui de afaceri le commai ales pe soția şi pe fetițele lui. Căzuseră psei lui de judecată şi jongleriilor necugetate făcuse. Cu toate acestea, oricine putea spune ter Morgan că, în adâncul sufletului, era un abă. Era greu de apreciat ce nu mersese bine. E că

multe nu merseseră cum trebuia, ui, care murise când acesta avea trei ani, prove – o familie cunoscută în cercurile înalte din New era familiei se risipise de-a lungul anilor, iar i Peter reuşise să cheltuiască toată moştenirea înainte ca Peter să crească mare. La scurt timp tatăl lui Peter murise, mama lui se căsătorise cu tocrat tânăr şi foarte influent. Acesta era moşteunei familii de bancheri importante, care avuse ijă de Peter şi de surorile lui, îi iubise şi se îngrieducația lor, trimițându-i la cele mai bune şcoli, alături de ceilalți doi frați vitregi, care apăruseră a lui Peter în timpul căsniciei lor. Familia părea i mai cu seamă înstărită, deşi, în timp, mama lui începuse să aibă probleme serioase cu băutura, nd chiar într-o clinică de dezalcoolizare, lăsându-i ter, pe fratele şi pe sora lui aproape orfani. Tatăl treg nu îi adoptase niciodată şi, iar după ce mama urâse, acesta se recăsătorise. Noua lui soție nu a e acord ca acesta să se împovăreze financiar, sau ice alt fel, din pricina a trei copii care nici măcar nu erau ai lui. Acceptase să fi susțină pe ceilalți doi copii pe care îi avea din prima căsătorie, deşi şi pe ei i-ar fi trimis la internat. Sub nicio formă însă nu voise să aibă de-a face cu cei trei copii din căsnicia soțului ei cu mama lui Peter. În cele din urmă, tatăl vitreg se hotărâse să le plătească internatul şi facultatea şi să le

acorde o rentă, dar le mărturisise cu sfială că nu putea să le mai ofere un acoperiş deasupra capului şi nici vreun alt ajutor financiar.

Din acel moment, Peter îşi petrecuse toate vacanțele la şcoală sau acasă la prietenii lui, pe care reuşea să fi cucerească. Căci, într-adevăr, era chiar fermecător. După moartea mamei lui, Peter învățase să trăiască de pe urma inteligenței lui. Era tot ce avea şi se descurca chiar foarte bine. Părinții prietenilor lui erau singura sursă de iubire şi de grijă pe care o primise în toți acei ani.

De multe ori, în timpul vacanțelor pe care le petrecea la prieteni, aveau loc tot felul de incidente. Odată cu plecările lui, se întâmpla să dispară ca din senin şi absolut misterios bani şi rachete de tenis. Obişnuia să împrumute haine şi nu le mai aducea înapoi. Odată, dispăruse fără urmă un ceas de aur, şi, prin urmare, o menajeră fusese forțată să îşi dea demisia. Mai târziu, se descoperise că Peter se culcase cu ea, deşi la acea vreme avea doar şaisprezece ani. Banii pe care îi luase pe ceasul pe care menajera îl furase la presiunea lui îi ajunseseră vreme de şase luni. Toată viața se zbătuse să facă rost de bani pentru a se întreține. Prin urmare, era în stare de orice. Era o companie atât de plăcută şi părea aşa bun şi politicos, încât, atunci când

lucrurile luau o întorsătură urâtă, toată lumea îl considera nevinovat. Pur şi simplu era de neconceput ca un băiat ca el ar fi ca capabil de vreo faptă rea sau de vreun delict.

La un moment dat, un psiholog a sugerat că Peter ar avea tendințe sociopate, însă până şi directorului şcolii i-a venit greu să creadă. Psihologul îşi dăduse seama că, dincolo de suprafață, se ascundea o conştiință nu tocmai curată. Imaginea de la suprafață era însă fermecătoare. De fapt, nimeni nu prea ştia cum era Peter dincolo

Înainte de orice, era un supraviețuitor, rmecător, isteț şi arătos, care avusese parte inioane de-a lungul vieții. Nu se putea baza

1 însuşi, iar în adâncul sufletului era foarte claseră moartea părinților, faptul că tatăl său instanțase, lăsându-l aproape fără niciun ban, a nu îşi mai văzuse cele două surori de când imişi la internat, pe Coasta de Est. Mai târcultate, vestea că sora lui de optsprezece ani e lovise năprasnic sufletul său deja chinuit, orbea despre întâmplările prin care trecuse re suferințele pe care acestea i le provocaseră. Al, părea un tip echilibrat, optimist şi bineint, care ar putea cuceri aproape pe oricine – ceea reuşea. Soarta nu fusese tocmai dreaptă cu el, era n-ar fi bănuit acest lucru. Nu existau semite ale suferințelor prin

care trecuse. Cicatricile uit prea adânci, şi bine ascunse, eile îi cădeau în brațe la fel de uşor cum cad frucn copaci, iar bărbații se simțeau bine în compai. Prietenii şi-l aminteau bând mult în facultate, iciodată nu îşi pierduse controlul său, cel puțin, ase să se vadă. Rănile din sufletul lui erau adânci nse.

ntru Peter Morgan era foarte important să dețină olul. Întotdeauna avea un plan. Tatăl lui vitreg îl! sese să studieze la Duke, unde obținuse o bursă inlă pentru Harvad Business School şi unde absolvise astre în administrarea atacurilor. Avea toate instruțele necesare, arăta bine, avea o minte strălucită şi va relații importante, pe care reuşise să le stabilească colile de elită pe care le urmase. Era incontestabil tul că putea ajunge foarte departe. Nimeni nu se înia că Peter Morgan avea să reuşească în viață. Era un în privința banilor, sau cel puțin aşa părea, şi avea ultime de planuri. După ce absolvise facultatea, priise o slujbă pe Wall Street, într-o firmă de brokeri.

doi ani după absolvire însă, lucrurile începuseră să ia într-o direcție greşită. Încălcase câteva reguli, golise câteva conturi şi „împrumutase” niscaiva bani. O vreme, situația lui nu fusese chiar roz, dar, la puțin timp, ca de obicei, îşi revenise. Se mutase la o bancă de investiții şi, pentru o

perioadă scurtă de timp, fusese considerat băiatul de aur de pe Wall Stret. Avea tot ce îi trebuia pentru a reuşi în viață, mai puțin o familie şi o conştiință. Întotdeauna avea în cap un scenariu şi un plan care să-l ajute să ajungă la linia de finish mai repede decât ceilalți. În copilărie, învățase că viața poate să o ia razna în orice moment, iar el trebuia să îşi poarte de grijă. Era de părere că în viață şansa îți poate surâde uneori, dar că, în general, norocul ți-l faci singur.

La douăzeci şi nouă de ani, se căsătorise cu Janet, o debutantă fermecătoare, care era întâmplător fiica managerului companiei pentru care lucra. Doi ani mai târziu, deja aveau două fetițe adorabile. Avea o viață perfectă. Îşi iubea soția şi era înnebunit după fetițele lui. Părea că, în sfârşit, în fața lui se aşternea un drum lin şi lung. La un moment dat însă, din motive greu de imaginat, lucrurile au început să scârțâie din nou. Nu vorbea decât despre bani şi devenise obsedat să facă tot mai mulți, indiferent de implicații. Unii erau de părere că se distra mult prea mult. Totul devenise prea uşor. Se trezise dintr-odată într-o viață de aur, se juca prea mult cu focul, devenise avid şi încet lucrurile îi scăpaseră de sub control. În cele din urmă, toate jongleriile şi vechiul său obicei de a se înfrupta din tto ce dorea aveau să-l ducă la pierzanie. Începuse să

aleagă soluțiile cele mai uşoare şi să facă afaceri necurate. Deşi nu erau motive suficient de puternice ca să îl concedieze, socrul său nu avea de gând să le tolereze. Peter se îndrepta cu mare viteză către dezastru. În timpul unor plimbări pe domeniul socrilor săi din Connecticut, avusese câteva discuții cu tatăl lui Janet, care ținuse să se facă înțeles. În mai puține cuvinte, îi explicase că succesul nu se câştigă cu un prânz gratis sau cu un bilet de tren expres. Îl avertizase că afacerile pe care le făcea şi sursele pe care le folosea aveau să-l înfunde într-o bună zi. Poate chiar foarte curând. Îi ținuse o predică despre cât este să fii integru, convins că Peter o să fii socrul său îl plăcea. Din păcate, nu reuşiite şi să-l preseze.

şi unu de ani, Peter începuse să se drogheuzament. Pretindea că drogurile nu sunt a toți se droghează şi că, datorită lor, totul zant şi mai interesant. Janet era extrem de in cauza lui. La treizeci şi doi de ani, Peter a deja mari probleme, pierduse controlul onsumului de droguri, deşi nu voia să recupuse să fi cheltuiască banii soției, până când tăiase orice sursă de venit. Un an mai târziu, it să părăsească firma, iar soția lui se retrăsei, distrusă şi traumatizată de experiențele pe e alături de Peter. Nu fusese niciodată agresiv consuma tot timpul cocaină şi nu mai avea

prea lucrurilor. Atunci tatăl ei descoperise dacare le făcuse şi banii pe care îi sustrăsese „cu de la firmă. Pentru că erau rude şi nu voiau sa de ruşine, părinții lui Janet îi achitaseră toate Peter fusese de acord să-i încredințeze ei fetele, ea vreme aveau doi, respectiv trei ani. La scurt pierduse dreptul să le viziteze în urma unui în care, împreună cu alte trei femei, consumase are de cocaină pe un iaht din East Hampton. Vreme, fetele erau la el în vizită. Doica fetelor o e Janet de pe mobil, iar Janet îl amenințase că Poliția de Coastă peste el. Peter le dăduse jos de iar Janet nu îi mai permisese să le vadă niciodată, ele nu se opriseră însă aici. Împrumutase sume pentru droguri şi pierduse toți banii pe care îi în investiții riscante pe piața materiilor prime, noi înainte, oricât de bune erau recomandările cât de deştept era, nu mai reuşise să-şi găsească de Aşa cum se întâmplase şi cu mama lui înainte să a, Peter era în cădere liberă. Nu numai că nu avea dar era şi dependent de droguri, doi ani după ce Janet îl părăsise, încercase să îşi scă ceva de lucru la o firmă de investiții cu capital de risc din San Francisco, însă nu reuşise. În cele din urmă, ajunsese în San Francisco, dar se hotărâse să facă trafic cu cocaină. La treizeci şi cinci de ani, când oricum era urmărit de foarte mulți oameni care voiau să îşi recupereze datoriile,

fusese arestat pentru posesie de cocaină în cantitate mare cu intenția de a o vinde. Făcuse deja o avere din treaba asta, dar, la vremea la care fusese arestat, datoriile pe care le avea la nişte indivizi foarte periculoşi erau de cinci ori mai mari. Aşa cum mulți dintre cei care l-au cunoscut au spus când au aflat vestea, Peter avusese lumea la picioare şi reuşise să distrugă totul pe veci. Când îl arestaseră, era îndatorat până peste cap şi risca să fie omorât oricând de către dealerii care îi vânduseră droguri, dar şi de către cei care îl finanțaseră. Nu înapoiase nimănui niciun ban. Nu avea resursele financiare necesare. În majoritatea cazurilor, când datornicii de teapa lui Peter ajungeau la închisoare, datoriile se ştergeau, dacă nu erau de-a dreptul uitate. Uneori, în cele mai rele cazuri, datornicii erau omorâți în închisoare. Doar dacă aveau noroc scăpau basma curată. Peter spera să fie şi el printre cei norocoşi.

Când intrase la închisoare, Peter deja nu-şi mai văzuse fetițele de doi ani şi nici nu prea mai avea şanse să le vadă curând. Pe tot parcursul procesului, arătase multă stăpânire de sine, iar când venise momentul să depună mărturie, lăsase impresia unui om inteligent şi plin de regrete. Avocatul lui încercase să obțină o suspendare, însă judecătorul nu se lăsase păcălit prea uşor. Mai văzuse

oameni ca Peter, deşi nu foarte mulți, însă niciodată nu mai văzuse unul care să rateze atâtea ocazii, aşa cum o făcuse el. Reuşise să-l citească foarte bine pe Peter şi îşi dăduse seama că ceva era în neregulă cu el. Era o discre-panță mare între felul în care arăta şi lucrurile pe care le făcea. Judecătorul nu se lăsase impresionat de discursul presărat cu regrete false, pe care Peter îl recitase foarte frumos. Părea un tip abil, dar lipsit de sinceritate. Cu siguranță, ştia să se facă plăcut, însă alegerile pe care le făcuse fuseseră îngrozitoare. Când juriul îl declarase vinovat, judecătorul îi dăduse o pedeapsă de şapte ani la Pelican Bay, în Crescent City, la Dmetri nord de San Francisco şi şapte de granița cu Oregon – o închisoare de in care îşi ispăşeau pedeapsa 3.300 de infractori din California. Sentința prea aspră pentru Peter – nu avea zise sentința, respectiv după patru ani eliberat. Scăpase de dependența de banca lui, lucrase în biroul directoai mult pe la calculator, şi nu avusese iplinară în toți cei patru ani. Directoru care lucrase era convins că regretele era pentru toți cei care îl cunoşteau: ei nu avea de gând să dea din nou de şase lecția. Chiar şi în fața comisiei dițională mărturisise că singurul lui a fetele din nou şi să devină tatăl cu zi ele ar putea să se mândrească. Peter agă – şi părea să creadă asta – că ultimii i din viața lui fuseseră

doar o perioantr-un traseu de altfel foarte neted, pe să-l păstreze neted şi ferit de necazuri a. Şi toți îl crezuseră pe cuvânt, prima ocazie legală. Era obligat să ră Californiei vreme de un an şi lăsat în de eliberare condiționată din San Frânând să locuiască într-un adăpost de stat de lucru. Le mărturisise celor din comiândru de el însuşi. Era dispus să mun numai să se pună pe picioare. Nu s-ar fi ici de la munca fizică, atâta timp cât era era însă nu îşi făcea griji că Peter nu avea e lucru. Făcuse câteva greşeli colosale, pe patru ani la Pelican Bay, lăsa impresia jent şi de treabă – şi chiar aşa era. Cei artea, printre care şi directorul închisorii, ea scă drumul potrivit şi să îşi construiasioasă. Avea toate atuurile pentru a reuşi.

Nu avea nevoie decât de o şansă. Sperau cu toții ca el să o găsească odată ce ieşea din închisoare. Toți îl plăceau şi îi doreau binele. Până şi directorul închisorii îşi luase rămas-bun de la el şi îi strânsese mâna. În toți cei patru ani, Peter lucrase numai pentru el.

— Păstrăm legătura, îi spuse directorul, privindu-l cu căldură.

În ultimii doi ani, îl invitase pe Peter de Crăciun să sărbătorească împreună cu soția şi cu copii lui, iar Peter fusese o companie foarte plăcută. Era inteligent, cald,

amuzant şi foarte drăguț cu cei patru băieți adolescenți ai directorului. Ştia cum să se poarte cu oamenii, tineri sau în vârstă. Pe unul dintre băieți îl încurajase să solicite o bursă la Harvard, iar acesta primise bursa chiar în primăvara acelui an. Directorul închisorii se simțea oarecum dator față de el, iar Peter îi îndrăgea cu adevărat pe toți şi le era recunoscător pentru mărinimia de care dăduseră dovadă.

— O să fiu în San Francisco vreme de un an, spuse Peter pe un ton glumeț. Sper să mi se dea voie cât de curând să mă duc în est să-mi vizitez fetele.

Nu mai văzuse o fotografie cu ele de mai bine de patru ani, iar în realitate nu le mai văzuse de şase. Isabelle şi Heather aveau acum opt, respectiv nouă ani, deşi în mintea lui erau tot mici. Janet îi interzisese de mult să mai ia legătura cu ele, iar părinții ei o susțineau în această decizie. Între timp, tatăl lui vitreg, care îl ținuse în şcoală cu mulți ani în urmă, murise. Fratele lui Peter dispăruse şi el mult mai înainte. Peter Morgan nu mai avea pe nimeni, nu mai avea nimic. Avea patru sute de dolari în portofel, un agent de eliberare condiționată în San Francisco şi un pat liber într-un adăpost de stat din Mission District, un cartier predominant hispanic, care fusese cândva foarte frumos, însă acum ajunsese aproape o ruină. Zona în care locuia

Peter era foarte dărăpănată. Banii pe care îi avea nu îi ajungeau prea mult timp, nu se mai tunsese cum trebuie de patru ani şi singurele lucruri care îi mai rămăseseră pe lume erau câteva contacte din industria high-tech şi, din lumea ilor de risc din Silicon Valley, precum şi nuficanților de droguri cu care făcuse afaceri şi de avea de gând să se mai apropie. Practic, nu avea erspectivă. Avea de gând să sune câțiva oameni e ajungea în oraş, însă ştia că putea ajunge să ase sau să lucreze la vreo benzinărie, deşi spera e va întâmpla aşa. Obținuse un MBA la Harvard lase la Duke. Până la urmă, ar fi putut să îşi caute foşti colegi de şcoală, care poate nu aflaseră că fua închisoare. Nu-şi făcea totuşi speranțe că o să fie Avea treizeci şi nouă de ani şi, orice explicație ar it, ultimii patru ani erau o rubrică goală în CV-ul Avea un deal greu de urcat înainte, însă era sănăputernic, inteligent scăpase de droguri şi, în moditor, arăta încă foarte bine. Până la urmă, ceva bun uia să apară şi în viața lui. Era singurul lucru de care convins. La fel şi directorul închisorii.

— Să ne suni! îi spuse directorul.

Până atunci nu se mai ataşase niciodată de un deținut re lucrase pentru el. Poate pentru că puşcăriaşii de la clican Bay erau extrem de diferiți de Peter Morgan.

Pelican Bay fusese concepută ca o închisoare de mamă securitate, în care erau transferați cele mai periculoase fețe criminale care fuseseră inițial trimise la San Quentin. Majoritatea deținuților erau ținuți în izolare totală. Închisoarea era dotată cu cele mai noi sisteme de securitate şi control computerizat, cu ajutorul cărora puteau fi supravegheați cei mai periculoşi deținuți din țară. Încă din prima zi, directorul închisorii îşi dăduse seama că Peter nu avea ce să caute acolo. Cel mai probabil, doar cantitățile mari de droguri şi sumele uriaşe de bani rezultate din traficul acestora îl aruncaseră într-o astfel de închisoare. Dacă acuzațiile nu ar fi fost atât de grave, ar fi fost, mai mult ca sigur, trimis la o închisoare obişnuită. Nu părea genul care să evadeze, nu avusese un trecut violent şi nu fusese implicat în niciun incident cât timp stătuse încarcerat. Era, în esență, un tip civilizat. Cei câțiva bărbați cu care stătuse de vorbă de-a lungul timpului îl respectaseră cu toții, şi se ferise de multe probleme. Datorită prieteniei cu directorul închisorii, devenise intangibil, având cale liberă peste tot. Nu se asociase cu nicio gaşcă, cu grupuri cunoscute ca fiind violente sau cu alte elemente disidente. Tot timpul stătuse în banca lui. După mai bine de patru ani, părăsea închisoarea Pelican

Bay aparent nemarcat. Îşi ispăşise pedeapsa cu capul plecat. Se documentase foarte intens în domeniul juridic şi financiar, petrecuse mult timp la bibliotecă şi lucrase neîntrerupt pentru directorul închisorii.

Acesta din urmă îi făcuse o recomandare impresionantă în fața comisiei de eliberare condiționată. Îl prezentase ca pe un tânăr care o luase pe o cale greşită şi care avea nevoie de o şansă pentru a regăsi drumul cel bun. Directorul era convins că aşa avea să se întâmple. Aştepta cu nerăbdare veşti bune de la şi despre el. La treizeci şi nouă de ani, Peter avea o educație solidă în urmă şi toată viața înainte. Spera să fi învățat multe din greşelile pe care le făcuse. Nimeni nu se îndoia că Peter avea să rămână pe drumul cel bun.

Peter şi directorul tocmai îşi luau rămas-bun, când un reporter şi un fotograf de la ziarul local coborâră dintr-o dubă şi se îndreptară către ghişeul de unde Peter îşi ridicase portofelul. Peter privi în direcția unui alt deținut, care semna actele de eliberare, şi îl salută dând din cap. Îl cunoştea, ca mai toată lumea. Se întâlniseră de câteva ori la sala de sport şi pe holuri, iar în ultimii doi ani venise deseori în biroul directorului. Mulți ani la rând, solicitase să fie grațiat, însă fără succes. Toți deținuții îl considerau avocatul neoficial al închisorii, unul extrem de priceput.

Numele lui era Carlton Waters, avea patruzeci şi unu de ani şi ispăşise douăzeci şi patru de ani de închisoare. Cu alte cuvinte, crescuse în închisoare.

Carlton fusese închis pentru uciderea unui vecin şi a soției acestuia şi pentru tentativă de asasinare a celor doi copii ai lor. La vremea aceea, avea şaptesprezece ani, iar complicele lui era un recidivist de douăzeci şi şase de ani cu care se împrietenise. Spărseseră casa victimelor şi furaseră două sute de dolari. Complicele lui Waters fusese condamnat la moarte cu mult timp în urmă, iar Waters susținuse tot timpul că era nevinovat şi că pătrunsese în casa victimelor fără să ştie dinainte ce intenționa să facă prietenul lui. Totul degenerase rapid, iar copiii erau mult prea mici pentru a putea să confirme varianta lui. Erau însă suficient de mari cât să fi poată identifica, aşa că fuseseră bătuți crunt, dar lăsați totuşi în viață. Şi Carlton, şi prietenul lui erau beți, iar Waters susținuse că, în timpul crimelor, îşi pierduse cunoştința şi nu îşi aducea aminte de nimic.

Juriul nu fusese convins că spunea adevărul, drept care, deşi nu era major, fusese judecat ca adult şi găsit vinovat. Urmaşe apelul, pe care îl pierduse. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții în închisoare, mai întâi la San Quentin,

apoi la Pelican Bay. Din închisoare, reuşise să termine colegiul şi se afla la jumătatea studiilor de drept. Scrisese o serie de articole despre sistemul corecţional şi cel legal şi, de-a lungul anilor, reuşise să îşi cultive o relaţie cu presa. În urma protestelor prin care îşi susţinea inocenţa, devenise un deţinut oarecum celebru. Era redactorul ziarului din penitenciar şi îi cunoştea aproape pe toţi puşcăriaşii. Mulţi veneau la el să-i ceară sfaturi, şi era foarte respectat de toţi. Nu avea alura de aristocrat a lui Morgan. Era aspru, puternic şi dintr-o bucată. Făcea bodybuilding, iar acest lucru era vizibil, în ciuda câtorva incidente din primele zile de închisoare, când era tânăr şi iute la mânie, în ultimii douăzeci de ani fusese un deţinut model. Era un tip solid, care inspira teamă, însă istoricul de pe parcursul încarcerării era curat, iar reputaţia era una de bronz, dacă nu chiar de aur. Waters îi anunţase personal pe cei de la ziar că avea să fie eliberat, şi era bucuros că veniseră.

Water şi Morgan nu fuseseră niciodată apropiaţi, dar se respectaseră de la distanţă şi avuseseră câteva discuţii pe teme legale când Waters aştepta să intre la director. Peter îi citise o parte dintre articolele din ziarul închisorii şi din ziarul local. Indiferent dacă era vinovat sau nu, nu aveai cum să nu fi impresionat de Waters.

Deşi crescuse practic în închisoare, avea o minte sclipitoare şi muncise din greu pentru realizările lui.

Îndreptându-se către poartă, simțind că aproape i se taie răsuflarea de uşurare, Peter mai privi o dată peste umăr şi îl văzu pe care Waters strângând mâna directorului închisorii în timp ce fotograful de la ziarul local le făcea o poză. Peter trebuia să ajungă la un adăpost de stat din Modesto. Familia lui încă mai locuia acolo.

„Mulțumesc, Doamne” îşi zise el pironit locului, închizând ochii pentru o clipă, apoi privind spre soare. I se părea că veşnicia luase sfârşit. Îşi trecu repede mâna peste ochi, pentru ca nimeni să nu-i vadă lacrimile, salută din mers paznicul şi porni pe jos spre stația de autobuz. Ştia unde era şi nu-şi dorea decât să ajungă acolo. Se afla la o distanță de zece minute de mers pe jos. Când îi făcu semn şoferului să oprească şi se urcă în autobuz, Carlton Waters poza pentru o ultimă fotografie în fața închisorii repetându-i reporterului că era nevinovat. Indiferent dacă era adevărat sau nu, povestea lui era una interesantă, câştigase respectul deținuților vreme de douăzeci şi patru de ani şi exploatase la maximum protestele cu care îşi susținea inocența. Ani la rând, vorbise despre planurile pe care şi le făcuse pentru a scrie o carte. Aproape toți uitaseră de cele

două victime pe care le-ar fi omorât şi de cei doi copii care rămăseseră orfani cu douăzeci şi patru de ani în urmă. Între timp, articolele şi cuvintele lui meşteşugite reuşiseră să arunce uitarea asupra lor. Waters tocmai îşi încheia interviul, când Peter Morgan ajunse în stația de autobuz şi îşi cumpără bilet spre San Francisco. Era, în sfârşit, liber.

Capitolul 2

Lui Ted Lee îi plăcea să lucreze în tura de după-amiază. Muncise în felul acesta foarte mult timp, aşa că se obişnuise. Era un obicei vechi, dar plăcut. Lucra de la patru după-amiaza până la miezul nopţii, fiind cunoscut drept ofiţerul Lee de la Departamentul Diverse al Poliţiei din San Francisco. Se ocupa de furturi şi de atacuri, adică de întreg amalgamul obişnuit de activităţi criminale. De violuri se ocupa alt birou. Crimele reveneau celor de la Omoruri. La început, şi el lucrase la Omoruri câţiva ani, şi nu îi plăcuse deloc. Era mult prea trist pentru el, iar cei care făcuseră o carieră în domeniu îi păruseră întotdeauna nişte ciudaţi.

Se uitau ore întregi la fotografiile victimelor. Perspectiva lor asupra vieţii fusese alterată de imaginile cu care se împovăraseră de-a lungul anilor. Ted făcea o muncă de rutină, dar lui i se părea interesantă. Zilele nu erau niciodată la fel. Îi plăcea să găsească legăturile dintre victime şi criminali. Lucra în poliţie de douăzeci şi nouă de ani, de la optsprezece ani. Fusese anchetator aproape douăzeci de ani, şi îşi făcea bine meseria. Lucrase o vreme şi la „fraude cu cârduri”, dar i se păruse mult prea plictisitor.

Departamentul Diverse era pe placul lui, iar tura de după-amiază nu-l deranja deloc. Se născuse şi crescuse în San Francisco, chiar în centrul cartierului chinezesc. Părinţii lui veniseră din Beijing odată cu am-bele bunici, înainte ca el să se nască. Familia lui era foarte tradiţionalistă. Tatăl lui lucrase într-un restaurant toată viaţa, iar mama lui fusese croitoreasă. La fel ca el, ambii fraţi intraseră în poliţie foarte devreme, imediat după liceu. Unul dintre ei era responsabil cu ordinea publică în Tenderloin şi nu îşi dorea nimic mai mult, iar celălalt era agent al poliţiei călare. Ted îi depăşise pe amândoi, iar ei se amuzau pe seama lui. Pentru el, serviciul era foarte important.

Soţia lui Ted făcea parte din a doua generaţie a unei familii chinezo-americane. Familia ei era originară din Hong Kong şi deţinea un restaurant, în care tatăl lui Ted lucrase până la pensie. Acolo o întâlnise Ted pe soţia sa. Se îndrăgostiseră la paisprezece ani, iar el nu mai cunoscuse nicio altă femeie. Nu ştia exact dacă era de bine sau de rău. Nu fusese îndrăgostit nebuneşte de ea, asta nu se întâmplase niciodată, dar se simţea confortabil în prezenţa ei. Acum, erau mai degrabă foarte buni prieteni decât iubiţi. Era o femeie bună. Shirley Lee era asistentă la Secţia de Terapie Intensivă a spitalului din San Francisco. Văzuse

mult mai multe victime ale crimelor violente decât Ted. Amândoi petreceau mai mult timp la muncă decât împreună, dar se obişnuiseră deja. Când era liber, Ted juca golf sau o ducea pe mama lui la cumpărături sau oriunde avea nevoie. Lui Shirley îi plăcea să joace cărți, să meargă la cumpărături cu prietenele ei şi să-şi facă părul la coafor. Rareori se întâmpla să fie liberi în aceeaşi zi, însă renunțaseră să-şi mai facă griji în privința asta. Acum, că în sfârşit copiii crescuseră, nu mai aveau atât de multe obligații unul față de celălalt. Nu aşa plănuiseră lucrurile, însă acum aveau vieți separate, şi erau căsătoriți de la nouăsprezece ani. În total, douăzeci şi opt de ani.

Băiatul cel mare absolvise facultatea în urmă cu un an şi se mutase la New York. Ceilalți doi erau încă la facultate, la universități din California, unul la cea din San Diego, celălalt la UCLA. Niciunul nu voia să intre în poliție, iar Ted nu avea de ce să fi condamne. El făcuse o alegere bună, căci departamentul pentru care lucra îi oferise multe oportunități, însă îşi dorea mai mult pentru ei. Odată cu pensionarea, urma să primească o sumă frumuşică. Nu se putea imagina la pensie, deşi într-un an avea să împlinească treizeci de ani de vechime, iar unii dintre colegii săi deja se retrăseseră cu mult timp înainte. La patruzeci şi şapte de

ani, nu îşi dorea o nouă carieră, încă îi plăcea cea pe care o avea. Îi plăcea ce făcea. La fel şi oamenii cu care lucra. De-a lungul anilor, Ted avusese ocazia să-i vadă pe mulţi venind şi plecând, pe unii ieşind la pensie, pe alţii demisionând, pe unii omorâţi, pe alţii răniţi. Avea acelaşi coleg de echipă de zece ani, şi, înainte de el, avusese o altă colegă vreme de câţiva ani. Aceasta nu rezistase decât patru ani, apoi se mutase la Chicago împreună cu soţul ei şi intrase în cadrul forţelor de poliţie de acolo. În fiecare an, primea de la ea felicitări de Crăciun, şi, în ciuda faptului că la început avusese o oarecare reţinere, îi făcuse plăcere să lucreze cu ea.

Înainte de ea, mai fusese coleg cu Rick Holmquist, care plecase din poliţie şi se angajase la FBI. Încă se mai vedeau o dată pe săptămână, iar Rick îl necăjea pe seama cazurilor lui. Întotdeauna avea grijă să sublinieze că ceea ce face el la FBI era mult mai important, sau cel puţin aşa credea el. Ted nu era însă la fel de convins. După părerea lui, Poliţia din San Francisco rezolva mai multe cazuri şi trimitea mai mulţi criminali după gratii. FBI-ul mai curând aduna informaţii şi făcea supravegheri, iar celelalte forţe preluau ştafeta şi rezolvau ce era mai greu. Băieţii de la „Alcool, tutun şi arme de foc” interveneau de multe ori în munca lui Rick,

asemenea celor din CIA, Departamentul de Justiție, Procuratură şi Poliția Judiciară. Rareori se întâmpla să intervină cineva în cazurile lui Ted – doar dacă suspectul trecea în alt stat sau comitea un delict federal, situații în care intervenea FBI-ul.

Din când în când, spre bucuria lui Ted, se întâmpla să lucreze împreună la câte un caz. În cei paisprezece ani care trecuseră de când Rick plecase din poliție, rămăseseră prieteni buni, purtându-şi respect reciproc. Rick Holmquist divorțase în urmă cu cinci ani, însă în căsnicia lui Ted cu Shirley nici nu se pusese vreodată problema divorțului. Indiferent cum se schimbase relația dintre ei de-a lungul anilor, le era bine. Acum, Rick era îndrăgostit de o tânără agentă FBI şi se gândea să se recăsătorească. Lui Ted îi făcea plăcere să-l necăjească pe tema asta. Rick voia să pară dur, însă Ted ştia foarte bine ce tip de treabă era.

Tura de după-amiază îi plăcea în special datorită oazei de calm pe care o regăsea acasă, ori de câte ori se întorcea de la lucru. În casă era linişte, iar Shirley dormea. Ea lucra în timpul zilei şi pleca la muncă dimineața, înainte ca el să se trezească. Pe vremuri, când băieții erau mici, lucrurile mergeau de la sine. Până să se trezească Ted, Shirley îi lăsa la şcoală în drum spre spital. El îi lua de la şcoală, iar în

zilele lui libere sau ori de câte ori era cazul îi ducea la antrenamente sau măcar mergea să-i vadă la meciuri. Când el era la muncă, Shirley venea de la spital direct acasă, astfel încât copiii erau tot timpul supravegheați. Noaptea, când se întorcea de la muncă, Ted îi găsea pe toți dormind. Nu apuca să petreacă prea mult timp cu ei, însă nu avuseseră aproape niciodată nevoie de babysitter. Se înțeleseseră în aşa fel încât să se poată ocupa în permanență de ei. Le rămânea însă prea puțin timp pentru ei doi. Într-o vreme, în urmă cu vreo zece, cincisprezece ani, Shirley fusese destul de nemulțumită de faptul că nu prea apuca să îl vadă. Se certaseră destul de des pe tema asta, dar, într-un final, se împăcaseră cu programul lui. Amândoi încercaseră să lucreze numai în tura de zi pentru o vreme, dar se certau chiar mai mult, aşa că o perioadă Ted făcuse numai ture de noapte, după care se întorsese la tura de după-amiază. I se potrivea.

Când Ted ajunse acasă în acea noapte, Shirley dormea dusă, iar în casă domnea liniştea. Camerele băieților erau goale acum. Cu ani în urmă, cumpărase o căsuță în Sunset District, iar în zilele libere îi făcea plăcere să se plimbe pe plajă şi să privească ceața care învăluia totul. La finalul unui caz dificil, al unei săptămâni grele ori dacă era

supărat, o plimbare pe plajă îl ajuta să se simtă din nou om şi să-şi recapete liniştea. În departament existau multe intrigi politice, care uneori îl stresau, însă, în general, era un tip relaxat şi bun la suflet. Poate şi datorită acestui lucru încă se înțelegea bine cu Shirley. Ea se aprindea mai repede, se enerva şi se descărca pe el. Shirley era de părere că relația şi căsnicia lor ar fi trebuit să fie cu totul şi cu totul altfel. Ted era puternic, tăcut şi echilibrat, iar la un moment dat Shirley acceptase că asta îi era de-ajuns şi renunțase să mai încerce să schimbe ceva. Pe de altă parte, Ted era conştient că, atunci când certurile dintre ei încetaseră, iar Shirley renunțase să se plângă din cauza lui, căsnicia lor pierduse ceva. Pierduseră ceva, dăduseră pasiunea pe un sentiment de familiaritate şi pe resemnare. Ted ştia însă că totul în viață este un compromis, aşa că nu găsea motive să se plângă. Avea o femeie bună, nişte copii minunați şi o casă confortabilă. Îşi iubea meseria, iar colegii lui erau de treabă. Ce altceva putea să ceară? Nimic, în opinia lui, lucru care pe Shirley o enervase tot timpul. Ted se mulțumise cu ceea ce viața îi oferise, fără să mai aibă alte pretenții.

Spre deosebire de el, Shirley îşi dorea mai mult de la viață. El însă nu cerea nimic. Era mulțumit de viața lui aşa cum era şi întotdeauna fusese astfel. Vreme de douăzeci şi

opt de ani, îşi canalizase toată energia spre profesie şi copii. Prea mulți ani pentru ca pasiunea să reziste. Nu se îndoia nicio clipă de iubirea lui şi presupunea că şi ea îl iubea. Nu o arăta şi doar rareori o spunea, însă el o accepta aşa cum era, după cum făcea cu toate lucrurile din viața lui – rele sau bune, supărătoare sau confortabile. Iubea sentimentul de siguranță pe care îl avea când se întorcea acasă la ea, chiar dacă o găsea dormind buştean. Nu mai stătuseră de vorbă de luni de zile, poate chiar de ani, însă Ted ştia că, dacă i s-ar întâmpla ceva rău, Shirley l-ar sprijini şi la fel ar face şi el. Pentru el, era suficient. Pasiunea şi entuziasmul pe care Rick Holmquist le trăia alături de noua lui prietenă nu erau genul lui. Ted nu simțea nevoia de entuziasm. Nu voia mai mult decât avea. Un serviciu care-i plăcea, o femeie pe care o cunoştea foarte bine, trei copii pe care îi iubea la nebunie şi multă linişte.

Ted se aşeză la masa din bucătărie şi savură o ceaşcă de ceai, bucurându-se de liniştea din casă. Citi ziarul, corespondența şi se uită la televizor. La două şi jumătate, se strecură lângă ea în pat, privind în gol în întunericul camerei şi meditând. Shirley nu se clinti – nici nu ştia că se băgase în pat lângă ea. De fapt, se întoarse pe partea cealaltă mormăind ceva în somn, iar Ted se răsuci şi el pe

cealaltă parte a patului şi adormi gândindu-se la cazurile de peste zi. Avea un suspect despre care ştia că aducea heroină din Mexic şi intenţiona să-l sune pe Rick Holmquist a doua zi dimineaţă. În timp ce îşi tot repeta să nu uite să-l sune pe Rick, oftă uşor şi adormi.

Capitolul 3

Fernanda Barnes stătea la masa din bucătărie şi se holba spre teancul de facturi. Avea sentimentul că le privea de vreo patru luni, de când soțul ei murise, la două săptămâni după Crăciun. Ştia însă foarte bine că, deşi teancul părea la fel de gros, facturile se înmulțiseră de la o zi la alta. Ori de câte ori venea poşta, apăreau altele. De când murise Allan, avusese parte de un şir lung de veşti proaste. Cea mai recentă venise de la compania de asigurări, care refuza să plătească asigurarea lui Allan. Şi ea, şi avocatul ei se aşteptau la asta. Allan murise în împrejurări suspecte, în timpul unei excursii de pescuit în Mexic. Noaptea târziu ieşise în larg, în timp ce prietenii lui rămăseseră la hotel. Membrii echipajului erau pe țărm, la un bar local, iar Allan ieşise cu vasul în larg şi aparent căzuse peste bord. Abia după cinci zile descoperiseră cadavrul. Având în vedere situația financiară în care se afla la data morții şi scrisoarea disperată pe care i-o lăsase Fernandei, compania de asigurări bănuia că Allan se sinucisese. Poliția predase scrisoarea companiei de asigurări.

Fernanada nu recunoscuse acest lucru față de nimeni, cu

excepția avocatului Jack Waterman, însă şi ea tot la sinucidere se gândise când o sunaseră cei de la poliție. În ultimele şase luni de viață, Allan fusese într-o permanentă stare de şoc şi de panică, repetându-i Fernandei că lucrurile aveau să se îndrepte. Scrisoarea pe care i-o lăsase însă dovedea că nici el nu mai credea asta. În perioada de vârf a erei web, Allan Barnes avusese un succes fulminant. Trăsese lozul câştigător. Fernandei îi plăcuse foarte mult viața lor de până atunci. Pentru ea, era perfectă. Aveau o căsuță confortabilă într-un cartier drăguț din Palo Alto, aproape de campusul Universității Standford, acolo unde se cunoscuseră pe vremea când erau studenți. Se căsătoriseră în capela de la Stanford, la o zi după absolvire. Totul depăşise nevoile, aşteptările sau visurile ei. La început, nici nu înțelegea prea bine ce se întâmpla. Pe neaşteptate, Allan începuse să cumpere iahturi şi avioane, o clădire pentru întâlnirile de afaceri pe care le avea în New York, o casă în Londra pe care pretindea că şi-o dorise dintotdeauna, un apartament de lux din Hawaii şi o casă în oraş atât de mare, încât, atunci când o văzuse prima oară, o pufnise plânsul.

Allan cumpărase totul fără măcar să o întrebe. Ea nu ar fi vrut să se mute. Îi plăcea casa din Palo Alto în care locuiseră de când se născuse fiul lor Will.

În ciuda protestelor Fernandei, se mutaseră în oraş cu patru ani în urmă, când Will avea doisprezece ani, Ashley opt, iar Sam abia împlinise doi ani. Allan insistase să angajeze un babysitter, pentru ca Fernanda să îl poată însoți în călătorii, însă nici cu asta nu fusese de acord. Îi făcea plăcere să aibă grijă de copii. Nu făcuse carieră, şi avusese noroc cu Allan, care câştiga suficient pentru amândoi. Uneori le fusese greu, însă de fiecare dată Fernanda reuşise să strângă cureaua şi se descurcaseră. Îi plăcea să stea acasă cu copiii. Will se născuse la nouă luni după nuntă şi, pe perioada sarcinii, pentru prima oară în viață, lucrase cu jumătate de normă într-o îibrărie. De atunci, nu mai muncise niciodată. Absolvise istoria artei, un domeniu fără prea mari perspective, în lipsa unui master sau a unui doctorat. Altfel, n-ar fi putut decât fie să predea, fie să lucreze într-un muzeu. Nu avea alte competențe din care să îşi câştige existența. Nu ştia decât să fie o soție şi o mamă bună, şi chiar aşa şi era. Copiii lor erau fericiți, sănătoşi şi sensibili. Nu avuseseră niciodată probleme cu ei, chiar dacă Ashley avea doisprezece ani, iar Will şaisprezece – două vârste relativ dificile. Nici ei nu fuseseră de acord să se mute în oraş. Toți prietenii lor se aflau în Palo Alto.

Casa pe care Allan o alesese pentru ei era enormă. Fusese

construită de un întreprinzător cunoscut, care o vânduse când se pensionase şi se mutase în Europa. Fernandei i se păruse un adevărat palat. Crescuse într-un cartier mărginaş din Chicago; tatăl ei fusese doctor, iar mama ei – profesoară. Avuseseră o viață confortabilă, şi, spre deosebire de Allan, aşteptările ei erau simple. Citise mult despre teoriile educaționale experimentale. Era fascinată de implicațiile psihologice din educația copiilor, cărora reuşise să le insufle pasiunea ei pentru artă. Îi încurajase să fie şi să devină ceea ce îşi doreau. La fel procedase şi cu Allan, însă nu se aşteptase ca visurile lui să se materializeze în asemenea proporții.

Când Allan îi mărturisise că reuşise să-şi vândă compania pentru două sute de milioane de dolari, aproape leşinase şi i se păruse că glumea. Izbucnise în râs, gândindu-se că, poate cu cine ştie ce noroc extraordinar, reuşise să o vândă cu unul, două, cinci sau, în cel mai aberant scenariu, zece milioane, dar în niciun caz nu cu două sute de milioane. Ea nu-şi dorea decât să îşi țină copiii în şcoală şi să trăiască decent pentru tot restul vieții. Spera ca Allan să se pensioneze la o vârstă decentă, aşa încât să poată călători vreme de un an prin Europa, unde avea de gând să-l târască prin muzee. I-ar fi plăcut să stea o lună sau două în

Florența, însă lovitura pe care o dăduse Allan îi depăşea complet orice vis. Allan, în schimb, se înfruptase din plin.

Cumpărase case şi imobile, un iaht şi un avion, dar făcuse şi câteva investiții extrem de riscante în tehnologii înalte. De fiecare dată însă, o liniştise pe Fernanda spunându-i că ştia ce făcea. Era pe creasta valului şi se simțea invincibil. Spre deosebire de Fernanda, Allan era o mie la sută sigur de alegerile pe care le făcea. Aveau deseori certuri pe tema asta. Allan se amuza de temerile ei. În timp ce piața evolua cu paşi extrem de rapizi, Allan investea bani în companii relativ obscure, şi, aşa cum se dovedise, tot ce atinsese se transformase în aur vreme de trei ani. Indiferent ce făcea sau ce risca, nu pierdea bani. Pe hârtie, în primii doi ani, averea lor aproape se dublase. Investise mai ales în două companii în care avea încredere absolută, însă câteva voci îl avertizaseră că s-ar putea prăbuşi. Cu toate acestea, Allan nu asculta de nimeni, nici de Fernanda, nici de oricine altcineva. Allan avea o încredere în sine amețitoare. Fernanda se ocupa de decorarea noii case, iar el o certa pentru pesimismul şi precauția ei exagerată. În cele din urmă, Fernanda reuşise să se acomodeze cu noile posibilități materiale şi începuse să cheltuiască mai mult decât credea că ar trebui, însă Allan o liniştea mereu

îndemnând-o să se bucure de tot şi să nu îşi mai facă griji. Se surprinsese pe ea însăşi când se trezise cumpărând două tablouri impresioniste la licitația casei Christie's din New York.

Când le agățase pe pereții din sufragerie, începuse să tremure. Niciodată nu se gândise că acele tablouri – sau altele de genul lor – ar putea fi ale ei. Allan o felicitase pentru alegerea bună pe care o făcuse. Se simțea pe val şi se bucura din plin. Voia să facă şi ea acelaşi lucru.

Cu toate astea, nici în perioada de vârf a pieței, Fernanda nu fusese extravagantă şi nici nu uitase vreodată începutul lor modest. Familia lui Allan se trăgea din sudul Californiei, şi trăise în condiții mult mai luxoase decât ai ei. Tatăl lui Allan fusese om de afaceri, iar mama lui, model în tinerețe, fusese casnică. Avuseseră maşini scumpe şi o casă frumoasă şi erau membrii unui club privat. Prima dată când îi vizitase, Fernanda fusese realmente impresionată, deşi i se păruseră mereu oarecum superficiali. Cu toate că era o noapte călduță, mama lui Allan purta o haină de blană,

lucru pe care nu-l văzuse niciodată la mama ei, nici măcar în iernile crunte din Vestul Mijlociu. Pentru Allan, etalarea averii era mult mai importantă decât pentru ea, cu atât mai mult cu cât succesul lor venise peste noapte. Singurul regret al lui Allan era că părinții lui nu mai erau în viață să se poată bucura pentru el. Cu zece ani în urmă, într-o noapte rece, muriseră într-un accident de maşină. Pentru ei, ar fi însemnat foarte mult. Într-un fel, Fernanda se simțea uşurată că părinții ei nu erau în viață şi că nu aveau cum să vadă toate acele lucruri. În sinea ei, Fernanda era convinsă Acă ar fi fost şocați de felul în care Allan cheltuia banii. Încă mai era sub impresia celor două tablouri pe care le cumpărase, deşi trecuse ceva vreme de atunci. Dar măcar erau o investiție, sau cel puțin aşa spera ea. Şi chiar îi plăceau. Allan însă cumpărase multe lucruri doar ca să se dea mare. Aşa cum îi reamintea mereu, le cumpăra pentru că îşi putea permite.

Lucrurile merseseră pe o linie ascendentă vreme de aproape trei ani, timp în care Allan continuase să investească în afacerile şi-n pachetele de acțiuni ale unor companii de tehnologii înalte, care aveau un capital de risc uriaş. Allan miza foarte mult pe intuiție, respingând uneori complet argumente raționale. Colegii şi prietenii lui din

industrie îi ziceau „cowboy nebun” şi îl ironizau pe tema asta. De cele mai multe ori, Fernanda se simțea vinovată pentru că nu îl sprijinea aşa cum ar fi trebuit. Copil fiind, Allan nu avusese prea mare încredere în el, iar tatăl lui îi reproşase de multe ori că nu era mai îndrăzneț. Dintr-odată, Allan căpătase atâta încredere, încât Fernandei i se părea că dansează pe sârmă în permanență, fără să-i fie teamă. Cu toate astea, dragostea mare pe care i-o purta reuşise să fi înfrângă toate temerile, şi, în cele din urmă, găsise resurse să îl încurajeze de pe margine. Desigur, nu avea motive să se plângă, în trei ani, averea lor mai că se triplase, ajungând la aproape jumătate de miliard. Era mult mai mult decât îşi imaginase ea vreodată.

Chiar şi înainte de a avea atâția bani, Fernanda şi Allan fuseseră fericiți împreună. Era un tip relaxat, care îşi iubea mult soția şi copiii. Fiecare copil fusese o reală bucurie. Amândoi îi adorau. Allan era mândru în special de Will, un atlet înnăscut. Când o văzuse pe Ashley pentru prima oară într-un spectacol de balet, la cinci ani, îi dăduseră lacrimile. Era un soț şi un tată minunat, iar talentul cu care reuşise să transforme o investiție modestă într-o adevărată lovitură avea să le ofere copiilor lor şanse la care niciunul dintre ei nu visase vreodată. La un moment dat, Allan se gândise să

se mute pentru un an la Londra cu toții, astfel încât copiii să poată studia în Europa. Pentru Fernanda, perspectiva de a petrece zile în şir la British Museum şi la Tate Gallery era extrem de tentantă. Prin urmare, nu se plânsese nicio secundă când Allan dăduse douăzeci de milioane de dolari pe casa din Belgrave Square. Era prima oară după mult timp când o casă se vindea atât de scump în acea zonă. Cu siguranță însă, era splendidă.

Şi copiii, şi Fernanda fuseseră de acord să petreacă o lună acolo, la sfârşitul şcolii. Le făcea plăcere să descopere Londra. Petrecuseră restul verii pe iaht, în sudul Franței, şi îşi invitaseră şi câțiva prieteni din Silicon Valley. Allan devenise deja o celebritate în industrie, şi mai erau şi alții care făcuseră tot cam atâția bani ca el.

Aşa cum se întâmplă însă în Las Vegas, unii se făcuseră nevăzuți imediat după câştig, iar alții continuaseră jocul, crescând miza. Allan se număra printre cei care rămăseseră la masa de joc, făcând în continuare afaceri şi investiții masive. Fernanda deja nu mai înțelegea ce anume făcea Allan. Ea se ocupa strict de casă şi de copii şi aproape că nu îşi mai făcea niciun fel de griji. Se întreba uneori dacă aşa se simt cei bogați. Îi luase trei ani să accepte noua viață şi visul pe care el îl transformase în realitate.

În cele din urmă, după trei ani de la prima lovitură, lucrurile luaseră o întorsătură greşită. Una dintre companiile în care investise incognito fusese implicată într-un scandal. Nimeni nu ştia în mod oficial la ce sumă se ridicau investițiile lui sau dacă într-adevăr investise în acea companie, însă Allan pierduse peste o sută de milioane de dolari. În mod miraculos, la acea vreme, impactul pierderii asupra întregii sale averi fusese minor. Fernanda aflase despre falimentul acelei companii din ziare şi, amintindu-şi că îl auzise pe Allan vorbind despre el, îl întrebase ce ştia. Allan îi spusese să nu se îngrijoreze. După el, cele o sută de milioane pierdute nu însemnau nimic. Averea lui se apropia de un miliard de dolari. Nu îi explicase Fernandei, însă, la acea vreme, Allan împrumutase acțiuni în ciuda creşterilor de pe piață, iar când bursa începuse să cadă, nu reuşise să le vândă la fel de repede şi să-şi acopere datoriile. Încercase să echilibreze situația împrumutând şi mai mult.

A doua pierdere se dovedise şi mai grea decât prima, provocându-i o pagubă aproape dublă. După cea de-a treia pierdere, piața se prăbuşise, lucru care îl îngrijorase până şi pe el. Tot ce împrumutase nu mai valora nimic, şi deodată se trezise cu o mare datorie. La scurt timp, piața căzuse cu o viteză atât de mare, încât întreaga industrie web se

prăbuşise odată cu ea. În şase luni, aproape toate câştigurile lui Allan se transformaseră în fum, iar acțiunile care cândva valoraseră două sute de dolari era acum câțiva cenți. Implicațiile asupra familiei Barnes erau dezastruoase.

Cu amărăciune, Allan vânduse iahtul şi avionul, promițându-i Fernandei şi lui însuşi să le cumpere înapoi sau să ia altele mai bune într-un an, imediat ce piața îşi revenea. Bineînțeles că acest lucru nu se mai întâmplase. Pe lângă că pierduse tot ce câştigase până atunci, afacerile lui făcuseră implozie, declanşând datorii imense, iar toate investițiile cu risc de capital se năruiseră ca un castel de nisip. La finalul anului, Allan avea în fața lui o datorie la fel de mare ca averea pe care o făcuse pe neaşteptate. Aşa cum la început nu pricepuse cum dăduse lovitura, nici acum Fernanda nu înțelegea complet implicațiile acestei răsturnări, pentru că Allan nu îi explicase niciodată mare lucru. Era în permanență stresat, vorbea mereu la telefon, călătorea de la un capăt la altul al lumii şi striga la ea de câte ori venea acasă. Dintr-odată însă, Allan înnebunise. Era complet panicat, şi avea toate motivele să fie aşa.

Tot ce ştia Fernanda înainte de ultimul Crăciun era că Allan avea datorii de câteva sute de milioane de dolari şi că acțiunile lui nu mai valorau nimic. Nu ştia nimic altceva,

nici cum ar putea Allan să redreseze lucrurile sau cât de disperată devenise situația lor. În mod miraculos, făcuse multe investiții în parteneriate anonime şi în companii off-shore, care nu îi făcuseră public numele. Prin urmare, partenerii lui de afaceri nu aveau o imagine de ansamblu a situației dezastruoase în care se afla. Allan nu voia să afle nimeni. Ascunsese adevărul şi din orgoliu, dar şi pentru că nu voia ca partenerii de afaceri să se panicheze. Aşa cum cândva simțise foarte acut parfumul victoriei, acum i se părea că simțea deja miasma eşecului. Pe neaşteptate, teama pusese stăpânire pe el, iar Fernanda, deşi dornică să îl sprijine emoțional, era şi ea panicată şi speriată de faptul că nu ştia ce avea să li se întâmple lor şi copiilor lor. Înainte să plece în Mexic, imediat după Crăciun, îl rugase insistent să vândă casa din Londra, clădirea din New York şi apartamentul din Hawaii. Se dusese în Mexic să încheie o afacere cu un grup de oameni, şi, înainte să plece, îi spusese că, dacă lucrurile mergeau bine, avea să poată recupera aproape toate pierderile. Înainte să plece, Fernanda îi sugerase să vândă casa din oraş şi să se mute la Palo Alto, însă Allan replicase că aşa ceva era ridicol.

O asigurase că lucrurile aveau să se îndrepte foarte repede, rugând-o să nu îşi mai facă griji. Şi totuşi, afacerea

din Mexic se dovedise un eşec.

La două zile după ce ajunsese acolo, primise vestea neaşteptată a unei alte catastrofe financiare. Într-o săptămână, trei mari companii căzuseră ca secerate, şi, odată cu ele, şi investițiile lui cele mai mari. Cu alte cuvinte, erau ruinați. Când o sunase de la hotel noaptea târziu, avea vocea răguşită. Dusese negocieri ore întregi, însă fără succes. Nu mai avea nici ce să negocieze, nici ce să vândă. Începuse să plângă, iar Fernanda îl liniştise spunându-i că pentru ea lucrurile nu se schimbau cu nimic, ea îl iubea oricum. Allan nu părea consolat. Nu vedea decât extremele, victoria şi înfrângerea, se vedea urcând vârful Everest, căzut la pământ şi forțat să urce din nou, de la început. Cu câteva săptămâni înainte, împlinise patruzeci de ani, iar succesul care în ultimii patru ani fusese totul pentru el luase sfârşit pe neaşteptate. Era, cel puțin din punctul lui de vedere, un ratat. Nimk din ce îi spusese Fernanda nu reuşise să îl consoleze. Îl asigurase că nu o interesau pierderile, că pentru ea nu conta, că ea ar fi fericită cu el şi într-o colibă, atâta timp cât erau împreună şi aveau copiii cu ei. La celălalt capăt al firului, Allan plângea, spunându-i că viața nu mai avea niciun sens. Îi zisese că avea să ajungă de râsul tuturor şi că singura avere pe care o mai aveau era

asigurarea lui de viață. Fernanda îi amintise că mai aveau câteva case pe care le puteau vinde şi care, împreună, valorau aproape o sută de milioane de dolari.

— Tu ai idee despre ce datorii vorbim? o întrebase Allan iritat. Bineînțeles că nu ştia, că doar nu-i spusese niciodată. Vorbim despre sute de milioane de dolari. Şi dacă vindem tot ce avem, şi tot vom rămâne cu datorii pe următorii douăzeci de ani. Nici nu ştiu dacă voi putea scăpa vreodată de ele. Suntem pierduți, iubita mea. S-a sfârşit totul. N-a mai rămas nimic.

Fernanda nu îi vedea lacrimile şiroind pe obraji, dar le simțea în vocea lui. Deşi nu înțelegea foarte bine situația, îşi dăduse seama că pierduse totul – investițiile îndrăznețe, acțiunile şi împrumuturile pe care le tot făcuse pentru achiziții. În realitate, pierduse mult mai mult. Datoriile pe care le făcuse erau copleşitoare.

— Nu, nu s-a sfârşit totul, spuse Fernanda cu tărie. Poți să-ți declari falimentul, iar eu o să-mi găsesc un loc de muncă. O să vindem totul. Şi ce dacă? Nu dau doi bani pe toate astea. Nu-mi pasă dacă vindem creioane la colțul străzii, atâta timp cât suntem împreună.

Fernanda găsise cuvintele potrivite şi luase cea mai bună atitudine, însă Allan era mult prea tulburat ca să o asculte.

În aceeaşi seară, îl mai sunase o dată ca să-l mai liniştească. Îşi făcea griji pentru el. Nu-i plăcuse faptul că pomenise despre polița de viață, şi se temea mai degrabă pentru el decât pentru situația lor financiară. Ştia că, din cauza pierderilor financiare şi a afacerilor eşuate, bărbații sunt uneori capabili de lucruri nebuneşti. Orgoliul lui era strâns legat de averea acumulată. Când îl auzise la telefon, îşi dăduse seama că băuse – chiar foarte mult. Pronunța cuvintele cu greu şi tot repeta că viața lui nu mai avea niciun sens. Fernanda se supărase atât de tare, încât se gândise să plece a doua zi în Mexic, să stea cu el pe timpul negocierilor. În dimineața următoare, până să apuce să facă ceva, primise un telefon de la unul dintre cei cu care Allan se afla în negocieri. Acesta avea o voce tristă şi părea foarte afectat. Nu ştia prea multe, decât că, după ce plecaseră toți la culcare, Allan ieşise singur în larg cu iahtul pe care îl închiriaseră. Se ştia doar că, cel mai probabil spre dimineață, Allan căzuse peste bord. Iahtul fusese găsit de Poliția de Coastă, după ce căpitanu' Wasului îl declarase dispărut, dar Allan era de negăsit. În ciuda cercetărilor extinse, nu găsiseră nimic.

Şi asta nu era totul. Imediat ce ajunsese în Mexic, ceva mai târziu în aceeaşi zi, polițiştii îi înmânaseră scrisoarea pe

care Allan i-o lăsase. Păstraseră şi ei o copie la dosar. Allan îi spunea cât de lipsită de speranță era situația în care se aflau, se plângea că nu vor mai reuşi niciodată să construiască ce a pierdut, că totul se sfârşise pentru el şi că mai curând ar muri decât să dea ochii cu lumea – îi era groază şi ruşine de prostia pe care o făcuse şi de nebunia în care se aruncase. Scrisoarea era disperată, ceea ce o întărise pe Fernanda în convingerea că Allan se sinucisese sau, cel puțin, aşa intenționase. Sau poate se îmbătase şi căzuse peste bord. Nu avea de unde să ştie sigur, însă cel mai probabil se omorâse.

Poliția dăduse scrisoarea companiei de asigurări, pentru că asta era procedura. Ca urmare a ceea ce scrisese el, compania refuzase să plătească polița, şi, la fel cum îi spusese şi avocatul ei, nici nu existau şanse să o facă vreodată. Proba era mult prea evidentă.

Deşi îi recuperaseră într-un final cadavrul, nu se ştia decât că murise prin înecare. Nu existau probe care să demonstreze intenții criminale şi nici nu se împuşcase. Fie sărise peste bord, fie căzuse, însă, având în vedere ce îi spusese Fernandei la telefon şi ce îi scrisese în bilet, era foarte clar pentru toți că îşi dorise să moară.

Fernanda ajunsese deja în Mexic când descoperiseră

cadavrul adus la mal de valuri, după o furtună. Fusese o experiență îngrozitoare şi extrem de tristă, dar se consola cu gândul că măcar copiii nu fuseseră de față. În ciuda protestelor acestora, îi lăsase în California şi plecase singură în Mexic. O săptămână mai târziu, după ce avusese de completat o grămadă de hârtii, Fernanda se întoarse acasă, văduvă, aducând cu avionul sicriul cu trupul lui Allan.

Înmormântarea fusese imaginea întruchipată a agoniei, iar ziarele scriseseră că murise într-un accident nautic în Mexic, aşa cum se înțeleseseră cu toții să anunțe. Niciunul dintre partenerii lui de afaceri nu îşi imagina situația dezastruoasă în care se afla Allan, iar poliția ținuse scrisoarea departe de ochii presei. Nimeni nu îşi închipuia că Allan ajunsese la fundul sacului şi că se pierduse cu totul, cel puțin în mintea lui. După cum nimeni, cu excepția Fernandei şi a avocatului lor, nu conştientiza dimensiunile dezastrului financiar în care ajunsese.

Era mai mult decât ruinat şi avea datorii atât de mari, încât avea să-i ia Fernandei ani de zile să amelioreze dezastrul creat de el. În cele patru luni care trecuseră de la moartea lui, Fernanda vânduse toate proprietățile, mai puțin casa din oraş, care era inclusă în succesiune. Cu toate acestea, urma să o vândă imediat ce se putea. Din fericire,

Allan pusese toate proprietățile pe numele ei, ceea ce îi permitea să le vândă. Avea tot felul de taxe de succesiune de plătit şi voia să vândă cele două picturi impresioniste la licitația de la New York, în iunie. Fernanda vindea tot ce putea – sau cel puțin aşa plănuia. Avocatul lor, Jack Waterman, o asigurase că, dacă vindea tot, inclusiv casa din oraş, putea să acopere toate datoriile, însă ea nu mai rămânea cu nimic. Majoritatea datoriilor lui Allan erau asociate cu diverse corporații, iar Jack urma să declare falimentul, însă nimeni nu avea idee de proporțiile dezastrului. Nici copiii nu conştientizaseră pe deplin implicațiile.

Într-o după-amiază însorită de mai, la patru luni de la moartea lui, Fernanda stătea amorțită la masa din bucătărie, privind în gol şi încercând să accepte situația. În douăzeci de minute, urma să fi ia de la şcoală pe Ashley şi pe Sam, aşa cum făcea în fiecare zi, ia aceeaşi oră. Will se ducea singur la liceu – conducea un BMW pe care tatăl lui i-l dăruise cu şase luni în urmă, când împlinise şaisprezece ani. Adevărul era că Fernanda abia mai avea bani de mâncare şi aştepta cu nerăbdare să vândă casa pentru a mai scăpa de datorii şi a mai putea respira puțin. Ştia că în scurt timp trebuia să îşi caute de lucru, poate la un muzeu.

Viața lor fusese complet dată peste cap, şi habar n-avea ce să le spună copiilor. Aceştia din urmă ştiau că firma de asigurări refuza să plătească polița de viață, şi ea le explicase că sechestrul pe averea tatălui lor era motivul pentru care o duceau ceva mai greu. Niciunul dintre copii nu bănuia că, înainte de a muri, tatăl lor pierduse întreaga avere şi nici nu le trecuse prin cap că firma de asigurări nu voia să plătească asigurarea de viață pentru că se presupunea că tatăl lor se sinucisese. Toată lumea vorbea despre un teribil accident. Fără să ştie despre scrisoarea pe care o lăsase sau despre circumstanțele în care murise, chiar şi cei care fuseseră cu el în Mexic erau convinşi de acelaşi lucru. Doar Fernanda, avocații ei şi autoritățile ştiau ce se întâmplase cu adevărat. Cel puțin, pentru moment.

În fiecare noapte, Fernanda stătea în pat rememorând la nesfârşit ultima lor conversație. Nu-şi putea lua gândul de la ea şi ştia că avea să-şi reproşeze mereu faptul că nu plecase cu el în Mexic de la bun început. Nu-şi putea scoate din cap un şir nesfârşit de reproşuri şi sentimentul de vinovăție, accentuat de groaza permanentă pe care i-o creau facturile care nu încetau să curgă, datoriile pe care Allan le făcuse şi faptul că nu avea cu ce să le plătească. Pentru ea, ultimele patru luni fuseseră absolut îngrozitoare, de

nedescris.

Fernanda se simțea complet izolată din cauza a tot ce i se întâmplase, singura persoană care ştia prin ce trece fiind Jack Waterman, avocatul familie. Acesta fusese de mare ajutor şi se purtase minunat, iar în dimineața aceea hotărâseră ca până în august să scoată casa la vânzare. Locuiseră acolo patru ani şi jumătate, iar copiilor le plăcea foarte mult, însă nu avea de ales. Avea să fie nevoită să ceară ajutor financiar ca să fi poată țină în şcoală, însă trebuia să mai aştepte. Încerca să țină secretă dimensiunea dezastrului financiar în care se aflau.

O făcea şi de dragul lui Allan, dar şi pentru că voia să evite panica. Atâta vreme cât cei cărora Allan le era dator credeau că fondurile existau, Fernanda mai câştiga timp ca să le poată înapoia banii. Punea întârzierile pe seama succesiunii şi a taxelor. Încerca să tragă de timp fără ca ei să îşi dea seama.

Ziarele scriseseră despre căderea unor companii în care investise şi Allan. Din fericire, nimeni nu pusese lucrurile cap la cap, mai ales pentru că, în majoritatea cazurilor, oamenii nu ştiau că Allan fusese principalul investitor al acelor companii. Pe de o parte, toată încâlceala aceea de minciuni oribile o chinuia zi şi noapte, pe de altă parte

încerca să înfrângă durerea pricinuită de pierderea singurului bărbat pe care îl iubise şi să îşi ajute copiii să treacă prin suferința cauzată de moartea tatălui lor. De cele mai multe ori, era atât de speriată şi de şocată, încât şi ei îi era greu să accepte ce i se întâmpla.

Cu o săptămână în urmă, Fernanda fusese la doctor pentru că în ultimele luni nu dormise aproape deloc, iar acesta se oferise să fi prescrie un tratament care să

O ajute, însă ea îl refuzase. Voia să vadă dacă reuşea să treacă peste toate fără să ia nimic. Era distrusă şi disperată, şi până şi să pună un picior în fața celuilalt, zi de zi.

I se părea greu, însă mereu se gândea la copii. Trebuia să pună capăt dezastrului în care se aflau şi să găsească o soluție pentru a-i sprijini. Uneori, îndeosebi noaptea, o cuprindeau însă valuri de teamă.

Se uită la ceasul din bucătăria enormă şi elegantă de granit şi văzu că nu mai avea decât cinci minute până să plece să ia copiii de la şcoală. Trebuia să se grăbească. Legă facturile cu un elastic şi le aruncă într-o cutie, peste alte teancuri. Îşi aminti că cineva îi spusese că oamenii se supără pe cei apropiați când aceştia mor, însă nu ajunsese încă la starea aceea. Nu făcea decât să plângă tot timpul. Şi-ar fi dorit ca Allan să nu se lase acaparat de succes într-atât

încât acesta ajunsese să-i distrugă – atât pe el, cât şi pe familia lui. Dar totuşi nu era furioasă pe el, era doar tristă şi foarte speriată.

Era micuță de statură şi suplă. Purta o pereche de blugi, un tricou alb şi sandale. Se grăbi spre uşă, cu geanta pe braț şi cu cheile de la maşină în mână. Avea părul lung şi blond şi îl purta strâns într-o coadă la spate, care, la prima vedere, o făcea să pară o puştoaică, asemenea fiicei ei. Ashley avea doisprezece ani, dar se maturizase repede, având deja aceeaşi înălțime ca mama ei.

Când Fernanda ieşi din casă, trântind uşa în urma ei cu un aer absent, Will tocmai urca scările. Will era brunet şi înalt şi semăna foarte tare cu tatăl lui. Avea ochii albaştri şi mari şi o alură atletică. În ultima vreme, nu mai părea un copil, ci mai curând un bărbat.

Făcea tot ce putea să o ajute pe mama lui. Fernanda fie plângea mai tot timpul, fie era foarte supărată. Era mult mai îngrijorat pentru ea decât lăsa să se vadă. Se opri un minut pe scări şi se ridică pe vârfuri să-l sărute. Avea şaisprezece ani, dar părea deja de optsprezece, chiar de douăzeci.

— Mamă, eşti bine?

Era o întrebare retorică. De patru luni, nu mai era bine. Teama i se citea mereu în privire. Avea în permanență o

expresie şocată şi distrasă şi nu o putea ajuta cu nimic în privința asta. Fernanda îl privi şi încuviință din cap.

— Da, răspunse ea fără să-l privească în ochi. Mă duc să-i iau pe Ashley şi pe Sam de la şcoală. Îți fac un sandviş când mă întorc, promise ea.

— Pot să-mi fac şi singur, îi răspunse Will zâmbind. Am meci diseară. Will juca baseball şi lacrosse, iar Fernandei îi făcea plăcere să meargă la meciurile şi la antrenamentele lui. Nu lipsise niciodată. În ultima vreme, îi păruse aşa abătută, încât nici nu era sigur că le urmărise cu adevărat.

— Vrei să mă duc să-i iau eu? se oferi el. Acum el era bărbatul casei. Vestea morții tatălui venise ca un şoc atât pentru el, cât şi pentru ceilalțijnsă încerca din răsputeri să îşi îndeplinească noul rol. Încă nu îi venea să creadă că tatăl lor murise şi că nu se mai întorcea niciodată. Pentru toți era o situație greu de acceptat. Li se părea că mama lor se schimbase foarte mult în ultima vreme şi uneori îşi făceau griji pentru ea când conducea. Era o amenințare în trafic.

— Mă descurc, îl linişti Fernanda, aşa cum făcea de obicei, fără să fie prea convingătoare. Îşi continuă drumul, descuie maşina, îi făcu semn cu mâna şi se urcă la volan. În clipa următoare, demară, şi Will rămase pe scări, uitându-se în urma ei, până când făcu dreapta la primul semafor.

Arătând de parcă purta pe umeri greutatea întregii lumi, descuie uşa, intră în casa liniştitită şi închise uşa în urma lui. Partida aia tâmpită de pescuit la care plecase tatăl lui în Mexic le schimbase viața pentru totdeauna. Întotdeauna pleca sau se întorcea de undeva, făcând ceva ce considera important. În ultimii ani, abia de stătuse pe-acasă, fiind mereu plecat să facă bani. În trei ani, nu fusese la niciunul dintre meciurile lui. Chiar dacă Fernanda nu era supărată pe el pentru ce le făcuse odată cu moartea lui, Will cu siguranță era. De câte ori o privea pe mama lui şi vedea în ce hal ajunsese, îl ura pentru ce îi făcuse, ce le făcuse tuturor. Îi abandonase. Îl ura pentru asta şi nici măcar nu ştia adevărul.

Capitolul 4

Când Peter Morgan coborî din autobuz în San Francisco, se uită îndelung în jur. Autobuzul îl lăsase în South of Market, un cartier pe care nu îl cunoştea prea bine. Pe vremea când locuise în San Franscico, îşi desfăşurase activitatea în zone mult mai bune. Avusese

O casă în Pacific Heights, un apartament în Nob Hill, pe care îl folosise pentru trafic de droguri, şi afaceri în Silicon Valley. Niciodată nu avusese treabă prin cartierele sărace, însă acum, îmbrăcat în hainele primite de la închisoare, se potrivea perfect în decor.

Se plimbă o vreme pe Market Street, încercând să se acomodeze cu prezența oamenilor, dar se simți vulnerabil şi agresat. Pe de altă parte, era conştient că trebuia să depăşească acea stare. După aproape patru ani şi jumătate petrecuți la Pelican Bay, pe străzile oraşului se simțea ca un ou fără coajă. Se opri la un restaurant şi îşi cumpără un hamburger şi o cafea. Sentimentul de libertate pe care îl simțea în timp ce le savura îl făcu să

I se pară cea mai bună masă pe care o luase vreodată. După ce termină de mâncat, ieşi din restaurant şi se uită la

oameni. Bărbați, femei şi copii păreau să aibă cu toții o destinație precisă. Văzu şi oameni fără adăpost dormind în pragul uşilor şi bețivi clătinându-se. Afară era frumos şi alinător, aşa că se plimbă pe străzi fără să aibă un scop clar în minte. Ştia că, imediat ce ajungea în adăpost, urma să aibă din nou de-a face cu reguli. Voia să mai guste puțin din libertate înainte de a ajunge acolo. După două ore, se urcă în autobuz după ce rugă pe cineva să-l îndrume, şi se îndreptă către Mission District – destinația lui.

Era pe Sixteenth Street. După ce coborî din autobuz, merse puțin pe jos şi, când ajunse în fața casei, se opri să o vadă mai bine. Era mult sub nivelul caselor în care locuise până să ajungă la închisoare. Fără să vrea, se gândi la Janet şi la fetițele lor, întrebându-se unde se aflau în acel moment. În toți acei ani, le dusese dorul. Citise într-o revistă că Janet se recăsătorise. Fusese decăzut din drepturile părinteşti cu ani în urmă. Îşi închipuia că fetele îl acceptaseră deja ca tată pe noul ei soț. Şi Janet, şi fetele îl uitaseră de mult. În timp ce urca scările casei dărăpănate, se strădui să-şi alunge amintirile. Adăpostul era destinat consumatorilor de droguri şi puşcăriaşilor eliberați condiționat.

Holul mirosea a pisici, a urină şi a mâncare arsă, iar

vopseaua se cojea de pe pereți. Nu era cel mai potrivit loc pentru posesorul unui MBA la Havard, însă nici Pelican Bay nu fusese. Şi, cu toate astea, supraviețuise mai bine de patru ani. Ştia că putea supraviețui şi acolo, înainte de orice, Peter era un supraviețuitor.

În spatele unui birou, zări un bărbat de culoare înalt, subțire şi ştirb. Peter observă că avea cicatrici pe brațe. Purta o cămaşă cu mânecă scurtă şi nu părea să-i pese că se văd. În ciuda tenului închis, avea lacrimi tatuate pe față, ceea ce trăda faptul că făcuse închisoare. Se uită la Peter şi îi zâmbi. Avea o atitudine plăcută şi primitoare. Regăsi în ochii lui Peter privirea traumatizată şi pierdută a unui condamnat eliberat de curând.

— Te ajut cu ceva, şefu'? Recunoştea aspectul, hainele şi tunsoarea unui fost condamnat. În ciuda trăsăturilor lui aristocratice, se vedea că făcuse închisoare. Felul în care păşi, atenția cu care îl studiase îl trădaseră. Amândoi îşi dădură imediat seama de legătura dintre ei. De departe, Peter avea mult mai multe lucruri în comun cu bărbatul acela decât cu oricine altcineva din vechea lui viață. Asta era acum lumea căreia îi aparținea.

Peter îi făcu semn că da şi îi înmână hârtiile, spunându-i că era aşteptat. Bărbatul ridică privirea, dădu aprobator din

cap, scoase o cheie din sertar şi se ridică.

— Hai să-ți arăt camera, se oferi acesta.

— Mulțumesc, răspunse Peter scurt. Era din nou în stare defensivă, aşa cum se întâmplase tot timpul în ultimii patru ani. Era conştient că aici era doar vag mai în siguranță decât la Pelican Bay. Practic, se învârtea printre aceiaşi oameni. Mulți dintre ei aveau să revină la închisoare. El nu voia să se întoarcă şi nici nu avea de gând să îşi pericliteze eliberarea condiționată din cauza unui scandal sau a vreunui conflict în care să fie amestecat fără voia lui.

Urcară două etaje şi traversară holuri învăluite într-un miros rânced. Era o casă în stil victorian, care nu mai fusese de multă vreme reparată şi care fusese rezervată exclusiv acestei cauze. Era locuită doar de bărbați. La etaj mirosea a pisici şi a litiere, care, cel mai probabil, erau rareori schimbate. Supraveghetorul căminului merse până la capătul holului, se opri în fața unei uşi şi ciocăni. Nu răspunse nimeni. Descuie uşa şi o împinse, iar Peter intră în cameră. Era un pic mai mare decât o debara. Avea o duşumea gri, veche şi pătată, două paturi supraetajate, două dulapuri, un birou stricat şi un scaun. Singura fereastră dădea în dosul unei altei case, care avea urgent nevoie de un strat de vopsea. Imaginea era extrem de

dezolantă. La Pelican Bay, celulele erau moderne, bine luminate şi curate. Sau, cel puţin, aşa fusese a lui. Arăta ca un adăpost de noapte, constată Peter în vreme ce încuviința şi se uita în direcția supraveghetorului.

— Baia e pe hol. Mai e un tip în cameră cu tine. Cred că e la muncă, îi explică acesta.

— Mulțumesc, îi răspunse Peter.

Se uită la patul de deasupra şi observă că n-avea aşternuturi. Înțelese că trebuia să facă rost sau să doarmă pe o saltea, cum procedau ceilalți. Majoritatea lucrurilor colegului de cameră erau împrăştiate peste tot, pe podea. Era mare dezordine. Rămase în picioare, uitându-se pe fereastră o vreme şi simțind lucruri pe care nu le mai simțise de mult. Disperare, tristețe, teamă. Habar n-avea în ce direcție s-o ia. Trebuia să-şi găsească rapid ceva de lucru. Avea nevoie de bani. Trebuia să se stea departe de belele. Ca să iasă din încurcătura în care intrase, i-ar fi fost uşor să înceapă din nou să vândă droguri. Perspectiva de a lucra la McDonald's sau de a spăla vase cine ştie pe unde nu îl bucura prea tare. După ce supraveghetorul plecă, se întinse în patul de sus, cu ochii în tavan. Într-un târziu, încercând să nu se mai gândească la tot ce avea de făcut, adormi.

În vreme ce Peter Morgan intra în camera lui din

adăpostul din Mission District, San Francisco, Carlton Waters se instala în camera lui din adăpostul de la Modesto. Acesta împărțea o cameră cu Malcom Stark, un tip care făcuse doisprezece ani de puşcărie la San Quentin. Erau prieteni vechi, iar Waters îi zâmbi de cum îl reîntâlni. Îl consiliase pe Stark în multe chestiuni juridice şi, în cele din urmă, îl ajutase să se elibereze.

— Ce faci aici? îl întrebă Waters, bucuros să-l revadă. Stark rânji.

De regulă, Waters nu se exterioriza, însă, după douăzeci şi patru de ani de închisoare, libertatea îl bulversa. Era uşurat să revadă un prieten.

— Doar ce-am ieşit luna trecută. Am mai făcut cinci ani în Soledad şi am ieşit anul trecut. Acum şase luni m-au ridicat pentru c-aveam o armă de foc. N-a fost mare lucru. Acum am ieşit din nou. Nu e deloc rău aici. Cred că mai sunt pe-aici câțiva pe care îi ştii.

— Pentru ce-ai făcut ăia cinci ani? îl întrebă Waters, privindu-l în ochi.

Stark avea părul lung şi fața îmbătrânită şi plină de cicatrici. Se bătuse mult în copilărie.

— M-au ridicat la San Diego. Treceam droguri peste graniță.

Tot pentru trafic de droguri fusese arestat şi când îl întâlnise prima oară. Altceva nu ştia să facă. Avea patruzeci şi şase de ani, crescuse în orfelinate, se ocupa cu droguri de la cincisprezece ani şi consuma de la doisprezece. Prima oară fusese închis şi pentru omor. Un schimb de droguri sfârşise rău, şi cineva murise.

— Nu s-a lăsat cu victime de data asta, adăugă Stark.

Waters încuviinţă din cap. Îl plăcea sincer pe Stark, deşi în sinea lui gândea că era cam prost de se lăsase prins din nou. Cărăuşia de droguri peste hotare este o chestie la ordinea zilei. Eşti plătit să transporţi cocaină – atâta tot. Evident, nu se descurcase prea bine, de vreme ce fusese prins. Dar, mai devreme sau mai târziu, toţi erau prinşi. Sau marea majoritate.

— Deci cine mai e aici? întrebă Waters. Era un soi de frăţie a celor care făcuseră închisoare.

— Jim Free şi câţiva pe care îi cunoşti.

Pe Jim Free şi-l amintea. Fusese închis la Pelican Bay pentru tentativă de omor şi răpire. Un tip îl plătise să-i omoare soţia, însă fusese prins. Şi el, şi cel care îl angajase primiseră zece ani de puşcărie. Pelican Bay şi San Quentin erau considerate şcoli de infractori, în anumite privinţe, echivalentul MBA-ului pe care Peter Morgan îl obţinuse la

Harvard.

— Şi ce-o să faci acum, Cari? îl întrebă Stark, de parcă ar fi discutat despre vacanța de vară sau despre o afacere pe care o puneau la cale.

Vorbeau ca doi oameni întreprinzători care-şi plănuiau viitorul.

— Am câteva idei. Trebuie să iau legătura cu agentul meu de eliberare condiționată, apoi trebuie să mă văd cu nişte tipi pentru un job. Waters avea câteva rude în zonă şi planuri îşi tot făcuse de ani de zile.

— Eu lucrez la o fermă – ambalez roşii, îi spuse Stark fără să fie întrebat. E o treabă de rahat, dar e plătită bine. Vreau să fiu şofer de camion, dar mi-au zis că trebuie să ambalez roşii trei luni, până mă cunosc mai bine. A trecut deja o lună. Să ştii că au nevoie de oameni, dacă te interesează, îi sugeră Stark, dornic să-l ajute.

— Vreau să văd dacă găsesc ceva de lucru într-un birou. M-am cam ramolit.

Nu arăta deloc ramolit. Dimpotrivă, era într-o formă excelentă, însă nu-i plăcea munca fizică. Voia să îşi găsească ceva mult mai bun. Cu puțin noroc, poate avea să reuşească. Ofițerul de la depozit, pentru care lucrase în ultimii doi ani, îi făcuse o recomandare foarte frumoasă. În

plus, cât stătuse la închisoare, învățase să lucreze pe calculator. După toate articolele pe care le scrisese, se putea spune că devenise un scriitoraş cu ceva talent. Nu renunțase la ideea de a scrie o carte despre viața lui din închisoare.

Cei doi bărbați mai stătură de vorbă o vreme, după care ieşiră în oraş să ia cina. Trebuiau să anunțe când veneau şi plecau şi să se întoarcă la adăpost până la ora nouă. Pe drum spre restaurant, Carlton nu se gândea decât la sentimentul ciudat pe care îl avea plimbându-se din nou pe stradă şi, mai mult decât atât, îndreptându-se către un restaurant. Nu mai făcuse asta de douăzeci şi patru de ani, de la vârsta de şaptesprezece ani. Îşi petrecuse la închisoare şaizeci la sută din viață, şi nici măcar nu apăsase el pe trăgaci. Cel puțin aşa-i spusese judecătorului, şi nimeni nu adusese probe care să demonstreze contrariul. Totul se terminase acum. În închisoare învățase foarte multe lucruri pe care altfel nu ar fi avut de unde să le afle. Întrebarea era la ce le putea folosi acum. Pentru moment, nu avea nicio idee.

Fernanda îi luă pe Ashley şi Sam de la şcoală, apoi o lăsă pe Ashley la balet şi se întoarse cu Sam acasă. Ca de obicei, îl găsiră pe Will în bucătărie. Deşi nu lăsa impresia, cât

stătea pe-acasă, Will mânca mai tot timpul ceva. Făcea sport, era atletic şi puternic şi avea puțin peste un metru optzeci. Allan avusese un metru optzeci şi cinci, aşa că Fernanda se gândea că, la cât de repede creştea, şi Will avea să atingă curând aceeaşi înălțime.

— La ce oră e meciul? îl întrebă Fernanda, pregătindu-i un pahar cu lapte lui Sam şi aşezând un măr pe un platou cu prăjituri.

I le puse pe amândouă în față. Will mânca un sandviş care părea pe punctul de-a exploda – avea carne de curcan, roşii şi brânză, iar maioneza şi muştarul se scurgeau pe margini. Avea o poftă de mâncare uriaşă.

— Abia la şapte, îi răspunse Will printre muşcături. Ai să vii?

O privi de parcă nu i-ar fi păsat, dar Fernanda ştia că pentru el era important. Mereu se ducea. Chiar şi acum, când avea atâtea pe cap. Îi plăcea să-i fie alături, şi, în afară de asta, era de datoria ei. Cel puțin aşa fusese până atunci. Trebuia să schimbe ceva cât de curând. Pentru moment, se ocupa exclusiv de copii şi prețuia orice secundă pe care o petrecea cu ei. De când murise Allan, timpul pe care şi-l petreceau împreună devenise şi mai valoros.

— Cum aş putea lipsi?

Îi zâmbi cu un aer obosit, încercând să nu se gândească la teancul proaspăt de facturi pe care îl pusese în cutie înainte de a pleca să ia copiii de la şcoală. De la o zi la alta, primea tot mai multe. Nu avea idee câți bani cheltuise Allan şi nici nu-şi putea închipui cu ce avea să acopere toate pierderile. Trebuia să vândă casa cât mai repede, la un preț cât mai bun. Încerca să îşi scoată din minte grijile în timp ce vorbea cu Will.

— Cu cine jucați? continuă ea.

— Cu o echipă din Marin. Sunt foarte slabi. Ar trebui să câştigăm, îi răspunse Will zâmbind.

Fernanda zâmbi şi ea, în timp ce Sam mânca prăjituri, ignorând complet mărul.

— Foarte bine. Mănâncă şi mărul, Sam, spuse ea, fără să se întoarcă spre el.

Sam mârâi ceva în semn de protest.

— Nu-mi plac merele, se lamentă Sam. Era un băiețel adorabil, avea şase ani, părul roşcat-deschis, ochii căprui şi mulți pistrui.

— Atunci ia o piersică. Mănâncă şi fructe, nu doar prăjituri.

Chiar dacă situația lor era dezastruoasă, viața mergea înainte. Meciurile, orele de balet, gustările de după şcoală.

Fernanda făcea lucrurile de zi cu zi în mod mecanic, mai mult de dragul lor. Dar şi pentru ea. Copiii erau singurii capabili s-o ajute să depăşească situaţia.

— Nici Will nu mănâncă fructe, spuse băieţelul pe un ton morocănos.

Fernanda avea trei copii complet diferiţi: Will avea părul negru ca tatăl lui, Ashley era blondă ca ea, iar Sam era roşcat-deschis, deşi nimeni nu îşi putea da seama datorită căror gene se întâmplase acest lucru. Nici ea, nici Allan nu aveau roşcaţi în familie – sau cel puţin nu ştiau să aibă. Cu ochii mari şi cu mulţimea de pistrui, părea desprins dintr-o reclamă sau dintr-un desen animat.

— Will mănâncă tot ce se găseşte în frigider, după cum se şi vede. Nu mai are loc şi de fructe, răspunse Fernanda dându-i o piersică şi o mandarină.

Se uită la ceas. Era patru şi un pic, şi, dacă Will avea meci la şapte, ar fi trebuit să ia masa la şase. La cinci, trebuia să o ia pe Ashley de la balet. Acum, mai mult decât oricând, viaţa ei era fragmentată în bucăţi mici, şi nu avea pe nimeni să o ajute. La scurt timp după moartea lui Allan, concediase menajera şi ajutorul au pair care avusese grijă de Sam până atunci. Scutise multe cheltuieli în felul acesta şi se ocupa singură de tot, inclusiv de curăţenie. Copiii se

bucurau. Le făcea plăcere să o vadă mereu pe lângă ei, deşi Fernanda îşi dădea seama că le era dor de tatăl lor.

Stăteau cu toții la masa din bucătărie, în timp ce Sam se plângea de un copil din clasa a patra care-l necăjise la şcoală toată ziua. Will spuse că avea un proiect de pregătit pentru ştiințe până la sfârşitul săptămânii şi o întrebă dacă putea să-i facă rost de sârmă de cupru.

Îl învăță apoi pe Sam cum să procedeze cu cei care îl necăjesc la şcoală. Will erau la liceu, iar ceilalți doi mergeau la şcoala generală. Will se descurca destul de bine, însă notele lui Ashley scăzuseră drastic, iar învățătoarea lui Sam îi spuse Fernandei că băiatul plângea adesea. Cu toții erau încă şocați de cele întâmplate. La fel şi Fernanda. Şi ei îi venea să plângă tot timpul. Copiii aproape se obişnuiseră cu asta. Ori de câte ori

Will sau Ashley intrau în camera ei, o găseau plângând, în fața lui Sam reuşea să mascheze destul de bine, deşi dormea cu ea de patru luni şi o auzise şi el plângând în câteva rânduri. Plângea şi în somn câteodată. Cu câteva zile înainte, Ashley i se plânse lui Will că Fernanda nu mai râdea niciodată şi că abia dacă mai zâmbea. Arăta ca un zombi.

— O să râdă, îi spuse Will cu delicatețe. Dă-i puțin timp!

În ultima vreme, se transformase dintr-un copil într-un adult, încercând să fi ia locul tatălui.

Cu toţii aveau nevoie de timp să îşi revină, iar Will încerca să fie bărbatul casei. Mai mult decât şi-ar fi dorit Fernanda. Uneori i se părea că era ca o povară pentru el. În vară, urma să se ducă în tabăra de lacrosse, ceea ce o bucura. Ashley îşi făcuse planuri să meargă în Tahoe, acasă la o prietenă, iar Sam urma să participe la o tabără de zi, însă rămânea cu ea în oraş. Era bucuroasă că ei aveau să fie ocupaţi cu ceva, iar ea urma să aibă timp să se gândească şi să se ocupe de toate cele necesare împreună cu avocatul lor. Spera să vândă casa cât mai repede, deşi se gândea că avea să fie un şoc pentru copii. Habar n-avea unde aveau să locuiască după aceea. În orice caz, într-o casă mică şi ieftină. Ştia şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să se afle că Allan murise ruinat şi cufundat în datorii. Fernanda făcuse tot posibilul să îl protejeze, însă ştia că, până la urmă, adevărul avea să iasă la suprafaţă. Nu era un secret care să poată fi păstrat pentru totdeauna, deşi era sigură că deocamdată nu îl aflase nimeni. Allan avusese un necrolog minunat, plin de laude şi de cuvinte frumoase. Pentru ea era important. Ştia că Allan şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

La plecare, cu puţin înainte de ora cinci, îl rugă pe Will să

stea cu ochii pe Sam. Plecă spre Baletul din San Francisco, unde Ashley avea cursuri de trei ori pe săptămână. Ştia că nu avea să şi le mai poată permite curând. Când toate aveau să se termine, urma să aibă un acoperiş deasupra capului, să meargă la şcoală şi să aibă ce mânca. Altceva nu prea aveau să-şi mai permită, decât dacă îşi găsea ea un serviciu foarte bun, însă erau slabe şanse. Oricum nu mai conta acum. Prea puţine lucruri contau. Erau în viaţă şi se aveau unii pe ceilalţi. Altceva nici n-o interesa. De multe ori se întreba de ce oare Allan nu gândise la fel. De ce preferase să moară decât să accepte că a greşit, că a avut ghinion sau că s-a pripit – sau toate la un loc. Intrase într-un fel de vrie, care îl făcuse să piardă definitiv controlul, rănindu-i pe toţi. Fernanda şi copiii ar fi preferat să-l aibă lângă ei decât toţii banii pe care îi câştigase. În fond, nu se aleseseră cu nimic. Ceva momente frumoase, câteva jucării amuzante, multe case, apartamente de lux şi alte imobile de care nu aveau nevoie –, un avion şi un iaht, care, din punctul ei de vedere, erau extravaganţe inutile. Ei îşi pierduseră tatăl, iar ea îşi pierduse soţul. Era un preţ mult prea mare pentru patru ani de lux incredibil. Şi-ar fi dorit să nu fi avut atâţia bani şi să nu fi plecat din Palo Alto. Nu putea să-şi scoată din minte acele gânduri. Se opri pe Franklin Street, în faţa sălii de

balet. Ajunsese chiar când Ashley ieşea din clădire, în tricou şi tenişi, purtându-şi pantofii de dans pe umăr.

Deşi avea doar doisprezece ani, Ashley oferea o privelişte minunată, cu părul lung, drept şi blond ca al Fernandei. Avea trăsături de efigie şi o siluetă deja foarte frumoasă. Se transforma încet dintr-un copil într-o femeie şi, uneori, Fernandei i se părea că asta se întâmpla mult mai repede decât şi-ar fi dorit. Seriozitatea din privirea ei o făcea să pară mai matură decât era. Cu toții se maturizaseră brusc în ultimele patru luni. Fernanda simțea că avea o sută de ani, nu patruzeci, câți urma să împlinească în vară.

— Cum a fost la curs? o întrebă pe Ashley, imediat ce fata se strecură pe scaunul din dreapta, în timp ce şoferii care aşteptau în spate începură să claxoneze.

Imediat ce Ashley se urcă şi îşi puse centura, Fernanda porni spre casă.

— Bine.

Deşi era pasionată de balet, părea obosită şi lipsită de chef. Pentru toți, orice lucru implica mai mult efort.

patru luni, se înălțase şi slăbise mult. De aceea, părea dintr-odată mult mai mare decât era.

La şapte fără un sfert, când Fernanda şi Will plecară către Presidio, Ashley era sus, în camera ei, şi îşi făcea temele, iar Sam se uita la televizor. Will purta adidaşii cu crampoane şi echipamentul de baseball. Nu vorbiră prea mult. Amândoi erau tăcuți şi gânditori. Imediat ce ajunseră, Fernanda se îndreptă către tribune şi se aşeză lângă ceilalți părinți. Nimeni nu îi adresă niciun cuvânt şi nici ea nu intră în vorbă cu nimeni. Oamenii nu ştiau ce să-i spună. Suferința ei îi punea pe toți într-o situație dificilă. Ai fi zis că lumea se temea că pierderea ei era oarecum contagioasă. Femeile cu soți şi vieți normale, liniştite şi confortabile, se temeau să se apropie de ea. Pentru prima oară în şaptesprezece ani, era singură şi se simțea ca o paria în timp ce urmărea meciul în linişte.

Will marcase de două ori. Echipa lui câştigase cu şase la

zero. Pe drum spre casă, Will afişa un aer mulțumit. Îi plăcea să câştige şi ura să piardă.

— Vrei să ne oprim să luăm o pizza? se oferi ea.

El ezită puțin, după care încuviință din cap. Coborî cu banii pe care îi dăduse şi se întoarse cu o pizza mare cu de toate. Când ajunse la maşină, zâmbi către ea şi se aşeză pe locul din față, cu cutia de pizza pe genunchi.

— Mulțumesc, mamă... Mulțumesc că ai venit...

Ar mai fi vrut să-i spună ceva, dar nu ştia cum. Voia să-i spună că pentru el înseamnă mult faptul că ea mergea mereu la meciuri şi întotdeauna se întreba de ce tatăl lui nu făcuse la fel. Fusese doar când era foarte mic. Nu îl văzuse niciodată la un meci de lacrosse. Allan îl luase la campionate mondiale şi la Super Bowl, împreună cu câțiva parteneri de afaceri, însă nu era acelaşi lucru. Nu mersese niciodată la meciurile lui Will, dar ea se dusese de fiecare dată. În drum spre casă, îl privi pentru o clipă şi îi zâmbi. Era unul dintre acele momente de aur care se întâmplă câteodată între mame şi copiii lor şi pe care le ții minte pentru totdeauna.

Către golf, cerul devenise uşor rozaliu, chiar mov. Opri maşina în parcarea din fața casei şi îl privi pentru un minut, timp în care Will ieşi din maşină cu cutia de pizza. Pentru

prima oară după câteva luni, avea un sentiment de utilitate şi de linişte, o stare de bine, de parcă ştia că putea face față greutăților pe care le avea de înfruntat. Îşi spuse că poate lucrurile aveau să se îndrepte până la urmă, încuie maşina şi urcă treptele casei în urma lui Will. Zâmbi în sinea ei şi închise uşa încet. Will deja ajunsese în bucătărie.

Capitolul 5

Carlton Waters îşi contactă agentul de eliberare condiţionată conform programului, la două zile după ce fusese eliberat. Se dovedi că şi el, şi Malcolm Stark aveau acelaşi agent, aşa că merseseră împreună să dea raportul. La fel ca Stark, Waters trebuia să se prezinte săptămânal. Stark era hotărât să nu se mai întoarcă în închisoare. Fusese cuminte de când ieşise, iar la ferma de roşii câştiga suficient cât să se menţină la suprafaţă, să aibă ce mânca la un restaurant de duzină şi să îşi poată permită câteva beri. Waters încercase să obţină ceva de lucru în biroul fermei unde lucra Stark. Îi spuseseră că aveau să-i dea un răspuns luni.

Cei doi se puseseră de acord să petreacă sfârşitul săptămânii împreună, deşi Carl spusese că ar vrea să-şi vadă nişte rude duminică. Fuseseră avertizaţi să rămână în zonă, iar ca să iasă din cartier trebuiau să ceară voie. Waters îi spuse lui Stark că rudele lui locuiau la o staţie de autobuz distanţă. Nu le mai văzuse din copilărie. Sâmbătă seara luară masa la un hotel din apropiere şi se întoarseră până în ora nouă. Niciunul nu voia să aibă probleme. Îşi

ispăşiseră pedepsele. Voiau să stea departe de probleme, voiau să fie liniştiţi, liberi şi departe de droguri. Waters zise că spera să ia interviul la care fusese cu o zi înainte, căci altfel ar fi trebuit să îşi caute altceva. Nu părea îngrijorat. La ora zece, deja adormiseră. A doua zi, când Stark se trezi, pe la şapte, Cari deja plecase. Îi lăsase un bilet în care îi spunea că merge să îşi vadă rudele şi că urma să revină seara. Mai târziu, Stark văzu în raportul de prezență că acesta plecase de la şase şi jumătate. Îşi petrecu restul zilei prin casă, urmărind un meci la televizor şi stând de vorbă cu ceilalţi. Nu se mai gândise deloc la care. Dacă îi spusese că se ducea să-şi vadă rudele, ori de câte ori îl întreba cineva unde e, Stark răspundea acelaşi lucru.

De pe la prânz, Malcolm Stark îşi petrecu vremea cu Jim Free. Merse până la cel mai apropiat restaurant Jack in the Box şi îşi cumpărară taco pentru masa de seară. Free era cel care fusese plătit de unul să-i omoare soţia şi care o dăduse în bară, astfel că ajunseseră amândoi în închisoare. Când erau împreună, nu vorbeau niciodată despre trecutul lor de infractori. Niciunul nu povestea, în închisoare, se mai întâmpla când şi când, dar, odată eliberaţi, erau hotărâţi să lase trecutul în urmă. Se vedea însă că Free făcuse închisoare. Avea tatuaje pe braţe, de sus până jos, şi

cunoscutele lacrimi tatuate pe față. Dădea impresia că nimeni şi nimic nu îl speria. Era vizibil că putea să îşi poarte singur de grijă.

Seara, cei doi vorbiră despre meci în timp ce-şi mâncau porțiile de taco, povestind despre meciurile pe care le văzuseră de-a lungul timpului, despre jucătorii preferați sau despre momente istorice din baseball pe care ar fi vrut să le vadă. Era o conversație pe care ar fi putut să o aibă oriunde, iar Stark zâmbi când Free îi povesti că întâlnise o femeie. O cunoscuse la benzinăria la care lucra. Era chelneriță la o cafenea de lângă benzinărie, îi mărturisi că era foarte frumoasă şi că seamănă cu Madonna, lucru care îl făcu pe Stark să izbucnească în râs. În închisoare auzise frecvent astfel de descrieri şi mereu se întrebase dacă nu cumva cei care povesteau aveau probleme cu vederea. Femeile nu arătau niciodată aşa cum le descriau ei. Cu toate astea, dacă aşa i se părea lui Jim Free, nu avea de gând să îl contrazică. Orice om are dreptul la visurile şi la iluziile lui.

— Ştie că ai făcut închisoare? întrebă Malcom Stark, în mod evident interesat.

— Da, i-am spus. Şi fratele ei a făcut închisoare pentru jaf de maşini când era puşti. Nu mi-a părut speriată când i-am povestit.

Mulți oameni măsurau timpul în funcție de cine făcuse închisoare şi pentru cât timp, dar nu păreau şocați. Parcă făceau parte dintr-un club sau dintr-o societate secretă. Într-un fel sau altul, se regăseau mereu.

— Ai ieşit cu ea până acum?

Şi Stark pusese ochii pe o femeie de la fermă, dar nu îndrăznise încă să o abordeze. Îşi pierduse îndemânarea când venea vorba despre întâlniri.

— M-am gândit să o invit în oraş weekendul viitor, răspunse Free stânjenit.

În închisoare, visau cu toții la iubiri şi la cuceriri sexuale. Odată ce ieşeau, li se părea mult mai greu decât se aşteptaseră. Din multe puncte de vedere, în lumea reală erau ca nişte neofiți. Într-un fel, să îşi găsească o femeie era cel mai greu. De cele mai multe ori, majoritatea bărbaților din adăpost, cu excepția celor căsătoriți, îşi petreceau vremea împreună. Chiar şi cei căsătoriți aveau nevoie de ceva timp să se acomodeze din nou cu soțiile lor. Cu toții se obişnuiseră cu o lume plină de bărbați, lipsită de femei. Într-un final, era mai uşor să trăieşti într-o lume de bărbați, ca preoții sau ca soldați plecați pentru mult timp. Femeile erau un element inconfortabil în ecuație. O societate exclusiv masculină era mult mai simplă şi le părea mai

familiară.

Era seară deja, iar Stark şi Free pălăvrăgeau pe treptele din faţă, când Carlton Waters reveni la adăpost. Le zâmbi celor doi, afişând un aer relaxat şi firesc, ca după o zi petrecută într-un mod plăcut. Purta o cămaşă de bumbac albastră şi un tricou pe dedesubt, blugi şi nişte cizme de cowboy prăfuite. De la staţia de autobuz, mersese vreo opt sute de metri pe jos, pe un drum murdar. Era o noapte de primăvară frumoasă. Părea în toane bune. Zâmbea şi părea relaxat.

— Ce-ţi fac rudele? întrebă Stark politicos. Era amuzant cât de mult contau acum manierele şi faptul că puneai întrebări. În închisoare, era bine să-ţi ţii părerile pentru tine şi să nu întrebi nimic. În locuri ca Pelican Bay, oamenii se iritau uşor dacă erau întrebaţi ceva.

— Bine, presupun eu. Ceva trebuie să se fi întâmplat însă. Am luat două autobuze până la ferma la care stau şi, să fiu al naibii, nu erau acasă. Le-am zis că vin, dar cred că au uitat. M-am mai învârtit pe-acolo, i-am aşteptat o vreme pe terasă, apoi m-am întors în oraş şi am mâncat ceva. Am luat autobuzul până aici.

Nu părea supărat. I se părea minunat că poţi să iei autobuzul în orice direcţie şi că te poţi plimba liniştit sub

soare. Nu mai făcuse aşa ceva din copilărie.

În vreme ce stătea pe treptele din fața casei, alături de ceilalți doi bărbați, chiar părea un copil. Părea mai fericit decât cu o zi în urmă. Libertatea îi pria. Se sprijini pe treptele din spate, şi părea uşurat, de parcă ar fi scăpat de o mare greutate. Când Stark îi zâmbi, se văzu foarte clar că nu avea decât dinții din față.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că m-ai prostit cu vizita la rude şi ți-ai petrecut ziua cu o femeie, îl necăji Stark.

Waters avea privirea satisfăcută şi exuberantă pe care oamenii o au în general după o partidă bună de sex.

Carlton Waters izbucni în râs auzind remarca lui Stark şi aruncă o piatră peste drum, fără alte comentarii. La ora nouă, se ridicară de pe trepte, se dezmorțiră, şi se întoarseră în casă. Ştiau ce aveau de făcut. Semnară raportul de seară şi se îndreptară spre camere. El şi Stark rămaseră de vorbă, aşezați pe pat, iar Jim Free se duse în camera lui. Erau obişnuiți cu rutina liniştită şi familiară a programului de la adăpost. Nu aveau nicio obiecție la adresa regulilor interne sau a programului.

Stark trebuia să se trezească la şase ca să meargă la muncă, aşa că la zece amândoi domeau, la fel ca toți ceilalți.

Privindu-i cum dormeau liniştiţi, n-ai fi bănuit cât erau sau cât fuseseră de periculoşi. La fel cum n-ai fi bănuit nici nenorocirile pe care le făcuseră până să ajungă acolo. Din fericire, majoritatea îşi învăţaseră lecţia.

Capitolul 6

Ca întotdeauna, Fernanda îşi petrecuse weekendul cu copiii. Ashley avusese repetiție pentru un spectacol de balet, care urma să aibă loc în iunie, iar, după repetiție, o dusese în oraş să vadă un film şi să ia cina cu prietenii ei. Fernanda o dusese cu maşina peste tot, iar Sam o însoțise stând pe scaunul din dreapta. Sâmbătă invitase un prieten acasă la ei ca să joace cu el şi merseră la unul dintre meciurile lui Will, cât timp Ashley era la repetiție. Copiii o țineau ocupată, iar ei îi plăcea că se întâmpla aşa. Erau salvarea ei.

Duminică, Fernanda rezolva nişte hârtii în timp ce Ashley dormea, Sam se uita la un film, iar Will lucra în camera lui la proiectul pentru ştiințe, cu meciul celor de la Giants pe fundal. Era un meci plictisitor, pe care cei de la Giants îl pierdeau, aşa că Will nu era foarte atent la joc. Fernanda se chinuia să înțeleagă ceva din hârtiile legate de impozite, pe care avocatul i le dăduse să le completeze. I-ar fi plăcut să iasă cu copiii la o plimbare pe plajă. Le făcuse o propunere la prânz, dar nimeni n-avea chef. Ea voia doar să scape de hârtii. Tocmai făcuse o pauză şi se dusese la bucătărie să-şi toarne o ceaşcă de ceai, când, foarte aproape de casa lor, se

auzi o bubuitură puternică. Părea chiar foarte aproape. Bubuitura fu urmată de un moment prelungit de linişte. Sam năvăli în cameră imediat şi o privi înmărmurit. Amândoi păreau speriați.

— Ce-a fost asta? o întrebă el îngrijorat.

— Nu ştiu, dar s-a auzit tare, răspunse Fernanda.

În depărtare, sirenele deja vuiau.

— Foarte tare, sublinie Will imediat ce intră în cameră.

Imediat apăru şi Ashley, cu un aer confuz. Se aşezară cu toții în bucătărie, întrebându-se ce se întâmplase. Sirenele se auzeau ca şi când ambulanțele erau deja pe stradă şi se apropiau de ei. Erau multe, iar trei maşini de poliție trecură prin fața ferestrei lor în viteză.

— Ce crezi că s-a întâmplat, mamă? o întrebă Sam din nou. Cu entuziasm.

Bubuitura semănase cu zgomotul unei bombe ce explodase în casa unuia dintre vecini, deşi Fernandei i se părea greu de crezut.

— Poate o explozie de gaze, sugeră ea, în timp ce toți priveau pe fereastră.

Mai multe maşini trecură în viteză. Deschiseseră uşa de la intrare şi aruncară o privire. Vreo douăsprezece maşini de poliție se adunaseră pe stradă, şi mai veneau şi altele, iar

trei maşini de pompieri trecură în viteză. Fernanda şi copiii merseră până la colț, unde, chiar după bloc, văzură o maşină în flăcări, pe care pompierii încercau să o stingă. Oamenii ieşiseră din case şi vorbeau unii cu alții. Din curiozitate, câțiva se apropiaseră de automobilul care ardea. Maşina de poliție a căpitanului ajunsese la fața locului, dar tuturor le cam scăzuse entuziasmul, pentru că flăcările aproape se stinseseră.

— Se pare că o maşină a luat foc, şi probabil a explodat rezervorul, le explică Fernanda preocupată.

Nimeni nu mai părea foarte interesat. Când căpitanul coborî din maşină, pompierii şi celelalte maşini de poliție erau deja peste tot.

— Poate a aruncat-o cineva în aer, spuse Will cu mare interes, în timp ce stăteau încă afară.

În cele din urmă, se întoarseră în casă. Sam începu să se vaite. Voia să vadă maşinile de pompieri, însă poliția nu lăsa pe nimeni să se apropie de zona afectată. Pe stradă, erau multe grupuri de polițişti care înconjurarseră scena, însă urmau să vină şi alții. O maşină în flăcări nu atrăgea prea multă atenție, însă explozia fusese, fără îndoială, foarte puternică, făcând-o să se cutremure.

— Nu cred că a fost o bombă, comentă Fernanda imediat

ce ajunseră în casă. Cred că un rezervor cu benzină ar face un zgomot teribil dacă ar exploda. Probabil a ars o vreme, şi n-a observat nimeni.

— De ce ar lua foc o maşină? întrebă Ashley, cu un aer confuz.

I se părea absolut stupid, însă zgomotul fusese înfricoşător.

— Se poate întâmpla. Poate cineva a aruncat pe jos o țigară aprinsă. Ar putea fi ceva de genul ăsta sau un act de vandalism, îi explică Fernanda, deşi a doua variantă părea improbabilă, îndeosebi în cartierul lor.

Fernanda nu ştia ce alte explicații să le dea.

— Eu tot cred că în maşină a fost o bombă, spuse Will, încântat că avea un motiv să nu mai lucreze la proiectul pentru ştiințe. Nu-i plăcea deloc, şi orice scuză de a-l evita era bună, cu atât mai mult explozia unei maşini.

— Ai prea multe jocuri Nintendo, îi spuse Ashley oripilată. Nimeni nu aruncă în aer o maşină, decât în filme sau la televizor.

Se întoarseră cu toții la ce făceau înainte. Fernanda continuă să calculeze impozitele pe care i le ceruse Jack Waterman, avocatul familiei. Când ieşi din cameră, Will îi spuse că nu avea cum să-şi termine proiectul fără sârmă de

cupru, care se terminase, iar Fernanda îi promise că avea să-i cumpere luni. Ashley rămase să se uite cu Sam la film. De-abia după două ore plecase şi ultima maşină de poliție, însă maşinile de pompieri nu stătuseră atâta. Liniştea domnea din nou în casă, în vreme ce Fernanda pregătea cina. Chiar când aşeza vasele în maşina de spălat, cineva sună la uşă. Ezită puțin înainte să deschidă, se uită pe vizor şi văzu doi bărbați stând de vorbă. Nu-i cunoştea. Purta o pereche de blugi şi un tricou şi avea mâinile ude. Îi întrebă cine erau fără să deschidă. Ei ziseră că erau de la poliție, deşi ei nu i se păreau polițişti. Niciunul nu purta uniformă de polițist, dar chiar când se gândea că ar fi bine să nu le deschidă, unul dintre ei îi arătă legitimația prin vizor, să se convingă. Deschise uşa cu precauție şi îi privi atent. Păreau persoane respectabile, şi îşi cerură scuze de deranj, în timp ce ea îi privea nedumerită.

— S-a întâmplat ceva?

Nu îşi dăduse seama că vizita lor avea legătură cu maşina pe care o văzuseră în flăcări în acea după-amiază sau cu explozia pe care o auziseră când rezervorul de benzină probabil explodase. Nu înțelegea de ce veniseră. Fără să vrea, pentru o clipă, îşi aminti de zilele de agonie care urmaseră după moartea lui Allan, când fusese nevoită să

discute cu autoritățile mexicane.

— Ne întrebam dacă aveți un minut.

Amândoi erau ofițeri civili, unul asiatic, celălalt caucazian. Amândoi erau cam pe la vreo patruzeci de ani, frumos îmbrăcați. Purtau geci sport, cămaşă şi cravată. Erau agenții Lee şi Stone. În timp ce aşteptau la intrare şi discutau cu ea, îi dădură legimitațiile. Nu păreau amenințători, iar asiaticul o privea zâmbitor.

— N-am vrut să vă speriem, doamnă. Pe strada dumneavoastră, a fost un incident în după-amiaza asta. Dacă ați fost acasă, probabil ați auzit.

Era drăguț şi politicos, lucru care o linişti imediat.

— Da, am fost acasă şi am auzit. Din ce-am văzut, o maşină a luat foc, şi mi-am imaginat că a explodat rezervorul.

— E o explicație plauzibilă, adăugă agentul Lee.

O privea cu atenție, de parcă ar fi încercat să descopere vreun secret. Ceva din aspectul ei îl punea pe gânduri. Celălalt polițist nu interveni deloc. Îşi lăsă colegul să conducă toată discuția.

— Nu vreți să intrați? întrebă Fernanda.

Era clar că lucrurile aveau să dureze.

— Nu vă deranjează? Nu durează mult.

Fernanda îi conduse în bucătărie şi constată că îşi lăsase sandalele sub masă. Păreau nişte domni respectabili, iar ea se simțea prost stând în picioarele goale în fața lor.

— Luați loc, îi invită ea, făcându-le semn spre masa care era aproape curată. Şterse câteva firimituri răzlețe cu buretele, le aruncă în chiuvetă şi se aşeză la masă alături de ei. Ce s-a întâmplat?

— Încercăm şi noi să ne dăm seama, de aceea vrem să punem câteva întrebări vecinilor. Erați singură acasă când ați auzit explozia?

Fernanda îl surprinse inspectând bucătăria elegantă în care se aflau. Era o încăpere mare şi frumoasă, cu mobilă de culoarea granitului, echipată ultramodern, care avea în mijlocul ei un candelabru din sticlă venețiană albă. Era în ton cu grandoarea întregii case. Casa era imensă, formală şi impunătoare, Ja fel ca succesul lui Allan atunci când o cumpărase. Îmbrăcată în blugi şi cu tricou, cu părul prins în coadă, Fernanda părea însă un om obişnuit şi relaxat. La prima vedere, ai fi zis că era o puştoaică, şi se vedea că tocmai terminase de pregătit cina, lucru care îl surprinse pe agentul Lee. Într-o casă ca a ei, se aşteptase să dea peste un bucătar personal, nu peste o femeie frumoasă în blugi şi-n picioarele goale.

— Eram cu copiii, răspunse ea.

— Altcineva?

Pe lângă bucătar, polițistul se aştepta să aibă servitoare şi o menajeră. Casa în care locuia era genul de casă cu personal angajat. Poate chiar şi vreo bonă studentă sau poate chiar două şi, de ce nu, chiar şi un valet. I se părea ciudat să fie numai ea acasă. Se gândi că poate, fiind duminică, erau liberi.

— Nu, doar noi am fost acasă. Eu şi copiii, răspunse ea scurt.

— Soțul dumneavoastră nu era acasă? întrebă polițistul.

Fernanda ezită şi îşi feri privirea. Ura să dea explicații. Era ceva neobişnuit, iar cuvântul acela o durea ori de câte ori trebuia să-l pronunțe.

— Nu, sunt văduvă.

În vocea ei blândă se citea emoția. Ura acel cuvânt.

— Îmi pare rău. Ați fost, dumneavoastră sau copiii, afară înainte de a auzi explozia?

Polițistul punea întrebări pe un ton blând, şi, deşi nu ştia prea bine de ce, Fernanda îl găsea simpatic. Până în acel moment, numai agentul Lee vorbise. Agentul Stone încă nu scosese niciun cuvânt. Îl surprinse însă inspectând casă, în special bucătăria. Păreau atenți la tot, iar pe ea o analizau

în detaliu.

— Nu, am fost afară după explozie, nu înainte. De ce? S-a mai întâmplat ceva? A dat cineva foc maşinii?

„Poate că a fost într-adevăr un gest intenționat, nu un incendiu întâmplător1, îşi spuse în sinea ei.

— Nu ştim încă, răspunse polițistul zâmbind. V-ați uitat afară sau ați văzut pe cineva pe stradă? Ceva neobişnuit, vreo persoană suspectă?

— Nu, eu mă uitam peste nişte hârtii la birou, cred că fiica mea dormea, unul din băieți se uita la un film, iar celălalt lucra la un proiect pentru şcoală.

— Vă deranjează dacă le punem şi lor câteva întrebări?

— Nu, e-n regulă. Sunt convinsă că o să fie foarte în cântați. Mă duc să-i chem. Apoi se întoarse brusc, de parcă s-ar fi răzgândit, iar Ted Lee o privi atent. Doriți ceva de băut?

Bărbații clătinară din cap, însă îi mulțumiră zâmbitori. Fernanda îi găsea extrem de politicoşi. Mă întorc imediat, le spuse, apoi urcă scările către camerele copiilor. Îi anunță că veniseră nişte polițişti care voiau să le pună câteva întrebări. După cum se aştepta, Ashley era deranjată. Vorbea la telefon şi nu voia să o întrerupă nimeni. Sam părea cel mai încântat.

— O să ne aresteze? întrebă el pe jumătate speriat, pe jumătate nerăbdător.

Will se desprinse de jocul Nintendo destul de greu, arcuindu-şi sprânceana nedumerit.

— Am avut dreptate? A fost o bombă, aşa cum am zis eu? întrebă el cu speranță.

— Nu, nu cred. Au zis că nu ştiu încă despre ce e vorba, dar vor să afle dacă ați observat ceva sau pe cineva suspect. Şi nu, Sam, nu o să ne aresteze. Nu cred că tu eşti autorul. Pentru o clipă, Sam păru dezamăgit, iar Will se ridică şi coborî după Fernanda, în vreme ce Ashley protesta.

— De ce trebuie să cobor? Dormeam. Nu poți să le spui asta? Vorbesc cu Marcy la telefon.

Aveau lucruri importante de discutat, cum ar fi co-legul de-a opta, care părea oarecum interesat de Ashley. Din punctul ei de vedere, era mult mai important şi mai interesant decât o discuție cu polițiştii.

— Spune-i lui Marcy că o suni mai târziu. Poți să le zici chiar tu polițiştilor că dormeai, replică Fernanda în timp ce cobora scările înaintea lor.

Copiii intrară în bucătărie imediat în urma ei, iar polițiştii se ridicară zâmbitori. Erau nişte copii frumoşi, iar ea arăta foarte bine. Ted Lee o compătimea. Din privirea pe care o

afişase când îi spusese că era văduvă, înțelesese că se întâmplase de curând. După aproape treizeci de ani de interogatorii, în care urmărise reacția oamenilor la întrebări, avea un instinct bine dezvoltat. Când îi răspunsese, Fernanda îi lăsase impresia unui om rănit, însă acum, înconjurată de copii, părea mult mai în largul ei. I se păru că băiatul cel mic semăna cu un spiriduş care îl privea cu mare interes.

— Mama zice că nu ne arestați, spuse Sam rupând tăcerea şi făcându-i pe toți să râdă.

Ted îi zâmbi.

— Aşa e. Poate vrei să ne dai o mână de ajutor în anchetă. Ce zici? Te-am putea înscrie în poliție, iar, când vei fi mare, vei putea fi şi tu polițist, ca noi.

— Dar n-am decât şase ani, răspunse Sam drept scuză, de parcă dacă ar fi fost mai mare, chiar ar fi vrut să le dea o mână de ajutor.

— Nu e nicio problemă. Cum te numeşti?

Detectivul Lee se pricepea la copii şi îl făcu pe Sam să se simtă în largul lui.

— Sam.

— Eu sunt agentul Lee, iar acesta este colegul meu, agentul Stone.

— A fost o bombă? îi întrerupse Will, în timp ce Ashley îşi dădea ochii peste cap, convinsă fiind că era o întrebare tâmpită. Nu-şi dorea decât să se întoarcă în camera ei şi să-şi continue discuția telefonică.

— Posibil, răspunse Ted Lee cu sinceritate. E foarte posibil. Nu suntem siguri încă. Cei de la Criminalistică vor analiza maşina cu atenție. Nici nu îți vine să crezi ce descoperiri pot face.

Nu le spuse copiilor, însă deja ştia că era vorba despre o bombă. N-avea încă niciun rost să fi sperie pe vecini. Ce-i interesa acum era să afle cine anume plasase acea bombă. A ieşit vreunul dintre voi pe-afară sau măcar s-a uitat pe fereastră înainte să se audă explozia?

— Da, eu! răspunse Sam cu repeziciune.

— Tu? îl întrebă Fernanda mirată. Ai fost afară? Nu prea îi venea să creadă, şi îl privi nedumerită, la fel ca frații lui.

Asbley se gândi că zice aşa doar ca să îşi dea importanță în fața polițiştilor.

— M-am uitat pe fereastră. Filmul devenise prea plictisitor.

— Şi ce-ai văzut pe fereastră? îl întrebă Ted cu mare interes. Puştiul era foarte drăgălaş şi îi amintea de unul dintre băieții lui, când era mic. Şi el obişnuia să vorbească

la fel de deschis şi de amuzant cu străinii, şi toți cei pe care îi cunoştea sfârşeau prin a-l iubi. Ce-ai văzut, Sam? îl întrebă Ted, aşezându-se pe unul dintre scaunele din bucătărie, pentru a fi la aceeaşi înălțime cu el.

Era un bărbat înalt, dar, dacă stătea pe scaun, Sam putea să-l privească direct în ochi, fără ezitare.

— Erau unii care se pupau, răspunse Sam cu un aer dezgustat.

— În fața ferestrei?

— Nu, în film. De-aia mi s-a părut plictisitor. Este o prostie să te pupi.

Până şi Will pufni în râs, iar Ashley chicoti, în timp Fernanda îl privea cu un zâmbet trist, întrebându-se dacă ea avea să mai sărute vreodată pe cineva. Probabil că nu. Încercă să-şi alunge din minte acel gând, în timp ce Ted îi punea alte întrebări lui Sam.

— Ce-ai văzut afară?

— Pe doamna Farber plimbându-şi câinele. Mereu vrea să mă muşte.

— Nu e prea frumos din partea lui. Ai mai văzut pe cineva?

— Pe domnul Cooper cu geanta de golf. Joacă în fiecare duminică. Şi mai era un domn pe stradă, dar nu l-am

recunoscut.

— Şi cum arăta? îl întrebă Ted cu un aer degajat.

Sam se încruntă încercând să-şi amintească.

— Nu-mi aduc aminte. Ştiu doar că l-am văzut.

— Ți s-a părut ciudat sau înspăimântător? îți aduci aminte ceva despre el?

Sam clătină din cap.

— Ştiu doar că l-am văzut, dar nu m-am uitat prea bine la el. Eram atent la domnul Cooper, care o lovise fără să vrea cu geanta de golf pe doamna Farber, şi câinele începuse să latre. Voiam să văd dacă încearcă să-l muşte şi pe el.

— Şi a încercat? îl întrebă Ted aparent interesat.

— Nu, doamna Farber l-a ținut bine de lesă şi a țipat la el.

— A țipat la domnul Cooper? îl întrebă Ted zâmbind.

Sam izbucni în râs. Îl plăcea pe Ted, şi i se părea distractiv să răspundă la întrebările lui.

— Nu, îi explică Sam cu răbdare. A țipat la câine să nu-l muşte pe domnul Cooper. După aceea m-am întors la film, apoi s-a auzit ca şi când ar fi explodat ceva.

— Asta-i tot ce ai văzut?

Sam încercă să-şi mai amintească şi altceva, apoi

încuviință din cap.

— Ah, şi cred că am mai văzut o doamnă. Nici pe ea nu am recunoscut-o. Alerga.

— În ce direcție alerga?

Sam arătă cu mâna în direcția opusă locului în care explodase maşina.

— Cum arăta?

— Normal. Arăta aşa cam ca Ashley.

— Era cu bărbatul acela pe care nu l-ai cunoscut?

— Nu, el mergea în cealaltă parte, şi ea a dat peste el fără să vrea. Câinele doamnei Farber a lătrat şi la femeia aceea, dar ea a alergat mai departe. Atâta am văzut, îşi încheie Sam mărturisirea, apoi se uită la toți din jur, oarecum jenat.

Se temea că aveau să-l acuze că se dădea mare. Uneori aşa îi ziceau.

— Te-ai descurcat foarte bine, Sam, îl felicită Ted, îndreptându-şi apoi atenția către fratele şi sora lui.

— Dar voi? Ați văzut ceva?

— Eu dormeam, răspunse Ashley, însă fără vreo urmă de ostilitate.

Îl plăcea pe Ted, iar întrebările lui erau interesante.

— Eu lucram la proiect, adăugă Will. Până să aud explozia, nu m-am uitat pe geam. Aveam şi meciul celor de

la Giants pe fundal. Oricum, zgomotul exploziei a fost foarte puternic.

— Sunt convins de asta, răspunse Ted, după care se ridică din nou. Dacă vă mai aduceți aminte ceva, dați-ne un telefon. Mama voastră are numărul nostru.

Cu toții încuviințară, iar Fernanda îi adresă o ultimă întrebare:

— A cui era maşina? Era a vreunui vecin sau o maşină parcată pur şi simplu pe stradă?

Nu îşi dăduse seama din cauza maşinilor de pompieri din jurul ei. Şi, oricum, din cauza flăcărilor, maşina devenise de nerecunoscut.

— A judecătorului McIntyre, unul dintre vecinii dumneavoastră. Probabil îl cunoaşteți. Nu e în oraş, dar doamna McIntyre era acasă. Se pregătea să iasă în oraş cu maşina. S-a speriat foarte tare. Din fericire, era încă în casă când s-a declanşat explozia.

— Şi pe mine m-a speriat, spuse Sam cu sinceritate.

— Pe toți ne-a speriat, recunoscu Fernanda.

— S-a auzit de parcă ar fi explodat tot cartierul, adăugă Will. Pun pariu c-a fost o bombă, insistă el.

— O să-ți spunem dacă aşa a fost, se oferi Ted, însă Fernanda bănuia că nu aveau s-o facă.

— Credeți că, dacă a fost o bombă, îi era destinată judecătorului McIntyre? întrebă Fernanda brusc interesată.

— Probabil că nu. Probabil a fost un gest nebunesc făcut la întâmplare.

De data asta însă, Fernanda nu-l mai crezu. Veniseră prea multe maşini de poliție la locului incidentului, iar maşina căpitanului ajunsese printre primele. Începuse să creadă că Will avea dreptate. În mod evident, căutau un suspect şi făceau toate verificările posibile. Chiar prea multe, pentru un incendiu oarecare.

Polițiştii le mulțumiră, apoi le urară noapte bună, iar Fernanda închise uşa gânditoare.

— A fost tare interesant, îi spuse lui Sam, care se simțea foarte important după ce răspunsese la întrebările polițiştilor.

Vorbiră în continuare despre asta până ajunseră la capătul scărilor şi se întoarse fiecare în camera lui. Fernanda coborî apoi în bucătărie să facă ordine.

— Ce puşti simpatic! îi spuse Ted Lee lui Jeff Stone, pe drumul către următoarea casă, unde nimeni nu văzuse nimic.

Verificară toate casele din zonă, inclusiv pe cea a soților Farber şi a familiei Cooper, pe care îi pomenise Sam. Nimeni

nu văzuse nimic sau, cel puțin, nimeni nu-şi mai amintea nimic. Trei ore mai târziu, Ted îşi turna o ceaşcă de cafea şi se gândea la roşcățelul simpatic. Tocmai îşi punea puțină frişcă în cafea, când Jeff Stone făcu un comentariu întâmplător.

— Am primit o înştiințare despre Carlton Waters. A fost eliberat săptămâna asta. Ți-l mai aduci aminte? Tipul care a omorât un cuplu când avea şaptesprezece ani. A fost judecat ca adult, a făcut recurs de o mie de ori şi a încercat să obțină grațierea. N-a primit nimic. A ieşit săptămâna asta din închisoare. E sub supraveghere în Modesto, cred. Parcă judecătorul McIntyre s-a ocupat de cazul ăsta, nu? Mi-aduc aminte c-am citit despre asta pe undeva. Ştiu că zicea că n-are nicio îndoială că Waters e vinovat. Waters a pretins mereu că prietenul lui a fost cel care a apăsat pe trăgaci şi i-a împuşcat pe cei doi, iar el a fost doar martor la toată scena, nevinovat ca un mieluşel. Tipul celălalt a fost condamnat la moarte câțiva ani mai târziu la San Quentin. Cred că Waters a fost închis la Pelican Bay.

— Ce vrei să spui, de fapt? îl întrebă Ted, sorbindu-şi cafeaua. Că Waters a pus bomba? N-ar fi o chestie prea deşteaptă din partea lui, dacă într-adevăr el a făcut asta. Să încerce să îl arunce în aer pe judecător după douăzeci şi

patru de ani, la doar câteva zile după ce-a ieşit din închisoare? Nu poate fi chiar atât de prost. E un tip isteț.

Am citit nişte articole de-ale lui. Nu e prost deloc. Ştie că ar primi închisoare pe viață la Pelican Bay. El ar fi principalul suspect. Cred că altcineva a fost sau, pur şi simplu, o chestie la întâmplare. Cu siguranță, judecătorul McIntyre i-a călcat pe mulți pe coadă. Waters nu este singurul pe care l-a trimis la închisoare.

— Mă gândeam doar. E o coincidență interesantă. Dar poate nu este nimic mai mult. Oricum, eu cred că merită să-l luăm în calcul. Vrei să mergem până la Modesto mâine?

— Da, sigur. De ce nu? Dacă tu crezi că ar putea avea vreo legătură. Eu nu cred, dar nu mă deranjează să mergem la o plimbare. Putem pleca imediat ce intrăm în tură, şi avem timp să ne întoarcem până la şapte. Poate până atunci mai apare ceva.

Nimeni însă nu văzuse pe nimeni şi nimic suspect. Nu aflaseră nimic printre vecini.

Singurul lucru pe care se bazau era faptul că cei de la Criminalistică le confirmaseră că fusese vorba despre o bombă. Una pe cinste. I-ar fi pus în pericol pe judecător şi pe soția lui dacă ar fi fost în maşină. În urma anchetei reieşise că boma detonase mai repede decât ar fi trebuit.

Bomba avea ceas, iar soția judecătorului scăpase la o diferență de vreo cinci minute. Când îl sunară pe judecător pe numărul pe care li-l dăduse soția, acesta le spuse că era sigur că cineva voia să îl omoare, însă, la fel ca Ted, nici el nu credea că ar fi putut fi însuşi Carlton Waters. Făcuse mult prea multe eforturi să-şi câştige libertatea ca să rişte atât de mult, la doar câteva zile după ce fusese eliberat.

— Tipul e prea deştept ca să facă o asemenea prostie, le spuse judecătorul la telefon. Am citit câteva articole pe care le-a scris. Continuă să-şi susțină nevinovăția, dar nu e într-atât de prost încât să încerce să mă omoare în săptămâna în care a fost eliberat.

Existau cel puțin vreo zece posibili suspecți, oameni despre care bănuia că erau furioşi pe el şi care ieşiseră şi ei din închisoare. Judecătorul ieşise la pensie de cel puțin cinci ani.

Cu toate acestea, Ted şi Jeff plecară spre Modesto şi ajunseră la adăpost tocmai când Malcolm Stark, Jim Free şi Carlton Waters se întorceau de la cină. Jim Free îi convinsese să meargă la restaurantul de la benzinărie, ca să fi cunoască prietena.

— Bună seara, domnilor, spuse Ted cu amabilitate.

Cei trei bărbați îşi ridicară privirile, afişând instan-taneu

o atitudine ostilă şi defensivă. Erau în stare să recunoască un polițist de la kilometri distanță.

— Cu ce ocazie pe la noi? întrebă Waters, imediat ce auzi de unde veneau.

— Un incident minor pe la noi prin cartier, care s-a întâmplat chiar ieri, le explică Ted. O bombă în maşina judecătorului McIntyre. Probabil că-ți aduci aminte de numele ăsta, adăugă el privindu-l pe Waters în ochi.

— Da, mi-aduc aminte. Nici că se putea întâmpla unui tip mai simpatic, replică Waters fără ezitare. Mi-aş dori să fi avut curajul să o fac chiar eu, dar nu merită să ajung din nou la închisoare. A murit? întrebă el plin de speranță.

— Din fericire, nu. Nu era în oraş. Dar soția lui a fost la un pas de moarte. A salvat-o o diferență de cinci minute.

— Ce păcat! spuse Waters fără nicio jenă.

Lee îl urmărea cu atenție. Era, fără îndoială, un tip deştept. Rece ca un ghețar din Antarctica, dar deştept. Ted înclina să fie de acord cu judecătorul. În niciun caz, Waters nu ar fi riscat să se întoarcă în puşcărie doar ca să-l omoare pe judecătorul care îl trimisese acolo. Deşi nu ar fi fost exclus să aibă tăria şi curajul nebun pentru a face aşa ceva. Ar fi putut ajunge până acolo cu autobuzul, ar fi plasat bomba şi s-ar fi întors în Modesto la timp pentru a semna

prezența, ba chiar ar mai avut vreme şi pentru altceva. Instinctul lui Ted îi spunea că nu el era autorul. În orice caz, avea în fața lui un trio extrem de păcătos. Îi cunoştea şi pe ceilalți doi şi ştia când ieşiseră din închisoare. Ted se uita peste toate afişele de eliberare care le veneau la secție. Le ținea minte numele. Erau nişte nenorociți. Nici el nu crezuse niciodată că Waters fusese nevinovat, iar acum nu îi inspira deloc încredere. Toți deținuții pretindeau că erau victimele unei înscenări puse la cale de către prietene, parteneri de afaceri sau avocați. Auzise aceeaşi placă de nenumărate ori. Waters era un tip dificil şi mult prea abil pentru gustul lui Ted. Avea toate semnele unui sociopat, un om cu puțină conştiință, dacă nu chiar fără, şi era, cu siguranță, un tip deştept.

— Apropo, unde-ai fost ieri? îl întrebă Ted în timp ce Waters îl privea cu răceala unui ghețar.

— Pe-aici. Am luat autobuzul să-mi vizitez nişte rude, dar nu le-am găsit acasă. Aşa că i-am aşteptat o vreme pe terasă, apoi m-am întors aici şi am stat cu tipii ăştia.

Nu avea cine să confirme prima parte a alibiului, aşa că Ted nici nu se mai deranjă să-i ceară vreun nume.

— Ce drăguț! Poate să confirme cineva? întrebă Ted, privindu-l în ochi.

— Câţiva şoferi de autobuz. Încă mai am biletele, dacă vrei să le vezi.

— Să vedem biletele! Waters părea furios, dar se duse în cameră să le aducă. Într-adevăr, erau bilete pentru zona Modesto şi fuseseră folosite. Erau rupte pe jumătate. Le putea rupe chiar el, dar Ted nu credea asta. Waters păruse complet relaxat când Ted îi înapoiase biletele.

— Aveţi mare grijă, băieţi! Ţineţi-vă nasul departe de droguri. Mai venim pe-aici să vă vedem dacă mai apare ceva.

Cei trei ştiau prea bine că poliţiştii aveau dreptul să fi interogheze şi chiar să-i percheziţioneze, ori de câte ori aveau chef. Cu toţii erau eliberaţi condiţionat.

— Da, aveţi grijă la plecare să nu vă lovească uşa peste fund, adăugă Jim Free încet când poliţiştii plecară. Ted şi Jeff îl auziră, dar nu reacţionară în niciun fel, ci doar se întoarseră la maşină şi plecară, în timp ce Waters îi privea cu ură în ochi.

— Nişte porci! comentă Malcolm Stark, însă Waters nu spuse nimic.

Se întoarse pe călcâie şi intră în casă. Se întreba dacă poliţiştii aveau să-l caute şi să-l asalteze cu întrebări ori de câte ori li se năzărea. Îi puteau face orice, şi el n-avea cum să riposteze, atâta vreme cât era eliberat condiţionat.

Singurul lucru pe care şi-l dorea era să nu se întoarcă în închisoare.

— Deci ce zici? îl întrebă Ted pe partenerul lui pe drumul de întoarcere. Crezi că spune adevărul?

Ted nu se pripea niciodată şi lua în calcul orice posibilitate. Nu era convins de inocența tipului, dar ceva îi spunea că altcineva plasese bomba. Waters n-avea cum să fie atât de prost încât să facă aşa ceva. Era un tip deştept, însă, fără îndoială, părea periculos. Pe de altă parte, bomba ar fi putut fi o simplă amenințare, un semn prevestitor de lucruri mai grave, de vreme ce o bombă cu ceas i-ar fi omorât pe judecător şi pe soția acestuia numai dacă ar fi urcat în maşină sau s-ar fi apropiat de ea în momentul declanşării.

— Eu cred că tipul are ceva probleme, îi răspunse Jeff Stone. E un mare nenorocit, şi pe mine nu m-a convins cu pretinsa lui nevinovăție la treaba aia din trecut. Mi se pare suficient de nebun cât să se ducă în oraş, să plaseze bomba pe maşina lui McIntyre şi să se întoarcă la masa de prânz. Îl cred în stare, dar aş zice că e prea deştept s-o facă, şi, de data asta, nu cred că el e autorul. Oricum, n-am încredere în el nici cât negru sub unghie. O să ne surprindă. O să mai auzim de el.

Amândoi văzuseră mult prea mulți oameni ca Waters întorcându-se la închisoare din aceleaşi motive.

Ted era de acord.

— Poate ar trebui să distribuim o fotografie de-a lui prin cartier, cine ştie. Poate puştiul familiei Barnes l-ar recunoaşte dacă l-ar vedea în poză. N-ai de unde să ştii.

— N-avem ce pierde, spuse Jeff, cu gândul la cei trei bărbați pe care tocmai îi văzuseră. Un răpitor, un ucigaş şi un traficant de droguri. Era o adunătură de tipi periculoşi. O să printez o poză cu el când ne întoarcem. Ne putem duce cu ea marți, să vedem dacă şi-aduce aminte careva să-l fi văzut pe stradă.

— Eu zic că n-o să-şi amintească nimeni, spuse Ted chiar când intrară pe autostradă.

Fusese cald în Modesto, şi nu aflaseră mare lucru în urma acelei călătorii, dar era mulțumit că merseseră până acolo. Nu-l văzuse niciodată pe Carlton Waters înainte, însă prezența lui îl tulburase într-o oarecare măsură. Îl făcuse să se înfioare, iar Ted era sigur că aveau să mai aibă de-a face cu el. Petrecuse douăzeci şi patru de ani în închisoare, iar Ted era convins că era mult mai periculos acum decât atunci când intrase la puşcărie. Urmaşe „şcoala de gladiatori” aproape două treimi din viața lui, ceea ce era cu

adevărat deprimant. Ted spera doar să nu omoare pe nimeni înainte de-a ajunge înapoi.

Cei doi polițişti înaintară în tăcere o vreme, după care începură să discute din nou despre maşina detonată. Jeff avea de gând să caute în baza de date o listă cu toți cei pe care judecătorul Judge McIntyre îi trimisese la închisoare în ultimii douăzeci de ani, dar şi cu cei care fuseseră eliberați între timp. Autorul fusese probabil un condamnat care ieşise din închisoare cu mult înaintea lui Carl. Singurul lucru de care erau siguri era faptul că nu fusese ceva întâmplător. Fusese un „cadou” destinat în exclusivitate judecătorului său, dacă ar fi eşuat, soției acestuia. Nu era o concluzie prea îmbucurătoare, însă Ted presupuse că, până la urmă, aveau să-şi dea seama cine se afla în spatele atacului. Carlton Waters nu ieşise însă complet din calcule. Alibiul lui nu era prea solid, dar nici nu aveau vreo dovadă care să demonstreze că el fusese autorul. Amândoi bănuiau că nici nu aveau să găsească vreo dovadă în acest sens. Waters era mult prea deştept pentru aşa ceva. Şi, chiar dacă el era vinovatul, cel mai probabil nu puteau demonstra acest lucru. Dacă nu aveau să descopere nimic, acum, că îl cunoscuse, Ted avea de gând să stea cu ochii pe el. Era de părere că, foarte curând, avea să se intersecteze cu acest

Carlton Waters. Era inevitabil. Cei de genul lui le dădeau mereu bătăi de cap.

Capitolul 7

Era într-o zi de marți. La ora cinci după-amiaza, când se auzi soneria, Fernanda era la bucătărie şi citea o scrisoare de la Jack Waterman, în care avea o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le vândă şi sumele aferente pe care ar fi trebuit să le încaseze. Estimările lui erau rezervate, însă amândoi sperau că, dacă vindea tot, inclusiv bijuteriile pe care le primise de la Allan – şi care nu erau puține – puteau să-şi reînceapă viațajde la zero, fără datorii. Datoriile o speriau cel mai tare. În cel mai bun caz, ajungea pe zero, neavând însă nici cea mai mică idee despre cum avea să se întrețină în următorii ani şi cum avea să fi susțină pe copii la facultate la momentul potrivit. Deocamdată, nu putea decât să spere că avea să găsească o soluție. Acum trăia fiecare zi aşa cum venea, încercând să se mențină la suprafață, să facă tot posibilul să nu se înece.

Will era la el în cameră şi îşi făcea temele, sau cel puțin aşa pretindea. Sam se juca în camera lui, iar Ashley era la repetiție la balet şi trebuia să termine la şapte. Fernanda voia să le servească cina mai târziu, ceea ce însemna că mai avea timp să se gândească la ale ei. Era în bucătărie, şi

tresări când auzi soneria. Nu aştepta pe nimeni, iar maşina care explodase cu două zile în urmă era ultimul lucru care o preocupa. Prin urmare, rămase surprinsă să-l revadă pe Ted Lee pe vizor. Era singur şi purta o cămaşă albă, cravată neagră şi un sacou. La fel ca prima dată când îl văzuse, avea o ținută care impunea respect.

Deschise uşa surprinsă şi remarcă din nou că era foarte înalt. Avea un plic în mână şi părea ezitant, însă Fernanda îl invită înăuntru. Ted zări încordarea din privirea ei. Avea părul desfăcut şi părea îngândurată. Se întrebă ce o tulbura. Părea să poarte pe umeri toată greutatea lumii. Imediat ce polițistul intră îi zâmbi, încercând să se facă plăcută.

— Bună ziua, domnule polițist. Ce mai faceți? îl întrebă ea cu un zâmbet obosit.

— Bine, mulțumesc. Îmi pare rău că vă deranjez. Voiam să trec pe-aici să vă arăt o fotografie. Aruncă o privire prin cameră, aşa cum făcuse şi duminică. Nu puteai rezista în fața unei case atât de impresionante, cu lucruri atât de scumpe. Parcă era un muzeu, iar ea, cu aerul ei relaxat, îmbrăcată în blugi şi-n tricou, cum fuseseji duminică, părea cumva desprinsă din alt tablou. Într-un asemenea decor, ar fi trebuit să coboare scările într-o rochie de seară, cu o

blană pe umeri. Nu părea însă genul acela de femeie. Ted o plăcea instinctiv. Părea o femeie obişnuită şi drăguță, însă tristă. Durerea ei era vizibilă, iar Ted intui că era foarte ataşată şi extrem de protectoare cu copiii ei. Ted se pricepea la oameni şi avea încredere în intuiția lui. Ştia că nu se înşela în privința ei.

— A fost găsit cel care a aruncat în aer maşina judecătorului McIntyre? îl întrebă ea în timp ce îl conducea în living.

Îl invită să se aşeze pe una dintre canapelele de ca-tifea. Erau moi şi confortabile. Încăperea era decorată în catifele, mătăsuri şi brocarduri bej, iar perdelele ar fi stat la fel de bine într-un palat. Nici nu era prea departe de adevăr. Fernanda şi Allan le cumpăraseră dintr-un palațzo din Veneția şi le aduseseră acasă.

— Încă nu, dar avem nişte bănuieli. Voiam să vă arăt o fotografie şi să vă întreb dacă vi se pare cunoscută figu-ra, îi dacă e şi Sam acasă, poate aruncă şi el un ochi.

Încă se mai gândea la bărbatul pe care Sam îl văzuse, dar nu şi-l amintea în detaliu. Ar fi fost mult prea uşor dacă Sam l-ar fi identificat pe Carlton Waters. Mai avusese cazuri pe care le rezolvase aşa repede, însă de data asta nu se aşteptară se întâmple la fel. De obicei, nu era atât de

norocos. În general, îi luă mai mult să găsească suspecții, însă, din când în când, mai aveau şi polițiştii noroc. Spera să se întâmple asta şi acum.

Ted scoase din plic o fotografie mărită şi i-o arătă. Fernanda o studie cu atenție de parcă ar fi fost vrăjită, după care clătină din cap şi i-o dădu înapoi. Nu cred că l-am mai văzut vreodată, spuse ea încet.

— Dar e posibil să-l fi văzut? insistă Ted, urmărindu-i fiecare gest şi expresie. Avea o fragilitate şi totodată o forță în felul ei de-a fi. I se părea ciudat să o vadă tristă într-un decor atât de spectaculos. Şi totuşi, îşi pierduse soțul cu doar patru luni în urmă.

— Nu, nu cred, îi spuse ea deschis. Mi se pare ceva cunoscut, dar cred că pur şi simplu are o figură comună. E posibil să-l fi văzut pe undeva?

Se încruntă încercând să scormonească prin minte după imaginea lui.

— Poate l-ați mai văzut prin ziare. Abia a ieşit din închisoare. E un caz celebru. A fost condamnat pentru crimă la şaptesprezece ani, împreună cu un prieten. Vreme de douăzeci şi patru de ani, a susținut că e nevinovat şi că tipul celălalt a apăsat de fapt pe trăgaci.

— E îngrozitor. Indiferent cine ar fi tras. Credeți că a fost

nevinovat?

Ei i se părea în stare de orice.

— Nu, nu cred, îi răspunse Ted cu sinceritate. E un tip deştept. Cine ştie, poate după atâția ani a ajuns şi elsă creadă povestea pe care o tot spune. N-ar fi primul. Închisorile sunt pline de tipi care susțin că sunt nevinovați şi că au ajuns acolo din cauza unor judecători răi sau a unor nenorociți de avocați. Nu se înghesuie prea mulți să îşi afirme vinovăția.

— Pe cine a omorât? întrebă Fernanda tremurând.

I se părea îngrozitor.

— Nişte vecini, un cuplu. Cât pe-ad să le omoare şi copiii, dar erau foarte mici şi nu s-au mai deranjat. I-au omorât, în schimb, pe părinții lor, pentru două sute de dolari şi ce-au mai găsit prin portofele. Se întâmplă frecvent. Sunt crime întâmplătoare. Vieți pierdute pentru câțiva dolari, pentru droguri sau arme. De-asta nici nu vreau să mai lucrez la Omucideri. E prea deprimant, începi să te întrebi încotro se îndreaptă lumea şi primeşti răspunsuri pe care nu ți le doreşti. Cei care comit asemenea crime sunt o specie aparte. Nouă ne e greu să fi înțelegem.

Fernanda dădu aprobator din cap, gândindu-se că nici cazul de care se ocupa acum nu era prea vesel. Nici maşinile

detonate nu erau un motiv de bucurie. Judecătorul sau soția lui ar fi putut muri. Cu siguranță însă, era o situație mult mai puțin brutală decât crima pe care o comisese Carlton Waters. Îl văzuse numai în fotogra-fie, şi tot îi înghețase sângele în vene. Avea ceva rece şi înfiorător, chiar dacă era doar o fotografie. Dacă l-ar fi văzut vreodată, l-ar fi ținut minte. Acum era convinsă că nu-l mai văzuse niciodată pe Carlton Waters.

— Credeți că o să-l găsiți pe cel care a aruncat maşina în aer? îl întrebă ea cu vădit interes.

Se întreba cam care era procentul de cazuri rezolvate şi cam cât efort presupuneau. I se părea foarte sincer. Avea o față simpatică, ochi blânzi şi un fel de a fi care denota inteligență şi amabilitate. Nu se aşteptase ca un polițist să fie aşa. Din cine ştie ce motiv, şi-l imagina mai dur. Ted Lee părea un om foarte civilizat, foarte normal.

— S-ar putea să-l găsim, spuse Ted cu franchețe. Cu siguranță, vom încerca. Dacă a fost într-adevăr un atac la întâmplare, o să fie şi mai greu, pentru că nu există o motivație reală, ceea ce înseamnă că oricine ar fi putut fi autorul. Cu toate astea, pe măsură ce cauți informații, afli tot felul de lucruri uimitoare. Având în vedere că ținta a fost un judecător, presupun că un motiv a existat. Răzbunarea

vreunui condamnat pe care l-a trimis la închisoare şi care vrea să îşi regleze astfel socotelile. De-asta m-am şi gândit la Waters. De fapt, colegul meu a venit cu ideea. Waters a fost eliberat chiar săptămâna trecută. Judecătorul McIntyre i-a prezidat procesul – el este cel care l-a condamnat. E cam mult să porți ranchiună vreme douăzeci şi patru de ani. N-ar fi un lucru prea inteligent să arunci în aer maşina judecătorului chiar în săptămâna în care ai fost eliberat. Waters nu e atât de prost, dar poate s-a obişnuit în închisoare. Dacă aşa este, până la urmă se va afla. Oricine a fost, o să ciripească, iar pe noi o să ne anunțe un informator. Majoritatea pistelor pe care le avem fie sunt sugestii anonime, fie vin din partea informatorilor plătiți. Era o subcultură complet necunoscută ei până atunci şi pe care nici nu îşi dorea să o cunoască. Deşi lucrurile pe care le aflase erau înspăimântătoare, îl asculta cu fascinație. Mulți dintre ei se cunosc într-un fel sau altul, şi nu se pricep prea bine să țină un secret. Aproape că se simt obligați să le spună, ceea ce nu poate fi decât în avantajul nostru, între timp, trebuie să verificăm fiecare pistă pe care o avem, toate bănuielile. Waters n-a fost decât o astfel de bănuială, şi, chiar dacă ar fi mult prea bătător la ochi, tot merita să o verificăm. Vă deranjează dacă îi arăt şi lui Sam

fotografia?

— Nu, deloc. Şi ea era curioasă să afle dacă Sam avea să-l recunoască, deşi nu voia să-l expună vreunui risc permițându-i să identifice un criminal, care ar putea încerca să-i facă rău şi să se răzbune pe el mai târziu. Când îşi dădu seama de implicații, se întoarse spre Ted cu o întrebare. Dar dacă îl recunoaşte? Identitatea lui Sam va fi păstrată secretă?

— Sigur că da. Nu ne jucăm cu viața unui copil de şase ani, îi spuse el cu blândețe. Nici cu a unui adult, de altfel. Facem tot ce putem să ne protejăm sursele.

Fernanda încuviință uşurată, iar Ted urcă scările în urma ei, îndreptându-se spre camera lui Sam. Când se uită deasupra, văzu un candelabru strălucitor. Fernanda îl cumpărase de la Viena, tot dintr-un palat părăsit, şi-l expediase către San Francisco în bucăți mici de cristal, piesă cu piesă.

Fernanda bătu la uşa lui Sam şi o deschise, iar Ted o urmă. Sam se juca pe podea.

— Salut! îi spuse zâmbind. Ai venit să mă arestezi? Era evident că nu era câtuşi de puțin tulburat de vizita lui Ted. Dimpotrivă, părea bucuros să îl revadă. Duminică se simțise foarte important când Ted îl rugase să fi spună ce văzuse şi

îi ceruse chiar să intre în detalii. Deşi Sam nu îl văzuse decât o singură dată, simțise că Ted era înțelegător şi prietenos şi că iubea copiii. Era convins.

— Nu, n-am de gând să te arestez, dar ți-am adus ceva, spuse Ted căutând în buzunarul de la piept. Nu-i spusese Fernandei că avea un cadou pentru Sam. Uitase de asta cât stătuseră de vorbă. Îi întinse cadoul copilului, care, când văzu despre ce era vorba, rămase fără cuvinte. Era o insignă de alamă în formă de stea, care semăna foarte mult cu cea argintie pe care o avea Ted în porto-fel. Acum eşti inspector de poliție adjunct, Sam. Asta înseamnă că trebuie să spui adevărul, şi, dacă întâlneşti oameni răi sau suspecți, trebuie să ne suni.

Sub inițialele SFPD era inscripționat numărul 1. Era un cadou pe care îl făceau celor apropiați departamentului. Sam se uita la insigna pe care o primise de parcă ar fi văzut un diamant. Fernanda zâmbi văzându-l cât era de încântat, apoi îi mulțumi lui Ted. Era drăguț din partea lui. Sam era impresionat.

— E impresionantă. Foarte impresionantă.

Zâmbind către Sam, Fernanda înaintă, iar Ted o urmă. Asemenea restului casei, camera lui Sam era foarte frumos decorată. Era vopsită într-o nuanță închisă de albastru şi

avea câteva accente de roşu şi galben. Avea tot ce şi-ar fi putut dori un băiat, inclusiv un televizor mare la care să se joace, un sistem audio şi un raft cu jocuri, cărți şi jucării. În mijlocul camerei, erau multe piese de lego şi o maşinuță teleghidată cu care se juca atunci când cei doi intraseră. Avea şi o băncuță la geam. De-acolo bănuia Ted că urmărise Sam ce se întâmplase pe stradă duminică. Probabil că de-acolo îl zărise pe bărbatul pe care nu şi-l amintea în detaliu. Ted îi arătă fotografia lui Carlton Waters, apoi îl întrebă dacă îl văzuse vreodată.

Sam se ridică şi se uită la ea mult timp, la fel ca mama lui. Privirea lui Waters avea un magnetism înfricoşător, chiar şi pe hârtie. Ted ştia însă, în urma vizitei din Modesto, că în realitate privirea lui Waters era şi mai rece. Ted nu spuse nimic pentru a nu-i distrage atenția copilului. Aşteptă în linişte. Şi el, şi Fernanda îl urmăreau cu interes. Era evident că Sam se gândea şi scotocea prin memorie după vreun semn de recunoaştere.

Într-un final, îi dădu înapoi fotografia şi făcu semn din cap că nu îl recunoştea, însă părea a se gândi în continuare la ceva. Ted îl analiza atent.

— Pare înfricoşător, spuse Sam, după ce îi înapoie fotografia lui Ted.

— Mult prea înfricoşător ca să-mi spui dacă l-ai văzut? îl întrebă Ted cu grijă, urmărindu-i privirea. Nu uita, acum eşti adjunctul meu. Trebuie să ne zici tot ce-ți aminteşti. Sam, n-o să afle niciodată că ne-ai spus dacă l-ai văzut!

Aşa cum făcuse şi cu Fernanda, Ted voia să îl liniştească, dar Sam clătină din cap.

— Cred că bărbatul pe care l-am văzut eu era tot blond, dar nu seamănă cu el.

— De ce spui asta? îți mai aminteşti şi altceva despre cum arăta bărbatul de pe stradă?

Uneori, oamenii îşi aduceau aminte detalii mai târziu. Li se întâmpla şi adulților.

— Nu, spuse Sam cu franchețe. Dar acum, că m-am uitat la poză, ştiu că nu l-am mai văzut înainte. E un om rău? întrebă Sam cu interes, fără să pară speriat.

Se simțea în siguranță la el acasă, unde erau şi prietenul lui polițist, şi mama lui. Ştia că nu avea ce să pățească. Nu i se întâmplase nimic rău, cu excepția faptului că îşi pierduse tatăl, dar nu se gândise niciodată că cineva ar vrea să-l rănească.

— Un om foarte rău, îi răspunse Ted.

— A omorât pe cineva?

Lui Sam i se părea extrem de interesant. Pentru el, totul

era o poveste interesantă pe care nu o asocia cu realitatea. Prin urmare, nu găsea nimic periculos în ea.

— A omorât doi oameni împreună cu un prieten.

Fernanda se îngrijoră când auzi ce îi povestea Ted. Nu voia ca Sam să afle despre copiii pe care îi bătuseră. Nu voia să aibă coşmaruri, aşa cum i se întâmplase după moartea tatălui lui. Sam se temea că avea să moară şi mama lui, ba chiar şi el. Era un lucru obişnuit la vârsta lui, mai cu seamă după cele întâmplate tatălui său.

Ted cunoştea deja toate lucrurile astea. Şi el avea copii, şi nu avea de gând să-l sperie pe Sam fără rost.

— L-au trimis la închisoare pentru multă vreme.

Ted ştia că era foarte important să fi spună că fusese pedepsit pentru faptele sale, că nu umbla liber pe stradă, fără să plătească pentru ceea ce făcuse.

— Dar acum este liber? îl întrebă Sam cu acelaşi entuziasm.

Cu siguranță era, de vreme ce Ted se gândise că trecuse pe strada lor duminică şi voia să afle dacă Sam îl văzuse.

— De săptămâna trecută e liber, dar a stat la închisoare douăzeci şi patru de ani. Cred că şi-a învățat lecția, continuă Ted, încercând să-l liniştească.

Era foarte delicat să lucrezi cu un copil de vârsta lui, iar

Ted se străduia să nu-l sperie. Dintotdeauna ştiuse cum să se poarte cu copiii şi îi iubea. Fernanda îşi dăduse seama de asta şi intuia că şi el avea copii. Purta verighetă, deci era căsătorit.

— Atunci de ce crezi că el e cel care a dat foc maşinii? îl întrebă Sam cu un aer circumspect.

Îi pusese o altă întrebare inteligentă. Sam era un copil isteț, cu o logică foarte bună.

— Niciodată nu poți şti. Acum, că eşti polițist adjunct, va trebui să reții lucrul ăsta, Sam. Trebuie să verifici fi-ecare pistă, oricât de imposibilă ți se pare. Uneori, poți avea surprize şi chiar poți găsi făptaşul.

— Crezi că el a fost? Adică, vreau să zic, el a dat foc maşinii?

Sam era fascinat.

— Nu, nu cred, dar a meritat să vin până aici ca să aflu. Dacă în fotografia asta era bărbatul pe care l-ai văzut şi eu nu mă deranjam să ți-o arăt? Ar fi putut să scape, şi nu vrem să se întâmple aşa ceva, nu?

Sam clătină din cap, iar cei doi adulți zâmbiră. Ted puse fotografia înapoi în plic. Nu se aşteptase ca Waters să facă o asemenea tâmpenie, dar trebuia să fie sigur. Cel puțin, acum obținuse o informație în plus de la Sam. Ştia că

suspectul era blond. Găsise o mică piesă dintr-un puzzle cu o maşină aruncată în aer. N-avea ce pierde. Apropo, îmi place camera ta, îi spuse el pe un ton simpatic. Ai o mulțime de chestii frumoase.

— Ai copii? întrebă Sam, ridicând privirea către Ted.

Încă mai ținea insigna în mână, ca şi când ar fi fost cel mai de preț lucru al lui. Pentru el, aşa era. Ted îi făcuse un cadou foarte frumos, iar Fernanda fusese impresionată.

— Da, am, îi răspunse Ted zâmbind şi ciufulindu-l părinteşte. Acum sunt bărbați în toată firea. Doi sunt la facultate, iar unul lucrează în New York.

— E polițist?

— Nu, e agent de bursă. Niciunul dintre băieții mei n-a vrut să se facă polițist.

La început, fusese dezamăgit, dar acum i se părea o decizie foarte bună. Era o muncă obositoare, deseori solicitantă şi periculoasă. Lui Ted îi plăcuse întotdeauna munca lui, însă Shirley pusese mereu accentul pe carte şi pe educație. Unul dintre băieți voia să urmeze dreptul, iar celălalt era în primul an la medicină. Se mândrea cu ei.

— Tu ce vrei să te faci când o să fii mare? îl întrebă Ted cu interes, deşi era mult prea mic să ştie ce vrea.

Bănuia însă că băiatului îi era dor de tatăl lui şi că i-ar

plăcea să stea de vorbă cu un bărbat. Nu ştia circumstanțele în care Fernanda îşi pierduse soțul, însă, de câte ori venise în vizită, trăise cu senzația că, în afară de băiatul cel mare, nu mai era alt bărbat prin preajmă, în plus, avea privirea vulnerabilă, nervoasă şi stresată a unei femei care are multe de dus.

— Vreau să mă fac jucător de baseball sau poate polițist, spuse Sam privind admirativ insigna de alamă pe care o ținea în mână.

Cei doi adulți zâmbiră. Chiar când Fernanda se gândea că Sam era un copil tare bun, Will intră în cameră. Auzise voci de oameni maturi din camera alăturată şi era curios să ştie cine venise. Zâmbi când îl văzut pe Ted. De cum intră, Sam îl anunță că era polițist adjunct.

— Foarte tare! îi spuse Will zâmbind, după care îşi îndreptă atenția către Ted. A fost o bombă, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunse Ted încuviințând uşor din cap.

Will era un puşti frumos şi deştept, la fel ca fratele lui. Fernanda avea trei copii reuşiți.

— Ați aflat cine e vinovatul? întrebă Will.

Ted scoase din nou fotografia din plic şi i-o arătă.

— L-ai văzut vreodată pe aici? întrebă Ted încet.

— El este?

Will părea încurcat, şi se uită cu atenție la fotografie. Ochii lui Carlton Waters aveau acelaşi efect hip-notizant. După un timp, îi înapoie fotografia lui Ted şi clătină din cap. Niciunul nu îl văzuse vreodată pe Carlton Waters. Avea un răspuns care, deşi nu îi confirma în mod absolut inocența, cel puțin îi diminua şansele de culpabilitate.

— Deocamdată verificăm toate variantele. Pentru moment, nu am găsit nimic care să demonstreze că el este. L-ai văzut vreodată, Will?

— Nu, răspunse băiatul clătinând din cap. Mai sunt şi alții?

Lui Will îi făcea plăcere să stea de vorbă cu Ted, şi i se părea un om bun. Îi făcuse impresia unui om integru şi decent, care ştia să se poarte cu copiii.

— Deocamdată nu. O să vă anunțăm, adăugă el, uitându-se din nou la ceas.

Le spuse că trebuia să plece. Fernanda îl conduse înapoi pe scări. Ted rămase un minut în pragul uşii şi o privi atent. I se părea ciudat să compătimească o femeie care trăia pe picior atât de mare, dar îi era milă de ea.

— Aveți o casă foarte frumoasă şi multe lucruri drăguțe, îi spuse el. Îmi pare rău pentru soțul dumneavoastră, adăugă Ted cu empatie. După douăzeci şi opt de ani lângă soția lui,

cunoştea foarte bine importanța companiei. Chiar dacă nu mai erau la fel de apropiați, însemnau foarte mult unul pentru celălalt. Simțea singurătatea şi tristețea Fernandei. Atârnau ca un linţoliu în jurul ei.

— Şi mie, îi răspunse Fernanda cu voce tristă.

— A fost un accident?

Fernanda ezită puțin, apoi îl priviri direct. Durerea din ochii ei îi tăie respirația. Era necenzurată şi incomensurabilă.

— Probabil... Nu ştim. Ezită din nou. În mod neaşteptat, se simțea confortabil în preajma lui, deşi nu avea un motiv concret. Nu găsea nicio explicație pentru faptul că avea încredere în el. E posibil să se fi sinucis. Era în Mexic, şi, într-o noapte, a căzut peste bordul unui iaht. Nu mai era nimeni cu el.

— Îmi pare tare rău, repetă el. Deschise uşa, apoi se întoarse din nou către ea. Dacă vă putem ajuta cu ceva, vă rog să ne spuneți.

În meseria lui, cel mai mult îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii. Datorită lor, meseria lui căpăta importanță. Familia Fernandei îi atinsese o coardă sensibilă. Oricât de mulți bani aveau, şi păreau să aibă mulți chiar, aveau şi ei supărările lor. Uneori nu contează dacă eşti bogat sau

sărac, oamenilor li se întâmplă aceleaşi nenorociri, indiferent de statutul economic, iar bogații suferă la fel de mult ca săracii. Chiar dacă avea o casă imensă, candelabre superbe şi tot felul de lucruri, nimic nu-i ținea de cald noaptea. Era singură şi tot singură trebuia să aibă grijă şi de copii. La fel ar fi fost şi dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva, iar Shirley ar fi trebuit să se ocupe singură de copii. Când ajunse la maşină, încă se mai gândea la ea. Imediat ce Ted porni motorul, Fernanda închise uşa.

Se întoarse la birou şi continuă să citească scrisoarea de la Jack Waterman. Îi telefonă să-şi facă o progra-mare, iar secretara o anunță că avocatul urma să o sune a doua zi. Plecase de la birou deja. La şapte fără un sfert, plecă să o ia pe Ashley de la balet. Ashley se sui veselă în maşină, şi tot drumul spre casă pălăvrăgiră despre concert, şcoală şi mulți prieteni de-ai ei. Nu ajunsese încă la pubertate, aşa că deocamdată se înțelegea cu Fernanda, mult mai mult decât avea să o facă într-un an sau doi. Pentru moment, erau apropiate, lucru pentru care Fernanda se simțea recunoscătoare.

Aproape de casă, Ashley începu să-i povestească en-tuziasmată despre planurile ei legate de plecarea la lacul Tahoe, în iulie. Abia aştepta să se termine şcoala. Cu toții

erau nerăbdători, deşi Fernanda ştia că, pentru ea, avea să fie cea mai tristă vară dacă Ashley şi Will erau plecați. Cel puțin îl avea pe Sam. Se bucura că încă era mic şi nu tocmai independent. Lui Sam îi plăcea să stea pe lângă ea, mai ales de când murise Allan. Oricum, în ultimii ani, Allan nu prea avusese timp de el. Întotdeauna era mult prea ocupat. „Ar fi fost mult mai bine dacă nu ar fi fost aşa ocupat” îşi zise Fernanda în timp ce urca treptele casei. Mai bine şi-ar fi petrecut timpul cu copiii decât să creeze dezastrul ăla financiar, care le distrusese viața – şi lui, şi lor.

În seara aceea, Fernanda le pregăti copiilor ceva de mâncare. Cu toții erau obosiți, dar mult mai bine dispuşi decât fuseseră în ultima vreme. Sam purta insigna pe care o primise, şi vorbiră din nou despre maşina care explodase pe strada lor. Ştiind că bomba îi fusese adresată judecătorului, nu plasată întâmplător, Fernanda se simțea oarecum mai liniştită. Dar, chiar şi aşa, era tulburată de faptul că unii oameni erau dispuşi să-i rănească pe ceilalți şi să le distrugă bunurile. Dacă ar fi trecut prin zonă, şi ea, şi copiii ar fi putut fi cu uşurință răniți în urma exploziei. Printr-un mare noroc, nimeni nu fusese rănit, doamna McIntyre era în casă, iar judecătorul – plecat din oraş. Copiii erau absolut

fascinați de întâmplare. Li se părea incredibil faptul că un lucru atât de ieşit din comun se întâmplase chiar pe strada lor, că i se întâmplase cuiva cunoscut. După acea întâmplare, care o făcuse să se simtă şi mai vulnerabilă, Fernandei îi era dor de Allan mai mult ca niciodată, în special noaptea, când se ducea la culcare.

Capitolul 8

Înainte să plece, Peter Morgan îşi sună toate cunoştinţele pe care le avea în San Francisco, sperând să-şi găsească de lucru sau măcar să îşi aranjeze câteva interviuri. Avea puţin peste trei sute de dolari în portofel şi trebuia să-i demonstreze agentului de eliberare condiţionată că făcea tot ce îi stătea în putinţă să se angajeze. Şi chiar aşa era. La o săptămână de când se întorsese în oraş, nu se ivise nimic. Unii se mutaseră, alţii se schimbaseră foarte mult, iar cei care nu-l uitaseră fie nu-i răspundeau la telefon, fie îi răspundeau doar pentru a-l expedia, şocaţi să îl audă după atâta timp. Într-o viaţă normală de om, patru ani însemnau mult. Aproape toţi cunoscuţii lui ştiau că fusese la închisoare. Nimeni nu părea nerăbdător să-l revadă. După o săptămână, Peter înţelese că nu putea spera la prea mult. Indiferent cât de mult îl ajutase pe directorul închisorii, nimeni din Silicon Valley sau din domeniul financiar nu voia să aibă de-a face cu el. Avea un trecut pătat, şi toţi se gândeau că, după patru ani de închisoare, învăţase mult mai multe prostii decât ştia înainte. Şi, bineînţeles, toţi se gândeau la dependenţa lui de droguri, care îi venise de hac.

Fusese pe la restaurante, mici firme, un magazin de discuri şi chiar şi la o fimră de transport. Nimeni nu avea ceva potrivit pentru el. Îl considerau supracalificat sau mult prea educat, iar unul chiar îl făcuse şmecher şi snob. Nu asta era adevărata problemă, ci faptul că fusese la închisoare. Efectiv, nu putea găsi nimic de lucru. La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, mai avea patruzeci de dolari în portofel şi nicio perspectivă. Un restaurant fast-food din apropiere îi oferise jumătate din salariul minim pe economie, însă banii ăia nu i-ar fi ajuns să trăiască, iar ei nu aveau de ce să-l plătească mai mult. Aveau deja destui angajați la negru, dispuşi să lucreze pe foarte puțini bani. Peter avea nevoie de mai mult ca să poată supraviețui. În timp ce răsfoia agenda, îl apucă un sentiment de disperare. O răsfoi de la capăt pentru a zecea oară şi, ca de fiecare dată, se opri la Philjip Addison. Până atunci, fusese hotărât să nu îl sune. Întotdeauna se dovedise un nenorocit, din toate punctele de vedere, şi avusese necazuri din cauza lui. Încă mai credea că se aflase în spatele afacerii cu droguri eşuate, din cauza căreia ajunsese în închisoare. Peter îi era dator vândut. Consumase atât de multă cocaină, încât nu avusese cum să i-o plătească. Dintr-un motiv absolut necunoscut, Addison alesese să ignore datoria pe care o

avea la el de patru ani. Ştia că nu avea cum să-şi recupereze banii cât timp Peter era la închisoare. Pe de altă parte, Peter avea toate motivele să se teamă de el şi era îngrijorat de faptul că trebuia să-i amintească de datoria colosală pe care o avea la el. Sub nicio formă nu avea cum să-i înapoieze vreodată banii, iar Addison era conştient de asta.

Phillip Addison era în mod public proprietarul unei companii uriaşe, cu acțiuni la bursa tehnologiilor înalte, dar mai avea încă vreo şase alte companii, mai puțin legale, pe care le ținea ascunse, plus o grămadă de legături cu lumea interlopă. Unul ca Addison ar fi putut să-i găsească oricând lui Peter un loc de muncă prin companiile lui obscure. Măcar aşa ar câştiga o sumă decentă. Peter însă nu ar fi vrut să-l sune. Era ca o caracatiță – dacă te prindea în brațele lui, nu mai scăpai. Dacă punea mâna pe tine, deveneai proprietatea lui. Nu avea însă pe cine să sune. Nici măcar benzinăriile nu voiau să-l angajeze. Clienții îşi făceau singuri alimentarea – n-aveau nevoie de un tip proaspăt ieşit din închisoare care să le gestioneze banii. Pentru ei, diploma lui de la Harvard nu valora nimic. Majoritatea se amuzaseră citind recomandarea directorului de închisoare. Peter era de-a dreptul disperat. Nu avea pe cine să sune şi nu ştia pe nimeni care să-l ajute – nici familie, nici prieteni, în plus,

agentul de eliberare condiționată îi reamintea că trebuia să-şi găsească de lucru cât mai repede. Cu cât întârzia mai mult, cu atât mai atent avea să fie supravegheat. Erau conştienți de presiunea cu care se luptau cei eliberați condiționat atunci când nu aveau bani şi de gesturile la care recurgeau în disperare de cauză. Peter intrase în panică. Banii erau pe sfârşite, iar el avea nevo-le măcar pentru mâncare şi chirie.

Trecuseră două săptămâni de când ieşise din închisoare şi o jumătate de oră de când se uita la numărul lui

Phillip Addison. Puse mâna pe telefon şi îl sună. Îi răspunse o secretară şi-i spuse că domnul Addison nu era în țară, dar că avea să-l anunțe că îl căutase. Peter îi lăsă numărul şi numele. Două ore mai târziu, Phillip îl sună. Stătea îngândurat în camera lui, când cineva îl anunță din capul scărilor că îl caută un tip, Addison. Peter fugi spre telefon cu un sentiment de nelinişte în capul pieptului. Se îndrepta fie spre începutul sfârşitului, fie spre un liman. Cu Phillip Addison, nu ştiai niciodată.

— Măi, ce surpriză! îl întâmpină Addison pe un ton neplăcut. Întotdeauna avea un soi de dispreț în voce. Spre deosebire de alții, îl sunase, chiar foarte repede. Când ai revenit în lume? De când eşti afară?

— De vreo două săptămâni, îi spuse Peter încet, regretând deja că îl sunase.

Avea însă nevoie de bani. Nu îi mai rămăseseră decât cincisprezece dolari, iar agentul de eliberare condiționată îl tot presa. Se gândise chiar să solicite ajutor social, însă până l-ar fi primit – dacă l-ar fi primit –, ar fi murit de foame sau ar fi ajuns pe străzi. Îşi dădu seama că aşa ajungeau oamenii pe străzi. Din disperare şi din lipsă de opțiuni. Nu se îndoia nicio clipă că i se putea întâmpla şi lui la fel. Pentru moment, Phillip Addison era singura lui opțiune. Peter îşi spuse că, imediat ce găsea altceva mai bun, avea să-l lase baltă. Ceea ce îl îngrijora, deşi încerca să nu se gândească prea mult la asta, erau felul în care îi înrobea pe cei pe care îi ajuta şi metodele lipsite de scrupule prin care forța oamenii să rămână lângă el. Dar nu avea de ales. Nu avea la cine altcineva să apeleze. Nu reuşea să-şi găsească de lucru, nici măcar să spele vasele pe un salariu decent.

— Ce alte variante ai mai încercat înainte să mă suni? îl întrebă Addison râzând. Ştia prea bine cum stătea treaba. Mai avea şi alți foşti deținuți care lucrau pentru el. Asemenea lui Peter Morgan, erau încolțiți, disperați şi loiali, lucru care pe Addison îl încânta. Este adevărat, oamenii ca tine nu prea îşi găsesc de lucru, spuse Addison cu

francheţe. Nu bătea nicăieri. Probabil doar să speli maşini sau să lustruieşti pantofi ai putea.

Oricum, nu te văd eu pe tine făcând asta. Cu ce te pot ajuta? continuă el pe un ton aproape politicos.

— Am nevoie de un loc de muncă, spuse Peter direct.

N-avea niciun rost să facă pe interesantul. Avu însă grijă să sublinieze că are nevoie de un loc de muncă, nu de bani.

— Dacă m-ai sunat pe mine, înseamnă că ai ajuns la fundul sacului. Cam cât de înfometat eşti?

— Înfometat, însă nu într-atât cât să fac vreo prostie. Nu mă mai duc înapoi la închisoare nici pentru tine, nici pentru nimeni aâtcineva. Mi-am învăţat lecţia. Patru ani sunt foarte lungi. Am nevoie de un loc de muncă. Dacă ai ceva legal pentru mine, ţi-aş fi recunoscător.

Peter nu se umilise niciodată atât de mult, iar Phillip era foarte conştient de asta. Îi plăcea la nebunie. Peter nu pomeni despre datoria pe care o avea la el, dar amândoi erau conştienţi de ea şi de riscul pe care Peter şi-l asumase când îl sunase. Dar asta nu însemna decât că era disperat.

— Dar eu n-am decât afaceri legale, îi răspunse Addison cu un fals aer perplex. În orice moment, cineva ar fi putut să-i intercepteze discuţiile telefonice, deşi, din câte ştia, nu era cazul. Folosea un telefon mobil, imposibil de reperat.

Apropo, încă îmi eşti dator. Dator vândut, chiar. Mulți au căzut odată cu tine. A trebuit să-i plătesc eu pe toți. Dacă nu aş fi făcut-o, te-ar fi urmărit şi te-ar fi omorât în închisoare. Peter ştia că Phillip exagera, dar era o doză de adevăr în ce spunea. La ultima afacere, împrumutase de la Addison bani pe care nu îi înapoiase când îl arestaseră. Îi confiscaseră marfa înainte să apuce să o vândă. Mai concret, ştia că îi datora vreo sută de mii de dolari. Nici nu nega acest lucru. Dintr-un motiv necunoscut, Addison nu încercase să fi recupereze, dar amândoi ştiau că Peter îi era dator.

— Poți să mi-i opreşti la salariu dacă vrei. Dacă nu am de lucru, nu am cum să ți-i dau înapoi.

Chiar aşa era, iar Addison era conştient de acest lucru, însă nu se mai aştepta să fi recupereze vreodată.

Astfel de pierderi erau uneori inevitabile. Îi plăcea însă că Peter îi era dator.

— De ce nu vii la mine să vorbim? îl întrebă Addison, aparent preocupat.

— Când? Peter spera să se întâmple cât mai repede, dar nu voia să îl preseze.

Secretara îi spusese că nu era în țară, însă cel mai probabil era un răspuns de fațadă.

— Azi la cinci, răspunse Addison fără să-l întrebe dacă îi convenea.

Nu-i păsa dacă putea sau nu. Dacă voia să lucreze pentru el, trebuia să învețe să sară la comandă. Addison îi mai dăduse bani, dar nu îl angajase niciodată. Situația se schimbase.

— Unde să vin? întrebă Peter cu voce pierdută. Nimic nu-l împiedica să-l refuze pe Addison dacă avea de gând să-i propună ceva scandalos sau umilitor. Peter se aştepta să fie insultat, folosit şi chiar tratat prost. Nu voia decât să muncească legal.

Addison îi dădu adresa, îi spuse să ajungă la timp şi închise telefonul. Trebuia să ajungă în San Mateo. Ştia că acolo avea afacerile legale. Deținea o companie high-tech, care avusese inițial un succes uriaş, dar la scurt timp începuseră problemele. De-a lungul anilor, avusese creşteri şi pierderi, iar în perioada de vârf a internetului, înflorise exponențial. În timpul crizei, prețurile acțiunilor scăzuseră dramatic. Piața se prăbuşise. Compania lui Addison producea instrumente chirurgicale performante, şi, din ce ştia Peter, acesta investise destul de mult şi în ingineria genetică. Addison era inginer de profesie şi avea şi pregătire în domeniul medical. Cel puțin o vreme, toți îl crezuseră un

geniu financiar. În cele din urmă, la fel ca mulți alții, se dovedise un personaj dubi-os. Se întinsese mai mult decât îl ținea plapuma. Începuse să-şi susțină finanțele aducând droguri din Mexic, iar grosul averii lui zăcea în laboratoarele de metadonă din Mexic. În Mission, avea câteva puncte prin care vindea heroină. Cei mai buni clienți ai lui erau tinerii de bani gata, care nici nu ştiau de la cine cumpărau droguri.

De fapt, nimeni nu ştia. Până şi familia lui credea că Addison conducea o afacere respectabilă. Avea o casă în Ross, copiii studiau la şcoli private, era membrul unor organizații de caritate respectabile şi făcea parte din cele mai bune cluburi din San Francisco. Era considerat un stâlp al societății. Peter ştia însă prea bine cum stăteau lucrurile. Se cunoscuseră când Peter avusese mari probleme, iar Addison se oferise să-l ajute fără să facă prea mult caz. Îl aprovizionase cu droguri la preț redus şi îl învățase pe care să le vândă. Dacă nu ar fi abuzat de droguri şi nu şi-ar fi pierdut mințile aşa cum o făcuse, probabil nu ar fi ajuns la închisoare.

Addison era mult mai inteligent. Niciodată nu se atingea de drogurile pe care le vindea. Era deştept şi îşi conducea imperiul subteran cu ingeniozitate. De obicei, avea o intuiție

bună în privința cărăuşilor. Se înşelase însă în privința lui Peter. Îl crezuse mult mai ambițios şi mai viclean decât era. Se dovedise însă că Peter era doar un tip de treabă care sfârşise rău şi care habar n-avea ce făcea. Un tip ca Peter era riscant pentru Addison, pentru că nu avea instincte bune. Peter fusese un delincvent, care căzuse victimă circumstanțelor şi propriilor erori de judecată şi, nu în ultimul rând, propriei dependențe. Addison era un infractor. Pentru el, era un ştii de viață. Pentru Peter, doar o chestiune de moment, în ciuda acestor aspecte, Addison se gândi că s-ar putea folosi de el. Era deştept şi educat. Se învârtise printre oameni buni. Urmaşe şcoli înalte, arăta bine şi, chiar dacă în cele din urmă divorțase, făcuse o partidă reuşită. O diplomă de MBA obținută la Harvard nu era de ici, de colo. Când se cunoscuseră, Peter avea relații foarte multe. Acum, le pierduse pe toate, dar, dacă şi-ar fi revenit cu ajutorul lui, Addison se gândi că i-ar putea fi de folos. Cu atât mai mult cu cât, în cei patru ani de închisoare, învățase, cu siguranță, multe lucruri. Fusese un escroc amator, un inocent care o luase pe căi greşite. Dacă între timp devenise un profesionist, cu siguranță Addison ar fi vrut să îl aibă subaltern. Acum Addison voia să afle ce învățase Peter între timp, ce era dispus să facă şi cât de

disperat era. Nu-l interesau pretențiile lui mărunte de a lucra exclusiv legal, întrebarea principală era ce anume era dispus să facă pentru el, iar, din punctul lui de vedere, datoria pe care o avea la ei influența semnificativ răspunsul la această întrebare. În felul acesta, Phillip avea un avantaj în fața lui, lucru care nu-i plăcea deloc lui Peter. În plus, Addison aprecia faptul că Peter nu pomenise nimănui numele lui şi nu îl expusese sub nicio formă de când fusese arestat. În felul acesta, Peter îi câştigase încrederea. Drept urmare, îi era simpatic. Nimeni nu avusese de suferit în urma arestării lui. Era principalul motiv pentru care Addison nu aranjase să fie omorât. Cel puțin dintr-o anumită perspectivă, Addison era un om de cuvânt. Chiar dacă era vorba despre onoare între hoți.

Peter luă autobuzul spre San Mateo îmbrăcat cu singurele haine pe care le avea. Arătă curat şi îngrijit. Se tunsese, însă nu avea decât blugii, cămaşa de blugi şi adidaşii pe care îi primise de la închisoare. Nici măcar o geacă n-avea şi nici nu îşi putea permite să-şi cumpere un costum pentru interviuri. Merse tot drumul spre birou pe jos, cuprins de emoție.

Phillip Addison se afla în biroul său, citind un dosar gros. Îl ținuse închis în sertarul biroului mai bine de un an. Era

visul lui suprem. De vreo trei ani se gândea la el. Era singurul proiect pentru care avea nevoie de ajutorul lui Peter. Nu era însă sigur dacă Peter era capabil să îl ajute. Era un lucru pentru care nu voia să rişte şi pe care nu-şi permitea să-l rateze. Trebuia executat cu precizia Baletului Balşoi sau a instrumentelor chirurgicale pe care le fabrica ori cu acuratețea perfectă a laserului. Orice imperfecțiune era exclusă. Se gândi că Peter era omul perfect pentru aşa ceva. De-asta îl şi sunase repede înapoi. Îi venise ideea imediat ce primise mesajul lui. Când secretara îl anunță că Peter a ajuns, puse dosarul la loc în sertar şi se ridică de pe scaun pentru a-l întâmpina.

Când intră în birou, Peter văzu un bărbat înalt, aproape de şaizeci de ani, îmbrăcat impecabil. Purta un costum englezesc făcut la comandă, o cravată frumoasă şi o cămaşă pe care şi-ți făcuse la Paris. Până şi pantofii erau perfect lustruiți. Îi observă când Phillip se apropie să fi strângă mâna. Philip păru să nu țină cont de faptul că Peter era atât de prost îmbrăcat, încât nu i-ar fi permis nici măcar să-i spele maşina cu asemenea haine pe el. Peter ştia foarte bine cum gândea. Addison avea un fel de a se mişca foarte agil, ca o felină. Nu puteai nici măcar să-l prinzi, cu atât mai puțin să-l cunoşti. Nimeni nu reuşise. Era dincolo de orice

suspiciune. Lui Peter atitudinea prietenească pe care o afişa Addison i se părea stânjenitoare. Părea să fi uitat de ameninţările subtile pe care i le făcuse cu privire la banii pe care îi datora.

Flecăriră o vreme, apoi Phillip îl întrebă direct ce avea de gând. Peter îi spuse că îl interesau marketingul, finanţele, investiţiile şi diviziunile noi, oricare dintre proiectele de antreprenoriat care i s-ar fi potrivit. Oftă încet şi îl privi în ochi pe Phillip. Era cazul să fie sincer.

— Uite ce e, am nevoie să muncesc. Dacă nu-mi găsesc ceva de lucru, o să ajung pe stradă cu un coş de supermarket şi o cutie de conservă pentru mărunt – sau poate doar cu o cutie, fără coş. O să fac orice-mi ceri, cu condiţia să fie legal. Nu vreau să ajung înapoi la închisoare. Asta e singura pretenţie pe care o am. În rest, mi-ar plăcea să lucrez pentru tine. La una dintre afacerile tale legale, desigur. Orice altceva e mult prea riscant pentru mine. Nu pot şi nici nu vreau.

— Dar ce cinstit te-ai făcut în ăştia patru ani! Când te-am cunoscut eu, acum cinci ani, nu aveai atâtea scrupule.

— Eram prost, mai tânăr şi cam nebun. După cincizeci şi una de luni în Pelican Bay, aterizezi cu picioarele pe pământ şi îţi scoţi iute capul din nisip. Aş putea spune c-a fost un

duş foarte rece. Eu acolo nu mă mai întorc. Mai bine mor decât să duc înapoi.

Vorbea foarte serios.

— Ai avut noroc că nu te-a omorât nimeni până acum, îi spuse Addison direct. I-ai scos din pepeni pe mulți cu plecarea ta. Şi cum rămâne cu datoria pe care o ai la mine? îl întrebă Addison, nu neapărat pentru că voia banii înapoi, ci pentru că ținea să-i reamintească lui Peter că îi era dator.

Pentru Addison era un început promițător. Nu şi pentru Peter.

— Ți-am zis, m-aş bucura să lucrez pentru tine, ca să îți pot înapoia banii. N-am nimic împotrivă să-mi opreşti din salariu şi, în timp, să ți-i dau înapoi. Deocamdată, mai mult nu pot.

Addison ştia că spunea adevărul. Amândoi ştiau acest lucru, iar Peter era sincer. Pe cât de sincer ar fi putut să fie cu un tip ca Addison. Acesta însă nu aprecia onestitatea. În ochii lui, inocenții nu valorau nimic. Până şi Phillip ştia că nu poți scoate apă din piatră. Nu avea de unde să-i dea banii. Nu avea decât inteligență şi motivație, iar astea erau de-ajuns pentru moment.

— Ştii că, dacă aş vrea, te-aş putea omorî, nu? îi spuse Addison încet. Nişte prieteni comuni din Mexic ar fi foarte

bucuroşi să se ocupe chiar ei. În special unul din Columbia, care ar fi vrut să o facă încă de când erai în puşcărie. L-am rugat să stea la locul lui. Mereu mi-a plăcut de tine, Morgan, continuă Addison pe un ton lejer, de parcă ar fi vorbit despre un meci de golf.

Addison juca adesea golf cu oameni importanți din industrie şi din politică. Avea conexiuni politice importante. Era un mare escroc, iar Peter ştia că n-avea niciun rost să se pună cu el dacă ieşea ceva prost. Era un om puternic, o forță diabolică, complet lipsită de scrupule sau de integritate. Peter era conştient de asta. Era depăşit complet de situație. Dacă ar lucra pentru el, Peter ar fi un simplu pion în partidele lui de şah. Pe de altă parte, dacă nu ar lucra pentru el, mai devreme sau mai târziu, din disperare, ar putea ajunge oricum înapoi la Pelican Bay, continuând să lucreze pentru directorul închisorii.

— Dacă e adevărat ce spui despre Columbian, atunci îți mulțumesc, îi spuse Peter politicos.

Nu voia să-l mintă, însă nu comentă în niciun fel faptul că Addison îl găsea simpatic. Nu îl suferise niciodată. Părea în regulă la prima vedere, dar pe dinăuntru era putred. Avea o soție foarte populară în cercurile sociale şi patru copii foarte drăguți. Cei care îl cunoşteau pe Addison şi-i ştiau şi

numeroasele măşti – foarte puţini, de altfel – îl comparau cu Satana. Pentru toţi ceilalţi, era un tip respectabil, plin de succes. Peter însă ştia prea bine cum stăteau lucrurile.

— M-am gândit că, într-o bună zi, mi-ai fi mult mai de folos dacă ai rămâne în viaţă, spuse Addison gânditor, de parcă găsise ceva potrivit pentru el, ceea ce se şi întâmplase. Poate chiar venise momentul potrivit. Cred că ar fi păcat să sfârşeşti în închisoare. Am ceva în minte pentru tine. Mi-a venit o idee azi, după ce-am vorbit cu tine. E o chestiune de mare precizie. E vorba despre efortul combinat al câtorva experţi. O treabă extern de tehnică, ceea ce înseamnă că trebuie să fie sincronizată şi bine organizată. Vorbea de parcă i-ar fi descris o intervenţie pe cord deschis. Din ce povestea, Peter nu înţelegea la ce proiect făcea referire.

— În ce domeniu? întrebă Peter, uşurat că vorbesc, în sfârşit, despre muncă, nu despre ameninţări cu moartea sau despre banii pe care îi datora.

Discuţia ajunsese în cele din urmă la lucruri foarte concrete.

— Încă nu pot să-ţi spun, dar o voi face. Trebuie să mai adun nişte date. De fapt, tu o să te ocupi de asta. Vreau să mă gândesc la execuţia proiectului. Asta e treaba mea. Mai întâi, trebuie să ştiu dacă te bagi. Vreau să fii coordonatorul

acestui proiect. Nu cred că ai cunoştinţele tehnice necesare să îl execuţi tu. Nici eu nu le am, dar vreau ca tu să găseşti experţii care să ne facă treaba. Vom împărţi profitul. Vreau să ai şi tu partea ta. Nu o să fii un simplu angajat. Dacă te ocupi cum trebuie, o să obţii şi tu partea ta de profit.

Peter era nedumerit, însă continuă să-l asculte cu atenţie. Părea interesant, motivant şi totodată profitabil. Exact ce-i trebuia. Avea nevoie să se pună pe picioare, să facă poate câteva investiţii, apoi să îşi pornească propria afacere. Se pricepea la investiţii, şi învăţase foarte multe lucruri înainte să o ia razna. Părea să fie şansa de care avea nevoie pentru a începe o nouă viaţă. Nici nu-şi dorea mai mult. Poate că i se schimbase norocul, în sfârşit, Addison părea să facă un lucru bun şi pentru el, iar Peter îi era recunoscător.

— E un proiect de durată? Se întinde pe mai mulţi ani? se gândea că ar fi avut astfel un loc de muncă asigurat mai mult timp, deşi asta l-ar ţine în preajma lui Addison mai mult decât ar fi vrut. Pe de altă parte, ar fi avut timp să se pună din nou pe picioare. Spera să recâştige dreptul de a-şi vizita fetiţele, lucru la care încă mai visa atunci când îşi permitea să viseze. Nu le mai văzuse de cinci ani, şi, numai gândindu-se la asta, avea o arsură în piept. Distrusese atât de multe lucruri în trecut, mai ales relaţia cu fetele, încă de

când erau micuțe. Spera ca, într-o bună zi, să reuşească să le cunoască. Imediat ce îşi revenea financiar, avea să prindă curaj să reia legătura cu Janet, chiar dacă se recăsătorise.

— De fapt, e un proiect de scurtă durată, continuă Addison, descriind planul la care se gândise. Cred că îl putem termina în câteva luni, dacă nu chiar în câteva săptămâni. Vom avea nevoie de timp să strângem datele şi să pregătim terenul, apoi proiectul în sine va mai dura poate o lună sau două, iar la final, faza de curățenie. Nu cred că o să ne întindem, însă profitul pe care îl vom împărți va fi uriaş.

Peter nu-şi putea imagina ce avea de gând. Poate avea vreo invenție high-tech pe care voia să o lanseze pe piață şi voia ca Peter să se ocupe de organizarea lansării, în termeni de marketing şi relații publice. Nu îşi dădea seama ce putea fi. Sau poate era vorba despre o fuziune nouă şi avea nevoie ca Peter să țină frâiele în prima fază, până la lansarea în fața publicului, apoi să predea ştafeta celor în cauză. Addison era destul de misterios, iar Peter încerca să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Te referi la dezvoltarea sau lansarea unui produs? Sau ai în minte un test de marketing? întrebă Peter, dornic să se lămurească.

— Într-un fel, răspunse Addison încuviinţând uşor din cap, apoi se opri. Trebuia să-i spună ceva înainte de a-i dezvălui misterul. M-am gândit mult timp la proiectul ăsta, şi cred că acum e momentul potrivit să-l demarăm. În mod ciudat, telefonul tău de astăzi s-a dovedit un semn providenţial, completă el, cu un zâmbet diabolic.

Peter nu mai văzuse o privire aşa rece.

— Când vrei să încep? întrebă Peter, gândindu-se la cei cincisprezece de dolari pe care îi mai avea în buzunar şi care nu îi mai ajungeau decât pentru cina din acea seară şi pentru micul dejun de-a doua zi, dar doar dacă avea să mănânce la McDonald's.

Altfel, i-ar cheltui pe toţi chiar din acea aseară. Apoi, ar trebui să se apuce de cerşit, şi, dacă ar fi prins, s-ar afla că încălca termenii eliberării condiţionate.

Addison îl privi direct în ochi.

— Chiar de azi, dacă vrei. Cred că putem începe. Trebuie să lucrăm în etape. În următoarele patru săptămâni, am nevoie să te ocupi de colectarea datelor şi de pregătirea fazei de dezvoltare. De fapt, aş vrea să faci tu angajările.

Inima lui Peter se umplu de speranţă. Nu se aşteptase să iasă atât de bine. Rugăciunile lui primiseră, în sfârşit, un răspuns.

— Ce fel de oameni vrei să angajez? Tot nu înțelegea scopul sau centrul de interes al proiectului.

În mod evident, era un proiect de înaltă tehnologie, strict secret.

— E treaba ta pe cine angajezi. Desigur, aş vrea să mă consulți, dar cred că tu ai mai multe conexiuni în domeniu decât mine, îl flată Addison.

Imediat descuie sertarul pe care îl încuiase când Peter intrase în birou, scoase dosarul gros pe care îl adunase de ani de zile şi i-l dădu. Conținea articole decupate din ziare şi rapoarte despre fiecare proiect pe care Allan Barnes îl avusese în ultimii patru ani. Peter luă dosarul, îl deschise, apoi se uită la Phillip. Era impresionat. Peter îl cunoştea foarte bine pe Allan Barnes. Toată lu-mea din industria high-tech sau din cercurile financiare îl cunoştea. Era un geniu al internetului, cel mai mare dintre genii. Găsi în dosar mai multe fotografii cu el şi cu familia lui. Era un dosar absolut complet.

— Ai de gând să închei o afacere cu el?

— Aveam, dar nu mai e cazul. Se pare că nu mai eşti la curent. A murit în ianuarie, lăsând în urmă o văduvă şi trei copii.

— Ce păcat! spuse Peter cu compasiune, întrebându-se

cum de nu aflase.

Se întâmplase de foarte multe ori să nu citească ziarele. La Pelican Bay, lumea reală i se părea mult prea îndepărtată.

— Proiectul ar fi fost mult mai interesant dacă ar fi trăit. Cred că, din partea lui, am fi avut şanse să primim o reacție mult mai bună, dar, având în vedere situația, intenționez să lucrez cu soția lui, spuse Addison cu o amabilitate suspectă.

— La ce te referi? întrebă Peter complet uimit. Ea conduce acum imperiul?

Chiar că era în urmă cu toate. Nu citise nicăieri despre asta.

— Bănuiesc că i-a lăsat ei toată averea, sau cea mai mare parte din ea. Restul le-o fi rămas copiilor, îi explică Phillip. Am înțeles de la un prieten că ea este singurul beneficiar. Şi ştiu sigur că, înainte să moară, făcuse jumătate de miliard de dolari. A murit într-o excursie la pescuit în Mexic. A căzut peste bordul unui iaht şi s-a înecat. Nimeni nu zice nimic despre planurile de viitor ale companiilor lui, dar bănuiesc că ea o să aibă ultimul cuvânt în majoritatea cazurilor, dacă nu chiar în toate.

— Ai abordat-o direct în legătură cu investiția pe care vrei să o faci?

Peter nu se gândise niciodată că Phillip ar putea avea interese comune cu Allan Barnes, însă era un concept interesant şi, oricare ar fi fost problemele financiare ale lui Addison, şi-ar fi găsit rezolvarea în alianța cu imperiul solvabil pe care Allan îl lăsase în urmă. Cel puțin, aşa îşi imagina Peter. Niciunul dintre ei nu se gândea că imperiul era o ruină încă dinainte ca Allan să moară, cu atât mai puțin că el fusese însăşi cauza morții lui.

Până atunci, Barnes reuşise să-şi ascundă atât de bine companiile în spatele altor companii, dar şi cascadoriile nebuneşti pe care le făcuse, încât nici măcar un țip atât de înfipt ca Addison nu îşi imagina proporțiile dezas-trului pe care Allan îl lăsase în urmă. Fernanda, avocații şi managerii companiilor defuncte pe care Allan le avusese reuşiseră să păstreze tăcerea, deşi era lucru sigur că n-avea cum să dureze prea mult. În cele patru luni care trecuseră de la moartea lui, nimeni nu aflase nimic, iar imaginea lui Allan Barnes era încă nepătată. În memoria soțului ei, dar şi de dragul copiilor, Fernanda voia să păstreze lucrurile la fel pe cât posibil. Din câte îşi dădea seama Peter, Addison ar fi avut de câştigat în urma unei alianțe cu Barnes, chiar şi numai din prisma faptului că acesta din urmă adunase în jurul lui oameni extrem de respectabili, şi, astfel, afacerile

lui ar fi avut un succes garantat. Peter era de acord – Allan Barnes se bucura de o reputație şi de o admirație uriaşe. În mod evident, o afacere între cele două părți era exact lucrul de care Peter avea nevoie pentru a se pune pe picioare, definitiv chiar. Era un vis devenit realitate. Brusc îl vedea pe Addison într-o nouă lumină. Stătea pe scaun, ținând în mână dosarul gros pe care Phillip i-l dăduse.

— Deocamdată, n-am abordat-o direct pe doamna Barnes, îi explică Addison. Nu suntem încă pregătiți.

Va trebui să faci mai întâi angajările.

— Cred că ar fi bine să citesc tot dosarul, ca să pot înțelege complet natura proiectului.

— Nu, nu cred că e cazul, îi spuse Phillip, aplecându-se peste birou şi luându-i dosarul din mână. Aici n-ai decât o istorie şi un raport cronologic al tuturor realizărilor lui. Sunt relevante, desigur, dar oricum le cunoşti, îl linişti Addison fără să-i dea prea multe detalii, lucru care îl încurcă pe Peter.

Totul părea foarte misterios, de vreme ce îi cerea să angajeze oameni pentru un proiect fără nume, într-un domeniu pe care nu i-l explicase nimeni, şi să facă un lucru despre care Addison nu îi dăduse încă detalii. Situația era puțin spus confuză, însă cel mai probabil asta

şi urmărea Addison. Zâmbind din spatele biroului, încuie dosarul înapoi în sertar.

— Pe cine ar trebui să angajez dacă nu am idee despre ce e vorba?

Peter părea încurcat.

— Cred că ştii prea bine, Peter. Cum să nu ştii? Trebu-le să-ți silabisesc? Vreau să angajezi câțiva dintre prietenii tăi din ultimii patru ani.

— Care prieteni? întrebă Peter şi mai nedumerit.

— Sunt convins că ai cunoscut oameni interesanți, nişte tipi cu spirit de inițiativă, care sunt dispuşi să facă o sumă frumuşică de bani, după care să dispară. Aş vrea să te gândeşti bine, iar noi o să alegem câțiva care vor avea de îndeplinit o misiune foarte specială pentru noi. Nu mă aştept să faci tu personal munca în sine, dar aş vrea să supraveghezi tot şi să coordonezi proiectul.

— Şi care ar fi proiectul? întrebă Peter încruntat.

Dintr-odată, nu-i plăcea ce auzea. Pe plan profesional, ultimii patru ani din viața lui erau un mare gol. Nu întâlnise decât infractori şi violatori, criminali şi hoți. Uitându-se din nou la Addison, simți cum îi îngheață sângele.

— Ce legătură are soția lui Allan Barnes cu toate astea?

— Este foarte simplu. După ce punem la cale proiectul,

adică după ce-l pui tu, mai bine zis, îi facem o propunere. O motivăm puțin, ca să ne accepte propunerea. Ea ne plăteşte frumos. De fapt, chiar am de gând să fiu rezonabil cu ea, având în vedere proporțiile uriaşe ale averii ei şi taxele pe care trebuie să le plătească statului. Presupunând că, la data morții, Allan valora jumătate de miliard de dolari, guvernul vrea puțin peste cincizeci la sută din ei. Ceea ce rezultă că, la final, ea valorează două sute de milioane de dolari. Noi nu-i cerem decât jumătate. Cel puțin, eu aşa mă gândesc.

— Şi ea în ce va investi? întrebă Peter cu răceală, deşi deja ştia răspunsul.

— În viețile tefere şi nevătămate ale copiilor ei, care datorită nouă vor deveni ieftine şi la preț redus. Practic, îi vom cere să-şi împartă averea cu noi, ceea ce e chiar rezonabil, şi sunt sigur că va fi fericită să o facă. Tu nu crezi? îl întrebă Addison zâmbind malițios.

Peter se ridică dintr-odată.

— Deci tu îmi spui că vrei să fi răpesc copiii pentru o răscumpărare de o sută de milioane de dolari?

Holbându-se la bărbatul din spatele biroului, Peter arăta ca lovit de tren. Phillip Addison era nebun.

— Sub nicio formă. Phillip clătină din cap calm, lăsându-

se pe spate. Îți cer să fi localizezi şi să-i alegi pe cei care o vor face. Avem nevoie de profesionişti care să se ocupe de proiect, nu amatori ca mine şi ca tine. Ai intrat la închisoare pentru că ai fost un infractor mărunt şi un traficant de droguri neglijent. Nu ai fost niciodată un răpitor. Şi nici eu nu sunt. Nici nu i-aş spune răpire. E doar o afacere. Allan Barnes a câştigat lozul cel mare. Despre asta este vorba. A avut foarte mare noroc, recunosc. Nu văd de ce nevastă-sa ar ține cu dinții de bani. Şi noi am fi putut foarte bine să tragem acelaşi bilet câştigător, şi nu văd de ce nu ne-ar da şi nouă din câştigul lui – postum, e adevărat. N-o să le facem rău copiilor.

O să-i reținem o vreme, după care o să le dăm drumul acasă teferi şi nevătămați, în schimbul unei porții din averea pe care Allan i-a lăsat-o. Nu are de ce să nu o împartă cu noi. Nici măcar nu a fost meritul lui, pentru Dumnezeu! A avut un mare noroc. Acuma e rândul nostru s-avem! încheie Phillip, zâmbind malițios.

Ochii îi străluceau a răutate.

— Eşti nebun? îl întrebă Peter fără să-l slăbească din ochi. Ai idee ce pedepse se dau pentru răpire? Am putea primi pedeapsa capitală dacă ne prind, indiferent că îi rănim sau nu. De fapt, simplul fapt că acum vorbim despre asta

ne-ar putea atrage pedeapsa cu moartea. Şi tu te-aştepți ca eu să pun la cale lucrurile astea? N-o s-o fac. Găseşte-ți pe altul! îi spuse Peter îndreptându-se către uşă.

Addison nu părea deloc impresionat.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Morgan. Ai şi tu de câştigat.

Peter îl străpunse cu privirea. Nu-i păsa de datoria pe care o avea la el. Prefera să îl omoare Addison decât să primească pedeapsa capitală. În plus, să profiți de pe urma necazului şi durerii altora, iar pentru asta să pui în pericol viețile unor copii, i se părea o idee mişelească.

I se făcu greață numai gândindu-se.

— Nu, n-am, îi răspunse Peter. Ce-aş avea eu de câştigat dacă aş răpi copiii cuiva? se răsti Peter.

Addison îl dezgusta. Era chiar mult mai rău decât se aşteptase. Mult mai rău. Era inuman şi incredibil de lacom. Peter nu ştia însă că imperiul lui Addison era în cădere şi că, fără o resuscitare de asemenea proporții, se apropia de ruină. Multă vreme spălase bani pentru asociații lui columbieni şi îi investise în afaceri web extrem de riscante, care promiseseră un profit uriaş. Un timp, rezultatele fuseseră extraordinare, până când lucrurile o luaseră într-o direcție greşită şi aproape îl scufundaseră. Addison ştia

foarte bine că, imediat ce descopereau banii pierduți, columbienii aveau să fie extrem de furioşi. Trebuia să se mişte foarte repede. Telefonul lui Peter i se păruse un semn divin.

Răspunsul la întrebarea lui Peter era foarte simplu.

— Păi, câştigul tău este că îți vei salva propriii copii, îi spuse Phillip cu un zâmbet malefic.

— Cum adică îmi voi salva copiii?

Peter se enervă instantaneu.

— Ai două fetițe pe care nu le-ai mai văzut de câțiva ani, nu-i aşa? În tinerețe, eram prieten cu socrul tău. Un tip simpatic. Sunt convins că fetele sunt drăgălaşe.

Phillip nu-l slăbi cu privirea şi nici Peter nu se lăsă mai prejos, simțind un fior rece pe şira spinării.

— Ce legătură are asta cu discuția de față? întrebă Peter simțind o arsură în stomac.

Bestia care se trezea în interiorul său era o teamă îngrozitoare. De data asta, nu se temea pentru el, ci pentru copiii lui. Fără să vrea, îi pusese în pericol prin simplu fapt că îl abordase pe Addison. Gândul ăsta îl cutremură.

— N-o să ne fie greu să dăm de ele. Şi tu ai putea să le găseşti dacă te-ar interesa. Dacă ne stai în cale sau ne expui în vreun fel, ne vom mulțumi cu fetele tale. J Nu va fi nicio

răscumpărare la mijloc. Pur şi simplu vor I dispărea şi nu va mai şti nimeni de ele.

Peter se albi la faţă.

— Tu vrei să spui că, dacă nu voi răpi copiii lui Barnes sau nu voi pune la cale această răpire, o să-mi omori fetele?

Vocea îi tremura. Deja ştia răspunsul.

— Fix asta spun. După cum văd eu lucrurile, nu ai i se ales. Am însă de gând să fiu generos cu tine. Pentru fiecare copil, vei avea de câştigat. Dacă poţi să-i răpeşti pe toţi trei, e perfect. Dacă nu, chiar şi unul e suficient. Vreau să angajezi trei tipi foarte pricepuţi pentru asta. Nişte profesionişti, nu amatori ca tine, ca să nu ratăm afacerea. Tu trebuie să fi găseşti şi să fi angajezi. Fiecare va primi cinci milioane de dolari, care vor fi depuşi fie într-o bancă elveţiană, fie într-una din America de Sud. Din start, o să le plătesc o sută de mii de dolari, iar diferenţa o vor primi la final, când răscumpărarea va ajunge la noi. Tu vei primi zece milioane de dolari ca să coordonezi totul. Două sute de mii din start, iar diferenţa va intra într-un cont din Elveţia. Chiar din acest moment o să-ţi şterg datoria pe care o ai la mine. Restul mi se cuvine mie. Peter făcu un calcul rapid şi îşi dădu seama că din răscumpărearea de o sută de milioane de dolari despre care vorbea, Addison avea să-şi păstreze

şaptezeci şi cinci de milioane. El şi cei trei tipi pe care trebuia să fi angajeze aveau să împartă diferența. Addison îi explicase foarte clar condițiile. Dacă nu era de acord, avea; să fi omoare fetițele. Era un joc extrem de dur. Situația 1 căpătase dimensiunile unui război nuclear. Din orice unghi ar fi privit lucrurile, Peter era terminat. Se întreba dacă ar fi putut să o pună în gardă pe Janet cu privire la pericolul care le păştea pe fete, înainte ca Addison să poată pună mâna pe ele, dar soluția ieşea din calcul. Addison era capabil de orice, era sigur de asta. Peter nu voia ca vreun copil să aibă de suferit, indiferent că erau ai lui sau ai lui Allan Barnes. Dintr-odată, cinci vieți erau în joc – şi, bineînțeles, a lui.

— Eşti nebun, spuse Peter, aşezându-se la loc pe scaun.

Nu vedea nicio ieşire şi se temea că, într-adevăr, nu avea scăpare.

— Da, dar unul deştept, trebuie să recunoşti, îi răspune Addison zâmbind. Cred că planul nostru e sigur. Trebuie să găseşti oamenii potriviți. Dă-le de la început câte o sută de mii de dolari la fiecare. Îți dau două sute de mii chiar acum. O să poți să-ți cumperi şi tu nişte haine de bun-simț şi să-ți închiriezi ceva până pui lucrurile la punct. Trebuie să găsim un loc în care să-i ducem cât timp aşteptăm să fie

răscumpărați. Având în vedere că şi-a pierdut recent soțul, cred că doamna Barnes se va grăbi să răscumpere viața copiilor ei. Nu cred că e dispusă să-i piardă şi pe ei.

Addison anticipase că văduva lui Allan traversa o perioadă de maximă vulnerabilitate şi nu voia să rateze momentul. Era un semn pe care îl aşteptase mult timp, şi găsise omul care să se ocupe de tot. Era sigur că Peter putea găsi oamenii potriviți, după anii petrecuți la Pelican Bay. Într-adevăr, cunoştea foarte mulți, dar Peter nu se aşteptase la o astfel de sarcină din partea lui. Se gândea ca poate ar fi bine pur şi simplu să plece. Dar ce s-ar fi întâmplat cu fetele lui dacă ar fi plecat? Addison îl strângea cu uşa. Nu avea nicio scăpare. Dacă viețile fetelor lui erau într-adevăr în pericol, nu avea de ales. Nu îşi permitea să rişte. Nu credea că Janet avea să vrea să stea de vorbă cu el, şi, până să apuce să o avertizeze de pericolul care le păştea pe fete, Addison le-ar fi omorât. Nu îşi putea permite un asemenea risc cu un tip atât de periculos. Addison le-ar fi omorât fără să clipească.

— Şi dacă nu iese treaba cu copiii lui Barnes? Dacă se întâmplă ceva sau dacă unul dintre copiii e omorât?

— Tu trebuie să te asiguri că nu se întâmplă aşa ceva. În general, părinții nu se mai grăbesc să plătească

răscumpărarea unui copil mort. Nu mai zic că asta îi supără foarte tare pe polițiști.

— Ce mai contează polițiştii? FBI-ul va fi pe urmele noastre imediat ce copiii vor dispărea.

— Da, aşa e. De fapt, pe urmele tale vor fi. Sau pe! urmele altcuiva, spuse Addison pe un ton vesel. Eu, de fapt, plec în Europa în vară. Mergem în sudul Franței, aşa că o să las treaba asta în mâinile tale, de altfel, foarte capabile. Desigur, Addison se aştepta să nu fie implicat sub nicio formă. Apropo, dacă vreunul dintre cei pe care îi angajezi este prins, am de gând să fi plătesc oricum jumătate din suma promisă. O să fii ajungă să-şi plătească avocații şi chiar să îşi aranjeze o evadare. Se gândise la toate. Iar tu, prietene, fie rămâi aici şi te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, fie dispari liniştit în America de Sud, unde, cu zece milioane de dolari, îți vei putea permite o viață foarte frumoasă. Faci cum crezi tu că e mai bine pentru tine. Poate mai târziu o să facem chiar şi nişte afaceri împreună. Nu se ştie niciodată.

Addison îl avea la mână pentru tot restul vieții şi putea să-l şantajeze oricând, amenințându-l că îl preda FBI-ului dacă nu accepta să facă orice îi cerea el. Însă, în momentul de față, faptul că viețile propriilor lui copii erau în pericol

era lucrul de care se temea cel mai mult. Chiar dacă nu le mai văzuse pe fetițe de când erau foarte mici, le iubea foarte mult, preferând să moară el decât să le rişte viața. Era dispus să facă puşcărie sau să rişte pedeapsa cu moartea numai ca să le protejeze. Acum, pentru el, foarte important era ca niciunul dintre copiii familiei Barnes să nu fie omorât în urma răpirii. Era tot ce îşi dorea, mai mult chiar decât cele zece milioane de dolari.

— Şi cum am certitudinea că o să plăteşti?

Imediat ce îi auzi întrebarea, Phillip fu sigur că Peter era dispus să intre în afacere. Era clar.

— Acum primeşti două sute de mii de dolari. Restul de bani îți vor fi livrați într-un cont din Elveția imediat ce totul se va termina. Pentru moment, două sute de mii de dolari îți sunt suficienți. Diferența o vei lua când vom primi răscumpărarea. Eu zic că eşti bine plătit pentru un fost puşcăriaş care n-are bani nici să treacă strada. Nu eşti de acord cu mine?

Deja îi spusese că urma să şteargă datoria pe care o avea la el. Peter nu îi răspunse, ci doar îl privi direct în ochi, cutremurat încă de tot ce îi auziseră urechile. După doar două ore, viața lui era din nou cu susul în jos. Nu avea cum să justifice acei bani şi urma ca toată viața să fie pe fugă.

Addison se gândise însă la toate.

— Eu sunt gata să spun că ți-am finanțat o afacere de care te-ai ocupat pentru mine şi că profitul s-a dovedit uriaş.

Nimeni nu avea cum să afle. Dar Addison ştia. Şi oricum şi-ar juca el cărțile, în orice moment cineva ar putea să-l dea de gol. Puşcăriile erau pline de tipi care se ştiau acoperiți, până când se găsea cineva care să-i vândă. Addison i-ar fi putut face la fel oricând. Deja era pierdut. Din momentul în care îi povestise planul pe care îl avea în minte, totul se terminase pentru Peter. La fel şi pentru copiii lui. Iar pentru copiii lui Barnes, cu atât mai mult.

— Dar dacă n-are de unde să plătească? Dacă Allan i-a pierdut? întrebă Peter îngrijorat.

Nu ar fi fost surprins, ținând cont de situația economică dezastruoasă. Mulți îşi pierduseră averile în ultimii ani, lăsând în urme munți de datorii. Addison pufni în râs.

— Nu fi ridicol! Acum un an, omul ăsta valora jumătate de miliard de dolari. Nu poți să pierzi atâția bani nici dacă te străduieşti.

Alții pierduseră şi mai mult. Addison însă nu credea că aşa ceva i s-ar fi putut întâmpla lui Barnes. Fusese mult prea deştept ca să piardă tot sau aproape tot. Cel puțin, el

aşa credea.

— Omul ăsta a fost o mină de aur. Crede-mă, au o grămadă de bani, şi ea va plăti. Cine n-ar plăti? Nu i-au mai rămas decât banii şi copiii. Noi nu vrem decât jumătate din banii ei. Restul îi rămân ei, şi îşi recapătă şi copiii.

Important era să se întâmple totul aşa cum plănuise. Totul depindea de oamenii pe care urma să fi angajeze

Peter. Totul era în mâinile lui. În ultimele două ore, viața lui devenise un coşmar. Nu se aşteptase la ceva atât de îngrozitor. Risca să primească pedeapsa cu moartea sau, în cel mai bun caz, închisoare pe viață.

Addison descuie sertarul biroului şi scoase un plic cu bani. Îi pregătise înainte ca Peter să ajungă. Îi aruncă pe birou.

— Ai acolo o sută de mii, pentru început. Săptămâna viitoare mai primeşti încă o sută bani lichizi, pentru orice nevoi mărunte mai ai. Ăştia sunt pe lângă cele zece milioane pe care le vei primi la final. Când ai intrat la mine în birou, erai un fost puşcăriaş şi un sărăntoc, iar acum pleci bogat. Ține minte! Dacă mă implici în vreun fel în toată povestea asta, dacă doar pomeneşti numele meu cuiva, în nu mai mult de-o zi vei muri. Ai înțeles? Şi, dacă te-apucă frica sau te gândeşti să renunți, gândeşte-te la fetele tale.

Viața lui Peter era în mâinile lui Addison. Peter era conştient de asta. Nu avea nicio scăpare.

— Caută-ți oamenii încă de pe-acum! Alege-i pe cei potriviți! Vreau să încep să o urmăresc la sfârşitul săptămânii viitoare. Când îți alegi oamenii, transmite-le că, dacă fug cu cei o sută de mii de dolari pe care îi vor primi şi ne lasă baltă, în mai puțin de două zile sunt morți. Ți-o garantez.

Privirea lui confirmă cele spuse, iar Peter îl credea şi ştia prea bine de ce era în stare. Şi el primise aceeaşi amenințare.

— Când vrei să se întâmple toate astea? întrebă Peter, strecurându-şi plicul în buzunar cu un aer inert. Care este termenul tău limită?

— Dacă săptămâna viitoare sau în două săptămâni reuşeşti să îți angajezi oamenii şi dacă îi urmărim pe membrii familiei Barnes vreo patru sau şase săptămâni, cred că vom afla tot ce trebuie. Ar trebui să se întâmple pe la începutul lui iulie.

Pe 1 iulie urma să meargă la Cannes. Voia să plece din țară înainte să înceapă. Peter înțelese asta imediat.

Încuviință din cap şi îl privi din nou. În ultimele două ore, viața lui se schimbase complet. Băgase în buzunar un plic

cu o sută de mii de dolari. Până la sfârşitul săptămânii următoare, avea să mai primească încă o sută, dar pentru el nu mai conta nimic. Într-o singură după-amiază pe care o petrecuse cu Addison, reuşise să îşi vândă sufletul pentru a-şi salva fetele. Cu puțin noroc, spera să salveze şi viețile copiilor lui Allan Barnes. Restul nu mai conta. Cele zece milioane de dolari erau mânjite de sânge. Îşi vânduse sufletul lui Phillip Addison. Din punctul lui de vedere, era ca şi mort. Chiar aşa şi era. Dădu să iasă pe uşă, fără să-i mai spună ceva lui Addison, care îl urmărea plecând. Chiar când să iasă, îl auzi pe Addison în urma lui:

— Noroc! Ținem legătura.

Peter dădu aprobator din cap şi ieşi din birou. Coborî cu liftul. Era şapte şi jumătate când ajunse afară. Toți angajații plecaseră. Nu mai era nimeni în preajmă când Peter se aplecă peste un coş de gunoi de la colțul străzii şi vomită. Rămase acolo nemişcat minute bune.

Capitolul 9

Peter stătea în pat, în camera lui din adăpost, şi se gândea să ia legătura cu fosta lui soţie. Voia să o avertizeze să fie vigilentă în privinţa fetiţelor. Ştia însă că avea să-l creadă nebun. Nu voia ca Addison să îi facă vreo fi-gură şi să le ia ostatice până când ducea el la îndeplinire sarcina pe care i-o dăduse. Addison nu era însă atât de fraier. Ştia că s-ar expune dacă ar risca viaţa copiilor lui Peter, pentru că acesta nu ar mai avea nimic de pierdut. Aşadar, atâta vreme cât Peter urma să facă întocmai ce i se ceruse, fetele erau în siguranţă. Era singurul lucru pe care îl făcuse pentru fetele lui în ultimii şase ani – sau poate în toată viaţa lor. Le cumpărase libertatea cu preţul propriei vieţi. Încă nu era sigur că avea să reuşească, dar se gândea că, dacă găsea oamenii potriviţi, o putea scoate la capăt. Conta foarte mult pe cine angaja. Dacă dădea peste nişte infractori panicoşi sau nepricepuţi, aceştia s-ar putea pierde cu firea şi ar putea omorî copiii. Avea nevoie de câţiva tipi perfecţi. Dacă se putea, cei mai abili, mai duri, mai reci şi mai capabili tipi. Cei pe care îi ştia din închisoare se dovediseră nepricepuţi din moment ce fuseseră prinşi. Sau poate planurile lor nu

fuseseră chiar perfecte. Peter trebuia să recunoască însă că Addison venise cu un plan foarte abil. Cu condiția ca văduva lui Allan Barnes să aibă suma pe care o voia. Se gândea că nu prea avea cum să țină cele o sută de milioane pe care aveau să i le ceară în vreun borcan prin casă.

Colegul lui de cameră intră în încăpere şi-l găsi cu-fundat în gânduri. A doua zi avea de gând să-şi caute o cameră la un hotel decent – nimic prea extravagant sau scump. Nu voia să facă prea mult caz pe seama averii pe care o dobândise brusc şi pe care nu avea cum să o justifice, chiar dacă Addison îi spusese că avea să-l angajeze legal într-o funcție de consultant pentru una dintre companiile lui mai mici. Era o firmă de marketing şi research care ascundea, de fapt, unul dintre lanțurile lui de droguri. Ani de zile însă, nu avuseseră niciun fel de probleme, aşa că nu prea exista riscul să apară complicații fix acum.

— Cum a fost? îl întrebă colegul de cameră.

Lucrase din greu la Burger King şi mirosea a hamburgeri şi a cartofi prăjiți. În urmă cu o săptămână, lucrase într-un restaurant unde se servea peşte şi cartofi. Acum mirosea ceva mai bine. Atunci, toată camera puțea a peşte. Mirosul de hamburgeri era ceva mai uşor de suportat.

— A fost OK. M-au angajat. O să mă mut de-aici mâine,

răspunse Peter cu o voce stinsă.

Colegului de cameră îi părea rău că pleca. Peter era tăcut şi nu-l deranja, pentru că îşi vedea de ale lui.

— Şi pe ce post?

Remarcase faptul că Peter lăsa impresia unui tip cu clasă, chiar dacă era îmbrăcat doar în blugi şi tricou.

Deşi era un tip educat, după ce ieşise din închisoare, oamenii îl băgau în aceeaşi oală cu toți ceilalți deținuți.

— O să lucrez în marketing. Nu e mare lucru, dar măcar îmi acopăr mâncarea şi chiria.

Peter nu părea tocmai încântat. Încă nu scăpase de senzația de greață. Avea impresia că viața lui se sfârşise. Aproape că ar fi preferat să rămână în închisoare. Măcar acolo viața era simplă. Acolo, îşi permitea să mai spere la o viață bună. Acum, nu mai spera la nimic. Pentru el, totul se terminase. Îşi vânduse sufletul Satanei.

— Păi, e foarte bine, frate! Mă bucur pentru tine. Vrei să ieşim în oraş şi să sărbătorim la un restaurant?

Era un tip de treabă, care fusese închis într-o puşcărie mai mică pentru trafic de marijuana. Peter îl plăcea, deşi era destul de dezordonat.

— Nu, mai bine nu. Mă doare capul, iar mâine-dimineață trebuie să mă duc la muncă. Într-adevăr, începuse deja să

se gândească la cei pe care avea de gând să fi angajeze pentru Addison. Era o sarcină extrem de delicată, pentru că trebuia să găsească nişte tipi care să nu îl expună dacă refuzau să intre în schemă sau dacă Peter hotăra să nu îi angajeze pentru că implicau un grad de risc prea mare. Nu avea de gând să le spună de la început despre ce era vorba. Voia mai întâi să fi cunoască, să capete încredere în ei şi să le verifice trecutul. Nu avea cum să fie uşor. Numai gândindu-se la ce îl aştepta simțea un gol în stomac. Până acum, nu îi venise decât un singur nume în minte. Nu fusese condamnat pentru răpire, însă Peter intuia că era exact ce îi trebuia, îl cunoştea bine şi bănuia unde plecase după ce ieşise din închisoare. Nu trebuia decât să-i dea de urmă. Îşi propusese să înceapă chiar de-a doua zi, imediat ce îşi găsea o cameră la vreun hotel. Din cauza grijilor, se foise în pat toată noaptea.

A doua zi, imediat după ce se trezi, plecă să caute un hotel. Luă un autobuz până în centru şi găsi un hotel la margine de Tenderloin şi la sud de Nob Hill. Era micuț, impersonal şi suficient de aglomerat cât să nu atragă atenția nimănui. Plăti o lună de chirie în avans, după care se întoarse în Mission să-şi ia lucrurile. Semnă hârtiile de lichidare şi îşi luă rămas-bun de la colegul de cameră printr-

un bilet pe care îl lăsă la recepție. La final, se întoarse cu autobuzul în centru. Se duse la Macy's să-şi cumpere nişte haine. Era plăcut să-şi poată permite din nou asta. Îşi cumpără pantaloni şi cămăşi, câteva cravate, o geacă sport, o geacă de piele şi câteva: pulovere. Cumpără şi lenjerie intimă şi câteva perechi de pantofi decenți. Se întoarse apoi la hotelul unde îşi închiriase o cameră. După ce se spălă şi îşi puse hainele noi, se simți din nou om. Ieşi apoi să mănânce în oraş. În trecere, văzu câteva prostituate fâțâindu-se de colo-colo şi câțiva bețivi stând pe la uşile caselor. Într-o maşină; parcată vizavi se făcea un schimb de droguri. Peisajul era completat de câțiva turişti şi oameni de afaceri. Era genul de cartier în care nimeni nu te băga în seamă, în care te-ai fi putut pierde uşor, fără să observe careva. Era exact ce-i trebuia. Nu voia sub nicio formă să atragă! atenția asupra lui.

După masă, vorbi o jumătate de oră la telefon. Îl cunoştea pe cel pe care îi căuta şi era surprins că îl găsise aşa uşor. Se hotărî să meargă cu autobuzul până la Modesto. Înainte să plece, îşi cumpără un telefon mobil. Una dintre regulile eliberării condiționate era să nu aibă telefon mobil. Era obligatoriu pentru toți traficanții de droguri eliberați condiționat. Addison îi spusese să îşi cumpere unul, iar

acum, fără îndoială, Addison era cel care făcea regulile. Peter ştia că agentul lui de eliberare condiționată n-avea cum să afle că îşi cumpărase telefon. De dimineață, îl anunțase că îşi găsise un loc de muncă şi că îşi schimbase adresa. Agentul se ară-l tase încântat.

Peter îl sună pe Addison la birou şi îi lăsă în mesageria vocală numărul de mobil şi numărul de la hotel.

În aceeaşi seară, Fernanda le pregătea cina copiilor. Aceştia erau din ce în ce mai nerăbdători să termine şcoala şi să intre în vacanță. Will era extrem de încântat că urma să joace lacrosse într-o tabără de trei săptămâni. Şi ceilalți doi erau entuziasmați de planurile pe care le aveau. A doua zi, după ce îi lăsă la şcoală, Fernanda se duse în oraş să se întâlnească cu Jack Waterman. Ca de fiecare dată, aveau multe lucruri de discutat. Întotdeauna îl plăcuse pe Jack, chiar dacă în ultima vreme era mesagerul veştilor proaste. Jack Waterman nu era doar avocatul care se ocupase de afacerile lui Allan, ci şi un prieten vechi de ani de zile. Fusese şocat de dezastrul pe care Allan îl lăsase în afacerile până atunci prospere, de greşelile pe care le făcuse şi de impactul pe care acestea îl avuseseră asupra Fernandei şi asupra copiilor.

Imediat ce intră în birou, secretara îi turnă o ceaşcă de

cafea. Jack o privea cu un aer îngrijorat de partea celălaltă a biroului. Uneori, simțea că îl ura pe Allan pentru ce făcuse. Era o femeie atât de bună. Nu merita nimic din ce i se întâmplase. Nimeni nu merita aşa ceva.

— Le-ai spus copiilor? o întrebă Jack, după ce Fernanda puse ceaşca de cafea înapoi pe farfurioară.

— Despre casă? Nu, încă nu. Nu ştiu nimic deocamdată. O scoatem la vânzare abia în august. E mai bine să afle atunci. Oricum, o să fie ceva neaşteptat. Nu vreau să-şi facă tot felul de gânduri trei luni de-acum înainte, în plus, o să dureze ceva până o să reuşim să o vindem.

Era o casă uriaşă, care presupunea cheltuieli imense de întreținere, iar piața imobiliară era în scădere. Jack îi spusese că era absolut necesar să o vândă şi să ia banii pe ea până la sfârşitul anului. O mai sfătuise să vândă bunurile din casă separat şi să încerce să obțină cât mai mult pe ele. Îndeosebi mobila. Cheltuiseră vreo cinci milioane de dolari pe finisaje. Anumite bunuri nu mai puteau fi recuperate, cum ar fi marmura pe care o puseseră în toate băile şi în bucătărie. Candelabrul pe care îl cumpăraseră cu patru sute de mii de dolari l-ar fi putut vinde la licitație în New York şi ar fi putut chiar să câştige şi un profit de pe urma lui. Mai erau şi alte lucruri prin casă

pe care le putea vinde. Fernanda n-ar fi vrut însă să înceapă să le vândă, pentru că ar fi fost dezolant pentru copii să vadă cum dispar lucruri din casă. Îi zâmbi lui Jack încercând să nu se mai gândească la asta.

Acesta îi zâmbi înapoi cu admirație, gândindu-se la cât de bine rezistase ea în aceste patru luni. Fernanda se întreba dacă lui Allan îi trecuse prin cap ce povară cădea asupra ei. La cum îl ştia, Jack era de părere că ăsta fusese ultimul lucru pe care îl avusese Allan în vedere. El nu se gândea decât la bani şi la afaceri. Uneori Allan nu se gândea decât la el – atât în perioada lui de glorie, care îi adusese celebritatea în lumea internetului, cât şi în căderea tot atât de fulgerătoare ca succesul pe care îl avusese. Era un tip charismatic, frumos şi deştept, însă avusese întotdeauna o latură egoistă. Până şi sinuciderea venise din propria disperare, şi nu se gândise o clipă la ea sau la copii. Jack îşi dorea să facă mai multe pentru ea, însă deocamdată asta era tot ce putea.

— Pleci undeva în vara asta? o întrebă Jack, relaxându-se în scaun.

Era un bărbat chipeş. Fusese coleg de facultate cu Allan, mai întâi la şcoala de business, apoi la drept. Toți trei se ştiau de foarte mult timp. Şi el avusese parte de necazuri

de-a lungul vieții. Fusese căsătorit cu o avocată, care murise la treizeci şi cinci de ani, în urma unei tumori pe creier. Nu se recăsătorise şi nu avusese niciodată copii. Suferise mult după moartea soției, aşa că înțelegea prin ce treceau Fernanda şi copiii. Îşi făcea griji în legătură cu soarta lor după ce vor fi acoperit toate datoriile. Ştia că Fernanda intenționa să lucreze la un muzeu sau la o şcoală. Se gândise că, dacă ar preda la şcoala la care mergeau Ashley şi Sam sau chiar şi la liceuhui Will, ar obține o reducere la taxele de şcolari-zare. În orice caz, aveau nevoie de mult mai mulți bani ca să poată supraviețui. Se îmbogățiseră peste noapte şi tot la fel de repede sărăciseră. Mulți pățiseră la fel, însă povestea lor era chiar mai tragică din cauza lui Allan.

— Will pleacă în tabără, iar Ash la Tahoe, îi explică ea. Eu şi Sam o să rămânem acasă. Putem merge oricând la plajă.

Auzind acestea, Jack se simțea vinovat că urma să plece în Italia în august. Se gândise chiar să fi invite pe ea şi pe copii cu el, însă pleca în concediu cu nişte prieteni.

Nu avea pe nimeni, şi, deşi o plăcuse dintotdeauna pe Fernanda, ştia că nu era cel mai bun moment să o abordeze. Allan murise cu patru luni în urmă. După ce îi murise soția, nici el nu ieşise cu nicio femeie vreme de un an. Fernanda avea nevoie de cineva care să le poarte de grijă ei şi copiilor,

pe care el îi îndrăgea foarte mult. Fernanda nu era conştientă de afecțiunea pe care Jack le-o purta.

— Poate o să mergem la Napa pentru o zi sau ceva de felul ăsta, după ce termină copiii şcoala, îi sugeră Jack foarte precaut.

Fernanda îi zâmbi. Se cunoşteau de atâta timp, încât îl vedea aproape ca pe un frate. De şaptesprezece ani nu mai ieşise cu nimeni altcineva în afară de Allan şi nici nu-i trecea prin cap să înceapă acum. Avea lucruri mult mai importante pe cap. De pildă, trebuia să găsească o soluție să supraviețuiască, să le poată da de mâncare copiilor.

— Le-ar plăcea, spuse Fernanda răspunzând invitației la Napa.

— Un prieten de-al meu are o barcă. Este un vas de pescuit foarte frumos.

Încerca să găsească modalități prin care să o înveselească şi să fi amuze pe copii, fără să fie prea insistent şi fără să o ofenseze. Fernanda îl privi oarecum stânjenită şi îşi termină cafeaua.

— Copiilor le-ar plăcea foarte mult. Allan i-a luat pe vas de mai multe ori. Eu am rău de mare.

Deşi lui Allan îi plăcea mult iahtul, ea îl ura de moarte. I se făcea rău şi dacă stătea pe punte. Acum însă, fără să

vrea, auzindu-l pe Jack pomenind despre vas, îşi aminti cum murise Allan. Nu mai voia să vadă în viața ei vreun iaht.

— Găsim noi altceva, îi spuse el cu blândețe.

Următoarele două ore le petrecură răsfoind tot felul de acte şi discutând probleme de afaceri. Terminară totul cu puțin înainte de prânz. Fernanda înțelesese bine situația şi luase fiecare decizie în deplină cunoştință de cauză. Nu avea nimic frivol. Jack şi-ar fi dorit să o poată ajuta mai mult.

O invită în oraş la prânz, însă ea îi spuse că mai avea câteva treburi de rezolvat, inclusiv o programare la dentist în cursul după-amiezii. Adevărul era că timpul pe care îl petrecea cu el era stresant, pentru că mereu discutau despre cât de gravă era situația în care se afla. De fiecare dată când pleca de la el, simțea nevoia să respire şi să petreacă puțin timp cu ea însăşi. Dacă ar fi luat prânzul împreună, n-ar fi făcut altceva decât să vorbească despre problemele ei şi despre datoriile lui Allan. Ştia că lui Jack îi era milă de ea, era drăguț din partea lui, dar n-o făcea decât să se simtă şi mai neajutorată, îşi luă rămas-bun uşurată. Se întoarse la Pacific Heights singură. Oftă adânc, încercând să scape de senzația de gol în stomac. De fiecare dată când pleca din biroul lui Jack, avea un nod în gât. Din acelaşi

motiv, îi refuzase invitația la masă. În schimb, Jack se invitase singur la cină în săptămâna următoare, promițându-i să o sune înainte. Avantajul era că, dacă erau şi copiii de față, nu mai era nevoită să discute despre realitatea sumbră în care trăiau. Era un tip foarte pragmatic, care spunea lucrurilor pe nume, poate chiar prea apăsat. Ar fi fost şocată să afle că era atras de ea. Niciodată nu îi trecuse prin cap aşa ceva. Dintotdeauna îl considerase pe Jack un bărbat minunat, foarte puternic, şi îi părea rău că nu se recăsătorise. De fiecare dată le spusese ei şi lui Allan că nu găsise încă femeia potrivită. Fernanda ştia cât de mult îşi iubise soția, iar Allan o avertizase în câteva rânduri să nu încerce să îl cupleze cu prietenele ei, aşa că renunțase din capul locului la idee. Nu se gândise niciodată că ei ar putea forma un cuplu. Fusese foarte îndrăgostită de Allan, încă mai era. În ciuda eşecurilor lui şi a dezastrului în mijlocul căruia îi aruncase la sfârşitul vieții, fusese un soț minunat. Nu voia să-l înlocuiască, dimpotrivă. Îşi imagina că avea să se simtă măritată cu el pentru tot restul vieții şi că nu avea să mai cunoască niciun alt bărbat. Aşa le spusese şi copiilor, lucru care pe de o parte îi liniştise, mai ales pe Sam, dar pe de alta îi întristase.

Când stăteau singuri sau când Fernanda era în oraş cu

Sam sau era prinsă cu treburile ei, Ashley discutase în câteva rânduri cu Will pe tema asta.

— Nu vreau să rămână singură toată viața, îi spusese Ashley fratelui mai mare, care rămăsese surprins de subiectul discuției.

Will încerca să nu se gândească la perspectiva unei relații între mama lui şi alt bărbat. Ashley era extrem de romantică, încă mai romantică decât Fernanda.

— Tata a murit de foarte puțin timp, îi spusese Will, deranjat de faptul că Ashley adusese acest lucru în discuție. Dă-i timp! Ți-a zis mama ceva în legătură cu asta? întrebase el apoi cu un aer îngrijorat.

— Da, a zis că nu vrea să iasă cu nimeni. Vrea să rămână soția lui pe veci. Mi se pare atât de trist...

Fernanda încă mai purta verigheta. Nu ieşea niciodată seara în oraş, decât cu ei, fie la film, fie la pizza. De câteva ori, fuseseră la Mell's Dinner după meciurile lui Will.

— Sper să-şi găsească perechea şi să se îndrăgostească într-o bună zi, conchisese Ashley, în timp ce Will îşi dădea ochii peste cap.

— Nu e treaba noastră! îi spusese Will cu asprime.

— Ba da, este. Cum ți se pare Jack Waterman? sugerase Ashley, dovedind o intuiție mult mai ascuțită decât

Fernanda. Eu cred că o place.

— Nu fi proastă, Ashley! Sunt doar prieteni.

— Păi, nu ştii niciodată. Şi soția lui a murit. Şi nu s-a recăsătorit. Nici nu terminase bine propoziția, că se schimbase la față. Doar n-o fi homosexual?

— Ei, nu e! A avut o grămadă de prietene. Eşti îngrozitoare! explodase Will, ieşind furtunos din cameră, aşa cum făcea ori de câte ori Ashley aducea în discuție viața amoroasă inexistentă a mamei lor.

Nu putea să şi-o imagineze într-un astfel de context. Era mama lui, şi nu găsea nimic în neregulă în faptul că voia să rămână singură, mai ales dacă ea spunea că era fericită aşa. Pentru el era suficient. Sora lui, deşi mai mică, era mult mai abilă.

Petrecură sfârşitul de săptămână împreună, ca de obicei. Sâmbătă, Fernanda merse la Marin să-l vadă pe Will jucând lacrosse. Între timp, Peter Morgan era în autobuz şi se îndrepta către Modesto. Purta unele dintre hainele noi pe care şi le cumpărase cu banii de la Addison. Părea prezentabil şi prudent. Cel care îi răspunsese la telefon îi confirmase faptul că Waters locuia la acea adresă. Era al doilea tip pe care îl sunase. Nu ştia ce avea să fi spună odată ce îl întâlnea. Trebuia mai întâi să-l revadă şi să afle

în ce situație era. Chiar dacă Waters accepta să se ocupe personal de răpire, după douăzeci şi patru de ani de închisoare pentru crimă, cu siguranță cunoştea pe cineva care să fie în stare. Nu ştia însă cum anume putea să afle toate informațiile de care avea nevoie, mai ales dacă tipul nu accepta sau dacă se simțea ofensat. Nu era atât de simplu să găsească oamenii potriviți. Tot drumul spre Modesto, Peter se gândi cum să îl abordeze.

Descoperi că adăpostul era la doar câteva blocuri distanță de stația de autobuz. Parcurse drumul pe jos, în aerul cald al acelei primăveri aproape trecute. Se dezbrăcă de geaca sport şi îşi suflecă mânecile de la cămaşă. Până să ajungă la adresa pe care o primise prin telefon, pantofii cei noi i se prăfuiseră deja. Chiar şi aşa însă, când urcă scările casei şi ajunse la recepție, lăsă impresia unui om de afaceri.

Întrebă de Waters şi află că era în oraş, aşa că ieşi în curte să îl aştepte. Nu ştia nimeni nici unde era plecat şi nici când urma să se întoarcă. Bărbatul de la recepție îi spuse că Waters avea rude prin zonă şi că era posibil să fie într-o vizită sau să fi ieşit pur şi simplu în oraş cu prietenii. În orice caz, trebuia să semneze ț prezența la ora nouă, aşa că până atunci avea să se întoarcă, fără îndoială.

După ce aşteptase ceva vreme, pe la ora cinci Peter se

gândi să-şi ia ceva de mâncare. Chiar când să plece, văzu că se apropia o figură cunoscută, însoțită de alți doi bărbați. Waters avea o ținută impunătoare. Arăta ca un jucător de baschet sau ca un fundaş. Era bine făcut, înalt şi lat în spate. În anii petrecuți în închisoare făcuse mult timp bodybuilding, iar rezultatele se vedeau. Peter ştia că, la momentul nepotrivit şi în locul nepotrivit, Waters ar fi putut fi foarte periculos, chiar dacă în cei douăzeci şi patru de ani închisoare nu fusese implicat în niciun incident. Gândul ăsta nu reuşi să-l liniştească pe deplin. Existau foarte mari şanse ca oferta pe care avea de gând să i-o facă să-l înfurie atât de tare, încât să-l ia la bătaie chiar şi numai pentru că îndrăznise să-l întrebe. În niciun caz nu voia să intre în conflict cu el.

Apropiindu-se încet de Peter, Waters îl privi direct în ochi. Se recunoscură imediat, deşi nu fuseseră niciodată apropiați. Waters era exact genul de om de care Addison avea nevoie. Spre deosebire de Peter Morgan, un infractor amator, Waters era un adevărat profesionist. Deşi acum, datorită lui Addison, şi Peter se număra printre cei grei, lucru pentru care nu se simțea deloc mândru. De fapt, ura de moarte situația în care se băgase, dar nu avea încotro.

Cei doi se salutară discret din cap. Peter îl aştepta pe

terasă, iar Waters urcă scările privindu-l fix în ochi, cu un aer oarecum ostil. Peter nu părea prea nerăbdător să-l abordeze.

— Cauți pe cineva? întrebă Waters.

Peter îi făcu semn că da, dar nu spuse pe cine.

— Ce-ai mai făcut? îşi dădeau târcoale unul altuia ca doi câini de luptă, iar Peter se temea că Waters avea să sară la atac. Ceilalți doi bărbați, Malcolm Stark şi Jim Free, se dădură uşor la o parte, urmărind scena cu atenție.

— Bine. Tu? replică Peter.

Nu se slăbeau din ochi. Erau ca doi magneți care nu se puteau desprinde de metal. Peter nu ştia exact cum să fi vorbească, dar intuia că Waters îşi dăduse seama că pe el îl căuta. Fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Peter, Waters se întoarse către Malcolm Stark şi Jim Free şi le spuse că îi urma şi el înăuntru într-un minut. Amândoi plecară, măsurându-l pe Peter cu privirea, şi lăsară uşa să se trântească în urma lor. Waters se întoarse cu fața către Peter, de data aceasta cu o întrebare în privire. Cu mine vrei să vorbeşti? Peter făcu din nou semn că da şi oftă. Părea să fie mult mai greu decât se aşteptase. Era însă vorba despre mulți bani. Nu putea să-şi imagineze cum avea să reacționeze Waters sau ce urma să spună. Nu era cel mai

potrivit loc pentru astfel de discuții. Waters își dădu seama relativ repede că era vorba despre ceva important. N-avea cum să fie altfel. Patru ani cât stătuseră în închisoare, nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte, iar Peter venise tocmai de la San Francisco să stea de vorbă cu el. Era curios să afle despre ce era vorba, ce anume îl făcuse pe Peter să meargă trei ore cu autobuzul și să-l aștepte toată ziua. Peter părea preocupat de ceva foarte important.

— Am putea vorbi în altă parte? întrebă el direct.

Waters făcu semn că da.

— E un parc la capătul străzii.

Înțelesese imediat că Peter nu voia să stea de vorbă într-un bar sau într-un restaurant și nici în salonul adăpostului, unde ar fi putut să fi audă careva. I

— E foarte bine, răspunse Peter scurt, coborând scările în urma lui Waters.

Peter era flămând și agitat. În timp ce mergea alături de Waters fără să scoată un cuvânt, simți din nou un bolovan în stomac. După zece minute, ajunseră în parc, iar Peter se așeză pe o bancă. Waters ezită puțin, apoi se așeză lângă el. Își scoase din buzunar puțin tutun și începu să-l mestece, fără să scoată vreun sunet și fără să-i ofere și lui Peter. Era un obicei pe care îl căpătase în închisoare. Într-un final, îl

privi pe Peter plictisit şi curios deopotrivă.

Peter era exact genul de puşcăriaş pentru care Waters nu avea niciun pic de respect. Un idiot cu bani, care fusese prins din prostie şi care obținuse un job în puşcărie, pentru că îl pupase în fund suficient de mult pe directorul închisorii. Waters făcuse am grei de puşcărie şi fusese multă vreme izolat în celulă. Îşi petrecuse vremea alături de criminali, răpitori, violatori şi alți tipi condamnați la ani grei. În comparație cu cei douăzeci şi patru de ani pe care îi trăise Waters la zdup, „vacanța" de patru ani a lui Peter nu însemna nimic. Waters pretinsese tot timpul că era nevinovat. Indiferent de trecut, dacă era vinovat sau nu, Waters îşi trăise aproape toată viața în închisoare, şi nu îl interesa câtuşi de puțin persoana lui Peter Morgan. Cu toate acestea, dacă tot venise tocmai din San Francisco să stea de vorbă cu el, avea de gând să-l asculte, dar nimic mai mult. Felul în care scuipă tutunul mestecat, la câțiva paşi distanță, şi privirea pe care i-o aruncă lui Peter erau grăitoare. Acesta aproape tremură când îi văzu răceala din ochi, la fel cum se întâmplase atunci când îl întâlnise pentru prima oară, în biroul directorului. Era clar că Waters aşteaptă o explicație, aşa că nu mai avea rost să amâne. Waters scuipă din nou tutunul pe trotuar. Peter ştia că

trebuia să fi spună ce avea de zis, însă nu ştia de unde să înceapă.

— Care-i treaba? îl întrebă Waters, privindu-l în ochi.

Forța privirii aproape că-i tăia respirația lui Peter.

Nu mai avea rost să amâne.

— Cineva mi-a propus o afacere, începu Peter, în timp ce Waters îl urmărea cu atenție.

Observă că-i tremurau mâinile şi remarcă şi hainele noi pe care le purta. Geaca părea scumpă, la fel şi pantofii. În mod sigur, o ducea bine. Waters încărca navete cu roşii la o fermă şi primea salariul minim pe economie. Ar fi vrut să lucreze într-un birou, dar îi spuseseră că era mult prea devreme pentru aşa ceva.

— Nu ştiu dacă te interesează, dar am vrut să te întreb totuşi. Am nevoie de sfatul tău.

Waters înțelese imediat că nu avea să afle ceva de bine. Se rezemă pe bancă, încruntându-se.

— Şi ce te face să crezi că m-ar interesa sau că aş vrea să te ajut? îl întrebă Waters prudent.

— Nu ştiu. N-am nici cea mai mică idee. Voia să fie sincer cu el. Numai aşa putea fi cu un om atât de periculos ca Waters. Era singura lui şansă. E viața mea la mijloc, continuă el. Cât am fost în închisoare, i-am datorat cuiva

nişte bani, vreo câteva sute de mii de dolari. Când am ieşit, m-am trezit fix în ghearele lui. Zice că mă poate omorî oricând, ceea ce e foarte posibil „chiar dacă nu a făcut-o până acum. Mi-a făcut o propunere. Nu am de ales. Dacă nu fac ce-mi cere acum, zice că o să-mi omoare copiii, şi cred că o s-o facă.

— Mişto prieteni ai şi tu! spuse Waters, întinzându-şi 5 picioarele, foarte preocupat de cizmele lui de cowboy prăfuite. Şi are tupeu să facă aşa ceva?

Water era curios şi totodată îi era şi milă de el.

— Da, cred că da. Aşa că sunt într-o mare belea. Vrea să fac ceva pentru el.

— Ce anume?

Vocea nu îi trăda un refuz categoric deşi continua să-şi analizeze cizmele.

— Ceva foarte important. Extrem de important, i sunt mulți bani în joc. Dacă intri şi tu în schemă, primeşti cinci milioane. O sută de mii imediat, iar restul la sfârşit.

Când îi făcu propunerea, Peter se gândi că poate nu avea să i se pară totuşi jignitoare, aşa cum se temuse inițial. Chiar dacă Waters nu voia să se bage, era o proți punere foarte tentantă. Pentru oricare dintre ei. Waters I dădu aprobator din cap căci era de aceeaşi părere cu Peter. Nu

părea însă impresionat, ci foarte relaxat.

— Ție cât îți revine?

Din nou, trebuia să fie sincer. Numai aşa se putea.: Chiar şi între hoți există cinste.

— Zece, la final. Două sute de mii la început. Vrea să mă ocup de tot şi să fi găsesc oamenii de care are nevoie.

— Câți?

— Încă doi în afară de tine, dacă eşti de acord.

— Droguri?

Nici măcar nu îşi putea imagina cantitățile de heroină sau de cocaină pentru care ar fi primit atâția bani. Nu îşi putea imagina pentru ce altceva ar fi putut fi atât de bine plătit. Chiar dacă era vorba de trafic de droguri, tot erau foarte mulți bani la mijloc, exceptând situația în care riscurile erau foarte mari. Şi probabil erau într-adevăr mari, de vreme ce exista cineva dispus să fi plătească asemenea sume. Peter însă îi făcu semn că nu.

— E mai rău. Sau mai bine. Depinde cum priveşti problema. Teoretic, nu e o treabă foarte murdară. Vor să răpim pe cineva pentru câteva săptămâni, să ne luăm răscumpărarea, să eliberăm ostaticii, după care să împărțim banii între noi. Dacă avem noroc, nimeni nu pățeşte nimic.

— Păi spune-mi pe cine naiba să răpim? urlă Waters. Pe

preşedinte?

Peter fu la un pas de a zâmbi, dar se abţinu. Pentru amândoi, era o treabă cât se poate de serioasă.

— Trei copii sau chiar mai puţini. Câţi reuşim. Şi unul e suficient.

— E nebun? Vrea să împărţim douăzeci şi cinci de milioane de dolari în patru ca să răpim trei copii, apoi să fi trimitem acasă? Lui ce-i iese la afacerea asta? Cât este răscumpărarea?

Peter n-ar fi vrut să îi dea atâtea detalii, dar trebuia să-i spună suficient de mult cât să-l convingă să accepte înţelegerea.

— O sută de milioane. Lui îi rămân şaptezeci şi cinci. A fost ideea lui.

Waters fluieră şi îl privi lung, apoi, fără vreun avertisment, se aplecă spre el şi îl strânse cu o mână de gât atât de tare, că aproape îl sugrumă. Peter simţi că venele şi arterele îi explodează în strânsoarea ca de menghină, în vreme ce Waters îşi apropie faţa de a lui.

— Dacă încerci să mă prosteşti, te omor! Ştii asta, nu?

Cu cealaltă mână, îi smulse cămaşa, rupându-i toţi nasturii. Voia să afle dacă era o înscenare, dacă nu cumva avea microfoane puse de poliţie, dar nu găsi nimic.

— Aşa este, cum îți zic, reuşi să spună Peter cu ultima suflare.

Waters îl ținu strâns până când Peter începu să vadă stele verzi şi aproape îşi pierdu cunoştința. Într-un final, îi dădu drumul şi se rezemă, cu un aer degajat.

— Cine e tipul?

— Nu pot să-ți spun, răspunse Peter frecându-şi gâtul.

Încă mai simțea strânsoarea lui Waters. Asta este înțelegerea. Water încuviință din cap. Nu i se părea ceva neobişnuit.

— Cine sunt copiii?

— Nici asta nu pot să-ți spun până când nu ştiu sigur că te bagi. Dacă eşti de acord, o să afli curând. Vrea să-i urmărim timp de o lună sau şase săptămâni, ca să meargă totul bine, să le cunoaştem programul şi să ştim când să punem mâna pe ei. Trebuie să găsesc un loc în care să-i ținem.

— Nu pot să fi urmăresc pentru că lucrez, îi spuse Waters foarte practic, de parcă ar fi pus la cale un program de lucru sau un schimb de ture. Aş putea în weekend. Unde se întâmplă povestea asta? întrebă el.

Peter îi făcu semn că era în regulă.

— În timpul săptămânii îi pot urmări eu. Probabil că,

dacă variem puțin, nu o să bată la ochi.

Amândoi ştiau că aşa era mai bine.

— Şi chiar au aşa mulți bani sau tipul ăsta bate câmpii?

— Anul trecut aveau jumătate de miliard de dolari. Nu prea ai cum să cheltuieşti atâția bani într-un an. Tipul a murit. Răscumpărarea io cerem văduvei. O să plătească să-şi salveze copiii.

Waters dădu aprobator din cap. Lucrurile aveau sens.

— Dar tu îți dai seama că, dacă ne prind, o să primim pedeapsa cu moartea, nu? îl întrebă Waters cu detaşare. Şi cine ne garantează că tipul ăsta n-o să ne dea în gât după aceea? Nu am încredere în necunoscuți. Deşi nu o spusese, avea încredere în Peter, chiar dacă îl consider naiv. În închisoare, auzise numai lucruri bune despre el. Cât fusese închis, stătuse în banca lui, fără să-şi dea aere şi fără să facă tâmpenii. Pentru el, erau două lucruri foarte importante.

— Cred că toți trebuie să ne gândim bine la ce-o să facem după aceea. Cel mai bine e să ne facem treaba, apoi să ne pierdem urma. Dacă vreunul dintre noi ciripeşte ceva, suntem terminați, răspunse Peter cu voce stinsă.

— La fel şi el, dacă nu-ți ții gura. Probabil are mare încredere în tine.

— Probabil. Nenorocitul naibii! N-am avut de ales. Nu pot să risc viața copiilor mei. Waters încuviință din nou din cap. Deşi nu avea copii, înțelegea situația în care se afla.

— Cu cine ai mai vorbit?

— Cu nimeni. Tu eşti primul. M-am gândit că, dacă nu te bagi, măcar îmi vinzi nişte ponturi. Asta dacă n-o să mă snopeşti în bătaie şi îmi zici să mă car naibii.

Amândoi zâmbiră, apoi Waters izbucni în râs.

— Oricum, ai avut mult tupeu când ai venit cu propunerea asta. Puteam să te omor în bătaie.

— Sau să mă sugrumi, glumi Peter, făcându-l pe Waters să râdă din nou. Avea un râs zgomotos, care se potrivea cu felul în care arăta. Cum ți se pare?

— Eu zic că tipul ăsta fie e nebun, fie are nişte prieteni bogați. Ştii despre cine e vorba?

— Da, îi cunosc.

— Şi chiar atât de bogați sunt?

— Da, chiar atât, îl asigură Peter, iar Waters păru impresionat.

Nu mai auzise în viața lui de-atâția bani, decât poate cel mult în afaceri cu droguri, iar Peter avea dreptate. Părea o treabă sigură.

— Trebuie să găsesc un loc în care să stăm cu toții şi să fi

ținem pe copii.

— Nu este cine ştie ce. Nu-ți trebuie decât o cabană la munte sau o rulotă pe undeva prin deşert. La naiba, ai idee cât de greu e să ai grijă de trei copii? Cât de mari sunt?

— Şase, doişpe şi şaişpe?

— Fir-ar să fie! Nu e chiar uşor. Şi totuşi, pentru cinci milioane de dolari, aş putea fi babysitter pentru Dracula şi toți copiii lui!

— Înțelegerea e să nu le facem rău. Trebuie să se întoarcă acasă teferi. Nu trebuie să uităm chestia asta, sublinie Peter.

— Am înțeles, îi spuse Waters iritat. Nimeni nu îți dă o sută de milioane pentru trei copii morți. Nici măcar uninilion nu primeşti pentru aşa ceva.

Înțelegea foarte bine care erau riscurile.

— Noi presupunem că va plăti răscumpărarea repede. Deja şi-a pierdut soțul. Nu cred că e dispusă să-şi piardă şi copiii. S-ar putea să aibă nevoie de o săptămână sau două să ne pună toți banii la dispoziție, dar mai mult nu cred că durează. Nu atâta vreme cât viața copiilor ei este în pericol.

— Îmi place că o să avem de-a face cu o femeie, comentă Waters cu un aer preocupat. Nu o să ne facă să aşteptăm şase luni. O să vrea copiii repede înapoi.

Waters se ridică şi coborî privirea spre Peter, care rămăsese încă pe bancă. Primise suficiente informații şi voia să se întoarcă la adăpost. Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească, cel puțin pentru o vreme.

— O să mă gândesc şi o să te anunț. Cum te găsesc?
Peter îi întinse o bucată de hârtie cu numărul lui de telefon. Îl scrisese cât îl aşteptase pe terasă.

— Dacă te bagi, poți să-i găseşti tu pe ceilalți doi? întrebă Peter şi se ridică.

— Da. Trebuie să fie unii în care să am încredere. De răpit poate răpi oricine. Să-ți ții gura mai târziu este ceva mai greu. La final, fundul nostru o să fie la bătaie. Vreau să fiu sigur că n-o să putrezesc în închisoare.

Avea dreptate, iar Peter era de acord cu el.

— Vrea să începem în iulie. Atunci el o să fie plecat din țară. Când se întoarce, vrea să găsească totul gata.

Aveau puțin mai mult de o lună să pună totul la cale, să găsească oamenii, să o supravegheze pe femeie şi să pună mâna pe copii.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse Waters, după care porniră amândoi spre casă fără să mai schimbe vreo vorbă.

Peter se întreba ce părere avea despre propunerea pe care

i-o făcuse şi când avea să primească vreo veste de la el. Când ajunseră în fața casei, Waters se îndepărtă, fără să-l mai privească. Abia după ce urcă scările, se întoarse către el şi, foarte încet, aproape şoptit, îi spuse:

— Poți să contezi pe mine!

Fără să mai spună altceva, străbătu terasa şi intră în casă. Peter rămăsese afară privind în gol în urma lui, până când uşa se trânti. După douăzeci de minute, Peter era deja în autobuz, în drum spre casă.

Capitolul 10

Spre sfârşitul săptămânii, Peter primi un telefon de la Carlton Waters. Găsise oamenii de care aveau nevoie: Malcolm Stark şi Jim Free. Îl asigurase că aveau să se descurce şi că aveau să-şi țină gura. Hotărâseră toți trei că, după ce îşi vor fi încheiat socotelile, aveau să plece în America de Sud, Canada sau Mexic. Fiecare voia ca acele cinci milioane de dolari cuvenite să fie depuse în conturi deschise în America de Sud, unde să aibă acces la ei. Discutaseră între ei să se bage apoi în afaceri cu droguri dar nu era cazul să pună totul la punct de pe acum. Waters cunoştea pe cineva care putea să le facă paşapoarte şi să-i treacă granița în Mexic. De-acolo, puteau fugi oriunde. Nu voiau decât să termine ceea ce aveau de făcut, să-şi ia banii şi să se care o dată pentru totdeauna. Niciunul dintre ei nu era căsătorit. Nu aveau niciun fel de obligații. Tipa de la cafenea nu părea să fi împărtăşească sentimentele lui Jim Free. Într-un final, aflase că avea, de fapt, un prieten şi că nu o interesa persoana lui. Pur şi simplu, flirta cu el.

În America de Sud îi aştepta o viață complet nouă. Acum, trebuiau doar să găsească o casă în care să locuiască până

primeau recompensa în urma răpirii copiilor Barnes. Peter îi asigură că avea să se ocupe el de asta. Waters fu de acord să înceapă supravegherea chiar din weekend. Apoi, aveau nevoie de maşină. Peter îi spuse că avea să cumpere una pe care el şi Waters să o folosească la supraveghere. O maşină obişnuită şi discretă, care să nu atragă atenția nimănui. Pentru răpire le trebuia o dubiță. Waters stabili să se întâlnească sâmbătă cu Peter la hotel. Cari putea să se ocupe de supraveghere, în weekend, de la nouă dimineața până la şase seara. Peter urma să fi supravegheze în timpul săptămânii şi în nopțile de weekend. În felul ăsta, aveau tot timpul control asupra lor. Oricum, Peter se aştepta ca Fernanda să nu iasă prea des în oraş din moment ce trebuia să se ocupe singură de cei trei copii. În plus, era vorba doar despre o lună la mijloc. Pentru zece milioane de dolari, nu era mare lucru să stea într-o maşină zi şi noapte, vreme de o lună. Îl anunță pe Addison că a găsit oamenii. Addison se arătă încântat şi îi spuse că avea să le plătească el maşina şi duba. După o lună, imediat ce totul se va fi încheiat, aveau mână liberă să le abandoneze.

Peter cumpără un Ford de familie în aceeaşi după-amiază. Era o maşină veche de cinci ani, cu mulți kilometri parcurşi şi, pe deasupra era şi neagră. A doua zi, achiziționă din altă

parte o dubă şi închirie un spațiu public de parcare pentru ea. În aceeaşi seară, la ora şase, era deja în parcarea din fața casei Fernandei. Îi recunoscu pe ea şi pe copii din fotografiile pe care le văzuse în dosarul lui Phillip. Îşi aminti chiar şi numele lor. Îi rămăseseră întipărite în minte.

O văzu pe Fernanda intrând în casă împreună cu Ashley, apoi ieşind din nou în oraş. Începu să o urmărească. Conducea destul de haotic, trecând de două ori pe roşu. Peter se întrebă dacă nu cumva băuse ceva. Parcă maşina la trei locuri distanță de a ei, în apropierea terenului sport de la Presidio, şi o aşteptă să iasă din maşină. Femeia se aşeză în tribună şi urmări meciul lui Will. Când se întoarseră la maşină, îi văzu îmbrățişându-se înainte de a porni la drum. Îmbrățişarea lor stârni în sufletul lui o emoție pe care nu ştia cum să o interpreteze. Era o blondă micuță de statură şi foarte frumoasă. Când ajunseră acasă, băiatul începu să râdă. Era bine dispus – echipa lui câştigase meciul. Peter îi urmări urcând scările casei braț la braț. Imaginea lor trezi în el dorința de a fi lângă ei, şi, într-un fel ciudat, se simți exclus odată ce intrară în casă şi închiseră uşa în urma lor. Peter fu atent să vadă dacă activează alarma. Era o informație extrem de importantă. Nu o activase. Se dusese direct în bucătărie.

Văzu apoi că aprinde luminile în bucătărie şi îşi imagină că le pregăteşte cina. Până atunci, îi văzuse doar pe Ashley şi pe Will, nu şi pe Sam. Îl reținuse din fotografii – era un băiețel roşcat şi zâmbăreț. Târziu în noapte, o văzu stând la fereastră, în camera ei. Prin binoclu, observă că plângea. Stătea la geam, cu obrajii şiroind de lacrimi. Purta o cămaşă de noapte. După un timp, se retrase de la geam. Se simțea ciudat că o urmărea, începuse să pătrundă în viața ei: îi văzuse fetița în costum de balet, băiatul cel mare, pe care îl îmbrățişase după meciul de lacrosse, o văzuse plângând la fereastra dormitorului ei, cel mai probabil după soțul ei. La două dimineața, Peter plecă spre hotel. În casă era întuneric. Nu se aprinsese nicio lumină timp de trei ore. Îşi dădu seama că nici nu ar fi fost nevoie să fi urmărească până târziu în noapte, dar toate astea erau informații pe care trebuia să le adune.

Se întoarse a doua zi la şapte dimineața. Până aproape de opt, nu se întâmplă nimic. Nu ştia dacă era ceva activitate în bucătărie, pentru că nu îşi dădea seama dacă luminile erau aprinse. Zona aceea a casei era luminată de soare dimineața. La opt fără zece, o zări ieşind din casă. Se întoarse să vorbească cu cineva aflat în urma ei, pe hol. La scurt timp, micuța balerină o urmă trăgând o geantă grea.

Jucătorul de lacrosse îi sări în ajutor cărându-i geanta, după care porni spre garaj, unde era maşina lui. Uşa casei era încă deschisă, iar Fernanda se uita nerăbdătoare în direcția ei. Într-un final, cel mic ieşi şi el din casă. Peter zâmbi de cum îl văzu. Purta un tricou roşu-deschis cu o maşină de pompieri, reiați şi o pereche de tenişi. Cânta cât îl țineau plămânii. Fernanda izbucni în râs şi îi făcu semn să meargă la maşină. Se aşeză pe bancheta din spate, pentru că sora lui era deja pe locul de față, cu laptopul în brațe. Peter îi urmări până ajunseră la şcoală. Acolo, Fernanda o ajută să coboare. Peter nu-şi putea imaginea ce avea în geantă de părea aşa grea. Sam o zbughi în urma ei, ca un cățeluş, după care se întoarse către Fernanda cu un zâmbet larg. Ea aşteptă un minut în fața şcolii, îi trimise o bezea, apoi reveni la maşină. Mai aşteptă puțin, până se asigură că a intrat în şcoală, şi plecă.

Merse la supermarketul din Laurel Village şi făcu o serie de cumpărături, împingând căruciorul, citind etichetele produselor şi verificându-le cu atenție înainte de a le pune în coş. Cumpără multă mâncare pentru copii, cereale, prăjituri, tot felul de gustări rapide şi vreo şase bucăți de carne pentru fripturi. Când ajunse în dreptul raftului de flori, se opri puțin, ca şi când ar fi vrut să le cumpere, apoi

trecu mai departe cu un aer trist. Peter ar fi putut rămâne în maşină, dar se gândi să o urmărească, pentru a o cunoaşte mai bine. La scurt timp, o găsea deja fascinantă. În ochii lui, era imaginea întruchipată a mamei perfecte. Tot ce făcea, tot ce cumpăra părea să aibă legătură directă cu copiii ei. Peter aştepta la rând în spatele ei, când Fernanda luă o revistă de pe raft, o privi atent, după care o aşeză la loc. Era impresionat de faptul că era foarte simplu îmbrăcată. Nimeni nu s-ar fi gândit că soțul ei îi lăsase jumătate de miliard de dolari. Purta un tricou roz, blugi şi saboți. Arăta ca o puştoaică. Se întoarse către el, căci amândoi stăteau la aceeaşi coadă, şi îi zâmbi pe neaşteptate. Peter părea ca scos din cutie – purta o cămaşă albastră, pantaloni la dungă şi o pereche de mocasini. Arăta ca toți bărbații pe lângă care crescuse şi ca toți prietenii lui Allan. Era înalt, blond şi arătos. Ştia, din câte citise despre ea, că era cu doar şase luni mai mic decât ea. Practic, aveau aceeaşi vârstă. Amândoi făcuseră facultăți de renume. Ea mersese la Stanford, iar el – la Duke. În timp ce el făcuse studiile postuniversitare, ea se căsătorise şi făcuse copii. Până şi copiii lor aveau cam aceeaşi vârstă. Sam avea şase ani, iar îsabelle şi Heather aveau opt, respectiv nouă ani. Fernanda aducea puțin cu Janet, dar era mai drăguță. Aşa

cum fără să îşi dea seama, el semăna foarte bine cu Allan, doar că era blond. Observase şi ea acelaşi lucru când pusese revista la loc. Iar când Fernanda scăpă o pungă cu prosoape de hârtie încercând să le aşeze pe banda de la casă, el se aplecă şi o ridică.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce prietenoasă.

Atunci Peter observă că încă purta verigheta. I se păru o dovadă de dragoste. Îi plăcea totul la ea. Ascultase conversația pe care o purtase cu casierul, care îi strângea cumpărăturile şi care părea să o cunoască foarte bine. O auzi spunându-i că toți copiii erau bine şi că Will urma să se ducă într-o tabără de lacrosse. Peter nu uită însă că era în misiune şi se întrebă când avea să plece băiatul. Acest lucru însemna că, dacă avea să plece în iulie, Water şi prietenii lui nu putea răpi decât doi dintre copii. Simplul gând îi crease o senzație de vomă. Această femeie era atât de decentă, atât de loială soțului ei şi atât de devotată copiilor ei, încât ceea ce urma să i se întâmple i se părea un lucru abominabil. Urmau să o forțeze să plătească o sută de milioane de dolari ca să poată păstra tot ceea ce ea prețuia mai mult acum.

Acel gând îl apăsă greu în vreme ce o urmărea în drum spre casă, oprind la două semafoare şi la un stop pe

California Street. Conducea îngrozitor. El se întrebă la ce se gândea de trecea pe roşu. Rămase uimit de ceea ce văzu când ajunseră acasă. Se aşteaptă să vadă o menajeră sau chiar un întreg echipaj cum o întâmpină şi îi descarcă portbagajul. Însă ea deschise uşa din faţă fără niciun ajutor, o lăsă întredeschisă şi îşi cără singură toate cumpărăturile de la maşină până în casă, sacoşă după sacoşă. Se întrebă dacă nu cumva era ziua liberă a menajerei. De-atunci şi până la prânz, n-o mai văzu deloc. La un moment dat, se întoarse să ia ceva ce uitase în maşină, după care scăpă din nou prosoapele de bucătărie pe jos, însă de data aceasta el nu se mai repezi să o ajute să le strângă, aşa cum făcuse în magazin. Peter nu făcu nicio mişcare. Nu voia să rişte să îl vadă. Pur şi simplu, o urmărea.

La ora trei, când ieşi din casă, părea uşor nearanjată. Sări repede în maşină şi porni spre şcoală. Conducea cu viteză, iar la un moment dat fu cât pe ce să lovească un autobuz. După o zi de supraveghere, Peter îşi dădu seama că era un adevărat pericol pe străzi. Mergea mult prea repede, nu respecta semaforul, trecea de pe o bandă pe cealaltă fără să semnalizeze şi, de două ori, aproape că luase pe sus câţiva oameni pe trecerea de pietoni. În mod evident, era cu mintea în altă parte. Opri brusc în faţa şcolii copiilor mai mici.

Ashely o aştepta deja în stradă, iar după cinci minute apăru şi Sam ţopâind şi ţinând în mână un avion imens din hârtie, îi zâmbi larg şi o îmbrăţişă. Lui Peter aproape că îi dădură lacrimile. Nu atât pentru ce urmau să păţească, ci pentru că îşi dădu seama ce îi lipsise în copilărie. Pe neaşteptate, înţelese cum ar fi fost viaţa lui dacă nu ar fi dat-o în bară aşa cum o făcuse, dacă ar fi rămas în continuare cu Janet şi cu fetiţele. L-ar fi îmbrăţişat şi ar fi avut o soţie drăguţă şi iubitoare ca blonda frumoasă pe care o urmărea acum. Gândindu-se la tot ceea ce îi lipsise şi la tot ceea ce nu avea, se simţi dintr-odată singur.

În drum spre casă, se opriră la un magazin de scule, de unde ea cumpără becuri, o mătură şi un coş de picnic, pe care Sam să-l ia în tabăra de zi. Îl lăsă în faţa casei şi îi spuse ceva lui Will, care ieşi la uşă să-l recupereze pe Sam. Plecă apoi să o ducă pe Ashley la balet. În aceeaşi după-amiază, după ce o luă pe Ashley de la balet, merse la meciul lui Will. Întreaga ei viaţă părea să se învârtă în jurul lor. Până la sfârşitul săptămânii, Peter n-o văzu decât pe drumuri: de la şi către şcoală, la balet şi la meciurile lui Will. Altceva nu făcea. Când îl sună pe Addison, îi spuse că nu au niciun fel de angajaţi, lucru destul de ciudat pentru nişte oameni atât de bogaţi.

— Şi ce contează? întrebă Addison, aparent deranjat. Poate e zgârcită.

— Poate este falită, replicase Peter, devenit tot mai curios.

Părea o femeie serioasă, iar, când rămânea singură, era tare tristă. Când era împreună cu copiii, zâmbea, râdea şi îi îmbrăţişa foarte des. În fiecare seară o văzuse plângând la fereastra dormitorului ei. Şi-ar fi dorit să o strângă în braţe, aşa cum făcea şi ea cu copiii ei.

Avea nevoie de o îmbrăţişare, şi nu era nimeni care să i-o ofere.

— Nimeni nu poate cheltui jumătate de miliard de dolari într-un an, răspunse Phillip fără să se preocupe prea mult.

— E adevărat, dar cu siguranţă poţi pierde şi mai mulţi în investiţii proaste, mai ales dacă piaţa cade, aşa cum s-a şi întâmplat.

Phillip ştia prea bine acest lucru. Îşi imagina însă că pentru Allan Barnes, pierderea lui era ca o picătură de apă într-un ocean.

— N-am citit nicăieri cum că afacerile lui Barnes ar fi mers prost. Crede-mă, Morgan, au o grămadă de bani. Mă rog, a avut el şi acum îi are ea. Probabil nu-i place să-i cheltuiască. O urmăreşti? întrebă Addison, mulţumit de felul în care mergeau lucrurile.

Peter strânsese echipa destul de repede, şi îi spuse că avea să meargă în Tahoe în weekend să caute o casă. Voia să găsească o cabană într-o zonă mai retrasă, unde să țină copiii oricât ar fi fost necesar pentru ca ea să le poată plăti răscumpărarea. Din punctul de vedere al lui Addison, era o simplă afacere. Pentru el, nu existau implicații personale sau sentimentale. Peter începuse să se implice după ce o urmărise ducându-şi şi aducându-şi copiii de la şcoală, îmbrățişându-i şi sărutându-i încontinuu şi, nu în ultimul rând, plângând la fereastra dormitorului său.

— Da, o urmăresc, răspunse Peter laconic. Nu face decât să-şi ducă copiii peste tot cu maşina şi să treacă pe roşu la semafor.

— Minunat. Să sperăm că nu îi omoară până punem noi mâna pe ei. Dar ce face, bea?

— Nu ştiu. Nu pare să bea. Cred că e distrasă ori supărată. Cu o zi înainte, fusese cât pe ce să dea peste o femeie, tot pe trecerea de pietoni. Toată lumea o claxonase, ea ieşise repede din maşină, cerându-şi scuze necontenit, iar el observase că izbucnise în plâns. Fernanda îl obseda. Se gândea încontinuu. Nu doar pentru că aveau un plan care o privea direct, ci şi pentru că, dacă circumstanțele ar fi fost altele, ar fi vrut săspună atâtea lucruri şi ar fi vrut să

petreacă timp cu ea. În alt context, şi-ar fi dorit să o cunoască. În mintea lui, era femeia perfectă. Felul în care se purta cu copiii îi câştigase admirația. Îi plăcea să o privească şi se întreba cum era pe vremea când se căsătorise cu Barnes. Încercând să şi-o imagineze foarte tânără, simți că o ia razna.

De ce nu o cunoscuse? De ce destinul fusese atât de crud? în timp ce el fusese mult prea ocupat să-şi rateze viața lui şi a fostei sale soții, Fernanda se căsătorise cu un tip foarte norocos şi îşi construise o familie. Era extraordinar de frumoasă, iar Sam îl cucerise din prima zi. Ashley era şi ea o frumusețe. Will părea genul de băiat pe care orice tată şi l-ar fi dorit. Indiferent ce altceva făcuse Allan Barnes şi renumele pe care şi-l câştigase în lumea afacerilor, pentru Peter Morgan era evident că avusese familia perfectă. Se simțea ca un obsedat atunci când o urmărea. Când se întorcea la hotel să doarmă, se trezea visând invariabil la ea. De-abia aştepta să vină dimineața, ca să o poată vedea din nou. Imaginea ei ajunsese să-l bântuie la fel ca a unui vechi prieten sau a unei iubiri pierdute. De fapt, într-un fel, îi reamintea de o lume pierdută. O lume din care îşi dorise întotdeauna să facă parte şi chiar făcuse o vreme, însă, după ce o văzuse pe

Fernanda, îşi amintise de viața şi de şansele pe care le ratase. Ea era tot ceea ce îşi dorise vreodată, dar nu putea să mai aibă vreodată.

Sâmbătă o lăsă fără nicio tragere de inimă pe mâna lui Carlton Waters. Îi dădu maşina, iar el luă duba până la Tahoe. Avea o listă cu case de închiriat pe care o găsise pe internet. Nu voia să implice niciun agent imobiliar. Atâta vreme cât nu ştia nimeni despre existența lui Carl şi a celorlalți doi, nu aveau niciun fel de probleme, în cel mai rău caz, Peter putea susține că intruşii pătrunseseră în casă cât el era cu treburi în San Francisco. Făceau eforturi uriaşe pentru a păstra fiecare element independent şi până acum nu avuseseră niciun fel de problemă. Nimeni din Modesto, cu excepția lui Stark şi a lui Free, nu ştia că Waters era în oraş. Regula era să se întoarcă la adăpost înainte de stingere.

În seara aceea, nu avea cine să o mai urmărească pe Fernanda după ora şase. Cel puțin până la zece, când Peter urma să se întoarcă de la Tahoe. Dacă lucrurile îşi urmau cursul normal, Fernanda avea să fie acasă cu copiii cu mult înainte ca el să se întoarcă. Nu ieşea în oraş târziu decât dacă trebuia să-i ducă pe Will sau pe Ashley acasă la prietenii lor sau să fi recupereze de la vreo petrecere. Nu

voia să-l lase pe Will să conducă noaptea, deşi, după cum îi spusese şi el, Will conducea mai bine decât ea. Din câte văzuse Peter, Fernanda era o adevărată ameninţare în trafic.

— Cam ce-o să facă azi? îl întrebă Carl când luă cheile.

Purta ochelari de soare închişi şi o şapcă de baseball care îi proteja faţa şi îi schimba înfăţişarea. Ori de câte ori o urmărea, Peter arăta mereu la fel. Dacă erau prea mulţi oameni pe stradă, se învârtea cu maşina de câteva ori prin cartier, după care se întorcea în faţa casei. Până în acel moment, nu i se părea că îl remarcase careva, cu atât mai puţin Fernanda.

— Probabil îl va duce pe băiatul cel mare la meci, poate la Marin. Sau poate o va duce pe fată la balet. De obicei, sâmbăta cel mic merge peste tot cu ea. Nu prea par să facă mare lucru nici la sfârşit de săptămână. Fusese frumos afară, dar nu părea genul care să iasă în oraş prea des. De fapt, nu ieşea aproape niciodată. O să ai ocazia să fi vezi bine pe copii. E cu ei mai tot timpul, iar cel mic nu pleacă de lângă ea niciodată.

Peter avea senzaţia că îi trăda. Waters dădu aprobator din cap. Nu avea de gând să lege vreo prietenie cu ei. Din punctul lui de vedere, se afla într-o misiune de recunoaştere, nimic mai mult. Pentru el, era doar o afacere.

Pentru Peter, totul devenise o obsesie. Carlton Waters însă nu ştia acest lucru. Luă cheile, se urcă în maşină şi merse până la adresa pe care i-o dăduse Morgan. Era o sâmbătă de mai, frumoasă şi senină. Peter plecă spre Tahoe pe la ora zece.

Se gândi la ea tot drumul, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar da înapoi. Totul era foarte simplu. Addison i-ar omorî mai întâi fetele, iar apoi şi pe el. Dacă ar mărturisi la poliție şi ar fi băgat în închisoare pentru asta sau dacă şi-ar încălca promisiunea, Addison l-ar omorî chiar şi în puşcărie. Nu exista cale de întoarcere. Intrase în horă şi trebuia să joace. Când Peter ajunsese la Truckee, Waters o urmărea deja pe Fernanda îndreptându-se către Marin, să asiste la unul dintre meciurile de lacrosse ale lui Will. O văzuse pe Fernanda împreună cu cei trei copii şi descoperise că era cam cum şi-o imaginase. În ochii lui, arăta ca oricare altă soție din mediul suburban, adică neinteresantă. Pentru el, era o victimă, una chiar foarte profitabilă, dar nimic mai mult. Lui Peter i se părea un înger, dar Waters nu înțelegea la ce anume se uita Peter. Femeile care îi plăceau lui erau mult mai animate decât Fernanda. O găsea drăguță, dar comună. Observă că nu se fardează. Cel puțin, nu atunci când ieşea cu copiii. De fapt, de când murise AUari, nu se

mai fardase niciodată. Nu mai avea nicio importanță pentru ea. N-o mai interesau nici hainele frumoase, nici tocurile înalte, niciuna dintre bijuteriile Pe care i le dăruise Allan. Deja vânduse cea mai mare parte dintre ele. Cele care îi mai rămăseseră erau în seif din ianuarie. Pentru ceea ce făcea sau pentru viața ei de – acum, nu avea nevoie nici de bijuterii, nici de haine scumpe.

Peter merse la prima casă de pe listă şi văzu că era îmPtejumuită pe toate cele trei laturi, iar între ea şi celelalte case era o distanță de jumătate de metru, lucru care nu îi ajuta deloc în planul lor. Următoarele patru case erau la fel. A şasea era incredibil de scumpă. Următoarele patru erau la fel de nepotrivite. Spre uşurarea lui, ultima era perfectă. Avea o intrare în parcare lungă şi şerpuită. Era mărginită de pietre şi de bălării. Casa însăşi era cam dărăpănată, iar plantele din jurul ei crescuseră atât de mult, încât aproape că nici nu se mai vedeau ferestrele, care aveau obloane, ceea ce era încă un avantaj. Casa avea patru dormitoare şi o bucătărie, care, deşi arăta destul de jalnic, era funcțională. Livingul era spațios şi avea un şemineu atât de mare, încât Peter ar fi putut sta în picioare în el. În spatele lui, erau bucăți masive de piatră. Proprietarul îi făcu turul casei şi îi spuse că nu o mai folosea. Fiii lui locuiseră acolo, dar se

mutaseră cu câțiva ani în urmă. El o păstrase ca investiție şi, pentru că fiica lui nu voia nici ea să locuiască acolo, o dăduse spre închiriere. Ambii băieți locuiau în Arizona, iar el urma să îşi petreacă vara la fiica lui, în Colorado. Peter făcu un contract pe şase luni şi îl întrebă pe proprietar dacă putea să facă puțină curățenie în ea şi să jumulească ierburile de pe lângă gard, pentru că avea de gând să-şi aducă nişte clienți acolo. Proprietarul păru încântat de propunere. Nu îi venea să creadă că avusese aşa noroc. Peter nu ezită nicio secundă când auzi prețul. Semnă contractul, achită chiria pentru primele trei luni şi o garanție cu bani gheață. La ora patru, când deja era pe drumul de întoarcere, primi un telefon de la Carlton Waters.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Peter îngrijorat.

Nu ştia dacă intervenise ceva sau dacă Waters fusese observat. Sau poate o speriase pe Fernanda sau pe unul dintre copii.

— Nu, totul e bine. Sunt la meciul celui mare. Nu prea face mare lucru femeia asta, nu-i aşa? Şi mereu are unul dintre copii cu ea. Acest lucru nu putea decât să complice lucrurile, însă nu în mod decisiv. Era prea mică să le facă necazuri. Mă gândeam însă la ceva. Cine o să facă rost de arme?

Peter rămase puțin pe gânduri.

— Păi, presupun că tu. Aş putea să întreb şi eu mai departe, dar nu cred că vrea să ne dea pe mână ceva ce ar putea să-l dea în vileag. Te poți ocupa tu?

Peter ştia că Addison avea cum să le facă rost de arme, dar totodată ştia că acesta nu vrea să fie în niciun fel implicat în proiect.

— Aş putea, nu ştiu. Eu aş vrea nişte arme automate.

Waters era foarte ferm.

— Adică pistoale automate? întrebă Peter. De ce? Nici ea şi nici copiii n-o să fie înarmați.

În cazul în care se ajungea la o confruntare, polițiştii aveau să fie însă înarmați. Lui Peter i se părea exagerat.

— E cel mai simplu aşa, spuse Waters sec.

Peter încuviință din cap. Cei trei bărbați erau exact genul de profesionişti pe care îi voia Addison.

— Atunci ocupă-te tu, răspunse Peter îngrijorat. Îi povesti despre casă, iar lui Waters i se păru o idee bună. Totul era perfect. Erau pregătiți. Nu le rămăsese decât să aleagă o zi din iulie şi să-i dea drumul. Planul mergea ca uns, însă, imediat ce închise telefonul, lui Peter i se strânse stomacul de teamă, aşa cum i se mai întâmplase şi altă dată. Începuse să creadă că îl rodea conştiința. Una era faptul că

o urmărea de la repetițiile de balet la jocurile de baseball şi alta era să-i ia copiii, să fi amenințe cu arme automate şi să fi ceară o răscumpărare de o sută de milioane de dolari. Peter înțelegea ce înseamnă una şi ce înseamnă cealaltă.

Capitolul 11

În prima săptămână din iunie, în ultima zi de şcoală „Fernanda era extrem de ocupată. Ashley şi Sam aveau amândoi serbare la şcoală. După spectacol, trebuia să îi ajute să-şi aducă proiectele de artă şi cărțile acasă. Will avea un meci demonstrativ cu echipa lui de baseball, iar pe seară – un meci de lacrosse, la care Fernanda nu se putea duce pentru că Ashley avea spectacolul de balet.

Se simțea ca un cobai, alergând de la un copil la altul toată ziua. Ca de obicei, nu avea niciun ajutor. Nu că Allan i-ar fi fost de folos dacă ar mai fi fost în viață. Până în ianuarie însă, avuseseră o babysitter care o ajuta să facă față tuturor nevoilor lor. Acum, nu mai avea pe nimeni. Nu mai avea rude, şi pierduse legătura cu cei mai vechi prieteni ai ei din mai multe motive. Abia acum înțelegea cât de dependentă devenise de Allan. Acum, că nu îl mai avea lângă ea, nu îi mai rămăseseră decât copiii. Circumstanțele în care se afla erau mult prea ciudate pentru a putea relua legătura cu vechii ei prieteni. Era ca şi când ar fi trăit pe o insulă pustie, doar ea şi copiii ei. Se simțea complet izolată.

Peter intrase deja în vorbă cu ea de două ori – o dată la

supermarket, în prima zi, apoi într-o librărie, când îl privise şi îi zâmbise, gândindu-se că i se părea cunoscut. Scăpase câteva cărţi din teancul pe care îl căra, iar el le strânsese de pe jos zâmbindu-i. După aceea, Peter o privise de la distanţă. O dată asistase şi el la un meci de-al lui Will de la Presidio şi stătuse chiar în spatele ei, dar Fernanda nu îl observase. Nu-şi lua niciodată ochii de la ea.

Observase că nu mai plângea la fereastra dormitorului ei. O mai văzuse stând la geam de câteva ori, privind în gol pe stradă, de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Când o vedea noaptea la fereastră, avea senzaţia că i se uita direct în suflet. Aproape că ştia ce îi trecea prin minte. Cu siguranţă, era cu gândul la Allan. Considera că Allan fusese tare norocos să o aibă ca soţie şi se întreba dacă el conştientiza asta. Uneori, oamenii nu înţelegeau anumite lucruri. Peter aprecia fiecare gest al ei, de fiecare dată când îşi lua copiii de la şcoală şi ori de câte ori îi îmbrăţişa. Era exact genul de mamă pe care şi-ar fi dorit-o. Mama lui fusese alcoolică şi nu reuşise decât să-l facă să se simtă neiubit, nedorit şi abandonat. Până şi tatăl vitreg, la care rămăsese după ce murise maică-sa, îl abandonase. Copiii Fernandei erau oricum, numai abandonaţi şi neiubiţi nu.

Peter aproape că era gelos pe ei. Văzând-o în lumina

nopții, nu se putea gândi decât la cât de mult şi-ar fi dorit să o îmbrățişeze, să o consoleze. Ştia însă că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Era obligat să o urmărească şi condamnat să fi provoace durere şi suferință de către un om care îl amenințase că îi omoară copiii. Ironia era atât de evidentă. Pentru a-şi salva propriii copii, trebuia să rişte viața copiilor ei, torturând o femeie pe care ajunsese să o admire şi care reuşise să stârnească în el un potop de sentimente, unele dintre ele confuze, altele dulci-amărui. Ori de câte ori o vedea, se simțea chinuit de o dorință puternică.

În acea seară, o urmări până la recitalul de balet al lui Ashley şi rămase în spatele ei când Fernanda se opri la florărie să ia un buchet de trandafiri roz. Cumpără un buchet şi pentru profesoara de balet şi plecă spre şcoală. Ashley era deja acolo. Sam era la meciul lui Will, cu mama unui prieten de-al lui Will, care avea şi ea un băiat de-o seamă cu Sam şi care se oferise să îl ia cu ea. Sam le declarase tuturor că baletul era pentru fraieri. Urmărindu-i cum se îndepărtează, Peter îşi dădu seama că, dacă Waters şi ceilalți ar fi vrut să pună planul în aplicare în acea noapte, ar fi putut să fi răpească doar pe băieți, dacă nu şi pe Ashley.

Waters cumpărase deja armele automate, printr-un

prieten de-al lui Jim Free. Bărbatul de la care le cumpărase le trimisese din Los Angeles prin Greyhound, în nişte genți de golf. Ajunseseră în stare impecabilă, ceea ce confirma faptul că nimeni nu le controlase. Peter tremura din cap până în picioare când se dusese să le ia. După ce luase armele, le pusese în portbagajul maşinii. Nu voia să rişte nimic ținându-le în camera de hotel. Tehnic vorbind, era obligat să nu se opună niciunei intenții de percheziție, indiferent dacă era însoțită de mandat sau nu. Agentul lui de eliberare condiționată avea libertatea de a-l percheziționa oricând, dar până în acel moment n-o făcuse niciodată. Nu-şi făcea griji pentru Peter, mai ales că îşi găsise un loc de muncă, în orice caz, nu-şi putea permite să rişte. Până atunci, totul mersese ca pe roate.

În seara aceea, Peter le aşteptă pe Ashley şi pe Fernanda în fața şcolii de balet şi o văzu pe Ashley ieşind din clădire foarte luminoasă, ținând în brațe buchetul de trandafiri roz. Fernanda părea foarte mândră de ea. După spectacol, se întâlniră cu Will şi cu Sam şi luară o cină festivă la Mel's Diner, pe Lombard Street. Imediat ce ocupară o masă, Peter se aşeză într-un colț şi comandă o cafea. Era atât de aproape de ei, încât i-ar fi putut atinge dacă ar fi vrut. Când Fernanda trecu pe lângă el, aproape că-i simți parfumul. În

seara aceea, purta o fustă kaki şi un pulover de caşmir alb, cu decolteu în V. Era prima dată când o vedea cu tocuri. Avea părul liber, se rujase şi părea frumoasă şi fericită. Ashely era şi ea machiată şi încă purta costumul de balet. Will era în echipamentul de lacrosse. Sam le povestea cum se desfăşurase meciul. Echipa lui Will câştigase, iar mai devreme echipa lui de baseball câştigase în prelungiri. Aveau mai multe victorii de sărbătorit în seara aceea. Peter se simţea singur şi trist. Ştia ce avea să urmeze, îl durea sufletul pentru Fernanda. Se simţea aproape ca o fantomă. Le cunoştea viitorul şi suferinţele care aveau să urmeze, dar nu putea face nimic să le oprească. Pentru a-şi salva propriii copii, se văzu nevoit să-şi adoarmă conştiinţa şi să-şi ţină gura.

Toată luna iunie, stătuseră mai mult pe acasă. Câţiva prieteni veniseră pe la ei din când în când. Fernanda îl luase pe Sam cu ea ori de câte ori avusese treburi de rezolvat prin oraş şi mersese la cumpărături cu Ashley în vederea plecării ei în Tahoe. Într-o zi, plecase singură la cumpărături, mai mult ca să se distreze, dar nu se întorsese acasă decât cu o pereche de sandale. În ianuarie, îi promisese lui Jack Waterman că nu avea să-şi cumpere nimic sau aproape nimic. Acesta o invitase pe ea şi pe copii să petreacă o zi în

Napa alături de el, de Ziua Eroilor, dar ei nu putuseră merge pentru că Will avusese un meci de lacrosse, iar Fernanda insistase să-l ducă la meci. Nu voia să-l lase să conducă singur până la Marin în zilele de weekend. Jack relansă invitația pentru weekendul de 4 Iulie, când Will avea să fie în cantonament, iar Ashley – în Tahoe. Fernanda îi promisese că avea să vină împreună cu Sam, iar Jack voia să fi ducă la picnic acasă la un prieten. Şi ea, şi Sam de-abia aşteptau să meargă acolo, iar Jack chiar şi mai mult, cu siguranță mai mult decât şi-ar fi imaginat ea. Prietenia lor i se păruse dintotdeauna una platonică, şi chiar aşa fusese în toți acei ani. În capul lui însă, lucrurile se schimbaseră. Din punctul lui de vedere, Fernanda era o femeie singură. Când Ferananda îi povestise despre picnic.

Ashley făcuse glume pe seama ei. Îi spusese că Jack era îndrăgostit de ea.

— Nu fi prostuță, Ash! Este doar un prieten vechi. Eşti dezgustătoare!

Ashley susținuse însă că Jack Waterman era, mai mult ca sigur, îndrăgostit de ea.

— Aşa e, mamă? o întrebase Sam privind cu interes pe deasupra unui teanc de clătite.

— Nu, nu-i adevărat. Jack este prietenul lui tati.

De parcă acest lucru ar fi făcut vreo diferență. Tati nu mai era în viață.

— Şi ce dacă? Ce legătură au una cu alta? comentase Ashley, luând o bucățică din clătitele lui Sam, care o lovi cu un prosop de bucătărie.

— O să te măriți cu el, mamă? o întrebase băiețelul cu un aer trist. Îi plăcea să o ştie doar a lui. De cele mai multe ori, dormea în patul ei. Îi era dor de tatăl lui, dar se apropiase foarte mult de ea, şi nu era dornic să o împartă cu nimeni.

— Sigur că nu, răspunsese Fernanda cu un aer iritat. Nu o să mă mărit cu nimeni. Încă îl iubesc pe tati.

— Bine, spusese Sam mulțumit, înfulecând o furculiță întreagă de clătite, din care i se scurgea sirop pe tricou.

În ultimul weekend din iunie, Fernanda aproape că nici nu ieşi din casă. Era mult prea ocupată să le pregătească bagajele copiilor. Trebuia să împacheteze cu atenție echipamentul de lacrosse al lui Will şi toate lucrurile pe care Ashley voia să şi le ia la Tahoe. Nu se mai terminau. I se părea că, ori de câte ori împacheta vreo haină, unul dintre ei o lua din geantă şi o purta. Până la sfârşitul săptămânii, toate lucrurile erau murdare şi trebuia să o ia de la capăt. Ashley probase toate lucrurile ei şi împrumutase jumătate dintre lucrurile maică-sii. Dintr-odată, Sam îi anunță că nu

mai voia să meargă în tabăra de zi.

— Haide, Sam! O să-ți placă, îl încurajă ea în timp ce spăla o tură de rufe, iar Ashley se fâțâia de colo-colo prin bucătărie, cocoțată pe tocurile Fernandei şi purtând unul dintre puloverele ei.

— Dă-i jos! îi ceruse Fernanda.

Sam tocmai o ştersese din cameră, când Will intră să

O întrebe dacă îi pusese în bagaj şi adidaşii cu crampoane, pentru că avea nevoie de ei la antrenamente.

— Dacă vreunul din voi se mai atinge de bagaje, vă avertizez pe-amândoi, vă strâng de gât!

Ashley o privi ca pe o ciudată, iar Will se întoarse în camera lui să-şi caute singur pantofii de sport.

Fernanda fusese iritată toată dimineața. De fapt, era tristă că aveau să plece. Acum, mai mult decât oricând, conta pe ei să-i țină de urât şi s-o distreze. Ştia că urma să se simtă singură doar cu Sam acasă. Bănuia că Sam simțea asta, şi tocmai din acest motiv voia să renunțe la tabără. Îi reaminti de weekendul de 4 Iulie, când urmau să meargă la Napa. Ea se gândise că lui Sam avea să

I se pară distractiv, însă el nu păru impresionat. Ştia că aveau să-i lipsească frații lui. Will urma să plece pentru trei săptămâni, iar Ashley – pentru două. Pentru Fernanda şi

Sam, era o eternitate.

— O să se întoarcă repede, îl linişti Fernanda.

De fapt, încerca să se încurajeze şi pe ea. Afară, Peter se jelea şi el, în felul lui. În şase zile, urmau să pună planul în aplicare, iar rolul lui în viața ei avea să se încheie. Poate că aveau să se reîntâlnească vreodată şi, cu puțin noroc, poate că nici nu avea să afle de rolul pe caretei îl va fi jucat în scenariul care urma să i se întâmple. Îşi imaginase în repetate rânduri cum avea să se întâlnească întâmplător cu ea sau cum avea să o urmărească din nou, doar ca să o vadă. Trecuse deja o lună de când o urmărea. Niciodată, nici măcar o secundă, Fernanda nu îşi dăduse seama că era urmărită. Nici copiii nu observaseră nimic. Şi el, şi Carl Waters, la sfârşit de săptămână, fuseseră atenți şi înțelepți. Waters nu era nici pe de parte încântat de ea. I se părea că avea o viață foarte comună şi plictisitoare şi se întreba cum de rezistă. Nu mergea aproape niciodată nicăieri şi oriunde se ducea îi luă şi pe copii. Tocmai din acest motiv, Peter o plăcea atât de mult.

— Ar trebui să ne mulțumească. Datorită nouă, mai scapă şi ea de copii vreo săptămână, două, îi spuse Waters lui Peter într-o sâmbătă. Dumnezeule mare, femeia asta nu merge nicăieri fără ei!

— E de admirat, replică Peter cu voce scăzută.

El cu siguranță o admira, însă nu şi Carl Waters.

— Nici nu mă mir că a murit bărbată-su. Nenorocitul naibii o fi murit de plictiseală, mormăi Carl. Spre deosebire de Peter, lui Carl i se păruse extrem de plictisitor să o urmărească.

— Poate că, înainte să-i moară soțul, ieşea mai des, comentă Peter. Waters ridică din umeri şi îi predă maşina lui Peter. Se îndreptă către stația de autobuz, ca să se întoarcă în Modesto. Se bucura că faza de supraveghere se apropia de final şi că urmau să treacă la etapa următoare. Era nerăbdător să pună mâna pe porția lui de bani. El, Stark şi Free primiseră, fiecare în parte, o sută de mii de dolari. Banii erau în valize, pe care le țineau sub lacăt la terminalul autogării din Modesto, unde intenționau să fi păstreze, din motive de siguranță. Aveau să fi ia cu ei când plecau în Tahoe. Totul era pregătit. Momentul aşteptat era foarte aproape.

Până atunci, totul se derulase conform programului, iar Peter îl asigură pe Addison că tot la fel aveau să se întâmple lucrurile şi în continuare. Nu anticipa nicio răsturnare de situație, cel puțin nu din partea lor. Prima problemă cu care se confruntară pe neaşteptate nu o cauzară ei, ci Addison.

Acesta se afla la biroul lui şi îi dicta secretarei, când doi bărbați de la poliție intrară în încăpere şi îl anunțară că era arestat. Secretara fugi din cameră plângând, fără să o oprească cineva, în timp ce Addison rămase pe loc, fără să clipească.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, le spuse Addison pe un ton calm şi cu o privire ironică.

Se gândi că vizita polițiştilor avea legătură cu laboratoarele lui de metadonă. Dacă era adevărat, ar fi fost prima dată când viața lui interlopă interfera cu viața lui de om de afaceri respectabil. Cei doi bărbați, care încă îşi țineau la vedere insignele, erau îmbrăcați în blugi şi purtau cămăşi în carouri. Unul era hispanic, iar celălalt – de culoare. Addison habar n-avea ce voiau de la el. Din câte ştia, afacerea lui mergea ca unsă. Era greu de ajuns la el, pentru că avea oameni eficienți în subordine.

— Sunteți arestat, domnul Addison! repetă polițistul de culoare.

Phillip începu să râdă.

— Cred că glumeşti. Pentru ce naiba?

Nu părea deloc îngrijorat.

— Pare să se fi întâmplat ceva ciudat cu nişte bani. Ați transferat sume mari de bani lichizi peste granițele statului.

Se pare că ați spălat nişte bani, îi explică agentul, oarecum jenat.

Cei doi polițişti lucraseră sub acoperire la un alt caz în acea dimineață şi nu avuseseră timp să se schimbe, pentru că fuseseră trimişi la biroul lui Addison. Pentru că el îi primise foarte relaxat, se simțeau oarecum jenați, gândindu-se că n-ar fi stricat să aibă o ținută mai oficială, care să-l intimideze sau care măcar să-l impresioneze. Addison le zâmbea fără nicio umbră de emoție, de parcă s-ar fi uitat la doi copii care făcuseră năzbâtii.

— Sunt convins că avocații mei se vor putea ocupa de asta fără să fie nevoie să mă arestați. Vreți cumva nişte cafea?

— Nu, mulțumesc, îi răspunse politicos polițistul de culoare.

Amândoi erau tineri, iar agentul special care coordona investigația îi avertizase să nu îl subestimeze pe Addison. Le spusese că nu era deloc ceea ce părea, şi amândoi îşi imaginaseră că ar putea fi înarmat sau periculos, ceea ce în mod evident nu era adevărat.

Agentul hispanic îi citi drepturile, iar Phillip îşi dădu seama că nu erau polițişti, ci agenți FBI, ceea ce îl tulbură, deşi nu lăsa să se vadă acest lucru. De fapt, motivul

arestului era relativ superficial, însă superiorii lor sperau să descopere mai multe dedesubturi pe parcursul investigațiilor. Ştiau că era ceva în neregulă, dar nu ştiau exact ce, aşa că se folosiseră de dovezile pe care le aveau la dispoziție.

— Sunt convins că este o greşeală la mijloc, domnule polițist... Adică domnule agent special.

Până şi titlul funcției i se părea stupid, ca desprins dintr-un joc de-a hoții şi vardiştii.

— E posibil, dar tot trebuie să vă ducem la poliție. Sunteți arestat, domnule Addison. Să vă punem cătuşele sau ne urmați fără niciun fel de incidente? Phillip n-avea de gând să se lase scos din birou în cătuşe, aşa că se ridică, în mod evident furios. Îi pierise orice urmă de amuzament. Chiar dacă păreau foarte tineri, cei doi agenți îşi făceau treaba ca la carte.

— Vă dați seama ce faceți? Sunteți conştienți de procesul pe care-l pot intenta pentru arest nefondat şi pentru faptul că îmi stricați imaginea?

Phillip se înfurie dintr-odată. Din punctul lui de vedere, nu aveau niciun motiv să-l aresteze. Cel puțin, niciunul din cele la care se gândeau ei.

— Noi doar ne facem meseria, domnule! continuă agentul

de culoare Price pe un ton politicos. Veniți cu noi acum, domnule?

— Imediat ce îmi sun avocatul.

Formă numărul avocatului, în timp ce agenții îl aşteptau de partea cealaltă a biroului. Phillip îi spuse ce se întâmplase. Avocatul îi promise că avea să îl aştepte în fața sediului FBI în jumătate de oră şi îl sfătui să fi urmeze pe cei doi agenți. Avea să le ia cel puțin jumătate de oră să ajungă de la San Mateo în oraş. Mandatul de arestare fusese eliberat de Procuratura Statelor Unite, iar motivul arestului formulat în plângere era evaziune fiscală pentru o sumă ridicolă. Era ultimul lucru pe care Phillip şi l-ar fi dorit.

— Urmează să plec în Europa peste trei zile, spuse el cu un aer revoltat, în timp ce agenții îl escortau spre ieşirea din birou.

Secretara lui dispăruse, dar Phillip îşi dăduse seama, după privirea celor rămaşi în birou, că le spusese tot ce se întâmplase. Era palid la față.

Când ajunse la birourile FBI, fu întâmpinat de agentul special Rick Holmquist, care coordona cazul. Phillip era anchetat pentru evaziune fiscală, fraudă fiscală şi transport de fonduri ilegale peste granițele statului. Nu erau acuzații simple şi nici nu aveau de gând să le minimalizeze

importanța. Imediat ce ajunse şi avocatul, acesta îi sfătui să colaboreze fără reținere. Fusese acuzat în mod oficial de Procuratura Federală, iar investigația ora condusă de FBI. Fusese invitat să intre într-un birou separat împreună cu avocatul său şi cu agentul special Holmquist, care nu părea nici amuzat de situație şi nici impresionat de grandomania lui Phillip. Nu se lăsase impresionat nici de revolta lui, nici de declarațiile de nevinovăție. De fapt, Holmquist nu-l plăcea deloc pe Phillip, cu atât mai puțin fiindcă îi trata cu superioritate pe agenții din subordinea lui.

Agentul special Holmquist le permise avocatului şi clientului său să se consulte, apoi petrecu trei ore interogându-l pe Phillip, şi nu părea deloc mulțumit de răspunsurile primite. Holmquist semnase un ordin de percheziție pentru toate birourile lui Phillip, ordin care se afla deja în desfăşurare în timpul interogatoriului. Un judecător federal semnase mandatul de percheziție cerut de Procuratura Federală. Aveau întrebări serioase cu privire la legitimitatea afacerilor lui Addison şi îl suspectau că spăla bani, poate chiar milioane de dolari. Ca de obicei, un informator plătit le vânduse pontul, însă de data aceasta fusese un informator la nivel înalt. Lui Phillip aproape îi explodă o arteră când află că exact în acel moment şase

agenți FBI îi percheziționau casa.

— Nu poți face nimic în privința asta? E revoltător! îi strigă avocatului, care clătină din cap şi îi spuse că, dacă mandatul de percheziție era legitim, aşa cum şi părea să fie, nu putea să oprească sub nicio formă percheziția.

— Eu plec în Europa vineri, le spuse Phillip, ca şi când, la auzul acestei veşti, polițiştii ar fi trebuit să oprească investigația.

— Asta rămâne de văzut, domnule Addison, replică Holmquist cu politețe.

Mai avusese de-a face cu oameni ca el înainte şi niciodată nu îi plăcuse. De fapt, îi făcea plăcere să fi irite ori de câte ori avea ocazia. Şi intenționa să-i facă grea viața lui Phillip cât timp era arestat. Ştia că, indiferent la cât se fixa cauțiunea, având în vederea averea lui, avea să iasă din închisoare imediat. Până atunci, profita de toate şansele să îl chestioneze.

Holmquist îşi petrecu restul după-amiezii interogându-l. La sfârşitul interogatoriului, Phillip fu oficial arestat şi informat că era prea târziu pentru ca un judecător federal să poată stabili cauțiunea. Se văzu nevoit să stea în închisoare până a doua zi dimineață, după audierea de la ora nouă, când urma să se i se stabilească o cauțiune.

Addison era mai mult decât revoltat, iar avocatul lui nu-l putea ajuta sub nicio formă. Nu înțelesese prea bine ce anume provocase această investigație. Aparent, era vorba despre credite şi depozite cu caracter neregulat şi despre bani care dispăreau undeva dincolo de granițele statului, respectiv într-o bancă din Nevada unde avea un cont deschis pe alt nume, iar guvernul voia să ştie de ce, ce făcea cu banii şi de unde proveneau. Înțelese că nu avea nicio legătură cu laboratoarele de metadonă. Toți banii pe care îi folosise pentru laboratoare veneau dintr-un cont deschis în México City, pe alt nume, iar profitul mergea în mai multe conturi deschise în Elveția. Situația în care se afla acum părea să se datoreze unor acuzații de evaziune fiscală. Agentul Holmquist îi spuse că mai bine de unsprezece milioane de dolari intraseră şi ieşiseră în ultimele şapte luni dintr-un cont deschis în Nevada. Din informațiile primite, banii mai mult ieşiseră din cont, iar Addison nu plătise impozit, nici pe tranzacții, nici pe dobândă. Phillip tot nu părea îngrijorat în vreme ce era dus în arest, deşi le aruncă priviri furioase atât lui Holmquist, cât şi avocatului său.

Holmquist se întâlni apoi cu agenții care îi percheziționaseră birourile, fără a găsi însă ceva. Accesaseră computerele şi citiseră toate dosarele, pe care le-ar fi putut

folosi ca probe împotriva lui. Aduseseră la sediu o mulțime de cutii pline cu astfel de dosare. Îi descuiaseră inclusiv sertarul biroului, unde găsiseră un pistol încărcat, câteva dosare personale şi patru sute de mii de dolari bani gheață, ceea ce lui Holmquist i se păru destul de interesant. Pentru un om de afaceri obişnuit, banii din sertar erau cam mulți, şi se dovedi că nici pentru pistol nu avea permis. Puseseră în două cutii tot ce găsiseră în biroul lui Phillip, iar unul dintre agenți i le predase lui Holmquist.

— Şi ce vrei să fac eu cu astea? întrebă Rick privind spre cele două cutii.

Agentul care i le dăduse îi spuse că n-ar strica să se uite prin ele. Rick avea de gând să fi ceară să le aşeze alături de celelalte, însă în ultima clipă se răzgândi şi le duse în biroul lui.

Arma fusese pusă într-o pungă de plastic, alături de alte plicuri de plastic în care erau bucăți de hârtie. Fără vreun motiv anume, începu să citească notițele din interior. Erau nume şi numere de telefon, şi observă că numele lui Peter Morgan era menționat de două ori. Numerele de telefon erau însă diferite. După ce parcursese aproape jumătate din ce-a de-a doua cutie, dădu peste un dosar despre Allan Barnes, care cuprindea analiza a trei ani de carieră şi era la fel de

gros precum cartea de telefoane a oraşului San Francisco. Lui Holmquist i se păru un dosar ciudat, aşa că îl lăsă deoparte. Avea de gând să-i pună câteva întrebări lui Addison despre el. Erau câteva fotografii cu Barnes dintr-o revistă mai veche, câteva articole decupate din ziare şi chiar şi una cu soția lui Barnes şi cu copiii lor. La prima vedere, Addison părea obsedat de Barnes – sau poate gelos. Nu mai găsi nimic interesant prin cutii, dar asta nu însemna că pentru Procuratura Federală nu puteau fi probe importante. Forțaseră sertarele biroului ca să le descuie, iar agenții speciali care se ocupaseră de percheziție îl asigurară pe Rick că la plecare nu mai rămăsese nimic în biroul lui Addison. Luaseră drept probe tot ce găsiseră, inclusiv telefonul lui mobil, pe care Addison uitase să-l ia cu el în momentul arestării.

— Dacă are o agendă telefonică, nu uitați să notați şi acele numere!

— Deja le-am notat, îi spuse unul dintre agenți zâmbind.

— Ați dat peste ceva interesant?

— Sunt aceleaşi pe care le-am găsit şi în birou. Un tip Morgan a sunat cât eram încă acolo, dar, când i-am zis că sunt agent FBI, mi-a închis.

Amândoi izbucniră în râs.

— De ce nu mă mir? Numele însă i se păru cunoscut. Numele şi numărul lui de telefon erau pe două bucăți de hârtie, incluse în plicurile cu probe din biroul lui Addison. În mod evident, Morgan era un tip cu care Addison vorbea frecvent, de vreme ce acesta îl căutase şi el pe Phillip. Probabil nu era nimic la mijloc, dar ceva nu îi dădea pace – un sentiment ciudat pe care îl avea în mod inexplicabil, dar care, de regulă, se dovedea pertinent mai târziu. Numele îi spunea ceva. Îi rămase în minte şi, fără să-şi dea seama de ce, nu reuşi să şi-l şteargă din memorie.

Rick Holmquist plecă de la birou după ora şapte. Phillip Addison rămăsese în custodia FBI-ului până a doua zi. Avocatul lui renunțase să-i bată la cap să facă o excepție şi să-l lase liber, aşa că, într-un final, merse şi el acasă. Probabil la acea oră majoritatea agenților plecaseră acasă. Prietena lui nu era în oraş, aşa că Rick se gândi să-l sune pe Ted Lee în drum spre casă. Erau prieteni din studenție şi făcuseră echipă vreme de cincisprezece ani. Rick îşi dorise dintotdeauna să lucreze pentru FBI, iar limita de vârstă era de treizeci şi cinci de ani. Reuşise să intre în forțele FBI la treizeci şi trei de ani. Mai avea doar şase ani până la pensie. La cincizeci şi trei de ani, ar fi avut deja douăzeci de ani vechime în FBI. Lui Ted îi plăcea să fi aducă aminte că el se

putea pensiona A peste un an, după treizeci de ani de vechime în poliție. În orice caz, niciunul dintre ei nu avea de gând să se retragă prea curând. Amândoi îşi iubeau meseria – Ted chiar mai mult decât Rick. Multe dintre lucrurile pe care Rick le făcea pentru FBI erau plictisitoare, hârțogăraia îl omora uneori. Câteodată, ca de exemplu în acea seară, şi-ar fi dorit să lucreze în continuare cu Ted la Poliția din San Francisco. Nu suporta oamenii ca Addison. Îşi pierdea mult timp din cauza lor, minciunile lor nu erau atât de convingătoare pe cât credeau, iar atitudinea lor era pur şi simplu dezgustătoare.

Ted răspunse la telefon imediat şi zâmbi de cum îi auzi vocea lui Rick. De paisprezece ani, luau masa împreună cel puțin o dată pe săptămână. Era cea mai bună modalitate de a păstra legătura.

— Ce-i cu tine? Te plictiseşti? îl necăji Holmquist. Ai răspuns foarte repede. Înseamnă că nu se întâmplă mare lucru pe tura de noapte.

— Este linişte, recunoscu Ted. Uneori era bine-venită puțină linişte. Partenerul lui, Jeff Stone, era bolnav. Tu ce faci?

Ted stătea cu picioarele pe birou. Lucra la dosarul unui furt care se petrecuse cu o zi în urmă. Pe de altă parte, Rick

avea dreptate. Chiar era plictisit.

— E una dintre zilele alea în care mă-ntreb de ce-am plecat din poliție. Am stat până adineauri la birou. Am avut de-a face azi cu mai multe hârtii decât dacă aş fi lucrat într-o editură. Am arestat un nenorocit pentru evaziune fiscală şi spălare de bani. Un nemernic incredibU de pompos.

— Îl ştiu? Şi noi mai avem de-a face cu din ăştia.

— Nu, ăsta e altfel. M-aş ocupa oricând de un caz de asalt, furt sau foc armat. Probabil ai auzit de el. Phillip Addison – are multe corporații şi e mare persoană publică. Are vreo două sute de afaceri, care sunt probabil un soi de scut pentru taxele pe care nu plăteşte.

— E mare şmecher înseamnă, comentă Ted. Uneori nu înțelegea cum astfel de oameni ajungeau să fie arestați, dar se mai întâmpla din când în când. Şi ei mai aveau astfel de cazuri. Şi ce i-ai făcut? Bănuiesc că l-ai eliberat pe cauțiune, îl necăji Ted.

De regulă, suspecții de genul ăsta au un batalion de avocați sau unul extrem de bun. Foarte puțini dintre cei pe care îi aresta Rick încercau să fugă, cu excepția celor care treceau droguri şi arme peste graniță. Evazioniştii şi cei care învârteau hârtii erau întotdeauna eliberați pe cauțiune.

— În noaptea asta se răcoreşte în închisoare. Până a

terminat el de trăncănit, judecătorii plecaseră, aşa că nu a mai avut cine să-i fixeze cauțiunea.

Rick râse, iar Ted zâmbi. Amândoi erau amuzați de ironia sorții unui tip ca Addison, care se văzuse nevoit să petreacă noaptea în închisoare.

— Peg e la New York, la sora ei. Vrei să mănânci ceva? Sunt prea obosit să gătesc, continuă Rick.

Ted se uită la ceas. Era încă devreme şi, cu excepția rapoartelor pentru cazul de furt, nu mai avea nimic de făcut. Avea pagerul, stația de emisie şi telefonul la el. Dacă aveau nevoie de el, era uşor de găsit. Putea reveni la muncă foarte rapid. N-avea niciun motiv să nu iasă la masă cu Rick.

— Ne vedem în față la Harry se în zece minute.

Ted îi sugeră un restaurant pe care îl frecventau des. Era un loc în care mâncaseră hamburgeri ani de zile. De fiecare dată, primeau o masă retrasă, ca să poată vorbi nederanjați. La ora aceea nu mai erau decât câțiva dintre clienții obişnuiți ai localului. Cea mai mare parte a profitului venea din vânzările de la bar.

Rick era deja acolo când ajunse Ted. Se relaxa la bar cu o bere. Ieşise din tură, aşa că putea să bea liniştit. Ted nu bea niciodată. Voia să fie lucid la lucru.

— Arăți ca naiba, spuse Ted rânjind când îşi văzu prietenul.

De fapt, arăta foarte bine, doar că era obosit. Fusese o zi lungă şi solicitantă pentru el. Ziua lui Ted abia începea.

— Mulțumesc, şi tu la fel, i-o întoarse Rick.

Se aşeză la masa din colț şi comandă două fripturi. Se făcuse deja ora opt. Ted era de serviciu până la miezul nopții. Serviră friptura şi stătură de vorbă până la ora nouă şi jumătate, când Rick îşi aminti ceva.

— Ascultă, am nevoie de o favoare! Probabil nu este mare lucru. Am aşa o bănuială, cum ştii că mi se mai întâmplă. De obicei, se dovedesc a fi tâmpenii, dar din când în când merită osteneala. Astăzi am găsit în biroul tipului ăstuia câteva bucăți de hârtie, pe care tot apărea un nume. Nu ştiu, mi-a rămas în minte, de parcă ar fi trebuit să rețin sau să urmăresc ceva anume.

Faptul că numele fusese notat de două ori nu i se păruse o întâmplare.

— Nu mă lua iar cu fenomene paranormale, îi spuse Ted dându-şi ochii peste cap.

Rick punea mare preț pe intuiția lui, şi uneori se întâmpla să aibă dreptate. Nu era însă suficient pentru ca Ted să aibă încredere deplină în presupunerile lui. În orice caz, nu avea

încotro.

— Deci cum îl cheamă pe individ? O să-l verific când mă întorc în tură. Poți să vii cu mine dacă vrei. Puteau verifica dacă persoana în cauză avea cazier sau făcuse pușcărie.

— Da, aş putea sta puțin cu tine cât verifici. Nu-mi place să mă duc acasă când Peg e plecată. E nasol, Ted. Cred că m-am obişnuit cu ea.

Părea îngrijorat când spuse asta. Mult timp după divorț nu avusese niciun fel de relație, şi se obişnuise aşa. De data asta, aşa cum îi mărturisise şi lui Ted, situația se schimbase. Peg era altfel. Discutaseră chiar şi despre căsătorie.

— Ți-am zis eu că până la urmă o iei de nevastă. Aşa să şi faci! E o femeie bună. N-ai să găseşti alta mai bună. Avusese de multe ori de-a face cu femei uşoare. Avea o slăbiciune pentru ele, dar Peg nu era genul ăsta.

— Aşa zice şi ea, spuse Rick zâmbind. Achită nota, pentru că era rândul lui, şi plecară spre biroul lui Ted.

Rick scrise pe o foaie de hârtie numele şi cele două numere de telefon şi i-o dădu lui Ted. Verificase mai multe acuzații federale posibile, dar nu găsise nimic. Uneori se întâmpla ca poliția să aibă date care le lipseau celor de la FBI.

Când se întoarse la birou, Ted căută numele în baza de date, şi îşi turnară, fiecare, câte o ceaşcă de cafea în timp ce aşteptau. Rick avea numai cuvinte de laudă la adresa lui. Se vedea că era nebun după ea. Ted era bucuros să afle că Rick avea intenţii serioase. I se părea că, dacă el era căsătorit, toată lumea trebuia să fie. Rick evitase acest moment ani de zile.

Nici nu îşi terminaseră cafeaua când computerul începu să afişeze rezultatele. Ted aruncă o privire peste rezultatele printate, arcuindu-şi sprânceana, apoi i le înmână lui Rick.

— Evazionistul tău are nişte prieteni foarte interesanţi. Morgan a ieşit de la Pelican Bay acum şase săptămâni. E eliberat condiţionat în San Francisco.

— Pentru ce-a fost închis? întrebă Rick, după care luă rezultatele imprimate şi le citi cu atenţie. Avea toate capetele de acuzare ale lui Peter Morgan, numele agentului de eliberare condiţionată şi al adăpostului din cartierul Mission. Şi ce socoteli crezi că are domnul tău evazionist cu un tip ca ăsta? întrebă Rick cu glas tare.

Era o piesă nouă în puzzle.

— E greu de spus. Nu ştii niciodată de ce se adună unii laolaltă. Poate s-au cunoscut înainte ca el să facă puşcărie şi, după ce-a fost eliberat, l-a contactat. Poate sunt prieteni,

spuse Ted, în timp ce mai turnă un rând de cafea pentru amândoi.

— Poate că da. În mintea lui Rick se aprinseseră nişte beculețe, şi, privind spre Ted, nu înțelegea de ce. S-au găsit multe chestii ciudate la el în birou, respectiv o armă încărcată şi patru sute de mii de dolari cash, aparent bani de buzunar. Mai avea şi un dosar de vreo zece centimetri grosime, pe numele unui tip Allan Barnes. Avea acolo chiar şi o fotografie cu nevasta şi cu copiii lui Barnes. De data asta, Ted îl privi ciudat. Numele îl făcuse să tresară.

— E ciudat. I-am cunoscut acum o lună. Nişte puşti foarte simpatici.

— Hai, scuteşte-mă! Am văzut şi eu fotografia. Şi ea e foarte drăguță. Cum ai ajuns să o cunoşti?

Rick ştia foarte bine cine erau. De multe ori, Allan Barnes ajunsese pe prima pagină a ziarelor datorită afacerilor şi a succesului meteoric pe care îl avusese. Nu era ca Addison, care apărea în rubrici speciale doar pentru simplul fapt că participase la premierea vreunui spec-tacol de operă. Allan Barnes era o cu totul altă specie, iar în jurul lui nu se țesuseră niciodată poveşti cu afaceri necurate. Se dovedise un tip corect până la capăt. În cazul lui, nu se pusese niciodată problema evaziunii fiscale. Rick era surprins să

afle că Ted o cunoscuse deja pe văduva acestuia. Făcea parte dintr-un cerc mult prea select comparativ cu oamenii cu care avea Ted de-a face la serviciu.

— Păi, pe strada ei a fost aruncată în aer o maşină, îi explică Ted.

— Unde locuiesc? în Hunter's Point? îl tachină Rick.

— Nu mai face pe deşteptul. Locuiesc în Pacific

Heights. Cineva a aruncat în aer maşina judecătorului McIntyre, la patru zile după ce Carlton Waters a fost eliberat. Ted îl privi pe Rick gânditor. Şi lui i se aprinsese un beculeț. Ia mai arată-mi o dată raportul!

Rick i-l dădu înapoi, iar Ted îl citi din nou. Şi Peter Morgan fusese la Pelican Bay şi ieşise cam tot atunci.

— Încep să mă simt şi eu în zona crepusculară. Waters a fost tot la Pelican Bay. Mă întreb dacă nu cumva ăştia doi se cunosc. N-ai găsit şi numele lui Waters prin sertarului suspectului tău?

Asta ar fi fost chiar culmea. Rick clătină din cap. Ted reținu data la care fusese eliberat Peter Morgan şi o căută în baza de date. Când primi rezultatele, se uită la prietenul lui.

— Waters şi Morgan au fost eliberați în aceeaşi zi.

Probabil că această descoperire nu avea nicio semnificație, dar cu siguranță era o coincidență foarte

interesantă. Cu toate acestea, Ted îşi zise că nu însemna absolut nimic.

— Îmi pare rău s-o spun, dar cel mai probabil nu există nicio legătură între ei doi, îi spuse Rick.

Ted ştia că avea probabil dreptate. Un polițist nu se poate lăsa păcălit de coincidențe. Uneori, se dovedeau a fi adevărate, dar de cele mai multe ori nu duceau nicăieri.

— Şi ce se mai aude despre explozia aia?

— Nimic. Deocamdată, nu am găsit nimic. Am fost până în Modesto să-l văd pe Waters, doar aşa, din curiozitate, mai mult ca să-l avertizăm că suntem cu ochii pe el. Nu cred că are vreo legătură. Nu este chiar atât de prost.

— Nu poți şti niciodată. S-au mai întâmplat şi alte ciudățenii. Ai căutat prin baza de date să vezi câți dintre „fanii" judecătorului au mai ieşit de curând din închisoare?

La cum îl cunoştea pe Ted, Rick era sigur că verificase deja toate datele. Niciunul din partenerii lui nu se dovedise mai meticulos şi mai consecvent ca Ted Lee. De multe ori, şi-ar fi dorit să-l poată convinge să lucreze cu el pentru FBI. Unii dintre cei cu care lucra Rick îl scoteau din pepeni. În plus, îi era dor să facă din nou echipă cu Ted. Făceau schimb de informații şi vorbeau adesea despre cazurile pe care le-aveau. Nu de puține ori, li se întâmplase să rezolve

un caz doar discutând pe marginea lui. Obişnuiau să testeze împreună ipotezele, aşa cum făcuseră şi acum, şi de fiecare dată se dovedise o metodă bună.

— Tot nu mi-ai spus ce legătură există între soția lui Barnes şi maşina care a explodat. Bănuiesc că nu ea este suspecta.

Rick zâmbi, iar Ted se amuză pe seama comentariului lui. Se luau peste picior reciproc.

— Locuieşte aproape de judecătorul McIntyre. Unul dintre copii s-a uitat pe geam cu puțin timp înainte de momentul exploziei, aşa că a doua zi i-am arătat mutra lui Waters, în ideea că-l poate identifica. N-am aflat nimic. Nu l-a recunoscut. Suntem în plop. N-avem nicio pistă deocamdată.

— Bănuiesc că nici ea nu e o pistă, îl necăji Rick aruncându-i o privire cu subînțeles.

Îi făcea plăcere să-l tachineze. Nici Ted nu se dădea la o parte. Mai ales când venea vorba despre Peg. Era prima relație serioasă pe care Rick o avusese în ultimii ani. Poate cea mai serioasă. Ted era străin de-aşa ceva. Îi fusese credincios lui Shirley de când erau copii, lucru pe care Rick îl găsea cel puțin bolnăvicios. Cu toate astea, îl admira foarte mult, deşi ştia, din câte îi spuse Ted, că mariajul lor

nu mai era de mult timp ce fusese cândva. Cel puțin rămăseseră împreună şi încă se iubeau, chiar dacă fiecare în felul lui. După douăzeci şi opt de ani, lucrurile nu prea mai puteau fi palpitante în niciun cuplu, şi ei nu făceau excepție.

— Eu n-am zis nimic despre ea, sublinie Ted. M-am referit la copii când am spus că sunt drăguți.

— Deci să-nțeleg că nu ați găsit niciun suspect în cazul bombei, conchise Rick.

Ted clătină din cap.

— Nici măcar unul. A fost însă interesant să-l întâlnesc pe Waters. E un tip dificil. Pare să stea departe de necazuri, dar nu s-a arătat prea încântat de vizita mea.

— E un mare rahat, asta e, zise Rick pe şleau.

Nu suporta puşcăriaşii de teapa lui Carlton Waters. Cunoştea cazul lui, pentru că citise despre el.

— Aşa am zis şi eu.

De cum încheie Ted propoziția, Rick îl privi din nou. Era ceva ce-l nedumerea. Nu înțelegea legătura dintre Peter Morgan şi Phillip Addison şi era deranjat de asta. Era posibil ca faptul că Waters ieşise din închisoare în aceeaşi zi cu Morgan să nu aibă nicio semnificație. Tocmai îşi dădu seama că n-ar strica să facă nişte verificări, în calitate de

eliberat condiționat, Peter Morgan se afla în jurisdicția lui Ted.

— Îmi faci o favoare, te rog? Nu am cum să trimit doi băieți acolo – n-am motiv. Ai putea să trimiți tu pe cineva la adăpostul în care stă Morgan? E eliberat condiționat, deci n-ai nevoie de mandat de percheziție. Nici nu trebuie să te consulți cu agentul lui de eliberare condiționată. Te poți duce oricând. Vreau doar să aflu dacă există ceva ce îl leagă de Addison sau de orice alt personaj de interes. Nu ştiu de ce mintea mea se tot învârte în jurul tipului ăstuia ca albina în jurul mierii.

— Doamne, ce ți-au făcut ăia de la FBI? De când ai devenit aşa fătălău? replică Ted râzând, dar fu de acord. De cele mai multe ori, avea încredere în instinctele lui Rick. În câteva rânduri, se dovediseră salvatoare pentru amândoi, aşa că n-avea nimic de pierdut în cazul ăsta. O să mă duc mâine când mă trezesc. Te sun dacă apare ceva.

N-avea nimic altceva de făcut dimineață, iar dacă, printr-un mare noroc, Morgan ar fi fost plecat, i-ar fi fost mai uşor să caute probe. Nu trebuia decât să arunce o privire prin cameră şi să vadă ce-ar putea găsi.

— Mulțumesc mult, spuse Rick liniştit, luându-i raportul listat de calculator, împăturindu-l şi punându-l în buzunar.

Îi putea fi de folos, mai ales în situația în care Ted găsea ceva în casa în care locuia Morgan.

Ted nu găsi însă decât adresa la care locuia acum. Bărbatul de la recepție îi spuse că Morgan se mutase, în mod evident, agentul de eliberare condiționată nu actualizase adresa în baza de date, ceea ce era o scăpare, dar, pe de altă parte, erau foarte ocupați. Ted aruncă o privire peste adresă şi observă că acum stătea într-un hotel din Tenderloin. Hotărât să ducă la bun sfârşit ceea ce ce îi promisese lui Rick cu o seară în urmă, porni înspre hotel Recepționerul îl informă că Morgan nu era în cameră. Ted îi arătă legitimația şi îi ceru cheia. Bărbatul încercă să afle dacă Morgan avea necazuri, însă Ted îl asigură că era doar o procedură care se aplică tuturor eliberaților condiționat, lucru care nu părea să-l deranjeze. Recepționerul ridică din umeri şi îi dădu cheia lui Ted, care se grăbi să urce la etaj.

Camera în care intră era mare şi curată. Hainele din şifonier păreau noi. Hârtiile de pe birou era aşezate într-un teanc. Camera n-avea nimic special. Morgan n-avea droguri, arme sau produse de contrabandă. Nici măcar nu fuma. Pe birou, găsi o agendă telefonică groasă, legată cu elastic. Ted o răsfoi puțin şi dădu peste numărul de telefon al lui Addison, chiar sub inițială A. Când răscoli prin sertarul

biroului, descoperi două bucăți de hârtie. Citi ce scria pe ele şi rămase mut. Pe una era notat numărul lui Waters din Modesto, iar pe cealaltă – adresa Fernandei. Îi îngheță sângele în vene.

Nu erau niciun nume şi niciun număr de telefon, doar adresa pe care o recunoscuse imediat. Închise agenda, puse la loc elasticul, închise sertarul şi, după ce mai aruncă o privire în jur, ieşi din cameră. Imediat ce ajunse în maşină, îl sună pe Rick.

— Este ceva necurat la mijloc. Nu ştiu exact ce, dar cu siguranță ceva e putred rău. Ted era îngrijorat, şi asta se simțea. De ce ar avea un tip ca Morgan adresa Fernandei? Ce legătură avea cu Waters? Să fi rămas doar prieteni din închisoare? Dar, dacă era aşa, de ce ar avea numărul lui din Modesto? Şi ce căuta numărul de telefon al lui Morgan la Addison în sertar? De ce l-ar fi avut şi Morgan pe-al lui? De ce avea Addison un dosar atât de gros cu informații despre Allan şi cu fotografii cu soția şi cu copiii acestuia? Din senin, apăruseră o mulțime de întrebări şi prea puține răspunsuri. Pe lângă ele, doi foşti puşcăriaşi, care ieşiseră din închisoare în aceeaşi zi. Erau mult prea multe coincidențe. Rick simți în vocea lui Ted ceva ce nu mai auzise de ani de zile. Îi păru panicat, şi nu înțelegea de ce.

— Doar ce-am ieşit din camera lui Morgan, îi explică el. Nu mai locuieşte la adăpost. S-a mutat la un hotel din Tenderloin şi are un dulap întreg plin de haine noi.

O să-l sun pe agentul lui de eliberare condiționată să aflu dacă are vreun loc de muncă.

— Şi de unde crezi că îl cunoaşte pe Addison? întrebă Rick vădit interesat.

Tocmai se întorsese de la audierea în care i se fixase cauțiunea. Addison scăpase foarte ieftin. I se ceruse o garanție de două sute cincizeci de mii de dolari, sumă care pentru el era o nimica toată. Judecătorul îi dăduse voie să plece în Europa împreună cu familia peste două zile. Investigația federală era în curs de desfăşurare, iar avocatul lui precizase că ea putea continua şi în absența acuzatului, cu atât mai mult cu cât era problema FBI-ului, nu a lui. Judecătorul acceptase argumentul avocatului. Nimeni nu se îndoia că Addison avea să se întoarcă în San Francisco peste o lună. Avea de condus un imperiu. Rick îi urmărea pe Addison şi pe avocatul lui plecând cu maşina. Nu ştia ce să înțeleagă din informațiile pe care Ted le aflase după ce scotoci prin camera lui Morgan.

— Poate sunt prieteni vechi. Numele şi numărul lui Addison par scrise de mult, îi explică Ted.

Dar de ce avea numărul lui Carl Waters din Modeste? De ce era adresa Fernandei pe acea bucată de hârtie? Niciun număr de telefon, niciun nume, doar adresa.

— De ce? întrebă Rick de parcă i-ar fi citit gândurile lui Ted.

— Exact, de ce. Nu-mi place treaba asta şi nici nu sunt sigur din ce motiv. Se întâmplă ceva, simt asta, dar nu îmi dau seama ce. Îi veni brusc o idee. Pot să vin să arunc şi eu o privire peste dosarul pe care Addison îl avea despre Barnes? Poate dau peste ceva acolo. Şi mai am nevoie de o favoare, spuse Ted, pornind motorul.

Voia să se ducă direct la biroul lui Rick să vadă dosarul şi orice alte probe mai avea. Era foarte interesat de caz. Nu înțelegea cum anume intra Fernanda în poveste, dar ceva îi spunea că era un element-cheie. Cu siguranță, era o țintă din foarte multe puncte de vedere. Ted nu îşi dădea seama cine erau cei implicați şi ce era la mijloc, cu atât mai puțin motivația din spatele lor. Poate că răspunsul era în acel dosar.

— Ce favoare? îi reaminti Rick.

Ted părea distras. Încerca să-şi dea seama ce era la mijloc, dar nu avea nicio idee. Erau mult prea multe lucruri în aer. Morgan. Waters. Addison. Fernanda. Explozia

maşinii. Între toți aceşti factori, nu existau legături evidente. Deocamdată.

— Poți verifica situația financiară a lui Addison pentru mine? Am nevoie să răscoleşti tot ce se poate şi să-mi spui ce găseşti, îl rugă Ted pornind maşina.

Ştia că Rick l-ar fi verificat oricum, dar acum Ted voia ca totul să se întâmple mult mai repede.

— Deja l-am verificat, e adevărat că destul de superficial. De-asta l-am şi arestat ieri. Are nişte afaceri necurate în Nevada, nişte taxe pe care nu le-a plătit. Mulți bani transferați peste granițele statului. Nu există o taxă de stat în Nevada, aşa că pentru tipi ca Addison, care au ațâți bani ilegali pe mână, e un adevărat paradis.

O amendă țeapănă este probabil cel mai rău lucru care

I se poate întâmpla. Nu cred că o să fie închis pentru atâta lucru. Are avocați buni, spuse Rick, aproape dezamăgit. Încă îl mai verifică, adăugă el, însă amândoi ştiau că, de obicei, dura destul de mult.

— Eu vreau să cauți tot ce se poate. Să dezgropi tot – vezi ce ține sub preş, sub podea, peste tot.

— S-o iau ad litteram? întrebă Rick uimit.

Nu îşi putea imagina ce anume căuta Ted. De altfel, nici Ted nu ştia, dar avea el un al şaselea simț care îi spunea

clar că era ceva în neregulă.

— No lua chiar aşa. Am vrut să zic să-l verifici la sânge. Vreau să ştiu ce fel de bani învârte tipul ăsta şi dacă a făcut vreo tâmpenie pe undeva. Vreau să aduci totul la lumină, dar nu peste două luni. Am nevoie să găseşti tot ce poți găsi acum. Am nevoie de toate datele cât mai repede.

Ştia cât de mult durau investigațiile, mai ales dacă la mijloc erau bani, nu vieți omeneşti. Dar poate şi acum viețile unora erau în pericol. Pe de altă parte, poate era vorba despre altceva.

— Fă tot ce poți. Vin şi eu în zece minute, îi spuse Ted gonind prin oraş.

— Cred că o să-mi ia mai mult de zece minute, se scuză Rick.

— Cam cât? întrebă Ted agitat, deşi nici el nu ştia de ce.

— Câteva ore. O zi sau două. Încerc să obțin tot ce pot azi.

Avea de gând să-şi pună agenții din subordine să contacteze echipa din Washington, care să caute în baza de date şi să îşi pună în mişcare informatorii din rețeaua financiară subterană. Toate aceste lucruri aveau să dureze însă.

— Doamne, tare încețunai sunteți! Fă tot ce poți! Sunt la

jumătatea drumului. În cinci minute ajung la tine.

— M-apuc acuma. Tu poți să te uiți peste dosarul despre Allan Barnes cât caut eu. Ne vedem imediat, spuse Rick, apoi închise telefonul.

Când Ted ajunse în biroul lui, Rick avea deja dosarul lui Barnes deschis pe birou, iar trei agenți lucrau la calculator şi sunau la alte sedii. Unii chiar selectau anumiți informatori ca să vadă ce pot afla. Oricum, asta aveau de gând să cerceteze pentru cazul lui Addison. El doar îi făcuse să se grăbească. După trei ore, când Ted şi Rick stăteau de vorbă şi mâncau sandvişuri, se dovedi că efortul nu fusese în zadar. Cei trei agenți intrară în birou şi îi înmânară lui Rick un teanc gros de hârtii.

— Care e concluzia? îi întrebă Rick direct.

Ted terminase deja de citit dosarul despre Barnes. Nu găsise decât articole decupate din ziar şi ştiri despre victoriile şi reuşitele lui Barnes. Nu dăduse decât peste o singură fotografie – cea cu Fernanda şi copiii.

— Addison are datorii de treizeci de millioane de dolari. Se prăbuşeşte ca Titanicul, spuse unul dintre agenți.

Unul dintre cei mai buni informatori ai lor se dovedise o adevărată mină de aur.

— La naiba! spuse Rick, uitându-se către Ted. Nişte

datorii cam mari, nu?

— Holdingul pe care îl are e într-o situație dezastruoasă, îi explică unul dintre agenți. Până acum a reuşit să muşamalizeze totul, dar n-o să mai țină prea mult. Face nişte jonglerii mai ceva ca ăia de la circ. Credem că a investit mult în nişte relații sud-americane. Investițiile lui s-au dovedit foarte proaste. A împrumutat bani de la alte companii pe care le deține, ca să acopere pierderile rezultate din aceste investiții, şi s-a ales cu datorii uriaşe. La prima vedere, e foarte posibil să fie implicat şi în fraude cu cărți de credit. În realitate, situația lui este mult mai complicată. Informatorul meu mi-a spus că nu va mai ieşi niciodată la liman. Are nevoie de foarte mulți bani ca să acopere toate găurile, şi nimeni nu îl poate ajuta cu suma necesară. Celălalt informator mi-a spus că Addison spală bani de ani de zile. Asta se întâmplă în spatele scenariului din Nevada, însă nu ştim de ce. Dacă aveați nevoie de confirmare, situația lui e dezastruoasă. Complet dezastruoasă. Dacă vreți să aflați de ce, cum şi în numele cui a făcut acele investigații, o să mai dureze. Sunt mulți implicați. Eu v-am spus în linii mari despre ce e vorba. Încă mai avem nişte verificări de făcut, dar la prima vedere situația pare destul de neagră.

— Cred că e suficient ce-am obținut până acum, spuse Rick încet şi le mulțumi agenților pentru rapiditatea cu care adunaseră informațiile, în special informatorilor. Imediat ce aceştia ieşiră din birou, se întoarse către Ted. Deci ce crezi?

Îşi dădu seama imediat că beculețele din capul lui Ted se aprinseseră ca un pom de Crăciun.

— Păi, cred c-avem de-a face cu un tip despre care ştim că are datorii de cel puțin treizeci de milioane de dolari. Mai avem o femeie al cărei soț i-a lăsat aproape jumătate de miliard avere. Cel puțin aşa spune presa – dacă îți vine să crezi ce scrie presa, că mie nu prea. Chiar dacă ar valora jumate, e o țintă uşoară şi mai are şi trei copiii. Avem doi foşti puşcăriaşi, care au ieşit de la pârnaie acum şase săptămâni şi care par să circule liberi. Amândoi sunt cumva legați de Addison şi nu sunt străini niciunul de celălalt. Mai avem şi o maşină, care a explodat foarte aproape de ținta uşoară despre care am vorbit. Dacă e să mă întrebi pe mine, şi ea, şi copiii sunt victime sigure. Ştii ce cred eu? Că Addison e pe urmele ei. Asta explică şi dosarul. Nu prea ai cum să-l dai în judecată pentru asta, dar ceva se întâmplă. Şi, dacă e să mă las pe mâna imaginației, aş zice că Addison s-a folosit de Morgan ca să ajungă la Waters. Poate sunt cu toții implicați în asta sau poate nu. Cred că Waters pe ea o

avea în vizor când a detonat maşina judecătorului McIntyre, dacă el a făcut-o până la urmă. Acum chiar cred că el a fost. E mult prea mare coincidența ca cei doi să locuiască fix pe aceeaşi stradă. Probabil că a vrut să împuşte doi iepuri odată. De ce nu? A avut mare noroc că mezinul familiei Barnes nu l-a recunoscut, dar nu le poți avea pe toate. Cred că povestea asta e, de fapt, o conspirație la adresa Fernandei Barnes. Ştiu că s-ar putea să-ți par nebun, şi nu prea am cum să susțin tot ce ți-am spus, dar asta gândesc, şi inuiția îmi spune că am dreptate.

De-a lungul anilor, învățaseră amândoi să aibă încredere în ce le spunea instinctul, şi rareori se înşelau. Mai mult decât atât, învățaseră să aibă încredere unul în celălalt, iar acum Rick avea cu adevărat încredere în ipoteza lui Ted. Tot ce îi spusese avea sens. În lumea infractorilor este important să îți dai seama cum gândesc oamenii şi să te prinzi cum se mişcă lucrurile. Deseori însă, între ceea ce ştiai şi ceea ce trebuia să dovedeşti era un adevărat hău şi traversarea lui presupunea şi foarte mult timp. Uneori, se putea întâmpla ca timpul necesar confirmării unei teorii să fie plătit cu viețile unor oameni. Dacă Ted avea dreptate, acelaşi lucru se putea întâmpla şi în cazul lor. Deocamdată, nu se puteau baza decât pe instinct şi nici nu puteau sări în

ajutorul femeii decât dacă ar fi atentat cineva la viața ei sau a copiilor ei. În acel moment, teoria se baza în cea mai mare parte pe intuiție.

— Conspirație ca să ce? întrebă Rick pe un ton serios. Credea fiecare cuvânt pe care i-l spusese Ted. Erau mult prea vechi în meserie ca să se înşele în halul ăsta. Ca să o stoarcă de bani?

Ted clătină din cap.

— Nu atunci când un tip ca Waters intră în joc. Nu vorbim despre infracțiuni minore. Eu cred că e pe cale să devină victimă într-o tentativă de răpire, la fel şi copiii. Addison are nevoie disperată de treizeci de milioane de dolari. Ea valorează cam cinci sute de milioane de dolari. Nu îmi place cum se leagă lucrurile astea. Faptul că Waters e sau nu implicat nu schimbă cu nimic faptul că Addison are un dosar despre ea gros cât cartea de telefoane a Manhattanului. Plus o fotografie cu ea şi cu copiii.

Nici lui Rick nu-i plăcea treaba asta, dar tocmai îşi aminti ceva.

— Urmează să plece în Europa peste două zile. De ce naiba ar face asta dacă e falit?

— Probabil că soția lui nu ştie. Iar faptul că pleacă din țară nu schimbă cu nimic lucrurile. Doar n-are să se ocupe

chiar el de problemă. Părerea mea e că sarcina asta i-a revenit altcuiva. Faptul că nu va fi în țară când o să se întâmple este un alibi foarte bun. Cel puțin, aşa gândeşte, sunt convins. Dacă am dreptate, întrebarea mea este cine şi când o să facă asta.

Nu ştiau exact la ce se refereau când spuneau „asta”. Indiferent ce-ar fi fost, amândoi căzuseră de acord că nu era nimic bun la mijloc.

— Ai de gând să te duci peste Morgan şi să stai de vorbă cu el? întrebă Rick foarte interesat. Sau peste Waters?

Ted dădu aprobator din cap.

— Nu vreau să le dau idei. Prefer să aştept să văd ce au de gând să facă. Aş vrea doar să o avertizez pe ea. Măcar atâta lucru îi datorez.

— Crezi că o să ți se aprobe cererea de protecție?

— E posibil. O să vorbesc diseară cu căpitanul, dar mai întâi vreau să stau de vorbă cu ea. Poate a văzut ceva ciudat sau ştie ceva ce noi nu ştim, ceva ce poate nici ea nu ştie că ştie.

Se mai întâmplase. Nu trebuie decât să apeşi anumite butoane, şi imaginea devenea dintr-odată mai clară. Cu toate astea, Ted bănuia că n-avea să i se pară o idee prea bună căpitanului. În trecut, fusese de acord cu multe dintre

ipotezele lui bazate pe instinct şi, de cele mai multe ori, avusese dreptate. Ted apela la încrederea căpitanului de parcă ar fi folosit un depozit bancar. Era foarte convins că nu se înşela. La fel şi Rick. În mod normal, l-ar fi ajutat trimițându-i câțiva agenți FBI, dar nu avea suficiente probe care să susțină acest necesar. Cazul se afla în jurisdicția poliției din San Francisco. Deşi Addison avea dosarul, Rick nu credea că Procuratura Federală avea să aprobe desemnarea unor agenți care să asigure protecție familiei Barnes, dar intenționa să-l sune oricum şi să-l țină la curent. Nu existau suficiente probe împotriva lui Addison care să susțină acuzația de conspirație în vederea unei tentative de răpire.

Şi totuşi, Rick se gândi că aceasta era direcția în care aveau să meargă lucrurile. Ted se ridică dintr-odată, cu un aer îngrijorat. Nu suporta genul ăsta de cazuri, Cineva urma să aibă de suferit. Lucrurile ar putea lua o altă întorsătură dacă ei ar face ceva, însă nu ştia cum ar trebui să acționeze. Voia să se consulte cu căpitanul, însă numai după ce vorbea cu Fernanda.

Uitându-se spre Rick, care se pregătea să plece, Ted îl întrebă:

— Vrei să vii cu mine? Să-ți dai cu părerea după ce

vorbim cu ea? Nu mi-ar strica puțin ajutor.

Rick încuviință din cap şi îl urmă. Ultimele două zile la birou fuseseră o nebunie. Totul pornise de la Addison, o bucățică de hârtie cu un nume şi un dosar despre Allan Barnes care nu avea niciun sens. Nimic n-avea, dar lucrurile începeau să se schimbe. Rick şi Ted analizaseră mult prea mult situația. Şi împreună, şi separat. Erau foarte familiari cu mintea infractorilor. Nu trebuia decât să te transpui în pielea şi în mintea lor. Cumva, trebuia să fii la fel de nebun ca ei. Tot timpul trebuia să fii cu un pas înainte. Ted spera că aşa erau şi ei.

Ted o sună pe Fernanda de pe mobil imediat ce urcară în maşină. Rick anunță la birou că avea să plece vreo câteva ore, ceea ce nu era ieşit din comun. Chiar îi era dor să mai lucreze cu Ted. Era aproape distractiv. În orice caz, n-ar fi îndrăznit să-i spună asta lui Ted. Era mult prea îngrijorat ca să i se pară ceva amuzant. Fernanda era acasă. Din tonul cu care răspunse, îşi dăduse seama că era obosită. Le spuse că îi făcea bagajul băiatului ei, care urma să plece în tabără.

— Tot în legătură cu explozia? întrebă ea cu un aer absent.

Pe fundal se auzea muzică, aşa că Ted îşi dădu seama că unii dintre copii erau acasă. Ted spera să fi găsească pe toți.

Nu voia să fi sperie, dar ea trebuia să ştie. Voia să-i spună tot ce credea. Chiar dacă exista riscul să o supere, trebuia să o avertizeze.

— Nu, nu în mod direct, răspunse Ted pe un ton evaziv. Adică are o oarecare legătură, dar e altceva. Ea zise că o găseau acasă şi închise telefonul.

Ted opri maşina pe alee şi, în timp ce urca scările către uşa principală, aruncă o privire în jur. Se întreba dacă îl urmărea careva, dacă Waters sau Morgan erau pe undeva pe stradă, aproape de casa ei. Deşi exista acest risc, se hotărî să intre în mod foarte vizibil. Peter Morgan nu l-ar fi recunoscut, iar dacă l-ar fi văzut Waters, Ted era de părere că apariția poliției în astfel de circumstanțe putea fi intimidantă. De cele mai multe ori, FBI-ul prefera să fie la vedere, iar Ted considera că din această cauză aproape întotdeauna victimele deveneau pradă sigură.

Peter Morgan îi văzu intrând. Preț de un moment, i se păru că cei doi arătau a polițişti, însă imediat se gândi că era o tâmpenie. Nu avea ce să caute poliția la uşa ei. Devenise paranoic pentru că se apropia data la care trebuiau să acționeze. Pe de altă parte, ştia că Addison

fusese arestat cu o zi în urmă din cauza unor aşa-zise acuzații legate de impozite. Addison îi spusese că nu îşi făcea griji. Urma să plece în Europa, aşa cum programase, iar planurile lor nu se schimbau. Totul se desfăşurase aşa cum trebuia. Indiferent cine erau cei doi care intraseră în casă, Fernanda păru a-i recunoaşte. Zâmbi larg către bărbatul asiatic care sunase la uşă. Peter se întrebă dacă erau agenți de bursă, avocați sau, pur şi simplu, nişte tipi care îi administrau averea. Uneori, cei care învârteau mulți bani arătau ca nişte polițişti. Nici nu îi trecu prin cap să-l sune pe Addison şi să-l anunțe. Nu avea de ce, iar Addison îl rugase să nu-l sune o vreme decât dacă avea într-adevăr o problemă, chiar dacă îl asigurase că telefonul lui mobil nu putea fi interceptat. Telefonul lui Peter însă era detectabil. Nu avusese timp să cumpere unul dintre cele pe care i le recomandase Phillip. Plănuise să se ocupe de asta în săptămâna care urma. În timp ce Peter era la pândă în fața casei, Ted stătea de vorbă cu Fernanda în sufragerie. Femeia nu avea nici cea mai mică idee de ce venise polițistul.

Şi în niciun caz nu se aştepta ca în următoarele cinci minute Ted Lee urma să fi spună ceva ce avea să fi schimbe viața pentru totdeauna.

Capitolul 12

Când le deschise uşa lui Ted şi lui Rick, Fernanda mai întâi le zâmbi, apoi le făcu loc să intre. Observă că Ted avea alt partener cu care se purta în largul lui, lucru care o făcea să se simtă confortabil. La fel de repede remarcă şi faptul că Ted avea un aer îngrijorat.

— Copiii sunt acasă? întrebă Ted în timp ce ea îi conducea în sufragerie.

Fernanda izbucni în râs. Muzica se auzea atât de tare de sus, că aproape zdruncina candelabrul din living.

— Eu de obicei n-ascult aşa ceva.

Le zâmbi şi se oferi să le aducă ceva de băut, însă niciunul nu dorea să servească nimic.

Ferananda observă că noul partener al lui Ted avea un aer mult mai autoritar şi se întrebă dacă era superiorul lui sau doar un înlocuitor al partenerului cu care Ted venise prima oară. Ted o surprinse privindu-l pe Rick şi îi spuse că era agent special FBI şi totodată un bun prieten. Nu înțelegea ce legătura avea FBI-ul în toată povestea, însă deveni brusc agitată în momentul în care Ted întrebă dacă toți copiii erau acasă şi încuviință din cap.

— Will pleacă mâine în tabără, dacă reuşesc să îi fac bagajul. Avea senzația că pregătea tot lotul olimpic de plecare. Nu-şi imaginase niciodată că echipamentul lacrosse pentru un copil poate fi atât de complex. Poimâine, Ashley pleacă la Tahoe. Eu şi Sam rămânem singuri acasă vreo câteva săptămâni.

Nici nu plecaseră şi deja le simțea lipsa. De la moartea lui Allan, era prima oară când se despărțeau. Îşi dăduse seama că avea să fi fie mai greu ca niciodată. Se uită la cei doi, aşteptând să afle de ce veniseră să o vadă. N-avea nicio idee.

— Doamnă Barnes, am venit aici cu o bănuială, începu Ted cu prudență. Nu e decât intuiția unui polițist cu experiență. Eu cred că e important. De-asta am venit. S-ar putea să mă înşel, dar nu cred.

— Pare ceva grav, spuse ea, încruntându-se uşor şi privind când la unul, când la celălalt.

Nu îşi imagina ce-ar fi putut fi. În urmă cu două ore, nici ei nu îşi putuseră imagina.

— Eu cred că e grav. Munca de polițist e ca un puzzle, unul de-o mie de piese, în care vreo opt sute alcătuiesc doar cerul, iar restul – apa. Multă vreme, nimic nu seamănă a nimic, însă treptat începi să vezi o bucată de cer şi o bucată de ocean, după care, încetişor, piesele încep să se

potrivească şi totul capătă sens. Acum n-avem decât o bucată de cer, una foarte mică, dar mie deja nu-mi place ce văd.

Preț de o secundă, Fernanda se întrebă ce voia să spună sau dacă ea ori copiii făcuseră ceva greşit, deşi nu-şi putea imagina ce. Privindu-l, avu senzația de gol în stomac, un sentiment vag de nelinişte. Părea atât de serios, de sincer şi de îngrijorat... îşi dădu seama că, în tot acest timp, Rick o privea atent.

— Am greşit cu ceva? întrebă ea deschis, căutând să-l privească pe Ted în ochi.

Acesta clătină din cap.

— Nu, dar mi-e teamă că cineva ar putea să vă facă rău. De-asta am venit aici. Este doar un sentiment, dar e suficient de puternic, iar eu sunt destul de îngrijorat. S-ar putea să nu fie adevărat.

Femeia trase aer în piept, în timp ce ea îl asculta cu atenție. Dintr-odată, toată ființa ei intrase în stare de alertă.

— De ce ne-ar face cineva rău? întrebă ea descumpănită, iar Ted înțelese atunci cât de naivă era.

Trăise într-un clopot de sticlă toată viața ei, mai cu seamă în ultimii ani. În lumea ei, oamenii nu erau capabili de lucruri rele, în niciun caz nu de lucrurile care pentru Ted şi

Rick erau atât de familiare. Fernanda nu cunoştea astfel de oameni, nu avusese niciodată de-a face cu ei. Ei însă o cunoşteau prea bine.

— Soțul dumneavoastră a avut mare succes. Sunt mulți oameni periculoşi pe lumea asta. Oameni lipsiți de scrupule, care aşteaptă să atace persoane ca dumneavoastră. Sunt mult mai periculoşi decât vă imaginați sau decât vreți să credeți. Eu cred că e posibil ca unii dintre ei să vă urmărească sau să vă aibă în vizor. Poate chiar mai mult de-atât. Nu sunt foarte sigur, dar, acum câteva ore, piesele din puzzle au început să se potrivească, şi vreau să vorbim despre asta. O să vă spun tot ce ştiu şi ce cred. Vom vedea apoi ce e de făcut.

Rick era atent la felul în care Ted îşi făcea meseria. Asculta cum îi vorbea Fernandei. Ca întotdeauna, îl admira pentru gentilețea şi stilul de care dădea dovadă. Reuşea mereu să fie direct fără să provoace panică. Ştia totodată că Ted avea de gând să fi spună adevărul. Aşa făcea mereu. Era de părere că victimele trebuiau să fie bine informate şi făcea tot posibilul să le protejeze. Rick îl iubea foarte mult pentru asta. Ted era un tip dedicat, integru şi cinstit.

— Mă speriați, spuse Fernanda încet, încercând să înțeleagă din privirea lui Ted cam cât de gravă era situația.

Nu îi plăcu însă ce văzu.

— Ştiu şi-mi pare rău, spuse el cu blândeţe. Voia să o îmbrăţişeze ca să o liniştească, dar se abţinu.

— Agentul special Holmquist a arestat ieri un individ, spuse Ted privind spre Rick, iar acesta din urmă îi confirmă cele spuse printr-o încuviinţare din cap. Tipul ăsta are o afacere mamut. Aparent, e om de afaceri de succes, dar a făcut nişte ilegalităţi cu impozitele şi probabil că spală şi bani, lucru pentru care a şi fost arestat. Deocamdată, nu cred că se ştie cu adevărat ce e în spatele lui. E un tip cosmopolit şi pare respectabil. Are o soţie şi copii, are lumea la picioare şi pare să se bucure de succes. Fernanda îl ascultă cu atenţie, asimilând toate informaţiile. Am făcut nişte verificări de dimineaţă şi lucrurile nu sunt chiar aşa cum par. Are treizeci de milioane datorii. E posibil să fie treizeci de milioane care nu îi aparţin şi, cel mai probabil, cei pentru care i-a investit nu sunt neapărat oameni cinstiţi, care respectă legea. Cu siguranţă nu le place să piardă bani, aşa că vor fi pe urmele lui. Pare să fie strâns cu uşa. Din sursele noastre, e disperat.

— E în puşcărie? îşi aminti începutul poveştii, când Ted îi spusese că îl arestaseră cu o zi în urmă.

— A ieşit pe cauţiune. Probabil va dura mult până va fi

adus în fața justiției. Are avocați buni, relații sus-puse, e bun în ceea ce face. În ciuda acestei aparențe, în realitate este un mare dezastru. Probabil mult mai mare decât ni-l imaginăm noi. Are nevoie de bani să se mențină pe linia de plutire, dacă nu chiar să supraviețuiască. Urgent. Când sunt într-atât de disperați, unii oameni devin capabili de multe tâmpenii.

— Ce legătură are cu mine?

Nu înțelegea absolut nimic.

— Nu ştiu încă. Îl cheamă Phillip Addison. Numele vă spune ceva? încercă să îşi dea seama din mimica ei, dar, după cum reacționase, nu îl cunoştea.

— Cred că i-am văzut numele în ziare, dar nu l-am întâlnit niciodată. Poate că Allan îl cunoştea. Allan cunoştea multă lume, însă cu un l-am cunoscut niciodată pe bărbatul ăsta. Nu-l ştiu.

Ted încuviință din cap gânditor şi continuă:

— În biroul lui s-a găsit un dosar foarte gros, plin cu informații despre soțul dumneavoastră. Din primele observații, ni s-a părut obsedat de el şi de succesul lui. Poate l-a admirat sau poate l-a considerat un erou. Bănuiala mea este că i-a urmărit fiecare mişcare.

— Cred că multă lume a făcut asta, replică Fernanda cu

un zâmbet trist. Era visul oricărui om. Mulți au considerat că a fost doar o chestiune de noroc. Chiar a avut. A fost însă doar un strop de noroc şi o grămadă de talent. Mulți nu înțeleg asta. A riscat de foarte multe ori, spuse ea cu tristețe. Oamenii văd, de regulă, doar succesul, nu şi ce e în spatele lui.

Nu voia să-l trădeze expunându-i eşecurile, care spre sfârşit fuseseră la fel de mari, dacă nu mai mari. Pentru cei care nu cunoşteau toate aceste lucruri sau pentru cei care doar citiseră despre el, Allan Barnes era întruchiparea visului american.

— Nu ştiu de ce Addison are acel dosar. Conține informații din trecutul foarte îndepărtat. Poate să fie ceva nevinovat la mijloc sau poate nu. În orice caz, este foarj te minuțios alcătuit. Poate mult prea minuțios. Avea inclusiv poze cu el decupate din ziare şi din reviste şi una cu dumneavoastră şi cu copiii.

— De aceea v-ați îngrijorat?

— Într-o oarecare măsură, da. Avem doar o piesă mică; din acel puzzle despre care v-am vorbit, e doar o piesă din cer. Poate două. Am mai dat peste un nume în sertarul acestui Addison. Mai precis, agentul special Holmquist a dat. Polițiştii cu vechime au un instinct! mai dezvoltat,

uneori nici ei nu ştiu de ce cred în anumite ipoteze. Sunt mult mai obişnuiți să vadă ceva acolo unde nu pare să fie nimic. Li se aprind beculețele mai repede. L-am verificat pe tipul al cărui nume l-am găsit în birou. Îl cheamă Peter Morgan. E un fost deținut.

A ieşit din închisoare acum câteva săptămâni. Nu e un tip periculos, dar destul de interesant. A fost la Duke, are un MBA la Harvard şi, pe lângă astea, a urmat cele mai bune şcoli. Maică-sa s-a căsătorit cu un bărbat bogat, sau ceva de genul ăsta. Ted îi citise raportul de eliberare şi găsise toate informațiile acolo. De-acolo ştia atâtea.

A intrat în ceva belele la o firmă de brokeraj, imediat; după ce-a absolvit la Harvard, apoi a trecut la investiții bancare şi s-a căsătorit cu fiica proprietarului firmei la care lucra, a avut doi copii, după care s-a apucat iar de prostii. A început să se drogheze serios şi să vândă droguri. A deturnat nişte fonduri, a făcut multe tâmpenii, a pierdut custodia copiilor şi dreptul de vizită. Şi, de parcă n-ar fi fost suficient, a fost arestat pentru trafic de droguri. S A fost doar pionul unui peşte mult mai mare, însă a luat asupra lui toată vina. Oricum a meritat-o. Mi se pare un tip deştept, care a apucat-o pe o cale greşită. Se mai întâmplă. Uneori, oamenii cu cele mai bune şanse fac tot posibilul să le rateze.

Aşa s-a întâmplat şi în cazul lui. A stat puţin peste patru ani în închisoare. A lucrat pentru directorul penitenciarului, care pare să-l considere un tip grozav. Nu ştiu ce legătură are el cu Addison, dar am dat de două ori peste numele lui Morgan în biroul lui. Nu ştiu de ce. În plus, am găsit şi numele lui Addison în agenda telefonică a lui Morgan. Se pare că l-a scris mai demult, nu e recent. Acum câteva săptămâni, Morgan locuia într-un adăpost, fără nicio leţcaie. Acum, stă într-un hotel bun din Tenderloin şi are un set nou de haine. Nu aş zice că e cine ştie ce realizare, dar mi se pare că se descurcă bine. Am verificat şi am văzut că are maşină, îşi plăteşte chiria, nu a intrat în vreun bucluc de când a ieşit din închisoare şi şi-a găsit de lucru. Nu ştim ce anume îl leagă de Addison. E foarte posibil să se fi cunoscut dinainte de a face puşcărie sau poate că Morgan l-a întâlnit de curând. În orice caz, legătura lor ni se pare şi mie, şi agentului Holmquist cel puţin ciudată. Un alt lucru dubios mi se pare că şi el, şi un tip pe nume Carlton Waters au ieşit din închisoare în aceeaşi zi. Nu ştiu dacă numele vă spune ceva. La şaptesprezece ani, a intrat în închisoare pentru crimă. A scris câteva articole în care şi-a susţinut nevinovăţia, a încercat să obţină graţierea acum câţiva ani, însă nu a reuşit. A pierdut apelul de câteva ori. După

douăzeci şi patru de ani, a ieşit. Amândoi au fost la Pelican Bay în aceeaşi perioadă şi au ieşit în aceeaşi zi. Nu am reuşit să găsim legătura dintre Addison şi Waters, dar Morgan avea numărul lui Waters în camera lui de hotel. Între oamenii ăştia există o legătură – poate foarte fină, dar ceva există. Nu putem să o ignorăm.

— Nu este bărbatul a cărui fotografie ne-ați arătat-o după explozie?

Numele i se păruse cunoscut Fernandei, iar Ted încuviință din cap.

— Da, exact. I-am făcut o vizită în Modesto, la adăpost, acolo unde locuieşte. Poate că nu înseamnă nimic, dar mie nu-mi place faptul că dumneavoastră locuiți pe aceeaşi stradă pe care a explodat şi maşina judecătorului McIntyre, explozie pe care eu cred că el a provocat-o. N-am absolut nicio dovadă, dar instinctul îmi spune că nu mă înşel. Ce-a căutat el aici? L-a vizat pe judecător sau pe dumneavoastră? Sau poate a vrut să împuşte doi iepuri deodată. Ați observat dacă vă priveş-te cineva insistent sau vă urmăreşte? Rețineți vreo figură peste care ați tot dat în ultima vreme?

Fernanda clătină din cap, iar Ted îşi zise că ar trebui să fi arate figura lui Morgan.

— Nu sunt sigur, dar instinctul îmi spune că, într-un fel

sau altul, şi dumneavoastră intrați în această poveste. Morgan are adresa dumneavoastră notată pe o bucată de hârtie. O are în camera lui de hotel. Poate că Addison era fascinat de soțul dumneavoastră sau chiar de dumneavoastră. Mă îngrijorează acel dosar. Addison e în strânsă legătură cu Morgan, iar Morgan cu Waters. Şi Morgan are adresa dumneavoastră. Sunt oameni periculoşi. Waters e cel mai periculos dintre toți. Orice ar spune el, împreună cu prietenul lui, a omorât doi oameni pentru două sute de dolari şi ceva mărunțiş. Waters e periculos, Addison e disperat din cauza datoriilor, iar Morgan e un escroc minor, posibil omul de legătură dintre cei doi. Avem o maşină detonată, niciun suspect pe care să-l acuzăm, însă eu cred, chiar dacă nu o pot dovedi, că Waters este omul nostru.

Auzindu-se vorbind, se gândi că bănuielile lui pot părea exagerate şi se temea că Fernanda avea să-l creadă nebun. Ştia însă cu toată ființa lui că era ceva în neregulă, complet în neregulă, şi că un lucru foarte rău urma să se întâmple. Voia să o convingă de gravitatea situației.

— Faptul că Addison are nevoie disperată de bani – îmi întăreşte convingerile. E vorba despre mulți bani. Are nevoie de treizeci de milioane de dolari foarte repede, înainte să se

scufunde cu totul. Mă tem de ceea ce el şi ceilalţi sunt în stare să facă pentru banii ăştia. Nu-mi plac nici dosarul despre soțul dumneavoastră, nici foto-grafia pe care o avea cu dumneavoastră şi cu copiii.

— De ce ar fi pe urmele mele? Pentru că are nevoie de bani? întrebă Fernanda cu o privire inocentă, care îl făcu pe Rick să zâmbească.

Era o femeie frumoasă. O plăcea – părea genul de om bun şi sincer, şi, fără îndoială, se simțea în siguranță cu Ted. Cu toate astea, fusese atât de protejată de-a lungul anilor, încât nu conştientiza pericolul care o păştea. Nu şi-l putea imagina. Niciodată în viața ei nu avusese de-a face cu oameni ca Waters, Addison şi Morgan.

— Dumneavoastră sunteți ca un trofeu, îi explică Ted. Pentru oameni lipsiți de scrupule, ca aceştia despre care vorbim, sunteți o adevărată mină de aur. Soțul dumneavoastră v-a lăsat moştenire foarte mulți bani, nu are cine să vă protejeze. Pentru ei, dumneavoastră sunteți un automat plin cu bani, pe care îl pot fura ca să-şi rezolve problemele. Dacă pun mâna pe dumneavoastră sau pe copiii dumneavoastră, ei îşi închipuie că, pentru dumneavoastră, treizeci de milioane sau chiar şi cincizeci de milioane nu înseamnă nimic. Oamenii ca ei pierd contactul cu realitatea.

Ei cred propriile poveşti şi basme. Vorbesc unii cu alții în închisoare, pun la cale şi visează la lucruri pe care îşi imaginează că le pot obține. Cine ştie ce le-a spus Addison sau ce-au vorbit ei între ei? Noi doar ne putem imagina astfel de lucruri. Se gândesc că, probabil, pentru dumneavoastră nu e mare lucru sau că nu e nimic în neregulă cu planul lor. Ei nu ştiu decât să fie violenți şi, dacă numai astfel pot obține ceea ce vor, se gândesc că merită osteneala. Poate că Addison nici nu ştie ce au de gând să facă. Uneori, oamenii ca el pornesc ceva, apoi scapă lucrurile de sub control şi, când te-aştepți mai puțin, persoane nevinovate au de suferit sau mai rău. Nu vă pot arăta nimic concret, care să dovedească faptul că am dreptate, dar vă asigur că e ceva ciudat în toată povestea asta. Cerul din puzzle-ul nostru este, dintr-odată, aproape complet şi cred că ne aşteaptă o furtună, una foarte puternică. Nu-mi place deloc ce văd.

Mai mult decât atât, nu-i plăcea senzația pe care o avea.

— Vreți să-mi spuneți că eu şi copiii suntem în pericol?

Voia să se lămurească şi să audă un răspuns clar din partea lui. Îi venea atât de greu să creadă, încât avu nevoie de un minut să absoarbă tot ce auzise. Stătea în fața lor cu un aer pierdut.

— Da, asta spun, răspunse Ted scurt şi direct. Cred că unul dintre ei sau poate chiar toți sunt pe urmele dumneavoastră. Poate că deja vă urmăresc. Cred că este foarte posibil să se întâmple ceva. Sunt foarte mulți bani la mijloc, şi probabil nu înțeleg de ce să aveți dumneavoastră atâția bani şi ei nu. Aşa că ar fi mai mult decât fericiți să vă lipsească de o parte din ei.

Fernanda înțelesese foarte bine gravitatea situației.

Fernanda îl privi pe Ted în ochi şi rosti clar:

— Nu există nimic.

— Nimic? Niciun pericol?

Se întristă când îşi dădu seama că Fernanda nu crezuse nimic din câte îi povestise. Probabil îl luase de nebun.

— Nu există niciun ban.

— Nu înțeleg. Cum adică nu există niciun ban?

Cu siguranță ea avea destui. Ei n-aveau. Măcar atâta lucru înțeleseseră şi ei.

— Nu mai am niciun ban. Nimic. Zero barat. Am reuşit să ținem totul secret, departe de gura presei, de dragul soțului meu. Nu-l mai putem acoperi. A pierdut tot ce a strâns – de fapt, ne-a lăsat cu sute de milioane de dolari datorii. Fie s-a sinucis, fie a fost victima unei întâmplări ciudate în Mexic, niciodată nu vom şti, dar cert este că nu a putut face față.

Întregul lui univers era pe cale să facă o implozie, şi chiar aşa s-a întâmplat. Nu ne-a rămas nimic. După moartea lui, am vândut tot – avionul, iahtul, casele, restul imobilelor, bijuteriile, obiectele de artă. Urmează să scot şi casa asta la vânzare în august. Nu mai avem nimic. Nu mai am bani în bancă nici cât să-mi ajungă până la sfârşitul lunii. S-ar putea chiar să mut copiii de la şcoală.

Îl privi pe Ted fără nicio umbră de emoție. Trăise cu şocul celor întâmplate atâta timp, încât, după cinci luni de panică neîntreruptă, devenise inertă. Viața ei ajunsese într-un punct pe care încerca să-l accepte. Fie că îi convenea, fie că nu, trebuia să facă față situației în care se afla din cauza lui Allan. Cu toate acestea, ar fi preferat oricând să-l aibă lângă ea şi să se lipsească de toți banii pe care îi pierduse. Nu îi păsa de bani. Cel mai mult îi era dor de el. Din păcate, o lăsasese într-o situație mai mult decât precară. Ted era şocat.

— Vreți să-mi spuneți că nu mai aveți niciun ban? Nicio investiție? Nicio economie? Nici măcar câteva milioane în vreo bancă din Elveția?

I se părea incredibil, aşa cum şi ei i se păruse cândva.

— Vreau să vă spun că nu avem bani de încălțăminte. Până în noiembrie nu vom mai avea nici bani de mâncare.

După ce o să se liniştească puţin apele, va trebui să-mi găsesc ceva de lucru. Acum, nu facem decât să stabilim ce e de vândut şi cum o vom face. Încercăm să acoperim datoriile şi taxele. Ne ocupă tot timpul. Nu, domnule poliţist, nu mai avem nimic. Nu ne-a mai rămas decât casa asta, şi, cu puţin noroc, poate reuşim să acoperim datoriile soţului meu, asta dacă reuşesc să obţin un preţ bun pe ea şi pe bunurile din ea. Avocaţii lui urmează să declare falimentul în tot ce ţine de corporaţie, ceea ce ne va scuti de multe necazuri. Dar, chiar şi aşa, este posibil să dureze ani de zile şi să am nevoie de avocaţi foarte buni, pe care oricum nu mi-i mai pot permite, ca să ne scoată din încurcătură. Dacă domnul Addison îşi imaginează că o să obţină treizeci de milioane de dolari de la mine, o să fie foarte dezamăgit. Poate ar trebui să-l informeze cineva, conchise ea. Deşi era mărunţică, avea

O postură foarte demnă.

Nu părea patetică sau jenată. Era foarte reală. Rick Holmquist era impresionat. La fel şi Ted. Tocmai aflaseră nu numai cum te poţi îmbogăţi, ci şi cum poţi sărăci peste noapte. Din punctul lor de vedere, Fernanda se comporta exemplar. Soţul ei îl lăsase moştenire o mare nenorocire. Nici măcar o dată nu îl criticase. Lui Ted

I se părea o sfântă. Mai ales dacă tot ceea ce le povestise

era adevărat şi, într-adevăr, abia avea ce să le dea copiilor de mâncare. El şi Shirley o duceau mult mai bine, măcar aveau amândoi de lucru şi se aveau unul pe celălalt. Ce-l supăra însă şi mai mult era faptul că, dacă lucrurile stăteau chiar aşa cum le povestise, situația lor era chiar mai periculoasă decât se gândise el. Lumea îşi imagina că stătea pe sute de milioane de dolari, ceea ce o făcea o victimă sigură. Era ca şi când pe fruntea ei era desenată o țintă. Dacă ea chiar nu mai avea niciun ban, atunci cineva care ar fi pus mâna pe ea sau pe copii ar fi putut s-o ia razna şi să devină mult mai violent.

— Oricine mă va răpi pe mine sau pe copiii mei nu va primi nici măcar zece cenți, le spuse ea scurt. Nu am de unde, şi nici altcineva nu va plăti pentru noi. Nici eu, nici Allan nu mai avem rude şi nici bani. Şi credeți-mă, chiar am căutat peste tot. Le pot da casă, dar altceva chiar nu am. Niciun leu.

Nu avea un ton superior şi nici nu voia să se scuze. Ted îşi dădu seama că o plăcea nu numai pentru demnitatea ei, ci şi pentru grația ei discretă. Cred că nu ne-am făcut niciun bine ținând aceste lucruri departe de presă. M-am gândit că măcar atât aş putea să fac pentru Allan. Scrisoarea pe care mi-a lăsat-o a fost atât de bulversantă şi de plină de

remuşcări... Am vrut să-i păstrez imaginea intactă cât de mult posibil. Până la urmă, tot o să se afle. Foarte curând, cred. Nu ai cum să ascunzi aşa ceva. A pierdut tot. A riscat toți banii în investiții proaste, a făcut nişte greşeli în calcule şi-n estimări. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate şi-a pierdut mințile, sau l-a înşelat intuiția, sau i s-a urcat succesul la cap şi s-a crezut de neînvins. S-a dovedit că nu a fost aşa. Nimeni nu e. A făcut nişte greşeli îngrozitoare.

Era doar o formă politicoasă de a spune că şi-a lăsat soția şi copiii fără niciun ban şi cu sute de milioane datorii. Plonjase în gol. Ea şi copiii trebuiau să plătească pentru el. Lui Ted îi luă câteva minute să absoarbă toată informația şi urmările care aveau să se răsfrângă asupra Fernandei.

— Şi copiii? întrebă Ted, încercând să nu îşi arate panica. Aveți vreo poliță de asigurare pentru ei sau pentru dumneavoastră, în caz de răpire?

Ştia că exista aşa ceva, chiar dacă i se părea de domeniul fantasticului. Ştia că oamenii bogați ca Allan aveau astfel de asigurări în cazul în care ei sau membrii familiilor lor erau răpiți. Existau polițe chiar şi pentru cazuri de şantaj.

— Nu avem aşa ceva. Toate asigurările noastre au expirat. N-avem nici măcar asigurare de sănătate, deşi avocatul meu încearcă să ne obțină aşa ceva. Compania de asigurări ne-a

transmis că nu o să ne plătească polița de asigurare a lui Allan. Scrisoarea pe care ne-a lăsat-o Allan a fost mult prea explicită, iar moartea lui a fost interpretată drept sinucidere, lucru pe care îl bănuim şi noi. Poliția a găsit scrisoarea. În orice caz, nici nu cred că am avut vreodată poliță de asigurare în caz de răpire. Nu cred că soțul meu şi-a imaginat vreodată că suntem în pericol.

Ted îşi spuse că ar fi fost mult mai bine dacă soțul ei s-ar fi gândit ceva mai departe, iar Rick părea să-i împărtăşească gândurile în tăcere. Din cauza averii pe care o strânsese şi a expunerii publice pe care o avusese, absolut totul era în pericol. Inclusiv Fernanda şi copiii, sau în special ei. Pentru Allan, ca de altfel pentru oricine în poziția lui, familia era călcâiul lui Ahile. Aparent, Allan nu luase în calcul acest lucru, ceea ce îl irita la culme pe Ted, care se enervă brusc, chiar dacă nu lăsă să se vadă. Din mai multe motive, nu îi convenea nimic din câte auzise, şi nici Rick Holmquist nu părea foarte încântat.

— Doamnă Barnes, spuse Ted cu voce scăzută, eu cred că, în situația asta, sunteți şi mai expusă în fața pericolelor. Din punctul de vedere al acestor indivizi, ca, de altfel, din punctul de vedere al tuturor, dumneavoastră păreți o persoană cu foarte mulți bani. Toată lumea ar crede asta.

Dar, în realitate nu aveți aceşti bani. Cred că ar fi cel mai bine să se afle cât mai repede situația dumneavoastră. Deşi nu ştiu câți o să vă creadă. Majoritatea n-o vor face. Oricum ar fi, acum sunteți expusă din toate punctele de vedere. Sunteți o țintă majoră şi nu aveți susținerea financiară necesară. Cred că pericolul este cât se poate de real. Oamenii ăştia pun la cale ceva, nu ştiu ce. Nici nu-mi dau seama câți sunt implicați, dar cred că au ei ceva în plan. Toți trei sunt foarte periculoşi, şi cine ştie cu cine au mai vorbit. Nu vreau să vă speriați, dar cred că sunteți în mare pericol şi dumneavoastră, şi copiii.

O vreme, Fernanda nu spuse nimic, ci doar îl privi şi, deşi încercă să pară curajoasă, aparentul ei calm păru să se evapore. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-o să mă fac? şopti ea, în ciuda muzicii care urla de sus.

Amândoi o priviră jenați, neştiind ce-ar putea face pentru ea. Din cauza soțului ei, se afla într-o situație dezastruoasă.

— Cum să-mi protejez copiii?

Ted trase aer în piept. Ştia foarte bine că vorbea fără niciun fel de acoperire, pentru că nu discutase cu superiorul lui, dar îi era tare milă de ea. Din nou, se baza pe instinctele lui.

— Asta e meseria noastră. N-am vorbit cu căpitanul. Am venit aici cu Rick direct de la sediul FBI. Aş vrea să trimit aici câțiva dintre oamenii mei, vreme de două sau trei săptămâni, cel puțin până mai avansăm cu investigația şi ştim ce-avem de făcut. Poate că pericolul e mai mult în imaginația mea. Oricum, cred că trebuie să stăm cu ochii pe dumneavoastră. O să aflu ce părere are şi căpitanul, dar cred că pot să vă trimit doi oameni. Am sentimentul că sunteți urmărită.

Rick încuviință din cap. Şi el era de aceeaşi părere.

— Tu ce crezi? întrebă Ted, uitându-se în direcția lui Rick. Acesta din urmă părea destul de jenat. Addison este pe felia ta. FBI-ul investiga cazul lui, dându-i lui Rick autoritatea de care avea nevoie. Ne poți trimite un agent o săptămână sau două, să supravegheze casa şi copiii?

Rick ezită puțin, apoi dădu aprobator din cap. În cazul lui, decizia îi aparținea în exclusivitate. Se putea lipsi de un om, poate chiar de doi.

— Nu pot mai mult de o săptămână sau două. N-am suficiente motive. Să vedem ce se întâmplă.

Fernanda reprezenta un caz important. Soțul ei fusese un om important. Mai mult decât atât, Addison ar fi fost o captură semnificativă pentru ei dacă ar fi reuşit să-l prindă

în vreun fel sau să-l descopere implicat într-o conspirație. În trecutul lor, văzuseră şi lucruri mai rele. Ted era convins că avea dreptate. Şi Rick credea la fel.

— Vreau să mă asigur că nu vă urmăreşte nimeni pe dumneavoastră sau pe copii.

Fernanda încuviință din cap. Peste noapte, viața ei se transformase într-un coşmar chiar mai mare decât cel pe care îl trăise de la moartea lui Allan. Nişte oameni îngrozitori erau pe urmele ei. Copiii ei puteau fi răpiți oricând. Niciodată în viața ei nu se simțise mai pierdută şi mai vulnerabilă, nici măcar atunci când Allan murise. Dintr-odată, avu senzația că o păştea un pericol iminent, şi că nu putea face nimic din ce era omeneşte posibil să-şi protejeze familia. Îi era teamă că unul sau toți copiii puteau fi răniți – sau mai rău. Încercă să se controleze, dar, în ciuda eforturilor ei, lacrimile începură să fi şiroiască pe obraji. Lui Ted i se făcu milă de ea.

— Dar Will se poate duce în tabără? întrebă ea printre lacrimi. E în siguranță?

— Ştie cineva unde pleacă? întrebă Ted încet.

— Doar prietenii şi unul din profesorii lui.

— A apărut vreo ştire despre asta în ziare?

Fernanda clătină din cap că nu. Nu mai prezentau niciun

interes pentru presă. În ultimele cinci luni, abia dacă ieşiseră din casă. Cariera fascinantă pe care Allan o avusese luase sfârşit. Nu mai erau un subiect actual sau, mai bine zis, nu erau un subiect. Din punctul ăsta de vedere, era uşurată. Niciodată nu îi plăcuse să fie în centrul atenției, cu atât mai puțin acum. Jack Waterman o avertizase deja că aveau să se scrie multe articole răutăcioase la adresa lor, că mulți o să fie curioşi să afle detalii despre ei când o să se ştie adevărul despre dezastrul financiar pe care Allan îl lăsase în urma lui. Aşa că, Fernanda se pregătise din vreme pentru astfel de reacții. Ea anticipase că acest lucru avea să se întâmple în toamnă, nicidecum acum.

— Cred că poate pleca, răspunse Ted într-un final. Va trebui totuşi să-l avertizați să fie atent. Dacă întreabă cineva de el sau se pomeneşte cu străini pe cap, oameni care pretind că sunt rude sau prieteni, cei din tabără vor trebui să spună că Will nu e de găsit, apoi să ne sune imediat. Va trebui să stați de vorbă cu Will până pleacă.

Fernanda încuviință din cap, îşi scoase un şervețel din buzunar şi îşi suflă nasul. Mai nou, avea tot timpul şervețele la ea, pentru că, aproape la orice pas, umblând prin sertare sau căutând ceva în dulap, se întâmpla să dea peste un lucru care să-i amintească de Allan. Spre exemplu, pantofii

lui de golf, un caiet sau o şapcă. Sau o scrisoare de-a lui, veche de câțiva ani. Toată casa era plină de motive pentru care îi venea să plângă.

— Dar fiica dumneavoastră pleacă la Tahoe, nu-i aşa? Cu cine merge acolo?

— Cu o prietenă de la şcoală şi cu familia ei. Îi cunosc părinții. Sunt oameni cumsecade.

— Bine, atunci lăsați-o să plece. O să avertizăm poliția locală să fi supravegheze. Vor putea să trimită o maşină în fața casei. Probabil ar fi indicat să plece. În felul acesta, o posibilă victimă iese din calcul.

La auzul acelor cuvinte, pe Fernanda o apucă tremuratul. Ted îşi dădu seama că exagerase. Vedea situația ca pe un caz sau un potențial caz. Nu se mai raporta la oameni sau la familie. Şi Rick tot cam de aceeaşi părere era. Pentru el, era o ocazie de a-l trimite la puşcărie pe Addison şi de a încheia cazul. Pentru Fernanda, nu era un caz, era viața copiilor ei. Nici măcar nu se mai gândea la ea. Niciodată în viața ei nu fusese mai speriată. Ted îşi dădu seama de asta doar privind-o.

— Când urmează să plece? întrebă Ted, încercând să anticipeze o mulțime de evenimente.

Voia să pună doi polițişti să verifice cu atenție strada cât

mai curând posibil. Voia să ştie dacă erau indivizi care aşteptau în maşini pe marginea drumului şi, dacă da, cine erau aceştia.

— Şi dumneavoastră rămâneți cu Sam? Plecați undeva? Aveți planuri?

— El merge în tabăra de zi.

Nu îşi putea permite mai mult. Tabăra lui Will fusese foarte scumpă, dar nu voia să-l priveze de ea. Niciunul dintre copii nu cunoştea dimensiunile dezastrului financiar în care se aflau, deşi înțeleseseră şi ei că luxul pe care îl avuseseră cândva dispăruse. Încă nu le explicase repercusiunile care aveau să se răsfrângă asupra lor. Aştepta să scoată casa la vânzare. Din acel moment, ştia că nu mai avea încotro. Deja nu mai avea încotro. Copiii nu ştiau nimic din toate astea.

— Nu sună prea bine, spuse Ted precaut. Să vedem cum merg lucrurile. Ceilalți doi când pleacă?

— Will mâine, Ashley poimâine.

— Bine, răspunse Ted apăsat. Abia aştepta ca ei să plece, ca să reducă numărul țintelor. Doar două victime rămâneau în prim-plan. Se uită spre Rick. O să pun civili să fi urmărească. Crezi că ar trebui să folosim agenți în uniformă?

Imediat ce termină întrebarea, îşi dădu seama că nu întreba pe cine trebuia. Niciodată nu căzuseră de acord asupra modalității de a proteja potențialele victime. Forțele de poliție preferau să asigure o protecție vizibilă, care să sperie atacatorii. FBI-ul prefera să le întindă capcane, momindu-i. În cazul de față, era curios să vadă ce vor face suspecții şi părea să fie de acord cu teoriile lui Rick – cel puțin până la un punct. Se gândise la această posibilitate de cum intrase în casă.

— Contează? întrebă Fernanda, încurcată de ce auzise.

O durea capul.

— Da, contează, spuse Ted încet. Poate să conteze chiar mult. E posibil să înceapă mai repede acțiunea dacă folosim agenți în civil.

Fernanda înțelese ce voia să spună.

— Aşa nimeni nu o să-şi dea seama că sunt polițişti?

Ted încuviință din cap. Totul i se părea înfricoşător.

— Nu vreau să plecați nicăieri până nu trimit nişte polițişti aici. Probabil ceva mai târziu în seara asta. Aveați planuri să ieşiți?

— Voiam să scot copiii la o pizza. Putem rămâne acasă.

— Aşa aş vrea să faceți, spuse Ted pe un ton ferm. O să vă sun imediat ce vorbesc cu căpitanul. Cu puțin noroc, 1 o să trimit aici doi oameni până la miezul nopți.

Dintr-odată, Ted devenise foarte serios.

— O să doarmă aici? întrebă ea speriată.

Nu se gândise la asta. Ted şi Rick zâmbiră.

— Să sperăm că nu. Trebuie să fie treji şi atenți la tot ce mişcă. Nu vrem să ne trezim că se cațără careva pe la ferestre în timp ce toată lumea doarme. Aveți un sistem; de securitate? întrebă el, deşi mai mult ca sigur aveau.

Fernanda încuviință din cap.

— Folosiți-l până ajung ei aici. Se întoarse apoi spre I Rick şi-l întrebă: Tu ce o să faci?

— O să trimit doi agenți mâine-dimineață.

Nu avea de ce să-i trimită mai repede dacă oamenii 1 lui Ted ajungeau oricum mai devreme. În plus, trebuia I s-a le explice cazul agenților, să le dea toate detaliile şi să se asigure că aveau să fie înlocuiți de alți agenți, ceea ce avea să dureze ceva. Se întoarse apoi spre, Fernanda. Se înțeleseră din priviri. Părea o femeie bună. Şi lui îi era milă de ea. Îşi dădea seama cam cât J de greu era în astfel de situații. Văzuse multe cazuri t asemănătoare, atât în poliție,

cât şi la FBI. Când ve1 nea vorba despre potențiale victime şi despre protecția martorilor, lucrurile luau deseori o întorsătură gravă, Spera să nu se întâmple la fel şi în cazul ei. Întotdeauna există însă acest risc.

— Asta înseamnă că veți avea la dispoziție patru agenți, doi din poliție şi doi din FBI. Ar trebui să fiți în siguranță. Cred că ofițerul Lee are dreptate în privința celor doi copii. E o idee bună să-i scoateți din oraş.

Fernanda dădu aprobator din cap şi puse o întrebare care o chinuia de o jumătate de oră:

— Dar ce se întâmplă dacă vor încerca să ne răpească? Cum ar face-o?

Ted oftă. Nu ar fi vrut să fi răspundă la întrebare. Un lucru era sigur. Dacă voiau bani de la ea, cu siguranță nu aveau să o omoare, pentru că ea era cea care trebuia să achite răscumpărarea.

— Probabil vă vor lua cu forța, vor încerca să vă imobilizeze în trafic şi să vă ia copilul dacă este cu dumneavoastră în maşină. Este posibil să pătrundă în casă. Nu cred că se va întâmpla asta odată ce veți avea patru agenți care vor supraveghea casa.

Dacă s-ar fi întâmplat, ştia sigur că s-ar fi lăsat cu victime, fie de partea polițiştilor, fie a răpitorilor, fie de

ambele. Era de dorit ca nici ea, nici copilul să nu fie victime. Cei care aveau să fi supravegheze erau conştienți de riscurile la care se expuneau. Făcea parte din meseria lor şi din asta îşi câştigau existența.

Rick se uită apoi la Ted.

— Trebuie să luăm amprente şi fire de păr de la copii înainte să plece. O spuse cât de blând posibil, însă Fernanda se panică.

— De ce? întrebă ea, deşi ştia de ce.

Până şi ea înțelesese de ce.

— Avem nevoie de ele ca să fi putem identifica pe copii dacă sunt răpiți. Şi dumneavoastră trebuie să vă luăm amprentele şi o mostră de păr, se scuză el.

Ted interveni.

— O să trimit pe cineva mai târziu aici, spuse el încet.

Fernanda simți că mintea i-o lua razna. Nu-i venea să creadă că aşa ceva li se întâmpla ei şi copiilor ei. Era incredibil, nu reuşise să absoarbă întreaga situație şi se întreba dacă va reuşi vreodată. Poate era doar în imaginația lor. Poate erau nebuni şi avuseseră de-a face cu aşa ceva mult prea des. Sau, mai rău, poate că într-adevăr aşa stăteau lucrurile şi aveau dreptate. Nu avea de unde să ştie.

— O să trimit pe cineva pe stradă chiar acum să verifice

plăcuțele de înmatriculare, adăugă Ted mai mult pentru Rick decât pentru Fernanda. Aş vrea să ştiu dacă e cineva pe-aproape. Fernanda se întreba dacă o urmărea într-adevăr cineva. Nu se gândise niciodată la asta.

La scurt timp, cei doi se ridicară. Ted o privi cu atenție şi înțelese cât de stresată era. Părea de-a dreptul şocată.

— O să vă sun curând şi o să vă anunț ce se întâmplă şi la ce să vă aşteptați. Până atunci, încuiați uşa, activați alarma şi nu lăsați copiii să iasă din casă. Indiferent de motiv.

Îi dădu apoi cartea lui de vizită. I-o mai dăduse o dată, dar se gândi că poate o pierduse între timp, ceea ce se şi întâmplase. Era printr-un sertar pe undeva, şi cu siguranță nu ar fi găsit-o la nevoie. Nu se gândise că ar putea să aibă vreodată nevoie de ea.

— Dacă se întâmplă ceva ieşit din comun, vă rog să mă sunați imediat! Aveți acolo numărul de mobil şi pagerul meu. Ne auzim în câteva ore.

Fernanda nu reuşi decât să încuviințeze din cap. Nu putea să vorbească. Îi conduse până la uşă. Amândoi dădură mâna cu ea la plecare. Ted se întoarse spre ea şi încercă să o îmbărbăteze. Nu putea pleca fără să fi spună ceva.

— O să fie bine, şopti încet.

Coborî apoi în urma lui Rick. Fernanda închise uşa în urma lor şi activă alarma.

Peter Morgan îi văzu plecând, dar nu le dădu prea mare atenție. Spre norocul lor, era prima dată când urmărea pe cineva. Waters s-ar fi prins după primele cinci secunde. Nu şi Peter.

Rick urcă din nou în maşina lui Ted şi îl privi înmărmurit.

— Doamne Dumnezeule, cum poți să pierzi atâția bani? Prin ziare scria că averea lui se ridica la jumătate de miliard de dolari, şi asta nu cu mult timp în urmă – poate un an, cel mult doi. Probabil că tipul a luat-o razna.

— Da, spuse Ted cu tristețe. Sau poate a fost doar un nenorocit iresponsabil. Dacă spune adevărul – şi nu credea că ar fi mințit, nu părea genul –, e într-o mare încurcătură. Mai ales dacă Addison şi băieții lui sunt într-adevăr pe urmele ei. N-o să creadă că nu are bani.

— Şi apoi ce crezi că o să se întâmple? întrebă Rick cu un aer gânditor.

— O să iasă urât. Amândoi ştiau că aveau să fie implicate echipele SWAT, că urmau negocieri pentru ostatici şi strategii comando.

Spera totuşi să nu se ajungă atât de departe. Dacă într-

adevăr urma să se întâmple o nenorocire, Ted Lee avea de gând să facă tot ce îi stătea în putință să fi pună capăt.

— Căpitanul meu o să creadă că ne-am drogat, zise Ted rânjind către Rick. Se pare că, de fiecare dată când ne întâlnim, intrăm în bucluc.

— Să ştii că mi-era dor de aşa ceva, spuse Rick.

Ted îi mulțumi pentru cei doi agenți pe care îi promisese. Ştia că nu îi putea ține prea mult dacă nu avea să se întâmple nimic. Ted avea sentimentul că urma să se întâmple însă ceva. Poate arestarea lui Addison îi dăduse o stare de nelinişte, dacă nu chiar de panică. De asemenea, nu i se părea deloc întâmplător faptul că Addison urma să plece peste două zile din țară. Dacă presupunerile lui erau adevărate, în următoarele două zile avea să se întâmple, cu siguranță, ceva. Dacă nu în două zile, cât de curând.

Ted îl duse pe Rick înapoi la sediu şi după o jumătate de oră se întoarse la lucru.

— Căpitanul e în birou? o întrebă el pe secretară, o fată drăguță, îmbrăcată în uniformă albastră.

Aceasta încuviință din cap.

— Nu e foarte bine dispus, îi şopti ea.

— Bine, că nici eu nu sunt, îi răspunse el şi rânji, după care intră în biroul căpitanului.

Will coborî valvârtej pe scări şi se grăbi spre uşa de la intrare. Fernanda, care era la birou, îl opri imediat.

— Stai! E pornită alarma, strigă ea mult mai tare decât ar fi fost cazul.

Will se opri înmărmurit. Părea speriat.

— Ce ciudat! Nu ies decât un minut. Vreau să-mi iau jambierele din maşină.

Fernanda lăsase maşina pe alee şi ştia că nu putea ieşi din casă până nu venea poliția.

— Nu te poți duce acum, spuse ea pe un ton apăsat, lucru care îl făcu pe Will să o privească ciudat.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

Îşi dădu imediat seama că era ceva în neregulă când o văzu plângând şi încuviințând din cap.

— Da... nu, adică da. Trebuie să stau de vorbă cu toți trei.

Stătuse la birou o vreme, străduindu-se să-şi dea seama ce să le spună şi când. Tot mai încerca să absoarbă ceea ce se întâmplase sau ce s-ar fi putut întâmpla, după cele povestite de Ted şi de Rick. Era greu de asimilat o asemenea veste, iar pentru copi ar fi chiar mai greu. Nici ei nu aveau nevoie de aşa ceva. În ultimele şase luni, trecuseră prin foarte multe. La fel şi ea. Uitându-se spre Will, se gândea că nu mai avea rost să amâne. Trebuia să le spună. Momentul

părea să fie cel mai potrivit, de vreme ce Will tocmai îşi dăduse seama că era ceva în neregulă.

— Te duci tu sus să-i chemi şi pe ei, dragule? Trebuie să facem un consiliu de familie, spuse ea pe un ton serios, aproape fără să sufle.

Ultimul astfel de consiliu avusese loc când le murise tatăl, iar ea le dăduse vestea. Când o auzi anunțând un nou consiliu, Will tresări. O privi îngrozit şi, fără să scoată vreun cuvânt, se întoarse şi urcă repede pe scări să-i aducă şi pe ceilalți. Fernanda tremura. Nu voia decât să-i ştie în siguranță. Se ruga ca poliția şi FBI-ul să fi poată proteja.

Capitolul 13

Consiliul de familie pe care Fernanda îl avu cu copiii decurse destul de bine, având în vedere circumstanțele. Copiii coborâră în sufragerie la cinci minute după ce îl trimisese pe Will să fi aducă. Înainte, avură toți trei o discuție în cameră la Sam, despre ce anume s-ar fi putut întâmpla. Într-un final, Will le spuse să meargă jos, lucru pe care îl şi făcură, coborând scările unul în spatele celuilalt. Will era primul în rând. Fernanda îi aştepta jos. La fel ca ea, toți păreau speriați.

Aşteptă ca Ash şi Sam să se aşeze pe canapea. Will se întinsese în scaunul preferat al tatălui lor. Din instinct, îl luase în primire după moartea lui Allan. Acum, el era bărbatul casei şi se străduia să fi țină cât mai bine locul tatălui lor.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Will încet.

Fernanda îi privea neştiind de unde să înceapă.

Nu erau multe de zis, şi oricum nimic de bine.

— Nu suntem siguri, începu ea cu sinceritate.

Voia să le spună, pe cât posibil, adevărul. Trebuiau să ştie, sau cel puțin aşa spusese Ted că ar trebui. Ea bănuia

că avea dreptate. Dacă nu i-ar avertiza cu privire la posibilele pericole care îi pășteau, riscurile ar fi şi mai mari.

— S-ar putea să nu fie nimic, continuă ea, încercând să fi liniştească. Nici nu încheie bine propoziția, că Ashley intră în panică, temându-se că mama lor era bolnavă. Numai pe ea o mai aveau. Când ea continuă, îşi dădură seama că nu era cazul. Fernandei i se părea că era mult mai grav. Poate nu o să se întâmple nimic, o luă ea de la capăt, în timp ce secundele se scurgeau într-un ritm dureros pentru toți. Au fost doi polițişti aici. Se pare că au arestat ieri un om rău, un soi de escroc. Au găsit la el în birou un dosar despre tatăl vostru, în care erau şi poze cu noi. Se pare că este foarte interesat de succesul pe care l-a avut tatăl vostru şi, ezită puțin, de banii noştri. Nu voia să le spună că nu mai aveau niciun ban. Deja aveau multe probleme şi nu intraseră zilele în sac. Mai era timp. Tot în biroul lui au găsit numele şi numărul de telefon al unui tip care tocmai a ieşit din închisoare. Nici tatăl vostru nu-i cunoştea pe aceşti oameni şi nici eu, completă Fernanda, încercând să-i liniştească. Până şi ei i se părea o nebunie.

Copiii o urmăreau fascinați, fără să comenteze sau să gesticuleze. Povestea li se părea atât de străină şi de neobişnuită, încât nici nu putea să anticipeze implicațiile.

— Poliţiştii au continuat cercetările şi au percheziţionat camera de hotel a bărbatului care a ieşit de curând din închisoare, unde au găsit numele şi numărul de telefon al unui alt tip, care este considerat foarte periculos şi care a fost eliberat şi el recent din închisoare. Nu ştiu care este legătura dintre aceşti trei indivizi, dar bărbatul pe care l-a arestat FBI-ul ieri pare să aibă mari necazuri şi o mare nevoie de bani. În camera de hotel a unuia dintre cei doi a fost găsit un bileţel cu adresa noastră. Poliţiştii se tem, spuse ea, înghiţind în sec şi încercând să-şi menţină calmul, că bărbatul care a fost arestat ieri ar putea să încerce să ne răpească pentru a obţine banii de care are nevoie. Asta era varianta scurtă a poveştii. Copiii o privită fără să clipească preţ de câteva minute.

— De-asta este setată alarma? întrebă Will privind-o încurcat.

Povestea părea incredibilă, indiferent dacă erai povestitorul sau ascultătorul.

— Da. Poliţia o să ne trimită doi agenţi care să ne protejeze, şi la fel şi FBI-ul, însă doar două săptămâni, până când se lămuresc ce se întâmplă. Poate că teorialor este greşită şi poate nu vrea nimeni să ne rănească. În orice caz, vor să fim atenţi şi o să stea cu noi o vreme.

— În casă? Ashley părea îngrozită. Mai pot să plec la Tahoe?

Când auzi întrebarea, Fernanda zâmbi. Cel puțin nimeni nu plângea. Bănuia că nu înțeleseseră dimensiunile situației. Şi ei i se părea tot un film prost. Îi făcu lui Ashley semn cu capul că putea pleca.

— Da. De fapt, polițiştii cred că e bine să ieşiți din oraş. Trebuie să fiți totuşi precauți, să vă feriți de străini.

Ştia că familia cu care urma să plece Ashley avea să fie atentă şi grijulie. Tocmai de-asta acceptase să o lase să plece. Avea de gând să-i sune şi să fi pună la curent cu cele întâmplate înainte de plecarea lui Ashley.

— Nu mai plec în tabără, spuse Will hotărât, privind îndurerat spre mama lui.

El înțelesese. Mult mai mult decât ceilalți. Dar era şi cel mai mare. În plus, în absența tatălui, îşi asumase rolul de protector. Fernanda nu voia să îl împovăreze. La şaisprezece ani, încă se mai putea bucura de ultimele clipe ale copilăriei.

— Ba da, pleci, răspunse Fernanda cu fermitate. Cred c-ar trebui să mergi. Dacă se întâmplă ceva sau lucrurile se agravează, te sun. Eşti mai în siguranță acolo, şi te-ai plictisi de moarte dacă ai sta cu mine şi cu Sam în casă

toată ziua. Nu cred că o să facem mare lucru în următoarele săptămâni, cel puțin nu înainte de-a se linişti lucrurile şi a înțelege ce se întâmplă cu adevărat. O să-ți fie mult mai bine acolo, jucând lacrosse. Will nu răspunse.

Rămase pe scaun şi se lăsă pe spate. Sam urmărea reacțiile Fernandei.

— Ți-e teamă, mamă? o întrebă el direct.

Fernanda încuviință din cap.

— Da, puțin, răspunse ea. Nu voia să fi sperie. Pare înspăimântător, dar poliția o să ne apere, Sam. O să ne protejeze pe toți. N-o să ni se întâmple nimic rău. Nu era atât de sigură pe cât părea, dar voia să-i liniştească.

— Polițiştii o să aibă arme la ei cât stau aici? întrebă Sam cu mare interes.

— Da, cred că da. Nu intră în detalii despre riscurile de a fi păziți de polițişti îmbrăcați în uniformă sau de civili. Nu le spuse că ar fi putut fi folosiți ca momeală pentru a prinde criminalii. Polițiştii o să vină aici înainte de miezul nopții. Până atunci, nu putem ieşi deloc din casă, iar alarma e deja activată. Trebuie să fim atenți.

— Trebuie să mă duc în tabără? întrebă Sam, sperând să nu fie nevoie, pentru că oricum îi era teamă să meargă şi deja se răzgândise. Se bucura să ştie că aveau să fie oameni

cu arme prin casă. I se părea distractiv.

— Nu cred că trebuie să te duci, Sam. O să avem ce face noi doi.

Se puteau duce la muzee şi la zoo, puteau desena sau puteau merge la sala Exploratorium de la Muzeul de Arte Frumoase, orice atâta timp cât stăteau împreună. Sam părea încântat.

— Ce bine! spuse el dansând prin cameră.

Will îl fulgeră cu privirea şi îi ceru să stea jos.

— Nu vă dați seama ce se întâmplă? Pe voi nu vă interesează decât dacă mai plecați la Tahoe sau în tabără. Cineva vrea să ne răpească – pe noi sau pe mama. Nu înțelegeți cât de grav e? Will era extrem de supărat, iar după ce Ashley şi Sam urcară în camerele lor, oarecum afectați de ieşirea lui, continuă să discute cu Fernanda. Nu mă duc în tabără, mamă! Nu te las aici, doar pentru ca eu să pot juca lacrosse trei săptămâni.

La şaisprezece, foarte curând şaptesprezece ani, era suficient de mare cât să poată fi sinceră cu el.

— Eşti mult mai în siguranță acolo, Will, spuse ea cu lacrimi în ochi. Poliția vrea ca voi să plecați. Tu în tabără, iar Ash în Tahoe. Eu şi Sam o să fim bine. O să avem patru agenți care să ne păzească. Aş prefera să mergi şi tu, ca să

nu îmi mai fac atâtea riji şi pentru tine. Mai sinceră de-atât nu reuşi să fie. În orice caz, nu alterase în niciun fel adevărul. În tabără, printre atâția alți băieți anonimi, s-ar fi putut pierde uşor. Ar fi fost mai în siguranță acolo. Şi Ashley ar fi fost în siguranță în Tahoe. Cele mai multe griji şi le făcea pentru Sam. Dintre toți trei, el era cel mai vulnerabil.

— Şi tu? întrebă el cu un aer îngrijorat, punându-şi brațul pe după umerii ei, lucru care o făcu să lăcrimeze.

Urcară împreună în camera lui.

— O să fiu bine. N-o să-mi facă nimeni nimic.

Părea atât de convinsă, încât până şi Will rămase surprins.

— De ce nu?

— Au nevoie de mine în viață, să le pot plăti recompensa. Dacă mă răpesc, n-are cine să le plătească.

Spusese ceva îngrozitor, dar amândoi ştiau că era adevărat.

— Dar Sam o să fie bine?

— Cu patru polițişti care să-l protejeze, mi-e foarte greu să cred că nu va fi.

De dragul lui Will, încercă să zâmbească şi să pară curajoasă.

— Cum s-a ajuns la aşa ceva, mamă?

— Nu ştiu. Din ghinion, bănuiesc. Succesul tatălui tău. Unora le vin astfel de idei.

— E o nebunie.

Părea îngrozit. Fernandei îi displăcea nespus că trebuia să fi expună la asemenea riscuri şi temeri, însă, atâta vreme cât li se putea întâmpla ceva, era de datoria ei să le spună adevărul. Nu avea încotro. Era mândră de felul în care primiseră vestea, în special de Will.

— Da, aşa e. Presupun că sunt mulți nebuni pe lumea asta. Şi nebuni, şi răi. Sper totuşi ca oamenii ăştia să-şi piardă interesul pentru noi sau să-şi dea seama că nu merităm atâta osteneală. Poate poliția se înşală. Oricum, nu sunt foarte siguri de ce se întâmplă. În momentul de față, sunt doar teorii şi bănuieli, dar nu trebuie să le scăpăm din vedere. Tu ai observat pe cineva să ne urmărească? întrebă ea mai mult de formă, căci nu credea că văzuse pe cineva.

Rămase surprinsă să-l vadă că stă pe gânduri, pentru ca într-un final să dea aprobator din cap.

— Da, cred că da... nu sunt sigur... De vreo câteva ori, am văzut un tip într-o maşină peste stradă. Nu părea vreun ciudat. De fapt, părea chiar simpatic. Un tip normal. Mi-a zâmbit. Cred că de-asta l-am şi reținut. Will părea jenat de

ce urma să adauge. Cred că l-am remarcat pentru că semăna, într-un fel, cu tata. Vorbele lui Will declanşară şi-n mintea ei ceva, dar nu reuşi să îşi dea seama despre ce era vorba.

— Ți-aduci aminte cum arăta? întrebă Fernanda îngrijorată.

Poate că poliția avea dreptate, poate erau într-adevăr urmăriți. Continua să spere că se înşela.

— Oarecum, spuse Will. Semăna cumva cu tata, dar parcă avea părul mai deschis. Ba chiar era îmbrăcat cam la fel ca tata. Odată avea o cămaşă albastră, altă dată un sacou. Am crezut că aşteaptă pe cineva. Părea de treabă.

Fernanda se întreba dacă se îmbrăcase intenționat aşa, ca să poată trece neobservat prin cartier. Mai vorbiră câteva minute, după care Will urcă în camera lui, să-şi sune prietenii şi să-şi ia rămas-bun înainte de a pleca în tabără. Fernanda îl preveni că nu trebuia să spună nimănui despre o posibilă răpire. Ted îi spusese că era foarte importat să nu ştie nimeni. Dacă ar fi ajuns în presă, ar fi fost pur şi simplu asaltați. Copiii promiseseră să nu spună. Singurii cărora voia să le dezvăluie adevărul erau membrii familiei din Tahoe, care urmau să aibă grijă de Ash.

Fernanda îl sună pe Ted numaidecât. Voia să-i aducă la

cunoştinţă tot ce îi spusese Will. Secretara îi transmise că Ted era într-o discuţie cu căpitanul, dar că avea să o sune înapoi imediat ce putea. Rămase în picioare, la fereastră, gândindu-se la toate şi întrebându-se dacă în momentul aceja era urmărită de oameni pe care nu putea să fi vadă. În tot acest timp, Ted şi căpitanul strigau unul la celălalt. Acesta din urmă îi spuse că nu era problema poliţiei, ci a FBI-ului. Suspectul principal fusese arestat de FBI, în mare parte pentru nereguli financiare, iar acest lucru nu avea nicio legătură cu poliţia din San Francisco. Nu avea de gând să-şi ţină oamenii ocupaţi doar ca să păzească o văduvă cu trei copii din Pacific Heights.

— Nu mă lua aşa, strigă Ted.

Se ştiau foarte bine, erau vechi prieteni. Căpitanul terminase academia cu doi ani înaintea lui, şi lucraseră împreună la multe cazuri. Avea un respect profund pentru munca lui Ted, dar de data asta era de părere că o luase razna.

— Şi dacă vreunul dintre ei este răpit? Atunci cui îi revine problema asta? Amândoi ştiau că, dacă s-ar fi întâmpla aşa, ar fi devenit problema tuturor – şi a FBI-ului, şi a poliţiei. Îţi spun eu că se va întâmpla ceva. Ai încredere în mine! Dă-mi doar câteva zile, o săptămână, poate două. Lasă-mă să vin

cu dovezi! Dacă nu îmi iese, îți lustruiesc pantofii un an.

— Nu vreau să-mi lustruieşti pantofii şi nici nu vreau ca impozitele pe care locuitorii din oraşul ăsta le plătesc să se ducă pe servicii de babysitting. De ce crezi că Waters ar fi implicat în aşa ceva? N-ai nicio dovadă, şi tu ştii foarte bine acest lucru.

Ted îl privi direct în ochi, fără teamă.

— Toate probele sunt aici, spuse el, arătând spre capul pieptului.

Trimisese deja o polițistă sub acoperire, deghizată ca agent de parcare, să verifice toate maşinile de pe strada Fernandei. Nu era o parcare cu plată, dar maşinile care stăteau pe loc mai mult de două ore trebuiau să aibă un sticker special. În acest context, polițista nu ar fi ieşit deloc în evidență. Ted era nerăbdător să afle ce informații găsise, cine stătea în maşină pe marginea drumului, cum arătau acele persoane. O rugase să verifice toate plăcuțele de înmatriculare din zonă. Polițista îl sună pe Ted chiar când era în discuții aprinse cu căpitanul. Secretara intră în birou să-l anunțe că ofițerul Jamison avea să-i transmită ceva şi că era urgent. Căpitanul păru deranjat când Ted răspunse la telefon. Ted ascultă cu atenție, făcu o serie de comentarii greu de înțeles şi, uitându-se la căpitan, închise telefonul.

— Acuma, bănuiesc că o să-mi spui că Waters şi tipul pe care l-au săltat cei de la FBI aşteaptă cu armele la vedere pe treptele casei ei.

Îşi dădu ochii peste cap, pentru că nu era prima oară când se întâmpla aşa. Ted era însă foarte serios şi continuă să-l privească fix în ochi.

— Nu, vreau să-ți spun doar că Peter Morgan, cel care 1 avea numărul de telefon al lui Waters în camera lui de hotel, stă într-o maşină parcată vizavi de casa Fernandei Barnes. El pare să fie. Maşina e înmatriculată pe nume-le lui. Unul dintre vecini spune că, de vreo câteva săptăif mână, l-a văzut fie acolo, fie ceva mai departe pe stradă.

A zis că părea de treabă, şi nu i s-a părut nimic ciudat. Nu se arăta îngrijorat.

— La naiba! strigă căpitanul trecându-şi o mână prin păr şi privind spre Ted. Exact ce-mi lipsea. Dacă o răpesc, o să se scrie peste tot în presă că n-am fost în stare să facem nimic. Bine, bine. Pe cine ai desemnat?

— Pe nimeni încă.

Ted îi zâmbi. Nu voia să-i spună că avea dreptate, ştia şi el că aşa era. Avusese noroc că Jamison dăduse peste I Morgan. Trebuia să le spună oamenilor să nu se atingă de el. Nu voia să-l sperie. Ted spera să fi prindă pe toți,

indiferent cine şi câţi erau, chiar dacă Waters era implicat sau nu. Indiferent despre ce conspiraţie era vorba, Ted voia să o distrugă, să-i aresteze pe toţi cei implicaţi şi să o protejeze pe Fernanda şi pe copiii ei. Nu avea să fie deloc uşor.

— Câţi sunt? Vreau să spun, în afară de doamna Barnes, câţi copii sunt? întrebă căpitanul, pe un ton aparent arogant, însă Ted ştia foarte bine că nu era deloc aşa.

— Trei. Unul dintre ei pleacă mâine în tabără, altul în Tahoe poimâine. Am putea să luăm legătura cu şeriful de la lacul Tahoe. Deci, practic, nu ne rămân în grijă decât doamna Barnes şi băiatul cel mic, care are şase ani.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Trimite doi oameni acolo, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Ar trebui să fie suficient. Prietenul tău Holmquist ne trimite şi el pe cineva?

— Da, cred că da, răspunse Ted cu prudenţă. Era ciudat că vorbise mai întâi cu Rick, nu cu el, dar aşa se întâmplase.

Când făceau schimb de informaţii, cazurile se rezolvau mai repede.

— Spune-i ce-ai aflat despre Morgan şi roagă-l să trimită cel puţin doi oameni! Dacă nu, îl snopesc cu prima ocazie.

— Mulțumesc, domnule căpitan.

Ted îi zâmbi şi ieşi din birou. Mai avea de dat câteva telefoane pentru a pune la punct protecția Fernandei şi a lui Sam. Îl sună pe Rick şi îi povesti despre Morgan. Luă o fotografie cu Morgan, pe care să le-o arate Fernandei şi copiilor. Scoase un dosar nou din sertar şi notă un număr pe copertă. Era oficial. Notă cu litere mari: „Conspirație pentru răpire”. Scrise numele Fernandei şi ale copiilor ei. În dreptul suspecților, trecu numele lui Morgan. Pentru moment, ceilalți doi suspecți nu erau foarte implicați. Cu toate astea, notă numele lui Phillip Addison şi descrise pe scurt dosarul pe care acesta îl avea despre Allan Barnes. Nu era decât începutul. Ted ştia că urmau multe altele. Piesele de puzzle care alcătuiau cerul începuseră să se potrivească. Imaginea se clarifică. Pentru moment, pe cerul lui apărea figura lui Peter Morgan. Instinctul îi spunea că şi ceilalți aveau să apară în puzzle cât de curând.

Ted se întoarse acasă la Fernanda la ora şase, în aceeaşi seară. Aşa cum spusese ceva mai devreme, luă hotărârea de a intra în casă în mod vizibil, ca un musafir, fără să stârnească prea mare agitație. Îşi scosese cravata şi îşi pusese o geacă de baseball. Polițistul pe care îl luase cu el purta o şapcă de baseball, un tricou şi blugi. Ar fi putut

trece foarte uşor drept un prieten de-al lui Will, iar Ted putea fi tatăl acestuia. Îi găsi pe Fernanda şi pe copii în bucătărie, mâncând pizza. Îi lăsară să intre imediat ce îi văzu pe vizor. Tânărul cu care venise îşi adusese nişte lucruri într-un rucsac atârnat pe umăr, care îi completa imaginea de tânăr atlet. Cu voce scăzută, Ted îl rugă să se instaleze în bucătărie. După ce îi ceru voie Fernandei, se aşeză la masă, alături de ea şi de copii. Adusese cu el un plic.

— Ne-aţi adus alte poze? întrebă Sam cu interes, iar Ted îi zâmbi.

— Da.

— Ale cui sunt de data asta? întrebă Sam, luându-şi în serios rolul de ofiţer de poliţie pe care Ted i-l atribuise cu ocazia ultimei vizite. Încercă să pară indiferent, lucru care pe Fernanda o făcu să zâmbească. Nu prea avea motive să zâmbească. Ted o sunase şi îi povestise despre Morgan. Se părea că îi urmărise din stradă timp de câteva săptămâni bune, iar ea nu-l văzuse niciodată. Nu prea avea spirit de observaţie, ceea ce o punea pe gânduri. Ted îi spusese că, la un moment dat după miezul nopţii, aveau să fie patru oameni în casă: doi agenţi de poliţie şi doi agenţi FBI. Sam era foarte încântat şi voia să afle de la Ted dacă aveau să-şi

aducă şi armele. Sam o întrebase acelaşi lucru şi pe Fernanda mai devreme, însă voia să primească o confirmare din partea lui Ted.

— Da, îi răspunse Ted, scoțând fotografia din plicul pe care îl adusese cu el. L-o dădu lui Will. El este bărbatul pe care l-ai văzut în maşina de peste stradă?

Will o privi mai puțin de un minut, încuviință din cap şi i-o dădu înapoi.

— Da, el este.

Will părea îngândurat. Niciodată nu îi trecuse prin cap să fi spună mamei sale că văzuse într-o maşină de pe stradă un bărbat care îi zâmbise. Se gândise că doar din întâmplare îl zărise de două ori. Părea un tip de treabă, care îi reamintea de tatăl lui.

Ted plimbă fotografia pe masă. Nici Ashley, nici Sam nu-l recunoscură, dar, când fotografia ajunse în dreptul Fernandei, aceasta o privi mult timp. Ştia că îl mai văzuse undeva, dar nu îşi aducea aminte unde. Brusc, îşi aminti. Fie la supermarket, fie la librărie. Îşi aminti că scăpase ceva pe jos şi, la fel ca pe Will, o frapase asemănarea cu Allan. Îi dădu toate detaliile lui Ted.

— V-aduceți aminte când s-a întâmplat? întrebă acesta pe un ton calm.

Fernanda îi spuse că fusese în urmă cu câteva săptămâni, dar nu ştia exact când, ceea ce nu făcea decât să confirme faptul că fuseseră urmăriți o perioadă bună de timp.

— Acum e pe stradă, în maşină, le spuse el copiilor. Ashley rămase înmărmurită. N-o să facem nimic. Aşteptăm să vedem cu cine o să stea de vorbă, cine îl înlocuieşte şi ce pun la cale. Când ieşiți, nu vreau să vă duceți în direcția lui, să îl băgați în seamă sau să-i atrageți atenția. Nu vrem să-l speriem. Purtați-vă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, le spuse Ted pe un ton liniştit.

— Acum, când ați venit, era afară? întrebă Ashley, iar Ted îi făcu semn că da.

Din descrierea ofițerului Jamison, recunoscuse maşina şi o localizase. Nu făcuse niciun gest care să trădeze acest lucru. Ted conducea vorbind şi râzând împreună cu polițistul tânăr pe care îl luase cu el, încercând să treacă drept un prieten de familie care îşi aducea băiatul în vizită. Păruseră destul de convingători. Deşi era mai în vârstă, polițistul tânăr părea un puşti.

— Credeți că ştie că sunteți polițist? îl întrebă Will.

— Sper că nu, dar n-ai de unde să ştii niciodată. Este posibil să-şi fi dat seama. Eu sper să creadă că sunt doar

un prieten de-al mamei voastre.

Fără îndoială, când aveau să intre şi ceilalți agenți în acțiune, în mod inevitabil, Morgan şi colaboratorii lui urmau să-şi dea seama că era ceva în neregulă. Era ca o sabie cu două tăişuri. Poliția urma să piardă avantajul anonimatului, fie avertizându-i pe răpitori că trebuiau să acționeze cu grijă, fie speriindu-i atât de tare încât să renunțe la plan, deşi Ted nu credea că o să se întâmple aşa. Nu aveau de ales. Fernanda şi familia ei aveau nevoie de protecție. Dacă reuşeau să fi sperie, tot era bine. Înainte de orice, aveau nevoie de poliție pentru a fi protejați. Probabil că unii dintre agenții aflați în misiune aveau să fie femei, ceea ce poate i-ar induce în prima fază în eroare şi nu le-ar da de bănuit că mişună polițişti prin zonă. Mai devreme sau mai târziu, patru adulți, care intraseră în casa Fernandei în aceeaşi zi, care îi însoțeau pe Fernanda şi pe copii peste tot şi care nu părăseau casa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, aveau să atragă cu siguranță atenția, dacă nu chiar să fi alarmeze. Ted ştia că nu aveau ce altceva să facă deocamdată. Căpitanul deja dăduse ordin să trimită în fața casei o maşină 10B, adică o maşină de poliție neoficială, în care să facă de pază polițişti în civil. Lui Ted nu i se păruse necesar, iar gândul că Morgan şi un polițist se vor privi ochi

în ochi în parcare i se părea o prostie. Poliția de cartier urma să patruleze pe stradă şi, implicit, să fie cu ochii pe ei, ceea ce era suficient.

Până să termine discuția, agentul tânăr cu care venise îşi pregătise toate cele necesare. Întinsese pe jos prosoape de hârtie şi îşi instalase echipamentul. Avea o valiză deschisă, iar lângă chiuvetă – două seturi de amprentare. Una cu tuş negru, cealaltă cu roşu. Ted îi rugă să se apropie de chiuvetă.

— De ce trebuie să ne luați amprentele? întrebă Sam foarte curios.

Era suficient de înalt încât să poată vedea ce făceau Will şi polițistul. I se părea foarte artistic felul în care îi luă fiecare deget în parte, îl înmuia în tuş şi îl presa pe o fişă unde apăreau toate degetele. Agentul apăsa fiecare deget dintr-o parte în alta, să fie sigur că amprentele aveau să fie clare, iar Will fu surprins că la final nu se pătase cu tuş. Mai întâi, luară amprentele cu cerneală roşie, apoi cu neagră. Will înțelesese de ce li se luau amprentele. La fel şi Ashley şi Fernanda, dar nimeni nu voia să fi explice şi lui Sam. În cazul în care unul dintre ei era răpit sau omorât, cu ajutorul amprentelor putea fi identificat. Nu era o perspectivă tocmai veselă.

— Polițiştii vor doar să ştie cine eşti, Sam, îi răspunse Ted. Sunt mai multe feluri prin care se poate afla acest lucru. Modul acesta însă e cel mai bun. Amprentele tale nu se schimbă niciodată cât trăieşti.

Era o informație de care nu avea nevoie, dar care îl ajuta să înțeleagă. Urmă rândul lui Ashley, apoi al Fernandei şi, într-un final, al lui Sam. Pe fişă, amprentele lui se vedeau foarte mici.

— De ce sunt şi cu roşu, şi cu negru? întrebă Sam în timp ce agentul îi luă al doilea set de amprente.

— Cele negre sunt pentru Poliția din San Francisco, iar cele roşii sunt pentru FBI, îi explică Ted. Cei de la FBI se cred mai interesanți decât noi.

Îi zâmbi, în timp ce ceilalți urmăreau întregul proces. Stăteau aproape unul de celălalt, de parcă în felul acesta ar fi devenit mai puternici, iar Fernanda părea să fi protejeze ca o cloşcă.

— De ce FBI-ul preferă tuşul roşu? întrebă Fernanda.

— Bănuiesc că vor să fie altfel, spuse agentul care prelua amprentele. De fapt, nu exista un motiv real. Se ştia doar că amprentele roşii sunt specifice FBI-ului.

Imediat ce termină amprentarea, agentul luă o foarfecă şi se întoarse către Sam, zâmbind cu reținere.

— Pot să-ți tai un pic din păr? îl întrebă el politicos.

— De ce? replică Sam privindu-l foarte mirat.

— Doar analizând părul cuiva, ne putem da seama de multe lucruri. E pentru un test ADN.

Nimeni nu avea nevoie de o asemenea lecție, dar nu aveau de ales.

— Vrei să zici în cazul în care mă răpeşte cineva? întrebă Sam speriat.

Agentul ezită, iar Fernanda interveni imediat să salveze situația.

— Aşa trebuie să facă. Şi mie o să-mi taie puțin păr.

Luă foarfeca din mâinile polițistului şi îi tăie o bucată mică de păr, apoi dintr-al ei şi din al celorlalți doi copii. Nu făcu prea mare caz pe tema asta şi se gândi că, dacă le tăia ea părul, nu un străin, nu mai părea atât de înfricoşător. La scurt timp, copiii urcară în camerele lor, vorbind încet între ei. Sam dorea să rămână cu Fernanda, dar Will îl luă de mână şi îi spuse că voia să stea de vorbă cu el. Se gândi că mama lui ar vrea să discute cu Ted despre ce se întâmpla şi anticipă că Sam s-ar speria dacă ar auzi discuția lor. Li se întâmplaseră foarte multe lucruri, mult prea multe într-un timp foarte scurt. Fernanda ştia că, din acea noapte, mai precis după miezul nopții, când cei patru polițişti înarmați

vor fi ajuns în casa lor, viețile li se vor schimba dramatic.

— Vom avea nevoie şi de fotografiile lor, spuse Ted cu voce scăzută, imediat ce copiii ieşiră din cameră. Ne mai trebuie şi nişte descrieri: înălțime, greutate, semne distinctive, tot ce ne puteți spune. Părul şi amprentele ne vor fi oricum de mare ajutor.

— Chiar au vreo importanță toate lucrurile astea dacă sunt răpiți?

Nu îi plăcea deloc să întrebe aşa ceva, dar nu avea încotro. Nu se putea gândi decât la ce s-ar întâmpla dacă i-ar răpi unul dintre copii. Era atât de înspăimântător, încât îşi alungă imediat gândul din minte.

— În cazul cuiva atât de tânăr, cum e Sam, au.

Nu voia să fi spună că uneori copiii atât de mici care erau răpiți erau descoperiți peste zece ani, după ce trăiseră în altă familie sau chiar în altă țară. Amprentele şi mostrele de păr ar ajuta autoritățile să îl identifice, viu sau mort. În cazul lui Will şi al lui Ashley, circumstanțele care ar fi necesitat amprente şi mostre de păr erau mult mai îngrozitoare. În cazul lor, fiindcă era la mijloc o recompensă, copiii nu aveau cum să dispară şi să fie forțați să trăiască o altă viață. Urmau să fie luați cu forța, ținuți captivi o vreme şi, în cele din urmă, eliberați, imediat ce recompensa era

plătită. În cazul în care se întâmpla aşa ceva, Ted nu îşi dorea decât să scape toţi teferi, iar răpitorii să fi ţină în viaţă. Voia să facă tot ce îi stătea în putinţă să nu se întâmple nimic rău. O rugă pe Fernanda să îi dea toate celelalte date cât mai repede, în scurt timp, Ted şi agentul plecară.

Fernanda rămase singură în bucătărie, privind în gol, întrebându-se cum de i se întâmpla o asemenea nenorocire şi sperând ca totul să se termine foarte repede. Nu-şi dorea decât ca persoanele care complotaseră împotriva ei, dacă într-adevăr existau, să fie prinse. În mintea ei, spera ca totul să fie doar o presupunere falsă, un simplu exerciţiu de imaginaţie, nu ceva ce ar fi putut să se întâmple cu adevărat. Perspectiva era atât de înspăimântătoare, încât, dacă s-ar fi lăsat pradă ei, ar fi devenii isterică şi nu i-ar mai fi lăsat pe copii să iasă din casă. Făcea tot posibilul să îşi păstreze calmul şi să nu îi sperie inutil, având în vedere circumstanţele. I se păruse că, în mare parte, reuşea să rămână stăpână pe ea, însă constată că nu era deloc aşa când se pomeni că pune cutia goală de pizza în frigider, că toarnă suc de portocale într-o ceaşcă de ceai şi că aruncă prosoapele curate la gunoi.

— Ar fi cazul să te linişteşti! îşi spuse cu voce tare. Totul

va fi bine.

Când aşeză prosoapele la locul lor, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile. Totul era mult mai înspăimântător decât îşi imaginase. Nu putea să nu se gândească la Allan. Şi-ar fi dorit să fie cu ea. Se întreba ce-ar fi făcut dacă ar fi fost în viață. Avea sentimentul că s-ar fi purtat cu mai mult calm şi detaşare decât ea.

— Eşti bine, mamă? întrebă Will, intrând în bucătărie să-şi ia nişte îngheţată.

Tocmai atunci Fernanda se pregătea să urce la etaj.

— Da, cred că da, răspunse ea cu sinceritate, cu un aer obosit. După o asemenea zi, se simțea extenuată. Nu-mi place deloc ce se întâmplă.

Se aşeză pe un scaun la masă, în timp ce Will mânca îngheţata.

— Eşti sigură că vrei să mă duc în tabără? întrebă el îngrijorat.

— Da, dragul meu, răspunse Fernanda încuviințând din cap.

Şi-ar fi dorit ca Sam să poată merge cu el. Nu voia ca niciunul dintre ei să rămână cu ea acasă, aşteptând să se întâmple ceva rău. Sam era însă mult prea mic, şi voia să-l ştie lângă ea. Ted le recomandă să nu iasă pe-afară decât

dacă au cu adevărat nevoie. Nu voia să o ştie conducând. Risca să fie bruscată în trafic. Deja discutaseră dacă să fie însoțită de polițişti şi când conducea sau să fie urmată de o maşină a poliției. Ted prefera ca polițiştii să fie cu ea în maşină. Rick şi căpitanul voiau să fie singură, caz în care ar fi fost pe post de momeală vie. Drept urmare, Ted sugeră, pe cât posibil, să nu plece nicăieri.

În seara aceea, Fernanda îi sună pe membrii familiei care avea să o găzduiască pe Ashley în Tahoe şi le explică situația, rugându-i să păstreze totul secret. Aceştia îi spuseră că le părea rău şi o asigurară că vor avea mare grijă de Ashley, iar Fernanda le mulțumi. Înțeleseseră că poliția avea să patruleze tot timpul în jurul casei lor.

Se simțea mult mai confortabil ştiind că cineva fusese I delegat să o protejeze pe Ashley. Nici Ted, nici Rick nu credeau că avea s-o caute cineva în Tahoe, însă amândoi erau de părere că nu strica să fie precauți. Fernanda se simțea mai uşurată dacă o ştia acolo.

Când, ceva mai târziu, se auzi soneria, Fernanda era în pat, în camera ei. Cei patru polițişti ajunseseră 1 toți în acelaşi timp. Peter Morgan plecase deja şi nu apucase să fi vadă. Ştia din turele anterioare că la ora aceea Fernanda nu mai pleca nicăieri. De obicei, Morgan stă I tea până pe la

nouă şi jumătate sau zece, rareori până 1 mai târziu, doar dacă îi ducea ea pe copii la film. În sea1 ca aceea însă, plecase mai devreme. Fernanda rămăsese 1 acasă toată seara şi la fel şi copiii. Se întoarse la hotel, J pe jumătate trist că misiunea lui se apropia de sfârşit.

Îi plăcea să fie în preajma ei şi a copiilor, îi plăcea să-şi imagineze ce făceau atunci când îi mai zărea din când în când la fereastră.

Fernanda se gândi să-l sune pe Jack Waterman în acea seară să-i spună ce se întâmpla, dar se simțea prea 1 obosită şi i se părea oricum o mare nebunie. Ce putea să-i spună? Că nişte tipi periculoşi aveau un dosar întreg 1 cu date despre ei, iar unul dintre ei îi urmărise dintr-o maşină parcată pe stradă câteva săptămâni bune? Ce-ar J mai fi putut să fi zică? Tot nu avea dovezi clare că inten1 ționa cineva să fi răpească, doar bănuieli nesfârşite. Până şi ei i se părea o nebunie. Şi, oricum, nici n-ar fi putut să facă mare lucru pentru ei. Se gândi să mai aştepte câteva zile să vadă ce avea să se întâmple înainte să îl sune. Trecuse şi el prin destule din cauza problemelor ei financiare. Oricum, urma să petreacă weekendul cu el şi cu Sam. Stabiliseră să meargă la Napa, la o zi după plecarea lui Ashley. Avea timp suficient să îl aducă la zi cu noile evenimente, aşa că nu îl

mai sună.

Polițiştii care ajunseseră la miezul nopții erau foarte politicoşi. După ce cercetară cu atenție toată casă, se instalară în bucătărie. Aveau cafea şi mâncare. Se oferi să le mai facă sandvişuri, însă aceştia îi spuseră că nu era nevoie şi îi mulțumiră pentru amabilitate.

Aşa cum o anunțase Ted, veniseră patru bărbați: doi de la Poliția din San Francisco, doi de la FBI. Se aşezară cu toții la masă şi începură o discuție amicală, în timp ce Fernanda le pregătea o cafea. Ştiau că alarma era activată şi ea le arătă cum funcționează. Doi dintre ei îşi scoaseră gecile, iar Fernanda observă că unul avea portarmă pe umăr şi altul la curea. Dintr-odată, se simți de parcă făcea parte dintr-o mişcare de rezistență sau dintr-o grupare subterană, înconjurată de partizani. Văzând tot aresenalul de arme, se simți deopotrivă vulnerabilă şi protejată. Oricât de prietenoşi erau, prezența lor în casă părea amenințătoare. Exact când se pregătea să meargă la culcare, se auzi soneria. Doi polițişti ieşiră imediat din bucătărie şi merseră să deschidă. Spre surprinderea ei, Ted apăru în hol o clipă mai târziu.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea, simțindu-şi inima bătând tare de frică.

Poate că, în sfârşit, era pe cale să primească o veste bună.

Îşi dădu seama că, dacă ar fi avut vreo veste bună, ar fi sunat-o direct.

— Nu, totul e în regulă. Sunt doar în trecere. Mă duc spre casă, dar m-am oprit să văd cum merg lucrurile.

Cei doi agenți se întoarseră în bucătărie. Planul era să rămână în casă până a doua zi la prânz. Următorul schimb începea de la prânz până la miezul nopții, ceea ce însemna că a doua zi copiii ei urmau să ia micul dejun în preajma unor oameni cu portarmă. Îşi aduse aminte de Naşul. Singura diferență era că nimic din ce vedea în jur nu era parte dintr-un film, ci din viața ei.

— Băieții se poartă cum trebuie? o întrebă Ted uitându-se spre ea. Părea obosită, şi Ted şi-ar fi dorit să o poată strânge prieteneşte în brațe, dar nu făcu acest lucru.

— Au fost foarte drăguți cu mine, spuse ea încet.

Ted se întrebă dacă nu cumva plânsese. Părea obosită şi speriată, deşi mai devreme o impresionase calmul pe care îl afişase în fața copiilor.

— Aşa şi trebuie, spuse Ted zâmbind. Nu vreau să deranjez, probabil sunteți obosită. M-am gândit doar să văd cum se comportă. Nu strică niciodată. Dacă vă supără cu ceva, vă rog să mă sunați.

Vorbea despre ei de parcă ar fi fost nişte copii – şi, într-un

fel, chiar erau. Mulți dintre bărbații şi femeile care lucrau pentru el erau tineri, iar Ted îi percepea ca pe nişte copii. Ceruse să vină şi câteva polițiste. Se gândise că era posibil ca Fernanda şi copiii să se simtă mai relaxați în preajma lor. Prima tură fusese alcătuită exclusiv din bărbați. Aceştia vorbeau încet în bucătărie, în timp ce Ted şi Fernanda discutau în hol.

— Vă este mai bine?

— Mai mult sau mai puțin.

Faptul că stătea pur şi simplu şi aştepta să se întâmple ceva era tare stresant.

— Să sperăm că totul se va termina curând. O să-i prindem noi făcând o greşeală. Întotdeauna se întâmplă aşa. Spre exemplu, unii jefuiesc un magazin de băuturi înainte de a trece la ceva mult mai serios. Nu uitați că sunt nişte foşti puşcăriaşi, ceea ce înseamnă că n-au avut mare succes în trecut, indiferent ce-au făcut. Contăm şi pe acest aspect. Unii dintre ei chiar vor să fie prinşi. E greu să rămâi în libertate şi să munceşti cinstit. Unii preferă să se întoarcă la închisoare, unde au asigurate trei mese pe zi şi un acoperiş deasupra capului, datorită taxelor pe care le plătim. N-o să le permitem să vă facă rău, nici copiilor, nici ție, Fernanda.

Era prima dată când îi spunea pe nume. O făcu să

zâmbească. Ascultându-l, se simţea mai bine. Vorbea încet şi pe un ton care inspira încredere.

— E mult prea înfricoşător. Nu-mi vine să cred că există oameni atât de îngrozitori, care vor să ne facă rău. Mulţumesc pentru tot, spuse ea cu sinceritate.

— E oribil şi înspăimântător, într-adevăr. Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Pentru asta sunt plătit.

Fernanda ştia că era foarte bun în meseria lui. Era, în egală măsură, impresionată de Rick Holmquist, de agentul care făcuse amprentarea şi chiar şi de cei patru bărbaţi înarmaţi din bucătăria ei. Toţi afişau un aer calm, care inspira încredere şi profesionalism.

— Totul mi se pare ca desprins dintr-un film, spuse ea cu un zâmbet trist, aşezându-se pe scări, sub candelabrul vienez.

Ted se duse lângă ea. Petrecură ceva timp pe scări, discutând în întuneric asemenea unor copii.

— Mă bucur că Will pleacă mâine. Mi-ar plăcea să fi duc pe toţi departe de-aici, nu doar pe Will şi Ash. Mi se pare înfricoşător pentru Sam.

Şi pentru ea era la fel, Ted ştia asta.

— Mă gândeam la ceva în seara asta. N-ai vrea să mergeţi într-un adăpost? Există vreun loc în care tu şi Sam v-aţi

putea retrage pentru câteva zile? Nu trebuie neapărat acum. Planul de a vă proteja e foarte bun. Întreb în cazul în care un informator ne va spune că sunt mai mulți răpitori, nu doar cei trei de care ştim noi, sau dacă aflăm ceva ce ne va face să credem că lucrurile ar putea scăpa de sub control. Ar trebui să fie un loc în care nimeni nu s-ar gândi să vă găsească, unde v-am putea face să dispăreți. Din anumite puncte de vedere, ar fi fost mult mai uşor de protejat decât în oraş, deşi unul dintre marile avantaje de a o reține în oraş era acela că, în caz de atac sau de luare de ostatici, ar fi putut obține întăriri şi muniție în doar câteva minute. Indiferent de câți ar fi fost atacată, poliția şi FBI-ul ar fi obținut ajutor de la unitățile apropiate în câteva minute. Era un factor important, dar lui Ted îi plăcea să aibă întotdeauna un plan de siguranță.

Fernanda clătină din cap.

— Am vândut toate casele.

Îi reaminti de povestea incredibilă pe care le-o spusese în după-amiaza aceea, cum Allan pierduse toată averea.

Tot nu-i venea să creadă că cineva putea fi atât de inconştient încât să piardă jumătate de miliard de dolari.

Se părea însă că Allan Barnes reuşise. Îşi lăsase soția şi copiii fără un ban.

— N-aveți prieteni sau rude la care să puteți sta?

Fernanda clătină din nou din cap. Nu îi venea nimeni în minte. Nu avea niciun prieten de care să fie atât de apropiată, încât să-şi permită să deranjeze, iar rude nu mai avea deloc.

— N-aş vrea să mai pun pe nimeni altcineva în pericol, spuse ea gânditoare.

Nu îi venea nimeni în minte, în niciun caz nicio cunoştință căreia să-i expună situația în care se afla, nici dezastrul financiar, nici potențială răpire. Allan reuşise.4 cumva să înlăture toți prietenii apropiați. Succesul lui uriaş şi etalarea averii îi făcuseră chiar şi pe cei mai buni t prieteni să se simtă ciudat şi să fi evite. Nu voia ca nic meni să afle despre căderea lui. După moartea lui, nu-i mai rămăseseră decât câteva cunoştințe, cărora nu voia 1 să le spună despre situația în care se afla. În afară de ele, mai era doar Jack Waterman, prietenul şi avocatul lor drag. Intenționa să-i povestească în weekend, dar nici el nu avea o casă unde să se poată ascunde. Din când în când, în weekenduri, mergea în Napa şi stătea la hotel. Altfel, avea un apartament micuț în oraş.

— Ți-ar face bine să ieşi puțin din oraş, spuse Ted gânditor.

— Plănuisem să merg cu Sam până la Napa pentru o zi, la sfârşitul săptămânii. Se pare că o să fie greu să plecăm în condițiile astea poate doar cu escortă.

Nu ar fi fost prea distractiv nici pentru Jack, nici pentru Sam să meargă în aceeaşi maşină cu polițiştii.

— Să vedem ce se mai întâmplă până atunci, spuse 1 Ted.

Fernanda încuviință din cap.

Ted se duse în bucătărie să-şi verifice subalternii, rămase puțin timp la discuții cu ei, iar la ora unu plecă spre casă. Fernanda urcă uşor în dormitor. Avusese o zi interminabilă. Făcu o baie fierbinte şi se băgă în pat, lângă Sam, când văzu un bărbat trecând prin fața uşii ei. Sări la un pas distanță de pat şi se opri tremurând, în cămaşă de noapte. Un bărbat apăru în pragul uşii. Era unul din polițişti. Era în picioare, cu arma pregătită. Fernanda îl privi blocată.

— Îmi fac turele, atâta tot spuse el liniştit. Sunteți bine?

— Da, mulțumesc, răspunse ea. Bărbatul dădu aprobator din cap şi coborî scările. Când se vârî la loc în pat, Fernanda încă mai tremura. Se simțea foarte ciudat cu ei în casă. Într-un final adormi, lipită de Sam, şi visă că nişte bărbați alergau prin casă cu armele la vedere. Era într-un film. Era Naşul. În visul ei, apăreau Marlon Brando, Al Pacino, Ted şi copiii. Tot în vis, la un moment dat, apăru şi Allan, care

venea spre ea. Nu-l visase decât de foarte puține ori de când murise, însă a doua zi de dimineață își aminti foarte clar visul.

Capitolul 14

Când Will şi Sam coborâră la micul dejun a doua zi, Fernanda le pregătea celor patru poliţişti care stăteau la masa din bucătărie şuncă şi ouă prăjite. Aşezăfarfuriile în faţa lor, iar Will şi Sam luară loc între ei. Îl văzu pe Sam uitându-se cu mare interes la armele lor.

— Au şi gloanţe înăuntru? îl întrebă pe unul dintre poliţişti, iar acesta îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

Între timp, Fernanda le pregăti şi copiilor ceva de mâncare. I se părea suprareal să-şi vadă copiii la aceeaşi masă cu patru bărbaţi înarmaţi până-n dinţi.

Sam voia clătite, iar Will – ochiuri şi şuncă, la fel ca bărbaţii de la masă. Ashley încă nu se trezise. Era prea devreme pentru ea. Will trebuia să prindă autobuzul de ora zece. Fernanda se consultase deja cu doi dintre poliţişti dacă ar trebui să-l conducă sau nu. Nu li se păruse o idee prea bună, pentru că, în felul acesta, ar fi atras atenţia asupra faptului că pleca. Dacă într-adevăr o urmărea cineva, era bine să rămână acasă cu ceilalţi copii. Unul dintre poliţişti urma să-l ducă pe Will la autobuz. Acesta sugerase ca Will să se urce în maşină din garaj şi să se

întindă pe bancheta din spate, astfel încât să nu-l vadă nimeni plecând. Chiar dacă părea puțin exagerată, strategia avea sens. Aşa că, la nouă şi jumătate, îl pupă de rămas-bun, iar Will se aşeză pe bancheta din spate. După câteva minute, polițistul ieşi din garaj, lăsând impresia că era singur în maşină. Îl rugă pe Will să se ridice abia după ce parcursese câteva sute de metri. După aceea, pălăvrăgiră până la autobuz. Polițistul îl ajută pe Will cu geanta şi cu bețele de lacrosse şi aşteptă până când autobuzul plecă din stație, făcându-i semn cu mâna ca şi când ar fi fost propriul copil. După o oră, ajunse înapoi acasă.

Între timp, Peter era deja la postul de observație de pe stradă Observă un bărbat parcând maşina Fernandei în garaj. Îl văzuse când plecase dimineață de-acasă, dar nu observase când anume venise cu o seară în urmă, pentru că schimbul de noapte ajunsese acasă la Fernanda după ce Peter plecase. Era singurul pe care îl remarcase până în acel moment. Peter rămase puțin surprins să vadă un bărbat ieşind din casa ei atât de devreme. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci. Nici măcar nu îi trecuse prin cap că bărbatul care parcase maşina în garaj era polițist. Nimic nu părea ieşit din comun. Peter se simțea oarecum deranjat de faptul că Fernanda primise un bărbat în preajma copiilor ei.

Până şi lui i se păru irațional, dar spera să fie doar un prieten, care venise devreme să o ajute cu ceva şi nimic mai mult. Bărbatul ieşi din casă la prânz, lipsit de griji, iar Sam îi făcu semn cu mâna ca şi când ar fi fost un prieten.

În tura de noapte, care sosise după prânz, veniseră doi agenți FBI şi două polițiste. La prima vedere, ai fi zis că erau două cupluri în vizită. Peter nu îi văzu pe ceilalți trei bărbați ieşind pe uşa din spate a casei şi traversând proprietatea vecină, ca să nu îi poată observa nimeni.

Peter plecă pe seară, înainte ca musafirii să iasă din casă. I se păruse că nu avea să plece prea curând, aşa că nu găsi niciun motiv să mai rămână. Deja ştia tot ce se putea şti despre ea. Totodată, era convins că nu activează niciodată alarma. Chiar dacă ar face-o, Waters n-ar avea nicio problemă să taie firele înainte de a pătrunde în casă. În acest punct, turele lui de supraveghere din ultimele săptămâni deveniseră mai curând un obicei decât o ocazie de a afla ceva despre rutina ei. Ştia unde obişnuia să se ducă, ştia tot ce făcea, cu cine ieşea şi cam cât dura să se întoarcă acasă. Acum, o supraveghea mai curând de drag decât din obligația pe care o avea față de Addison. În orice caz, era un lucru care îi făcea plăcere, îi plăcea să fi fie în preajmă şi să o vadă alături de copii.

I se părea că n-avea niciun rost să aştepte din moment ce ea fusese ocupată cu musafirii toată ziua. Veniseră cu aceeaşi maşină şi, pentru că vorbeau şi râdeau încontinuu, cele două cupluri îi păruseră prietenoase şi apropiate. Deşi nu o văzuse niciodată cu o mină veselă, când le deschisese păruse bucuroasă să fi vadă. De aceea, nu se gândise nicio secundă că cei patru ar putea fi agenți FBI şi polițişti. Nimic nu îi dăduse de bănuit că atmosfera se schimbase în vreun fel. De fapt, se simțea relaxat că plecase înaintea celorlalți. Era obosit şi nu mai avea nimic de văzut. Îl zări pe Sam jucându-se la fereastra dormitorului lui, iar pe Fernanda gătind pentru invitații ei.

A doua zi era ultima zi de supraveghere. Carlton Waters, Malcolm Stark şi Jim Free urmau să stea cu el peste noapte. Încă mai trebuia să le facă rost de câteva lucruri, motiv pentru care ajunse relativ târziu la Fernanda. Ashley plecase deja în Tahoe cu prietenii ei, iar tura se schimbase. Din fericire, nu văzuse nici polițiştii din prima tură plecând şi nici pe cei noi venind pe uşa din spate. La zece seara plecă fără prea mare tragere de inimă şi fără să aibă habar cine mai era cu ea în casă. Printr-un noroc neaşteptat, nu fusese de față când polițiştii din prima tură plecaseră la prânz şi ceilalți veniseră la schimb. De fapt, nu-i văzuse

deloc pe Fernanda şi pe copii în decursul acelei zile. Se întreba dacă era obosită după ce se ocupase o zi întreagă de musafiri sau doar ocupată. Pentru că intraseră deja în vacanța de vară, copiii nu trebuiau să mai plece nicăieri, aşa că el bănuia că se bucurau de vacanță lenevind. O zărise la fereastră de-a lungul zilei şi observase că trăsese jaluzelele la dormitor. Ori de câte ori nu reuşea să o vadă, se simțea singur. Porni maşina şi plecă, ştiind că avea să-i fie dor de ea. Deja îi era. Spera să o revadă într-o bună zi. Nu-şi putea imagina cum avea să fie viața lui fără ea. Îl întrista la fel de mult ca gândul că urma să i se întâmple ceva rău. Era atât de îngrijorat, încât nu-şi dăduse seama că ea şi copiii aveau protecția poliției. Nu îi spusese lui Addison, pentru că nu bănuia nimic. Nu avea experiență în ceea ce privea supravegherea.

Deşi ținea foarte mult la ea, se forță să nu se mai gândească la ce avea să i se întâmple dacă asociații lui îi răpea unul sau toți copiii. Pe drum spre hotel, se gândi tot timpul la ea, însă încercă să îşi ocupe mintea cu subiecte mult mai uşor de suportat. Când ajunse la hotel, Stark, Waters şi Free îl aşteptau deja şi voiau să ştie unde fusese. Le era foame şi se gândeau să meargă să mănânce. Nu voia să le spună cât de greu îi fusese să se despartă de ea, chiar

dacă acest lucru însemna pur şi simplu să plece de pe strada pe care locuia ea. Nu le mărturisise niciodată cât de mult ajunsese să o placă şi să o respecte şi cât de tare îi îndrăgea pe copii.

Cum ajunse la hotel, plecară să ia masa în oraş. Merseră la un restaurant din Mission, care îi plăcea foarte mult lui Peter şi unde se servea taco. Toți patru avuseseră cu o zi înainte întâlnirea cu agentul de eliberare condiționată. Verificările se făceau acum la două săptămâni, aşa că nimeni nu şi-ar fi dat seama unde erau înainte de a pleca din țară. Addison îl asigurase că Fernanda avea să plătească răscumpărarea copiilor ei foarte repede, şi fix asta le spusese şi el celorlalți. Cel mai probabil, în doar câteva săptămâni. Cei trei bărbați care urmau să execute planul n-aveau niciun motiv să nu-l creadă. Pe ei nu-i interesau decât banii. Nu le păsa nici de ea, nici de copii, sub nicio formă. Nu le păsa pe cine răpeau sau de ce, atâta vreme cât îşi primeau banii. Primiseră deja suta de mii cash. Toți patru urmau să intre în posesia banilor promişi drept recompensă. Peter primise instrucții clare de la Addison legate de contul în care Fernanda trebuia să transfere banii. Urmau să fie virați în cinci conturi deschise în Insulele Cayman, conturi care nu puteau fi reperate, iar din acele

conturi transferați în două conturi din Elveția pentru Addison şi Peter şi trei din Costa Rica pentru ceilalți. Copiii urmau să fie reținuți până când banii erau transferați, iar Waters avea misiunea de o avertiza de la bun început că, dacă încerca să contacteze poliția, avea să fi omoare copiii, deşi Peter nu avea de gând să permită să se întâmple aşa ceva. Waters trebuia să ceară răscumpărarea urmând instrucțiile date de Peter.

Intre cei patru bărbați nu se impunea încheierea unui acord de onoare. Cei trei nu îl cunoşteau pe Addison, şi, dacă vreunul dintre ei ar fi ciripit ceva, nu numai că ar fi pierdut banii, dar cu siguranță ar fi riscat să fie omorât. Cu toții erau conştienți de acest lucru. Planul părea fără cusur. Peter urma să plece de la hotel a doua zi dimineață, în timp ce ceilalți trei urmau să pună mâna pe câți copii puteau şi să-i ducă la casa pe care o închiriaseră în Tahoe. Deja închiriase o cameră la motel în Lombard, sub alt nume. Singura legătură dintre Peter şi cei trei parteneri avea să fie faptul că luaseră masa împreună şi dormiseră în camera lui de hotel. Îşi aduseseră cu ei saci de dormit şi se culcaseră pe jos. A doua zi dimineață, foarte devreme, Peter se trezi, se îmbrăcă şi plecă odată cu ei, dar separat. Dubița avea rezervorul plin şi era pregătită. O luară din garaj. Nu erau

siguri la ce oră să pună în aplicare planul. Aveau de gând mai întâi să supravegheze puțin zona, apoi să găsească cel mai potrivit moment, când încă era linişte în casă. Nu aveau un program fix sau vreo grabă. Peter sosise la motelul din Lombard cam la aceeaşi oră la care ei ajunseseră la garaj să ia duba. Nu predase camera de la celălalt hotel, ca să nu dea de bănuit. Totul era pregătit. Mutaseră sacii de golf plini cu arme din maşină în dubă. Mai aveau o funie, pentru orice eventualitate bandă adezivă şi o cantitate uriaşă de arme. În drum spre garaj, se opriră să îşi ia de mâncare. Cumpărară cât să le ajungă pentru câteva zile. Nu se aşteptau să dureze prea mult.

Nu-şi făceau griji legate de ce-o să mănânce copiii. Sperau să nu fie nevoie să fi țină prea mult, ca să nu îşi mai bată capul şi cu asta. Pentru copii, cumpăraseră unt de arahide, gem, pâine şi lapte. Restul erau doar pentru ei, adică rom, tequila, multă bere, mâncare la conservă şi congelată, pentru că nici unuia nu îi plăcea să gătească. La închisoare nu avuseseră motive să-şi gătească.

Era a treia zi în care avea în casă polițişti şi agenți FBI. Fernanda îl sună pe Jack Waterman foarte devreme şi îi spuse că şi ea, şi Sam erau răciți şi nu puteau merge la Napa. Nu renunțase la ideea de a-i spune ce se întâmpla,

însă totul era o mare nebunie şi părea în continuare ireal. Cum ar fi putut să fi explice prezența polițiştilor cazați la ea în living, care luau micul dejun în bucătărie, înarmați până în dinți? Aproape că se simțea prost. Mai ales dacă s-ar fi dovedit că totul era fără rost. Spera să nu fie nevoită să-i spună vreodată. Jack îi zise că îi părea rău că erau răciți şi se oferi să treacă pe la ei în drum spre Napa. Fernanda sublinie că nu se simțeau deloc bine şi că n-ar vrea să-l contamineze şi pe el.

La scurt timp, îl luă pe Sam în pat la ea şi dădu drumul la un film. Le servise deja micul dejun polițiştilor, iar ea şi Sam se cuibăriseră unul lângă celălalt, el cu capul pe umărul ei, când de jos se auzi un zgomot neobişnuit. Alarma nu era pornită, şi nici nu avea de ce să fie, de vreme ce în casă erau doi agenți FBI şi doi polițişti care să o protejeze. Având în vedere armele puse la dispoziție şi protecția profesionistă de care se bucura, alarma i se păruse inutilă, aşa că nu o mai activase de când avea escortă. Ted îi spusese că ar putea să o dezactiveze din întâmplare din cauza mişcărilor agenților, care intrau şi ieşeau pe uşa din spate pentru verificări. Se auzise de parcă ar fi căzut ceva în bucătărie, un scaun sau aşa ceva. Nu-şi făcu griji, gândindu-se că oricum cei patru bărbați erau jos. Rămase

în pat cu Sam, care ador-mise pe umărul ei. Niciunul nu se odihnise bine cu o noapte în urmă, aşa că uneori era mai uşor să tragă un pui de somn în timpul zilei, aşa cum Sam făcea deja, în braţele mamei sale.

Auzi voci estompate şi paşi pe scări. Începu să se întrebe ce se întâmpla şi bănui că agenţii urcau la etaj pentru verificări. Tocmai se gândea că n-ar trebui să se ridice şi să-l trezească pe Sam, când trei bărbaţi cu ca-gule dădură buzna în dormitor şi se opriră la marginea patului ei, îndreptându-şi pistoalele cu amortizor M16 către ea. Când Sam îi văzu, făcu ochii mari şi înmărmu-ri în braţele mamei sale. Unul dintre bărbaţi se apropie de ei. Sam făcuse ochii mari de frică. La fel şi Fernanda, care îi implora să nu îi împuşte. Chiar dacă nu se pricepea, îşi dădu seama că aveau arme adevărate.

— Linişteşte-te, Sam... Linişteşte-te! spuse ea încet, cu voce tremurândă, neştiind nici măcar ea ce spunea.

Habar n-avea unde erau cei care trebuiau să fi apere. Erau de nevăzut, iar de jos nu se auzea niciun zgomot, îl strânse pe Sam la piept şi se retrase în fundul patului, ca şi când în felul acesta s-ar fi apărat în faţa atacatorilor. Unul dintre ei îl smulse pe copil din braţele ei fără să scoată un sunet. Fernanda începu să ţipe.

— Nu-l lua! îl imploră ea.

Momentul de care se temuseră venise, şi nu putea face altceva decât să implore. Plângea fără să se poată controla, în timp ce unul dintre atacatori o amenința cu arma, iar altul îl lega pe Sam cu o funie şi îi punea bandă adezivă peste gură. Fiul ei părea îngrozit şi neajutorat.

— Doamne! strigă ea în timp ce doi dintre ei îl forțau pe Sam să intre într-un sac de pânză, cu mâinile şi picioarele legate, ca şi când ar fi fost un teanc de rufe murdare. Sam scotea vaiete îngrozite, iar Fernanda începuse să țipe. Unul dintre bărbați, aflat cel mai aproape de ea, o trase de păr atât de tare, încât avu senzația că i-l smulsese cu tot cu scalp.

— Dacă mai scoți un zgomot, o să-l omorâm, şi nu vrei asta, nu?

Părea foarte puternic. Avea o geacă aspră, purta blugi şi bocanci. Un smoc de păr blond îi ieşise de sub cagulă. Unul dintre bărbați era mai îndesat, dar tot puternic, de vreme ce ridicase sacul de pânză pe umăr. Fernanda nu îndrăzni să se mişte de teamă că bărbații l-ar putea omorî pe Sam.

— Luați-mă şi pe mine cu el! spuse ea tremurând.

Cei doi bărbați nu îi răspunseră. Urmau ordinele pe care le primiseră, şi probabil nu aveau voie să fi vorbească.

Trebuia să rămână acolo, ca să poată plăti răscumpărarea. Nu avea cine să facă acest lucru în locul ei. Vă rog, vă rog, nu-i faceți rău, îi rugă Fernanda căzând în genunchi. Bărbații ieşiră repede din cameră şi coborâră scările, cărându-l pe Sam în spate. Reuşi să zărească pe scări urme de sânge.

— Dacă anunți poliția sau pe oricine altcineva, o să-l omorâm. Fernanda îi răspunse bărbatului a cărui voce era estompată de cagulă încuviințând din cap în semn că a înțeles.

— Unde e uşa de la garaj? întrebă unul dintre bărbați.

Atunci, Fernanda observă urmele de sânge pe pantalonii şi pe mâinile acestuia. Nu auzise nicio împuşcătură. Arătând spre uşa de la garaj, nu-şi putea lua gândul de la Sam. Unul dintre bărbați îşi îndreptă arma spre ea, iar celălalt îl aruncă pe Sam în brațele celui de-al treilea. Puse sacul pe umăr, însă, deşi nu se auzise vreun sunet sau vreo mişcare, ştia că până acum nu îi făcuseră ceva ce ar fi putut să-l omoare. Bărbatul îmbrăcat ca de război i se adresă din nou. Fuseseră deja în dormitorul lui Will şi al lui Ashley şi nu îi găsiseră pe cei doi.

— Unde sunt ceilalți?

— Sunt plecați, spuse ea.

Atacatorii dădură aprobator din cap şi fugiră în jos pe scări, în timp ce Fernanda se întreba unde erau poliţiştii. Păruseră inofensivi când sosiseră, îmbrăcaţi ca nişte muncitori, se strecuraseră în spate, spărseseră un geam cu prosopul, descuiaseră pe dinăuntru şi intraseră în casă. Dezactivaseră alarma şi tăiaseră firele înainte să spargă geamul. Era un talent pe care îl obţinuseră de-a lungul anilor şi pe care îl stăpâneau foarte bine. Nimeni nu văzuse nimic, nici când veniseră, nici acum, când deschiseră uşa garajului ca să intre în dubă. Îi văzu deschizând uşa din spate pentru a-l arunca pe Sam înăuntru. Dacă ar fi avut o armă, i-ar fi împuşcat, dar, în situaţia dată, nu avea cum să fi oprească, şi era pe deplin conştientă de acest lucru. De teamă că răpitorii îl vor ucide pe Sam, nu îndrăzni să strige după ajutor.

Bărbatul care căra sacul în care era Sam îl duse către portbagaj, lovindu-l de bara dubei. Ceilalţi aruncară armele în maşină, închiseră portbagajul şi se grăbiră să se aşeze pe locurile din faţă. După câteva secunde, demarară în trombă, iar Fernanda rămase în urma lor, plângând pe trotuar. Spre groaza ei, nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Geamurile dubei erau fumurii, iar atacatorii îşi scoaseră cagulele când dădură colţul străzii, aşa că nu văzu nimic. Nici măcar

numărul maşinii nu îl reținuse. Abia mai târziu îşi dădu seama de asta. Nu putuse face nimic altceva decât să privească în urma lor, rugându-se să nu îi omoare copilul.

Alergă înapoi în casă, plângând, urcă treptele în vi-teză şi se duse direct în bucătărie. Polițiştii zăceau pe covorul plin de sânge. Avea în fața ochilor un adevărat carnagiu. Unul dintre ei avea capul spart, celălalt avea un glonte de M16 în ceafă. Creierii erau împrăştiați pe pereții bucătăriei. Nu văzuse în viața ei ceva mai îngrozitor, şi era mult prea speriată ca să mai poată plânge. Ea şi Sam ar fi putut păți la fel. Cei doi agenți FBI fuseseră împuşcați în piept şi în inimă. Unul dintre ei era întins pe masă, cu o gaură imensă în spate. Cei doi agenți FBI aveau în mână pistoale Sig Sauer, iar polițiş-tii – semiautomate Glock, însă niciunul nu apucase să tragă. Fuseseră neglijenți câteva clipe, vorbind şi bând cafea, se treziseră luați complet prin surprindere. Toți erau morți. Fugi din bucătărie să dea un telefon, să sune pe cineva. Găsi cartea de vizită a lui Ted şi îl sună pe mobil. Era atât de panicată, că nici nu se gândi să sune la 911. Îşi aminti de avertismentul pe care i-l dăduseră răpitorii, să nu spună la nimeni. Cu patru polițişti morți în casă, era imposibil.

Ted răspunse imediat. Era acasă, completa nişte hârtii şi

îşi curăța pistolul, lucru pe care îl amânase toată săptămâna. Nu auzi decât nişte sunete guturale, asemănătoare cu urletul unui animal sălbatic. Fernanda nu îşi găsea cuvintele să-i poată spune ce se întâmplase. Nu reuşea decât să plângă.

— Cine e? întrebă el direct. Îi era teamă să afle răspunsul. Ceva în sufletul lui îi spunea că era Fernanda. Vorbeşte cu mine! spuse el, încercând să-i dea curaj.

Fernanda strânse din dinți şi încercă să respire adânc, trăgând aer în piept.

— Vorbeşte cu mine! Unde eşti?

— L-auuu... luuaaat... reuşi ea să spună într-un final, tremurând din tot corpul.

Abia putea să respire sau să vorbească.

— Fernanda... Era convins că ea era. Chiar şi în condițiile acelea, îi recunoscuse vocea. Unde sunt ceilalți?

Ea înțelese că se referea la oamenii lui, dar nu îi spuse.

Continuă să plângă la fel de necontrolat. Nu voia decât să-şi recupereze copilul, dar coşmarul abia începuse.

— Sunt morți... toți sunt morți, reuşi ea să spună într-un final.

Nu îndrăzni să întrebe dacă şi Sam murise, dar n-avea cum să fie aşa. Nu le-ar fi fost de niciun folos dacă l-ar fi

omorât în fața mamei lui.

— Mi-au zis că, dacă spun cuiva, o să-l omoare. Şi ea, şi Ted îi credeau în stare.

— Vin imediat, zise Ted fără să-i mai pună alte întrebări.

Sună la dispeceratul central, le dădu adresa şi îi avertiză să nu anunțe presa. Aveau un cod special pentru aşa ceva. Îl sună apoi pe Rick şi îi spuse rapid ce se întâmplase. Îl rugă să trimită reprezentantul lor media acasă la Fernanda. Trebuiau să aibă sub control ştirile, pentru a nu-i pune viața lui Sam în pericol. Rick păru la fel de supărat ca Ted. Fugi spre uşă încă de când vorbea la telefon, şi închiseră amândoi după câteva secunde.

Ted ieşi repede din casă, punându-şi în portarmă pis-tolul pe care tocmai îl curățase. Nici măcar nu se mai deranjase să stingă luminile. Puse girofarul pe capota maşinii, îl porni şi plecă în trombă către Fernanda. Până să ajungă el acolo, strada ei era deja plină de maşini de poliție, girofaruri şi sirene. Trimiseseră trei ambulanțe. Când ajunse şi Ted, la câteva minute, de-a lungul şi de-a latul străzii erau nouă maşini de poliție şi încă una care bloca intrarea pe aleea ei. Când ieşi. Din maşină, deja sosiseră alte două ambulanțe, iar Rick era chiar în spatele lui.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Rick, urcând trepte-le

în fugă odată cu el.

Poliția era deja în casă, iar Ted nu o văzu pe Fernanda nicăieri. Nu îi zări nici pe agenții care trebuiau să fi apere pe ea şi pe Sam.

— Nu ştiu încă... l-au luat pe Sam... atâta ştiu... A zis „toți sunt morți”, am întrerupt discuția, am sunat la dispecerat şi apoi pe tine.

De cum intrară în casă, văzură sânge pe scări şi pe covorul din hol. Arăta de parcă ar fi fost pictat. Intrară în bucătărie şi văzură aceeaşi scenă care o întâmpinase şi pe Fernanda. Chiar dacă, în calitate de polițişti, văzuseră multe grozăvii, până şi ei rămăseseră înmărmuriți.

— Doamne Dumnezeule! spuse Rick în şoaptă, în timp ce Ted privea blocat în gol.

Toți cei patru muriseră. Avuseseră o moarte brutală şi urâtă. Nişte animale îi omorâseră. Asta erau atacatorii, nişte brute. Ted se simți cuprins de furie. Fugi înapoi în hol să o caute pe Fernanda. Deja se adunaseră în casă vreo douăzeci de polițişti. Unii strigau şi alergau, alții verificau posibili suspecți. Ted îşi făcu cu greu loc printre ei, în timp ce reprezentantul media trimis de FBI dădea ordin ca presa să fie ținută deoparte. Tocmai se pregătea să urce la etaj, când o văzu pe Fernanda în genunchi, în sufragerie. Zăcea pe jos

plângând, cu capul pe covor, fără să spună nimic. Ted îngenunche lângă ea şi o luă în brațe, o mângâie pe cap şi o ținu strâns, iar

I ernanda deveni isterică. Ted o ținu în brațe şi o legănă fără să spună nimic. Îl privi cu ochi mari şi îngroziți, apoi se rezemă de el.

— Mi-au luat copilul... Dumnezeule, mi-au luat copilul...

Niciodată nu crezuse cu adevărat că avea să se întâmple aşa ceva. Nici el, de altfel. I se păruse mult prea îndrăzneț, mult prea îngrozitor, mult prea nebunesc. Cu toate acestea, reuşiseră. Şi, în plus, omorâseră şi patru oameni.

— O să-l aducem înapoi. Îți promit.

Habar n-avea dacă putea face asta, dar ar fi fost în stare să-i spună orice ca să o liniştească. În acel moment, în cameră intrară doi paramedici. Îl priviră mai întâi pe Ted. Acesta nu credea că era rănită, dar era foarte tulburată. Unul dintre paramedici se aşeză lângă ea şi începu să-i vorbească. Era extrem de traumatizată.

Ted îi ajută să o aşeze pe canapea şi îi scoase pantofii. Avea sânge pe ei şi lăsase urme prin toată camera. Nu avea niciun sens să păteze şi canapeaua. Fotografii poliției erau deja peste tot, făcând poze şi înregistrările video de la locul faptei. Era mai mult decât înfricoşător. 1 Polițiştii

împânziseră casa. Unii țipau, alții vorbeau. Începură să sosească maşini întregi de agenți FBI. Într-o jumătate de oră, vila mişuna de experți medico-legali, care colectau probe textile, fibre, pahare, amprente şi probe de ADN pentru laboratoarele FBI şi pentru cele ale poliției. Sosiseră şi doi experți în negocieri în cazuri de răpire. Se aflau în apropierea telefoanelor, aşteptând să fie sunați. Atmosfera generală era una de revoltă.

Abia aproape spre seară plecară cu toți. Fernanda era deja în camera ei. Izolaseră bucătăria cu bandă adezivă; galbenă, indicând astfel locul crimei, care trebuia să răj mână intact sau „steril", cum spuneau ei. Majoritatea maşinilor de poliție plecaseră. Mai rămăseseră doar patru polițişti, care trebuiau să aibă grijă de ea. Căpitanul venise să evalueze situația şi plecase şocat şi trist. Nu dăduseră nici orexplicație vecinilor. Blocaseră complet ac-cesul presei. În mod oficial, declaraseră că avusese loc un accident. Scoseseră cadavrele pe uşa din spate, după ce presa plecase. Poliția ştia foarte bine că nu puteau face nicio declarație oficială reală înainte de a recupera copilul. Orice comentariu public i-ar fi pus viața în pericol. Nu puteau spune nimic mai mult.

— O vreme, îi zise căpitanul lui Ted înainte să plece, am

crezut că eşti nebun, dar se vede treaba că ei sunt nebuni.

Nu mai văzuse de ani de zile ceva atât de macabru.

Îl întrebă imediat dacă Fernanda auzise sau văzuse ceva ce i-ar putea ajuta, cum ar fi o plăcuță de înmatriculare sau direcția în care plecase. Din păcate, Fernanda nu ştia nimic. Toți aveau cagule şi vorbiseră foarte puțin. Fusese mult prea bulversată ca să rețină detalii despre duba cu care plecaseră. Nu aveau nicio informație în plus față de ce ştiau deja. Ştiau cine ar putea fi făptaşii şi cine ar putea fi cel care orchestrase totul. În rest, nu aveau nimic nou, cu excepția celor doi agenți FBI şi a celor doi polițişti care muriseră şi a băiețelului de şase ani care fusese răpit. Acestea erau singurele date care se schimbaseră. Polițiştii dăduseră buzna în camera de hotel a lui Peter de la Tenderloin la doar câteva minute după ce Fernanda îl sunase pe Ted, dar recepționerul le spusese că Peter plecase de dimineață şi nu revenise. Musafirii lui Peter ieşiseră pe o uşă de serviciu fără să fi vadă careva, aşa că legătura dintre ei şi Peter nu putea fi probată în niciun fel. Poliția răsturnase camera cu fundul în sus, fără să găsească nimic. Ted ştia că nu aveau ce să găsească acolo. Plecase definitiv, deşi îşi lăsase toate lucrurile în cameră. Transmiseseră către toate stațiile că Peter Morgan şi Carlton Waters erau urmăriți. Dăduseră

detalii despre maşina lui Peter. Toți ştiau că trebuiau să fie foarte atenți, pentru ca răpitorii să nu afle nimic şi viața copilului să nu fie pusă în pericol.

Carlton Waters şi prietenii lui îl sunaseră pe Peter imediat ce traversaseră Bay Bridge, îndreptându-se spre Berkeley. Folosiseră noul număr pe care îl primiseră. Peter avea acum un telefon mobil care nu putea fi detectat.

— Am avut o mică problemă, îi spuse Waters pe un ton calm, deşi era furios.

— Ce problemă?

Pentru o clipă, Peter se temu că o omorâseră fie pe Fernanda, fie pe Sam.

— Ai uitat să menționezi faptul că are patru polițişti în bucătărie, replică Waters cu voce pietrită.

Nu se gândiseră că aveau să fie nevoiți să omoare patru polițişti ca să ajungă la copil. Nu aşa fusese înțelegerea, iar Peter nu îi avertizase.

— Poftim? E ridicol! Nu i-am văzut intrând.

Cu o zi înainte, avusese câțiva prieteni în vizită, dar atât. Nu era nimeni cu ea. Părea sigur de ce spunea. Pe de altă parte, cu o seară în urmă, plecase înainte de ora zece, şi era posibil ca polițiştii să fi intrat în casă după ce plecase el. Se întreba dacă din cauza asta nu prea o văzuse în ultimele

zile. Dar n-avea cine să o pună la curent cu tot ce se întâmpla. Nu avea cum să ştie ce i se pregătea. Nu se întâmplase nimic care să îi dea de gol, cu excepția arestării lui Addison pentru probleme cu taxele. Nimic nu ar fi putut pune în gardă poliția sau FBI-ul, decât dacă ar fi scăpat vreo informație, însă Peter ştia că era prea deştept ca să facă o astfel de prostie. Nu pricepea ce se întâmplase sau unde greşiseră.

— Mă rog, cei care „nu" erau cu ea nu mai sunt o problemă, dacă înțelegi ce vreau să spun, continuă Waters, scuipând tutunul mestecat pe fereastra dubei.

Stark era la volan, Free – pe locul din spate. Băiatul era în sac, în spatele dubei, lângă arme şi sacoşele cu mâncare. Free avea un M16 la picioare şi un arsenal întreg de pistoale, majoritatea Rugers de calibru.45 şi Beretta – amândouă arme semiautomate. Cari îşi adusese arma lui preferată, un Uzi MAC-10, o puşcă automată mică de care se ataşase şi pe care învățase să o folosească în închisoare.

— I-ați omorât? întrebă Peter şocat.

Dacă era adevărat, lucrurile se complicaseră deja foarte mult, iar lui Addison nu avea să-i convină deloc. Nu era în plan să se întâmple aşa ceva. O urmărise mai bine de o lună. Când naiba intraseră cei patru polițişti în peisaj? Pe

cine urmăriseră? Dintr-odată, Peter simți un fior pe şira spinării. Aşa cum îi spusese Addison cândva, nimic nu era gratis. Înțelese abia acum de ce acele zece milioane n-aveau cum să vină aşa uşor.

Carlton Waters nu comentă în niciun fel întrebarea lui Peter.

— Ai face bine să avertizezi poliția să nu facă public felul în care au murit polițiştii. Dacă apare în ziar, o să-l omorâm pe puşti. I-am spus şi ei, dar poate n-ar strica să le reamintești şi tu. Vrem ca totul să se desfăşoare frumos şi în linişte, până când ne primim banii. Dacă o să apară ceva la televizor, orice tâmpit o să înceapă să ne caute. N-avem nevoie şi de asta acum.

— Păi, nu trebuia să omorâți patru polițişti! Dumnezeule, eu ce să fac acum? Doar nu te-aştepți ca eu să le închid gura?

— Eu zic să te mişti cât mai repede. Am plecat de-acolo acum o jumătate de oră. Dacă polițiştii încep să vorbească, o să se afle în presă în cinci minute.

Deşi ştia că telefonul lui nu putea fi localizat, Peter nu voia să rişte. Nu avea de ales, din păcate. Waters avea dreptate. Dacă ştirea răpirii ar fi ajuns în presă şi s-ar fi aflat că patru polițişti fuseseră omorâți, s-ar fi declanşat o

alertă generală, ar fi fost căutați pe toate străzile principale, pe fiecare drum de țară, în orice colțişor, la fiecare graniță, mai mult decât s-ar fi întâmplat dacă răpirea lui Sam ar fi decurs fără incidente. Moartea celor patru polițişti schimba cu totul dimensiunea lucrurilor. Sam era încă în viață, iar poliția ştia acest lucru. Moartea celor patru polițişti nu putea trece neobservată. De fapt, schimba toată povestea. Deşi nu ar fi vrut să o facă, Peter sună la sediul central al poliției şi rugă să i se dea la telefon un sergent. Ştia că nu conta unde anume suna, pentru că oricum mesajul lui avea să fie transmis mai departe în doar câteva secunde. Aşa că îi comunică sergentului ceea ce Carl îi transmisese.

— Dacă ajunge în presă vreo ştire legată de polițiştii morți sau de răpire, băiatul moare, spuse Peter, după care închise telefonul.

În mai puțin de două minute, Ted şi căpitanul primiră mesajul. Pentru ei, faptul că doi agenți FBI şi doi polițişti fuseseră omorâți era o mare problemă, dar acum în joc era viața unui copil.

Căpitanul îl sună pe şeful poliției, şi hotărâră împreună să anunțe doar că patru polițişti muriseră la datorie. Intenționau să spună că fusese un accident, într-o urmărire de mare viteză. Alte detalii urmau să fie furnizate la

momentul potrivit, pentru a le da timp familiilor să anunțe persoanele apropiate. Mai mult de-atât nu puteau face. Era o explicație simplă şi clară, care justifica moartea unor ofițeri din două instituții diferite, una locală şi cealaltă federală. Aşa ceva nu era uşor de instrumentat, însă ştiau cu toții că nu puteau proceda altfel până când răpitorii nu erau prinşi şi băiatul nu era salvat. După aceea, puteau spune adevărul fără să pericliteze viața copilului. Însuşi căpitanul scrise comunicatul de presă cu ajutorul reprezentantului media trimis de FBI, iar Carl Waters îl auzi la radio câteva ore mai târziu, când încă era în drum spre Tahoe. Îl sună pe Peter să îl felicite. La ora aceea însă, Peter, care ajunsese deja în camera lui de motel de pe Lombard, se afla în fața unei mari dileme. Lucrurile nu se întâmplaseră aşa cum plănuiseră, şi se gândea că ar trebui să fi spună lui Addison. Nu îi zise lui Carl ce avea de gând să facă, deşi acesta din urmă se aştepta ca Peter să-şi sune superiorii pentru a le da raportul. Waters era în continuare supărat pe Morgan pentru supravegherea lamentabilă pe care o făcuse, din cauza căreia avuseseră probleme. Moartea a patru ofițeri era, fără îndoială, o mare problemă.

Peter avea numărul lui Addison din sudul Franței, şi îl sună de pe mobil. Phillip era în camera lui de hotel. Nu

plănuiseră niciodată ca Peter să meargă cu ceilalți în Tahoe. De fapt, ideea era să stea pe cât posibil cât mai departe de ei, aşa încât să nu facă nicio legătură între ei şi Peter sau şi Addison. Abia după ce vor fi primit recompensa, avea de gând să spună că cineva îi spărsese casa pe care o închiriase.

Addison ajunsese la Cannes cu o zi înainte şi abia începuse să se bucure de vacanță. Era la curent cu ce se întâmpla, le cunoştea foarte bine planul. Nu voia să afle decât rezultate bune, în niciun caz nu voia să audă de probleme. Le spusese să aştepte câteva zile înainte de a cere recompensa. Voia să-i dea suficient timp Fernandei să intre în panică. Ştia că, dacă ei nu se grăbeau să ceară banii, ea cu siguranță se va grăbi să fi plătească. Se aştepta să ofere bani destul de repede.

— Ce vrei să-mi zici? întrebă Addison văzând că Peter bate câmpii.

Peter nu ştia cum să îi spună că Waters şi ceilalți omorâseră patru polițişti. Îi era greu să îi explice cum de nu ştiuse că erau polițişti în casă. Începu prin a-i spune că nu îl răpiseră decât pe Sam, pentru că ceilalți nu erau acasă.

— Vreau să-ți spun că am avut o problemă, zise Peter, ținându-şi respirația pentru o secundă.

— I-au făcut ceva copilului sau maică-sii? întrebă Addison cu o voce de gheață.

Dacă omorau copilul, nu mai aveau cum să obțină răscumpărarea. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi avut numai bătăi de cap. Serioase bătăi de cap.

— Nu, răspunse Peter, prefăcându-se calm. Nu e asta. Se pare că patru polițişti au intrat în casă după ce am plecat eu. Până atunci n-au mai fost, îți jur. N-a mai fost nimeni în casă în afară de ea şi de copii. Nici măcar n-au menajeră. Nu ştiu cum au aflat polițiştii, dar Waters mi-a zis că erau deja acolo când a ajuns cu ceilalți.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Addison încet.

— Se pare că i-au omorât.

— Pentru Dumnezeu... Presa deja ştie, nu-i aşa?

— Nu. Waters m-a sunat de pe drum. Am sunat poliția şi am transmis un mesaj. Le-am zis că, dacă se află în presă ceva despre răpire sau despre polițiştii morți, o să omorâm copilul. Tocmai au dat la radio un comunicat de presă în care au zis că patru ofițeri au fost omorâți într-o misiune. Fără alte detalii. Nu s-a pomenit nimic despre răpire. Băieții noştri au avertizat-o că, dacă ea sau polițiştii ciripesc ceva, o să-i omoare copilul.

— Slavă Domnului că ai făcut asta. O să-l caute oricum

peste tot, dar, dacă fac publică chestia asta, va fi mult mai grav. Vor face filtre de-aici până în New Jersey.

Nu era deloc încântat. Amândoi ştiau că pentru binele lui Sam aveau să-şi țină cu toții gura.

— Se pare că tu te-ai descurcat bine, dar ceilalți au făcut o prostie. Bănuiesc însă că n-au avut de ales. Doar n-aveau să-i răpească şi pe polițişti.

Addison rămase o vreme la balconul apartamentului său din Cannes privind apusul şi gândindu-se la ce avea de făcut.

— Ai face bine să te duci acolo!

Era o schimbare de plan, însă putea fi decisivă.

— În Tahoe? E o nebunie. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu asociat cu ei.

Peter se gândi că şi mai rău ar fi fost să fie prins odată cu ei, dacă ar fi făcut o altă tâmpenie la fel de mare, cum ar fi să jefuiască un magazin, pentru un sandviş. Nu-i spuse însă nimic şefului. Addison era oricum destul de supărat din cauza celor patru ofițeri omorâți. La fel era şi Peter.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este să pierdem o sută de milioane de dolari. Gândeşte-te că aşa protejezi investiția noastră. Eu aş zice că merită.

— De ce vrei să mă duc acolo? întrebă Peter panicat.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu am încredere să le las copilul pe mână. Dacă îl rănesc sau îl omoară din greşeală, suntem terminați. Nu am încredere în talentul lor de babysitter. Mă bazez pe tine să ai grijă de principala noastră resursă.

Se dovediseră mult mai violenți decât anticipase. Nu era nevoie decât ca unul dintre ei să-şi piardă cumpătul. Nu dura mult să omoare copilul, şi puteau fi suficient de proşti cât să facă acest lucru. Pentru că nu răpiseră decât un singur copil, Addison nu-şi permitea să rişte.

— Vreau să te duci acolo.

Era ultimul lucru pe care Peter ar fi dorit să-l facă, dar înțelegea şi punctul lui de vedere. Ştia că, dacă mergea acolo, putea să aibă grijă de Sam.

— Când?

— În seara asta, nu mai târziu. De fapt, de ce nu pleci chiar acum? Poți să stai cu ochii şi pe ei, şi pe băiat. Când o suni pe maică-sa?

Voia doar să verifice. Oricum, puseseră la punct toate detaliile înainte de a pleca. Cu toate acestea, în niciun caz nu s-ar fi aşteptat să omoare patru ofițeri. Planul lor nu prevăzuse niciodată aşa ceva.

— Peste o zi sau două, spuse Peter.

Aşa plănuiseră şi fuseseră toți de acord.

— Să mă suni de-acolo! Baftă! îi ură Addison şi închise.

Peter rămase în camera de motel, holbându-se la pereți. Lucrurile nu decurgeau conform planului. Niciodată nu voise să meargă în Tahoe câtă vreme erau cu toții acolo. Voia doar cele zece milioane. Nici măcar nu ştia dacă voia banii. Cu siguranță, voia să-şi salveze fetele. Mergând în Tahoe ca să li se alăture lui Waters şi celorlalți, risca mult mai mult să fie prins. Ştiuse însă de la început că nu exista cale de ieşire. Încercă să nu se gândească la Fernanda şi la momentele prin care trecea şi începu să împacheteze. Îşi luă produsele cosmetice şi aparatul de ras, două cămăşi curate şi chiloți. Le puse pe toate într-o pungă şi ieşi din motel câteva minute mai târziu. Indiferent de ce simțea acum sau de cât de îngrozită era, un singur lucru era clar – dacă Fernanda plătea cele o sută de milioane, îşi recupera copilul. Deci, chiar dacă acum suferea foarte tare, până la urmă lucrurile aveau să se rezolve. Încercând să se liniştească, plecă din motel şi chemă un taxi. Taximetristul îl lăsă în fața la Fisherman's Wharf, de unde luă un alt taxi către un parc de maşini din Oakland. Lăsase maşina pe care o folosise în ultimele luni pe o alee din Marina. Îi scosese plăcuțele de înmatriculare şi le aruncase într-un coş de

gunoi, la vreo douăsprezece case distanță de motelul la care plătise avans pentru o cameră.

În Oakland cumpără o Honda veche, o plăti pe loc cu bani gheață, şi, la o oră după ce vorbise cu Phillip Addison, se afla deja în drum spre Tahoe. I se părea mult mai sigur să folosească o altă maşină decât cea din care o urmărise pe Fernanda în ultima lună. Mai ales dacă îl observase cineva din cartier. Acum, că Waters şi ceilalți omorâseră patru ofițeri de poliție, riscul era mai mare pentru toți. Sosirea lui la Tahoe avea să crească riscurile. Nici Peter nu avea încredere să-l lase pe Sam pe mâna lor şi nu voia să se întâmple o altă nenorocire.

Până să ajungă în Vallejo, fotografii cu el şi cu Carlton Waters fuseseră deja trimise către toate unitățile de poliție de pe suprafața statului. Odată cu fotografiile, fuseseră transmise numerele fostei maşini şi o descriere a acesteia. De asemenea, toate unitățile fusesej că prevenite să nu facă publică nicio informație, pentru că era vorba despre un caz de răpire. Peter nu făcu nicio oprire pe drum şi merse cu viteză legală, ca să evite ori –, ce incident. În acel moment, chiar dacă era în Franța, Addison se afla sub supravegherea FBI-ului. Fernanda nu mai aştepta decât un telefon din partea răpitorilor pentru ca poliția şi FBI-ul să-l poată găsi

pe Sam.

Capitolul 15

Toate fotografiile de care poliția avea nevoie fuseseră 1 făcute în acea noapte. Familiile ofițerilor omorâți fuseseră anunțate, iar cadavrele lor sau ce mai rămăsese I din ele erau deja în grija firmelor de servicii funerare. J Soțiile şi familiile lor fuseseră informate cu privire la circumstanțele în care aceştia muriseră, însă, dat fiind faptul că la mijloc era viața unui copil, nimeni nu avea voie să le facă publice sau să spună adevărul până când copilul nu era eliberat. Cu toții înțeleseseră situația şi fuseseră de acord să nu spună nimic. Erau oameni buni şi, în calitate de soții de agenți şi de polițişti, ştiau foarte bine cât de dificile erau astfel de situații. Oricum, aveau de îndurat propria durere, şi pentru asta le fuseseră trimişi psihologi bine instruiți.

Experți în profile psihologice lucrau deja la cazul lui Peter Morgan şi Carl Waters. Camerele acestora fuseseră atent percheziționate, prietenii lor dăduseră declarații, iar managerul adăpostului din Modesto le oferise informații despre Malcolm Stark şi Jim Free. Amândoi fuseseră eliberați condiționat şi plecaseră odată cu Waters. Ultimele informații stârniră noi investigații. Fotografiile lor, profilul

psihologic şi cele mai recente informații fuseseră transmise prin internet către toate unitățile de poliție de pe suprafața statului. Experții FBI din Quantico lucrau cot la cot cu cei din Poliția din San Francisco. Aceştia stătuseră de vorbă cu angajatorii şi cu agenții de eliberare condiționată ai lui Waters, Stark şi Free, cu agentul lui Peter, care mărturisise că nu apucase să-l cunoască prea bine, şi cu un aşa-zis angajator al lui Peter, care nu părea să-l cunoască deloc. Trei ore mai târziu, experții FBI scoaseră la lumină faptul că firma care susținea că îl angajase pe Peter era, de fapt, subsidiara indirectă a unei companii aflate în proprietatea lui Phillip Addison. Rick Holmquist suspecta că Peter fusese angajat doar de fațadă, iar Ted era de aceeaşi părere.

Ted apelase la firma de curățenie pe care o foloseau la locul crimelor sau la alta pe care aceasta le-o recomanda. În acea noapte, începură să demoleze bucătăria Fernandei. Fură nevoiți să dea la o parte granitul şi să decojească pereții din cauza armelor care fuseseră folosite şi a deteriorărilor pe care le creaseră. Ted ştia că, până a doua zi dimineață, bucătăria avea să-şi piardă eleganța şi avea să arate jalnic, dar măcar urma să fie curată, lipsită de urme de sânge sau de dovezi care să amintească de carnagiul care avusese loc odată cu răpirea lui Sam şi uciderea celor patru

ofițeri.

Alți patru ofițeri fuseseră desemnați să aibă grijă de Fernanda, de data aceasta toți polițişti. Fernanda era sus, în pat. Ted rămăsese pe poziție toată ziua şi toată seara. Nu plecase deloc. Dăduse toate telefoanele pe care le avusese de dat de pe mobil. Se instalase în sufragerie. În afară de el, mai era şi un negociator profesionist care aştepta să primească un telefon de la răpitori. Nimeni nu se îndoia că asta avea să se întâmple. Singura întrebare era când.

Era aproape nouă seara când Fernanda coborî din camera ei cu un aer trist. Nu mâncase şi nu băuse nimic toată ziua. Ted o rugase în câteva rânduri, dar până la urmă o lăsase în pace. Simțea nevoia să fie singură. El avea să rămână în preajmă, pentru orice eventualitate. Nu voia să o deranjeze. O sunase pe Shirley cu câteva minute în urmă şi îi spusese tot ce se întâmplase, inclusiv că avea să stea peste noapte cu oamenii lui. Voia să aibă control asupra lucrurilor. Shirley se arătase înțelegătoare. Cu ani în urmă, când făcea muncă de supraveghere sau în tinerețe, când lucra sub acoperire, se întâmpla să lipsească de-acasă cu săptămânile. Se obişnuise. Viețile şi programele lor haotice îi ținuseră la distanță de-a lungul anilor, iar acest lucru devenise vizibil. Uneori, Shirley avea senzația că nu mai

erau căsătoriți de ani de zile, de când copiii erau mici sau poate chiar de mai înainte. Aşa că ea învățase să-şi trăiască propria viață, petrecea timp cu prietenii ei, făcea ce voia. La fel şi el. Li se întâmpla multor polițişti şi soțiilor lor. Mai devreme sau mai târziu, serviciul îi despărțea. Shirley şi Ted fuseseră mai norocoşi decât majoritatea. Cel puțin, încă mai erau căsătoriți. O mare parte dintre prietenii lor divorțaseră de mult. Rick, de exemplu.

Fernanda se plimba prin sufragerie ca o fantomă. Rămase în picioare şi îl privi pentru un minut, apoi se aşeză pe canapea.

— Au sunat?

Ted clătină din cap că nu. I-ar fi spus dacă ar fi făcut-o. Ştia că aşa s-ar fi întâmplat, dar trebuia să întrebe. Nu se putea gândi decât la asta. Asta făcuse toată ziua.

— E prea devreme. Vor să-ți lase timp să meditezi şi să intri în panică.

Şi negociatorul îi spusese acelaşi lucru. Acesta din urmă aştepta sus, în camera lui Ashley. Aveau un telefon special ataşat la linia telefonică principală.

— Ce se întâmplă în bucătărie? întrebă ea, fără să o intereseze cu adevărat. Nu mai voia să vadă încăperea aceea niciodată. Ştia că nu va putea uita ce văzuse acolo. Şi Ted

ştia acest lucru. Era uşurat la gândul că oricum urma să vândă casa. După aşa ceva, trebuiau să plece de-acolo.

— Se face curățenie.

Auzi o maşină care îndepărta granitul. Făcea un zgomot atât de mare, încât ai fi zis că dărâma pereții, într-un fel, chiar îşi dorea să fi dărâme.

— Cumpărătorii o să fie probabil nevoiți să reconstruiască bucătăria, spuse el, încercând să fi distragă atenția.

Fernanda zâmbi absentă.

— L-au băgat într-un sac, spuse ea privindu-l țintă. Scena aceea se repeta în mintea ei la nesfârşit, mai des decât cea din sufragerie, care fusese în egală măsură de neuitat, l-au lipit bandă adezivă peste gură.

— Ştiu. O să fie bine, spuse Ted din nou, rugându-se să fie adevărat. În câteva zile o să ne contacteze. S-ar putea să te lase să vorbeşti cu el când o să sune.

Negociatorul îi spusese deja să ceară acest lucru când aveau să sune, ca să aibă certitudinea că îl ținuseră în viață. Nu avea niciun rost să plătească recompensă pentru un cadavru. Ted nu îi spuse însă Fernandei acest lucru. Se priviră unul pe celălalt, fără un cuvânt. Fernanda se simțea moartă pe dinăuntru. Tot la fel părea şi din exterior. Fața ei avea o paloare gri-verzuie şi părea bolnavă. Mai mulți vecini

întrebaseră ce se întâmplase mai devreme. Cineva spusese că o auzise țipând. Cu toate acestea, când poliția încercase să afle posibile mărturii prin cartier, nimeni nu văzuse nimic. Poliția nu făcuse public niciun detaliu.

— Vai de familiile bieților polițiști! Trebuie să fie îngrozitor. Cu siguranță mă urăsc.

Îl privi pe Ted, căutând un răspuns, simțindu-se vinovată. Ei veniseră acolo să fi protejeze pe ea şi pe copiii ei. Simțea că, indirect, era la fel de vinovată ca răpitorii lui Sam.

— Asta ne e meseria. Astfel de lucruri se întâmplă. Ne asumăm riscuri. De cele mai multe ori, nu se întâmplă nimic grav, dar, când se întâmplă, ştim cu toții la ce ne-am înhămat. La fel şi familiile noastre.

— Şi cum pot trăi cu asta?

— Pur şi simplu. Multe căsnicii nici nu rezistă.

Fernanda încuviință din cap. Într-un fel, nici a ei nu rezistase. Allan preferase să cedeze decât să-şi asume responsabilitatea. O lăsase într-un mare haos, în loc să facă ordine chiar el. O lăsase pe ea să se descurce cu toate. Fernanda se gândea din ce în ce mai des la acest lucru. Şi Ted era de aceeaşi părere. Acum, trebuia să se confrunte cu ceva şi mai îngrozitor. Îi era milă de ea. Ca să o ajute, nu putea decât să facă tot posibilul să fi aducă băiatul acasă.

Asta îşi dorea. Căpitanul îi dăduse voie să stea în casa ei pe toată durata cazului. Odată ce sunau, lucrurile aveau să se complice.

— Ce-o să fac atunci când or să-mi ceară bani?

Se gândise la asta toată ziua. N-avea niciun ban şi se întreba dacă Jack ar fi putut să-i facă rost. Ştia că avea nevoie de un miracol. Conta şi câți bani voiau. Probabil aveau să ceară mulți.

— Cu puțin noroc, vom putea localiza telefonul şi, dacă ştim de unde sună, vom putea ajunge repede la ei.

Dacă aveau noroc. Dacă. Ted ştia că trebuiau să-i găsească repede şi să elibereze băiatul.

— Şi dacă nu puteți să localizați telefonul? întrebă ea cu glas şoptit.

— Îl vom localiza. Voia să pară sigur, ca să o liniştească. Ştia însă că nu avea să fie atât de uşor pe cât lăsase să se înțeleagă. Trebuiau doar să aştepte şi să vadă ce se întâmpla. Negociatorii erau pe poziție.

Nu se pieptănase toată ziua, însă era la fel de drăguță. Aşa i se păruse dintotdeauna.

— Dacă îți aduc ceva să mănânci, încerci măcar? O să ai nevoie de putere când o să sune.

Ştia însă că era mult prea devreme. Era încă şocată de tot

ceea ce văzuse şi de întâmplările cărora le supravieţuise. Clătină pur şi simplu din cap.

— Nu mi-e foame.

Ştia că nu putea să mănânce. Nu reuşea să-şi ia gândul de la Sam. Unde era? Ce îi făcuseră? Era rănit? Mort? Speriat? O mie de întrebări îngrozitoare îi chinuiau mintea.

După o jumătate de oră, Ted îi aduse o ceaşcă de cafea. Fernanda o sorbi uşor, stând pe podeaua din sufragerie, cu genunchi strânşi la piept. Ted ştia că nu avea să poată dormi. Pentru ea, urma o aşteptare interminabilă. Pentru toţi, de altfel. Numai că pentru ea avea să fie cel mai greu. Nici măcar nu le spusese celorlalţi copii. Poliţiştii o sfătuiseră să aştepte până primeau veşti de la răpitori. N-avea rost să fi sperie. Unităţile de poliţie din ambele locaţii fuseseră informate şi erau pe poziţie atât pentru Ashley, cât şi pentru Will. Acum, că răpitorii puseseră mâna pe Sam, Ted avea sentimentul că ceilalţi doi erau în siguranţă, iar superiorii lui fuseseră de acord cu teoria lui. Nu aveau de gând să fi răpească şi pe ceilalţi. Având-l pe Sam puteau obţine ceea ce îşi doreau.

Fernanda rămase în sufragerie pe jos, fără să spună nimic. Ted era lângă ea, completând rapoarte şi urmărind-o din când în când. Merse să vadă ce făceau subalternii lui.

Fernanda adormi la un moment dat. Când se întoarse, o găsi dormind pe jos. O lăsă acolo. Avea nevoie de somn. Se gândi să o ducă în camera ei, dar nu voia să o deranjeze. Aproape de miezul nopții, se întinse şi el pe canapea şi dormi câteva ore. Încă era întuneric afară când se trezi şi o auzi plângând pe covor, mult prea îndurerată ca să se poată mişca. Nu îi spuse niciun cuvânt, ci doar se aşeză lângă ea pe podea şi o luă în braţe. Fernanda rămase în braţele lui şi plânse câteva ore în şir. Când, într-un final, se opri din plâns, soarele era deja pe cer. Îi mulţumi şi urcă în camera ei. Curăţaseră sângele de pe covorul din hol. Nu mai coborî până aproape de prânz. Tot nu primiseră niciun telefon de la răpitori. Cu fiecare oră care trecea, Fernanda arăta din ce în ce mai rău.

După-amiază, la o zi după răpire, primi un telefon de la Jack Waterman. Când sună telefonul, toată lumea sări ca arsă. Îi spuseseră deja să răspundă ea la telefon, pentru ca răpitorii să nu se panicheze din cauza poliţiştilor. Se aşteptau probabil ca poliţia să fie pe poziţie, având în vedere că, atunci când veniseră să-l ia pe Sam, dăduseră peste poliţişti în casă. Fernanda răspunse şi aproape izbucni în plâns când îşi dădu seama că era Jack. Sperase că erau ei.

— Cum te mai simţi? întrebă el relaxat.

— Nu prea bine.

— Îmi dau seamă după voce. Îmi pare rău s-aud. Ce face Sam?

Ezită o vreme, dar în ciuda eforturilor, izbucni în plâns.

— Fernanda, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Nici nu ştia ce să spună. Plângea încontinuu, lucru care îl sperie.

— Pot să vin la tine? întrebă Jack.

Fernanda clătină din cap, dar într-un final îi spuse că putea să vină. Oricum, avea nevoie de ajutorul lui. O aştepta un adevărat iad în momentul în care aveau să sune după bani.

După zece minute, Jack era deja la uşă. Când intră în casă, rămase blocat. Vreo şase polițişti în civil şi agenți FBI înarmați până în dinți umblau de colo-colo prin casă. Unul dintre cei doi negociatori coborâse de la etaj, ca să schimbe peisajul. Ted vorbea cu un grup restrâns de bărbați în bucătăria ce părea incredibil de curată. Fernanda era în mijlocul lor, cu un aer trist. Când îl văzu pe Jack, Fernanda izbucni din nou în plâns. Nu ştia ce să spună, iar Ted îi invită pe ceilalți polițişti şi agenți în bucătărie şi închise uşa în urma lor.

— Ce se petrece aici? întrebă Jack, îngrozit.

Era evident că se întâmplase ceva oribil. Se aşezară pe canapea, şi Fernandei îi luă cinci minute să scoată câteva cuvinte.

— L-au răpit pe Sam.

— Cine l-a răpit?

— Nu ştim. Îi povesti de la început până la sfârşit nenorocirea care li se întâmplase, inclusiv faptul că Sam fusese aruncat într-un sac de pânză şi patru polițişti fuseseră omorâți la ea în bucătărie.

— Doamne! De ce nu m-ai sunat? De ce nu mi-ai spus când am vorbit?

Îşi dădu seama că Fernanda se lupta cu acea nenorocire încă de când sunase prima oară, de când anulase excursia la Napa. El chiar crezuse că răciseră, însă ceea ce li se întâmplase era infinit mai groaznic. Aproape că nu îi venea să creadă. Era mult prea îngrozitor pentru a fi descris în cuvinte.

— Ce-o să mă fac atunci când o să-mi ceară răscumpărarea? N-am ce să le ofer ca să mi-l dea înapoi pe Sam.

El ştia mai bine decât oricine acest lucru. Era o întrebare dificilă.

— Poliția şi FBI-ul sunt de părere că răpitorii cred că eu

am moştenit toţi banii lui Allan. Ei asta cred.

— Nu ştiu, spuse Jack, simţindu-se neajutorat. Sper să-i prindă înainte ca tu să fii nevoită să faci rost de bani. Era imposibil să-i facă rost de bani, indiferent că era vorba despre sume mari sau mici. Poliţia bănuieşte pe unde ar putea fi?

Deocamdată, poliţia nu avea niciun fel de informaţii în acest sens.

Jack rămase cu ea vreo două ore, ţinând o mână protectoare peste umerii ei. O făcu să-i promită că avea să-l sune la orice oră dacă afla veşti sau dacă are nevoie de ceva. Înainte să plece, îi sugeră o perspectivă oarecum sumbră. Îi spuse că poate ar trebui să îl autorizeze să ia decizii şi să facă transferuri de fonduri în numele ei, dacă mai avea aşa ceva, în cazul în care i se întâmpla ceva. Vorbele lui i se părură la fel de deprimante ca momentul în care fusese nevoită să se uite cum agentul de poliţie le lua probe de păr copiilor pentru testul ADN, pentru cazul în care aveau să fie găsiţi morţi, într-un fel, Jack spunea acelaşi lucru. Îi zise că a doua zi avea să-i trimită nişte hârtii să le semneze. După câteva minute, plecă.

Fernanda A intră în bucătărie şi văzu câţiva bărbaţi bând cafea. Îşi promisese că nu avea să mai intre niciodată în

încăperea aceea, dar tocmai o făcuse. Era aproape de nerecunoscut. Tot granitul fusese îndepărtat, iar masa de bucătărie fusese înlocuită cu una simplă şi funcțională. Sângele celor patru bărbați ucişi se uscase pe lemnul mesei pe care o avusese înainte. Nici scaunele nu le mai recunoscu. Bucătăria arăta de parcă ar fi fost bombardată, dar cel puțin nu mai exista nicio dovadă a nenorocii pe care o văzuse cu o zi în urmă.

Când intră, cei patru bărbați care o păzeau se ridicară. Ted le vorbea sprijinit de perete şi îi zâmbi când o văzu intrând. Fernanda zâmbi la rândul ei, amintindu-şi de sprijinul pe care i-l oferise cu o seară în urmă. În ciuda agoniei pe care o trăia, Ted îi oferea linişte şi alinare.

Unul dintre bărbați îi oferi o ceaşcă de cafea şi o cutie cu gogoşi. Luă una şi mâncă jumătate din ea, aruncând cealaltă jumătate la gunoi. Era prima dată când mânca după două zile. Trăia doar cu ceai şi cafea şi era cu nervii întinşi la maximum. Ştiau cu toții că nu apăruseră veşti. Nimeni nu întrebă nimic. Pălăvrăgiră puțin, şi, după o vreme, Fernanda urcă la etaj şi se aşeză în pat. Îl văzu pe negociator trecând prin fața camerei sale spre dormitorul lui Ashley. Nu se mai schimbase, purta aceleaşi haine pe care şi le scotea doar când intra la duş. Avea senzația că trăia

într-o tabără de război. Nu era înconjurată decât de bărbați cu arme. Începuse deja să se obişnuiască. Nu îi păsa de arme, doar de băiatul ei. Numai la el se gândea, numai pentru el trăia, doar pe el îl voia. Altceva nu o mai interesa. Rămase în pat fără a închide un ochi toată noaptea, din cauza zahărului şi a cafelei, aşteptând veşti despre Sam. Nu reuşea să facă altceva decât să se roage să fie în viață.

Capitolul 16

Când Fernanda se trezi a doua zi de dimineață, soarele tocmai se ridica peste oraş într-o ceață aurie. Abia după ce coborî la parter şi aruncă o privire peste ziarul pe care unul dintre bărbați îl lăsase pe masă, îşi dădu seama că era 4 Iulie. Nu era duminică, dar tot ce ştia în timp ce stătea la masă şi privea răsăritul era că ar fi vrut să meargă la biserică. Ştia însă că nu se putea duce. Nu putea să plece, de teamă că puteau suna în absența ei. Îi spuse lui Ted despre asta ceva mai târziu, în vreme ce erau la bucătărie. Ted se gândi o vreme, apoi o întrebă dacă nu ar vrea să stea de vorbă cu un preot. Fernandei i se păru ciudat. Îi plăcea să-i ducă pe copii la biserică duminica, dar, de când murise Allan, nu mai voiau să meargă. Fusese atât de descurajată, că nici ea nu prea se mai dusese în ultima vreme. Acum însă, era convinsă că voia să stea de vorbă cu un preot. Voia să vorbească şi să se roage cu cineva. Simțea că uitase cum se face.

— Ți se pare ciudat? îl întrebă pe Ted jenată.

Acesta clătină din cap. Nu mai plecase de lângă ea de câteva zile bune. Rămăsese acolo cu ea. Îşi adusese haine de

schimb. Ştia că unii dintre bărbați dormeau în camera lui Will. Dormeau pe rând, în timp ce ceilalți păzeau casă, telefoanele şi pe ea. În douăzeci şi patru de ore, dormeau în ture patru sau cinci oameni.

— Nimic nu e ciudat atâta vreme cât te ajută să treci prin asta. Vrei să caut pe cineva să vină aici sau vrei să sun pe cineva anume?

— Nu contează, spuse ea intimidată.

Era ciudat, dar, după câteva zile petrecute împreună, îl simțea ca pe un prieten. Îi putea spune orice. Într-o astfel de situație, nu era loc de mândrie, de ruşine sau de artificii. Într-o astfel de situație, nu existau decât sinceritate şi durere.

— O să dau nişte telefoane, spuse Ted.

După două ore, la uşă apăru un bărbat tânăr. Părea să fie un cunoscut de-al lui Ted. Intră uşor, vorbiră puțin, apoi îl urmă pe Ted pe scări. Fernanda era întinsă în pat, iar Ted bătu în uşa deschisă. Se ridică pe pat şi se uită la Ted, întrebându-se cine era bărbatul care îl însoțea. Purta sandale, tricou şi blugi. Când ei intrară în cameră, ea aştepta în pat, rugându-se ca răpitorii să sune.

— Bună, spuse Ted, stând în prag stânjenit, căci ea era întinsă în pat. E un prieten de-al meu, îl cheamă Dick Wallis

şi e preot.

Se ridică din pat, se apropie de ei şi îi mulțumi că acceptase să vină. Arăta mai curând a fotbalist decât a preot. Părea tânăr, pe la vreo treizeci de ani, şi, observă Fernanda, în timp ce vorbea cu el, avea ochii blânzi. Ted coborî la parter în linişte.

Fernanda îl conduse pe tânărul preot într-un birou mic, aflat în afara dormitorului ei, şi îl invită să ia loc. Nu prea ştia ce să-i spună, aşa că îl întrebă dacă ştia ce se întâmplase. Acesta îi spuse că da. Îi mai zise că jucase fotbal profesionist timp de doi ani după ce terminase facultatea, apoi se hotărâse să se facă preot. Fernanda îl asculta cu mare atenție. Îi spuse că avea treizeci şi nouă de ani şi că era preot de cincisprezece ani. Îi zise că îl cunoscuse pe Ted cu ani în urmă, când era capelanul poliției, şi unul dintre prietenii apropiați ai lui Ted murise. Îi mărturisi că atunci începuse să îşi pună multe întrebări legate de sensul vieții şi înțelesese că multe lucruri n-aveau niciun rost.

— Cu toții ne întrebăm aceste lucruri uneori. Probabil şi dumneavoastră vă puneți aceleaşi întrebări acum. Credeți în Dumnezeu? o întrebă el, luând-o prin surprindere.

— Cred că da. Dintotdeauna am crezut. Îl privi apoi

ciudat. În ultimele luni, n-am mai fost aşa sigură. Soțul meu a murit acum şase luni. Cred că s-a sinucis.

— Probabil a fost foarte speriat dacă a recurs la un asemenea gest. Era o idee interesantă. Fernanda încuviința din cap. Niciodată nu văzuse lucrurile din perspectiva asta. Dar Allan chiar fusese speriat. Şi renunțase.

— Cred că da. Şi eu sunt speriată acum, spuse ea cu sinceritate şi începu să plângă. Mi-e foarte teamă că o să-mi omoare copilul.

Nu se putea opri din plâns.

— Credeți că puteți avea încredere în Dumnezeu? o întrebă el cu delicatețe.

Fernanda îl privi îndelung.

— Nu sunt sigură. De ce permite să se întâmple toate astea? De ce a permis ca soțul meu să moară? Dacă băiatul meu va fi ucis? spuse ea, izbucnind în plâns.

— Ai putea să încerci să ai încredere în El şi în oamenii de aici, care fac tot ce se poate să îl aducă acasă. Oriunde s-ar afla fiul dumneavoastră acum, e în mâinile lui Dumnezeu. El ştie unde se află acum, Fernanda. Asta e tot ce trebuie să înțelegi. Nu poți decât să-l laşi în mâinile lui Dumnezeu. Apoi îi spuse ceva atât de ciudat, încât ea nici nu ştiu ce să-i răspundă. Cu toții suntem puşi în fața unor încercări

îngrozitoare uneori, lucruri despre care credem că ne vor frânge spiritul şi ne vor omorî, dar la final ne fac mai puternici. Par să fie cele mai crude lovituri, dar, într-un fel, sunt nişte complimente pe care le primim de la Dumnezeu. Ştiu că s-ar putea să ți se pară nebunesc tot ce vă spun acum, dar ăsta e adevărul. Dacă nu te-ar iubi şi n-ar crede în tine, nu ți-ar da provocări ca aceasta. Sunt ocazii să îți arăți milostenia. O să fii mai puternică. E felul lui Dumnezeu de a-ți spune că te iubeşte şi crede în tine. E un compliment pe care ți-l face. Are sens ce-ți spun?

Îl privi pe preot cu un zâmbet trist şi clătină din cap.

— Nu. Nu voia să aibă sens. Nu vreau asemenea compliemente. Nu vreau moartea soțului meu. Aveam nevoie de el. Încă mai am.

— Niciodată nu ne dorim astfel de provocări, Fernanda! Nimeni nu şi le doreşte. Gândeşte-te la FIristos pe cruce! Gândeşte-te ce provocare a avut El! Gândeşte-te la agonia trădării venite din partea unui popor în care a crezut! Gândeşte-te la moartea Lui! Abia după aceea a urmat învierea. A dovedit că nicio provocare, oricât de mare, nu poate distruge iubirea pe care ne-o poartă. De fapt, cu fiecare provocare, El ne iubeşte mai mult. Şi pe tine te iubeşte.

O vreme, nu schimbară niciun cuvânt. În ciuda faptului că i se părea o nebunie să accepte răpirea copilului ei ca pe un compliment din partea lui Dumnezeu, se simțea mai bine, şi nici măcar nu ştia de ce. Cumva, prezența tânărului preot o liniştise. După o vreme, acesta se ridică şi Fernanda îi mulțumi. Înainte să plece, o mângâie uşor pe frunte şi spuse o binecuvântare, care o linişti. O să mă rog pentru dumneavoastră şi pentru Sam. Aş vrea să-l cunosc într-o bună zi.

Părintele Wallis îi zâmbi.

— Sper să îl cunoaşteți.

Preotul încuviință din cap şi plecă. N-ai fi zis că era preot, însă, în mod neaşteptat, îi plăcuse ce îi spusese. Stătuse singură în cameră mult timp după aceea, apoi coborî să-l caute pe Ted. Era în sufragerie, vorbea la te-lefon. Când Fernanda intră în cameră, încheie convor-birea. Vorbise cu Rick doar ca să-i mai treacă vremea. N-aveau veşti.

— Cum a fost?

— Nu sunt sigură. E ori minunat, ori nebun. Nu sunt sigură, spuse ea zâmbind.

— Probabil ambele. Pe mine m-a ajutat enorm când mi-a murit un prieten foarte bun şi nu reuşeam să înțeleg de ce. Tipul avea şase copii, iar soția lui era însărcinată. A fost

omorât de un om al străzii, înjunghiat fără motiv. A murit în stradă, fără niciun ajutor. N-a fost un act de curaj, n-a fost o moarte de erou. Doar un nebun şi un cuțit. Cel care l-a omorât, un om fără adăpost, era nebun. Fusese externat dintr-un spital de boli mintale cu o zi înainte. N-avea niciun sens. Niciodată n-are sens.

Nici moartea celor patru bărbați în bucătăria casei sale şi nici răpirea copilului ei nu aveau sens. Unele lucruri se întâmplau fără rost.

— A zis că e un compliment venit de la Dumnezeu, îi mărturisi ea.

— Nu sunt sigur că sunt de acord cu el. Pare o nebunie. Poate ar fi trebuit să sun pe altcineva, spuse Ted cu un aer vinovat.

— Nu. Mi-a plăcut. Mi-ar plăcea să-l revăd. Poate după ce se va termina totul. Nu ştiu. Cred că m-a ajutat.

— Şi mie mi-a plăcut dintotdeauna. E foarte credincios. Nimic nu pare să-l întoarcă din drum când crede în ceva. Aş vrea să fiu şi eu la fel, spuse Ted încet.

Fernanda zâmbi. Părea mai liniştită. Îi făcuse bine discuția cu preotul, chiar dacă unele cuvinte i se păruseră ciudate.

— N-am mai fost la biserică de când a murit Allan.

Probabil m-am supărat pe Dumnezeu.

— Ai dreptul să fii supărată, spuse Ted.

— Poate că nu. Mi-a zis că asta e o ocazie să-mi arăt milostenia.

— Cred că toate lucrurile grele sunt aşa. Mi-ar plăcea să primim mai puține ocazii de-astea, spuse Ted cu sinceritate.

Avusese şi el parte de multe astfel de ocazii, deşi niciuna nu putea fi comparată cu ceea ce i se întâmpla Fernandei.

— Da, spuse ea încet. Şi mie la fel.

Merseră apoi în bucătărie să stea de vorbă cu ceilalți. Bărbații jucau cărți şi tocmai primiseră o cutie cu sandvişuri. Fără să se gândească, luă un sandviş şi îl mâncă, apoi bău două pahare cu lapte. Nu îi adresă niciun cuvânt lui Ted. Nu se gândea decât la ceea ce îi spusese preotul Wallis despre complimentul lui Dumnezeu. Pentru prima dată de când îl răpiseră pe Sam, Fernanda avea un sentiment copleşitor că băiețelul era încă în viață.

Peter Morgan ajunse la Tahoe într-o Honda, la doar două ore după ce Carl şi echipa lui sosiseră împreună cu Sam. Când Peter intră în casă, Sam era încă în sacul de pânză.

— Nu e o mişcare foarte inteligentă, îi spuse Peter lui Malcolm Stark, care aruncase sacul pe un pat dintr-un dormitor aflat în spatele casei. Băiatul are bandă adezivă

peste gură, bănuiesc. Dacă nu poate respira?

Stark păru blocat, iar Peter se bucura că venise. Addison avea dreptate. Nu erau de încredere. Peter ştia că erau nişte monştri. Dar numai monştrii ar fi dus la capăt o asemenea misiune.

Cari îl întrebă de ce venise la Tahoe, iar Peter îi spuse că, drept urmare a uciderii polițiştilor, şeful lui îi ceruse să li se alăture.

— S-a enervat? întrebă Carl îngrijorat.

Peter ezită până să răspundă.

— A fost surprins. Când sunt omorâți polițişti, lucrurile se complică. O să ne caute cu şi mai mult interes.

Cari era de acord. Avuseseră ghinion.

— Nu ştiu cum de n-ai văzut polițiştii! îi spuse lui Peter, încă supărat.

— Nici eu.

Peter se tot întreba dacă, în timpul investigației celor de la FBI, Addison spusese ceva care să îi dea de gol. Altfel nu îşi putea explica. O supraveghease impecabil pe Fernanda. Din câte ştia el, până atunci, Waters, Stark şi Free nu făcuseră nicio greşeală. Când se pomeniseră cu polițiştii în bucătăria Fernandei, n-avuseseră încotro. Trebuiau să fi omoare. Chiar şi Peter era de acord că nu avuseseră de ales. Şi

totuşi, avuseseră un mare ghinion cu toții.

— Ce face băiatul? întrebă el, nevrând să pară deloc îngrijorat.

Stark nu se dusese încă în camera din spate să-l aducă.

— Cred că ar trebui să vadă cineva dacă e bine, spuse Carl într-o doară.

Jim Free pregătea masa în bucătărie. Le era foame la toți. Fusese o zi lungă şi avuseseră ceva de mers.

— Mă duc eu, se oferi Peter cât se poate de firesc.

Dădu fuga în camera din spate şi deznodă funia cu care era legat sacul. O deschise cu grijă, îngrozit că Sam s-ar fi putut sufoca. Dintr-odată, se iviră nişte ochi căprui imenşi. Peter îi puse degetul pe buze. Nu mai era sigur în care tabără era – a mamei băiatului sau a lor. Sau poate în a băiatului. Îl scoase din sac aproape în întregime, apoi îi dezlipi uşor banda de pe gură. Îi lăsă mâinile şi picioarele legate.

— Eşti bine? şopti Peter.

Sam încuviință din cap. Era murdar pe față şi părea speriat. Dar măcar era în viață.

— Cine eşti? şopti Sam.

— Nu contează, răspunse Peter, tot în şoaptă.

— Eşti polițist?

Peter clătină din cap că nu.

— Ah!

Sam nu mai spuse nimic, ci doar privi în jur, iar după câteva minute Peter ieşi din cameră şi se îndreptă spre bucătărie, unde ceilalți mâncau. Cineva pusese o conservă cu porc şi fasole pe plită. Aveau şi chili.

— Ar fi bine să-i dăm şi copilului ceva de mâncare, îi spuse Peter lui Waters, care încuviință din cap. Nici asta nu le trecuse prin minte. Nici să-i dea apă nu se gândiseră. Pur şi simplu, uitaseră. Erau preocupați de lucruri mult mai importante. Nu se gândiseră că băiatului i-ar putea fi foame.

— Pentru Dumnezeu, se plânse Malcolm Stark, în timp ce Jim Free izbucni în râs, n-avem o creşă aici. Lasă-l în sac!

— Dacă îl omorâți, n-o să ne plătească, îi reaminti Peter cu pragmatism, iar Carl Waters izbucni în râs.

— Are dreptate. Când o să sunăm, probabil că maică-sa o să vrea să stea de vorbă cu el. La naiba, n-o să sărăcim dacă-i mai dăm şi lui câteva ceva de mâncare din când în când. Până la urmă, el ne-aduce o sută de milioane de dolari. Dați-i şi lui să mănânce! spuse el, uitându-se spre Peter. Acesta ridică din umeri, puse o felie de şuncă între două felii de pâine şi se întoarse în camera în care se afla Sam. Se aşeză pe pat lângă el şi îi duse sandvişul la gură,

însă Sam se împotrivi.

— Haide, Sam, trebuie să mănânci! îl rugă Peter pe un ton prietenos, de parcă l-ar fi cunoscut.

După ce îl supraveghease o lună întreagă, chiar avea senzația că îl cunoştea. Peter îi vorbea cu blândețe, de parcă ar fi vorbit cu copiii lui, încercând să fi convingă să facă ce le spunea.

— De unde îmi ştii numele? întrebă Sam uimit.

Peter o auzise pe mama lui strigându-l de sute de ori.

Se tot întreba ce făcea, cât de speriată trebuia să fie.

Văzuse cât de apropiată era de copii, aşa că îşi imagina că era îngrozită. Băiatul se afla într-o formă foarte bună, ținând cont de trauma prin care trecuse şi de cele patru ore petrecute într-un sac în care fusese ținut legat. Puştiul era curajos, iar Peter îl admira pentru asta. Îi oferi din nou sandvişul, iar de data asta Sam luă o muşcătură. Până la urmă, mâncă jumătate din el, iar când Peter se întoarse din pragul uşii să-l mai vadă o dată, Sam îi „mulțumi”. Se întorsese să-l întrebe dacă voia să meargă la toaletă, însă îşi dădu seama că băiatul făcuse pe el cu mult timp în urmă. Cine n-ar fi făcut? îl scoase de tot din sac. Sam nu ştia unde se afla şi se temea de oamenii care îl răpiseră, inclusiv de Peter. Acesta din urmă îl duse la baie, îl aşteptă, după care

îl cără înapoi în pat. Mai mult nu putea face pentru el. Înainte să plece, îl acoperi cu o pătură, iar Sam privi în urma lui.

Peter mai veni să-l vadă o dată înainte de a merge la culcare. Îl duse din nou la baie. Îl trezi din somn, ca să nu mai facă iar pe el. Îi dădu un pahar cu lapte şi o prăjiturică. Sam mâncă pe nerăsuflate şi îi mulțumi din nou. Când Sam îl văzu venind din nou a doua zi, îi zâmbi.

— Cum te cheamă? întrebă Sam temător.

Peter ezită puțin înainte de a-i spune, însă, în cele din urmă, îşi zise că n-avea nimic de pierdut. Oricum copilul îl văzuse.

— Peter.

Sam încuviință din cap. Peter se întoarse ceva mai târziu cu micul dejun. Îi aduse ouă prăjite şi şuncă. Devenise foarte rapid babysitterul oficial. Ceilalți erau foarte bucuroşi că nu erau nevoiți să se ocupe ei. Pe ei îi interesau banii, nu să păzească un copil de şase ani. Într-un fel ciudat, Peter simțea că făcea lucrurile astea pentru Fernanda. De fapt, aşa şi era.

În acea după-amiază, stătu o vreme cu băiatul şi reveni mai târziu în acea noapte. Peter se aşeză pe pat lângă el şi îl mângâie pe cap.

— Ai de gând să mă omori? întrebă Sam şopti.

Părea speriat şi trist, însă Peter nu-l văzuse niciodată plângând. Se gândea cât de îngrozitor trebuia să fie pentru el, dar era incredibil de curajos, şi aşa fusese de la bun început.

— Nu. O să te trimitem înapoi acasă la mama ta peste câteva zile. Lui Sam nu prea îi venea să-l creadă, dar Peter părea să vorbească serios. Băiatul nu era la fel de convins în privința celorlalți. Îi auzise în camera vecină, dar nu veniseră niciodată să îl vadă. Erau bucuroşi că se ocupa Peter. Acesta le explicase că avea grijă de investiția lor, lucru care îi amuzase foarte tare.

— O s-o sune pe mama să-i ceară bani? întrebă Sam încet, iar Peter dădu aprobator din cap.

Lui Peter îi plăcea de Sam mai mult decât de cei trei răpitori. Nu încăpea îndoială. Erau o adunătură de ne-suferiți. Povestiseră cum îi omorâseră pe polițişti şi cât de bine se simțiseră. I se făcuse rău auzindu-i vorbind. Era mult mai plăcut să stea de vorbă cu Sam.

— Până la urmă, da, răspunse Peter. Nu îi spuse când avea să se întâmple, pentru că nici el nu ştia exact.

În câteva zile, se gândi el, aşa era planul.

— Nu are, spuse Sam încet, urmărindu-l cu atenție pe

Peter, ca şi când ar fi încercat să-l citească.

De fapt, chiar asta încerca. Aproape că-l plăcea. Aproape. În definitiv, era unul dintre răpitori. Măcar se purta frumos cu el.

— Ce nu are? întrebă Peter cu un aer distrat. Se gândea la alte lucruri, la cum să scape, de exemplu. Planurile erau stabilite, dar tot era foarte agitat. Cei trei urmau să plece în Mexic şi de acolo în America de Sud. Peter voia să se ducă la New York să-şi vadă fetele. Urma apoi să plece în Brazilia. Avea acolo nişte prieteni de pe vremea de când făcea trafic cu droguri.

— Mama n-are niciun ban, spuse Sam şoptit, de parcă i-ar fi împărtăşit un secret pe care nu trebuia să-l ştie nimeni, dar pe care voia să i-l împărtăşească lui Peter.

— Sigur că are, spuse Peter zâmbind.

— Nu, n-are. De-asta s-a omorât tata. A pierdut toți banii.

Peter se aşeză pe pat, privindu-l pentru o bună bucată de timp, întrebându-se dacă ştia ce vorbea. Avea acea sinceritate dureros de reală caracteristică tuturor copiilor.

— Eu credeam că tatăl tău a murit într-un accident, că a căzut de pe iaht.

— I-a lăsat mamei o scrisoare. Ea i-a spuse avocatului tatii că s-a sinucis.

— De unde ştii?

Sam păru stânjenit pentru o clipă, apoi îi mărturisi:

— Am ascultat la uşă.

— A vorbit cu el despre bani? întrebă Peter îngrijorat.

— De multe ori. Vorbesc despre bani în fiecare zi. Mama zice că nu a mai rămas nimic. Zice că au rămas multe „găuri” sau ceva de genul ăsta. Asta zice, că n-a mai rămas nimic, doar găuri.

Peter înțelese foarte bine ce voia să spună. Evident se referea la datorii.

— O să vândă casa. Nouă nu ne-a spus încă.

Peter dădu aprobator din cap şi îl privi cu un aer grav.

— Aş vrea să nu mai spui nimănui ce mi-ai zis acum. Promiți?

Sam încuviință din cap, cu un aer foarte serios.

— O să mă omoare dacă mama n-o să plătească, nu-i aşa? întrebă Sam cu tristețe în ochi.

Peter clătină din cap.

— N-o să-i las să-ți facă rău, îi şopti bărbatul. Îți promit, spuse el, şi apoi plecă în camera cealaltă.

— Doamne, da mult timp mai petreci cu puştiul ăla, se plânse Stark, iar Waters îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Bucură-te că nu trebuie să te ocupi tu! Nici mie nu mi-

ar plăcea.

— Mie îmi plac copii, se oferi Jim Free. Am mâncat unul odată, continuă el, prăpădindu-se de râs.

Băuse bere toată noaptea. Nu fusese niciodată condamnat pentru atac asupra unui copil, aşa că Peter bănui că vorbea prostii. În orice caz, nu-i plăcea ce auzea. De fapt, nu-i plăcea nimic la ei.

Peter nu-i spuse nimic lui Waters până a doua zi dimineață. Îl privea cu un aer îngrijorat, ca şi când ar fi fost preocupat de ceva.

— Şi dacă nu plăteşte? îl întrebă Peter direct.

— O să plătească. Îşi vrea copilul înapoi. O să plătească oricât îi cerem.

De fapt, noaptea trecută discutaseră şi căzuseră de acord să-i ceară mai mult, pentru ca porția fiecăruia să fie mai mare.

— Şi dacă nu plăteşte?

— Tu ce crezi? întrebă Carl cu răceală. Dacă nu plăteşte, nu ne este de niciun folos. Scăpăm de el şi plecăm.

Exact de asta se temeau şi el, şi Sam.

Mărturisirea pe care i-o făcuse Sam cu o noapte înainte îl dăduse complet peste cap. Peter nu se gândise niciodată că era falită. Deşi, o dată sau de două ori, luase în calcul şi

această variantă, Peter nu crezuse niciodată că ar putea fi adevărat. Acum, era de altă părere. Felul în care Sam repetase tot ce auzise îi confirma faptul că spunea adevărul. Asta explica şi de ce Fernanda nu mergea niciodată nicăieri, nu făcea niciodată nimic şi nu avea menajeră. Se aşteptase ca ea să ducă o viață mult mai luxoasă. Credea că stătea mai mult pe-acasă pentru că îşi iubea foarte mult copiii, dar poate mai era şi alt motiv. Avea sentimentul că discuțiile pe care Sam le auzise între avocat şi mama lui erau cât se poate de reale. Cu toate acestea, „să n-ai niciun ban” nu înseamnă acelaşi lucru pentru toată lumea. Poate îi mai rămăseseră câțiva, dar nu atâția cât avusese cândva. Biletul pe care soțul i-l lăsase era o informație foarte interesantă. Dacă era adevărat, atunci era foarte posibil ca din averea lui Allan Barnes să nu mai fi rămas nimic. Peter era profund îngrijorat. Se gândi toată ziua la asta şi la implicațiile pe care acest fapt le-ar putea avea asupra lui şi asupra celorlalți – şi, cel mai grav, asupra lui Sam.

Mai aşteptară două zile, după care se hotărâră să o sune. Cu toții ajunseseră la concluzia că atunci era momentul cel mai bun. Telefonară de pe telefonul imposibil de reperat al lui Peter. Fernanda răspunse după primele secunde. Avea o voce răguşită. Se emoționă imediat ce îşi dădu seama cu

cine stătea de vorbă. Peter vorbi încet şi rar, suferind în tăcere pentru ea, şi, ca să se identifice, îi spuse că avea veşti legate de fiul ei. Negociatorul asculta conversația şi deja se încerca localizarea apelului.

— Am un prieten care vrea să vă spună ceva, zise Peter întorcându-se în camera din spate, timp în care Fernanda îşi ținu respirația şi îi făcu semne disperate lui Ted.

Acesta ştia deja ce se întâmpla. Negociatorul era şi el pe fir, iar convorbirea era înregistrată.

— Bună, mami, spuse Sam.

Ochii Fernandei se umplură de lacrimi şi îşi ținu respirația.

— Eşti bine? Tremura atât de tare, încât abia mai putea vorbi.

— Da, sunt bine.

Înainte să mai spună şi altceva, Peter îi luă telefonul din mână. Waters urmărea întreaga discuție. Peter se temea că, în încercarea de a o linişti, Sam avea să-i spună că se purtase frumos cu el şi nu voia ca restul să audă aşa ceva. Peter luă telefonul şi i se adresă foarte clar. Fernandei i se păru că vorbea frumos şi calm, lucru care o luă prin surprindere. Din cum îi văzuse în casa ei cu câteva zile în urmă, se aştepta să fie nişte proşti. Se părea însă că

bărbatul care vorbea nu era aşa. Părea educat şi politicos şi avea un ton surprinzător de amabil.

— Biletul de autobuz pentru ca fiul dumneavoastră să se întoarcă acasă vă costă o sută de milioane de dolari, spuse Peter fără să clipească.

Ceilalţi ascultau şi îl aprobară din cap. Le plăcea stilul lui. Părea foarte stăpân pe situaţie, politicos şi calm.

— Începeţi să-i număraţi. O să vă sunăm cât de curând să vă spunem cum preferăm să fi primim, spuse el, şi închise telefonul înainte ca ea să mai poată adăuga ceva. Se întoarse către ceilalţi, care izbucniră în urale. Cât timp să-i dăm? întrebă Peter.

El şi Addison stabiliseră că ar avea nevoie cam de o săptămână, cel mult două, pentru a încheia tranzacţia. La momentul respectiv, cu toţii căzuseră de acord că mai mult nu era necesar, dar, după cele povestite de Sam, Peter nu mai era aşa sigur că timpul era problema cea mai mare. Dacă nu avea bani deloc, oricum nu avea de unde să facă rost de atâţia. Chiar şi dacă Barnes ar mai fi avut niscaiva investiţii mai puţin profitabile. Poate ar fi făcut rost de un milion sau două, în cel mai bun caz. Din ce îi povestise Sam despre datoriile pe care le avea şi despre sinuciderea tatălui său, Peter se întreba dacă mai avea chiar şi atât. Iar câteva

milioane împărțite la cinci erau o nimica toată.

Ceilalți trei se îmbătară criță în noaptea aia, aşa că Peter stătu de vorbă cu Sam multă vreme. Era un băiat simpatic. Se întristase după ce vorbise cu mama lui.

Fernanda rămăsese în sufragerie, privindu-l şocată pe Ted.

— Ce mă fac? Era pe culmile disperării.

Niciodată nu îşi imaginase că avea să-i ceară atâția bani. O sută de milioane de dolari erau curată nebunie. Erau chiar nebuni.

— O să-l găsim, spuse Ted încet.

Nu aveau alternativă. Nu reuşiseră să localizeze de unde fusese inițiat apelul. Încheiase discuția mult prea repede. În orice caz, echipamentul pe care îl aveau la dispoziție nu putea depista decât apeluri inițiate de telefoane detectabile. Cel care sunase folosise un telefon mobil pe care nu-l puteau localiza. Era unul dintre puținele tipuri care nu puteau fi detectate. În mod evident, ştiau foarte bine ce făceau. Dar măcar îl auzise pe Sam.

Cât timp Ted vorbi cu căpitanul, Fernanda îl sună pe Jack Waterman. Îi spuse ce recompensă îi ceruseră, iar el rămase fără cuvinte la celălalt capăt al firului. Ar fi putut să o ajute să facă rost de jumătate de milion de dolari, până

când ar fi vândut casă, dar mai mult de-atât n-avea cum. Nu mai avea nimic în bancă. În contul ei, mai erau aproximativ cincizeci de mii de dolari. Singura lor speranță era să găsească băiatul înainte ca răpitorii să-l ucidă. Jack se ruga să se întâmple aşa. Fernanda îi spuse că FBI-ul şi poliția făceau tot ce se poate, dar că răpitorii pur şi simplu dispăruseră de pe fața pământului. Toți cei patru erau de negăsit. Nici în cercul obişnuit al informatorilor nu se ştia nimic.

Două zile mai târziu, Will sună acasă şi, imediat ce îi auzi vocea Fernandei, îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Fernanda refuza să-i spună, dar el o cunoştea foarte bine. Într-un final, izbucni în plâns şi îi spuse că Sam fusese răpit. Atunci, Will o imploră să-l lase să vină acasă.

— Nu e nevoie să vii. Poliția face tot ce poate, Will. Ți-ar fi mai bine în tabără.

Se gândi că acasă ar fi mai deprimant şi mai tulburător pentru el.

— Mamă, te rog, spuse el printre lacrimi, vreau să stau cu tine.

Fernanda îl sună pe Jack şi îl rugă să meargă să-l aducă acasă. A doua zi după-amiază, Will intră în casă şi izbucni în lacrimi când o luă în brațe. Rămaseră îmbrățişați preț de

câteva clipe, iar în noaptea aceea vorbiră ore întregi în bucătărie. Jack rămase şi el cu ei, dar, după o vreme, plecă, pentru că nu voia să deranjeze. Stătu de vorbă cu Ted şi cu ceilalți bărbați câteva minute, iar aceştia îi spuseră că nu aveau veşti. Anchetatorii coroboraseră informațiile de pe teritoriul statului, dar până în acel moment nimeni nu raportase nimic suspect. Polițiştii căutau bărbații din fotografiile de profil pe care le primiseră, însă nimeni nu îi văzuse. Nici pe Sam nu-l văzuse nimeni, nici vreun lucru care să-i aparțină sau vreuna dintre hainele cu care fusese îmbrăcat. Băiatul şi răpitorii lui dispăruseră fără urmă. La vreme aceea, puteau fi oriunde, poate chiar în alt stat, poate chiar în Mexic. Ted ştia că se putea întâmpla să rămână ascunşi multă vreme, mult prea mult pentru Sam.

În seara aceea, Will dormi în camera lui, iar polițiştii – în camera lui Ashley. Ar fi putut dormi în camera lui Sam, dar, având în vedere situația, li se păruse nepotrivit. La patru dimineața, Fernanda era încă trează şi coborî la parter să vadă dacă Ted dormea. Era întins pe canapea, cu ochii larg deschişi. Ceilalți bărbați erau în bucătărie şi stăteau de vorbă, cu armele la vedere, ca întotdeauna. Semăna cu o sală stranie de la urgențe sau de la terapie intensivă, în care câțiva bărbați înarmați stau treji toată noaptea, pentru a-i

purta de grijă. Nu mai exista o delimitare clară între zi şi noapte. Erau la fel. Tot timpul, indiferent de oră, se vorbea la telefon.

Fernanda se aşeză într-un scaun lângă Ted, privindu-l disperată. Începuse să-şi piardă speranța. Nu avea bani, iar poliția nu-i găsise copilul. Nu aveau nici măcar o singură pistă cu privire la locul în care se ascundeau. Nici poliția şi nici FBI-ul nu erau de acord să facă publică povestea. Spuneau că nu ar face decât să creeze confuzie şi să înrăutățească situația. Dacă i-ar înfuria pe răpitori, cu siguranță i-ar ucide copilul. Nimeni nu putea să-şi asume un asemenea risc. Ea nici atât.

În acea noapte, Ted se duse acasă pentru câteva ore şi luă masa cu Shirley. Vorbiră despre caz, şi ea îi spuse că îi părea rău de Fernanda. Îşi dădea seama că şi Ted simțea la fel. Îl întrebă dacă vor găsi copilul la timp, iar Ted îi răspunse sincer că nu ştia.

— Când crezi că o să mai sune? îl întrebă Fernanda imediat ce se întoarse.

În sufragerie era întuneric, singura lumină aprinsă fiind cea de pe hol.

— O să sune curând, ca să-ți spună cum să le trimiți banii, o asigură el, însă Fernanda nu vedea cum ar putea

schimba situația.

Căzură de acord să încerce să mai tragă de timp. Mai devreme sau mai târziu însă, aveau să-şi dea seama că nu putea să plătească Ted ştia că trebuia să-l găsească pe Sam până atunci. În acea după-amiază, îl sunase pe părintele Willis. Nu le mai rămăsese decât să se roage. Aveau nevoie disperată de o pauză. Atât FBI-ul, cât şi poliția insistaseră pe lângă informatorii pe care îi aveau să afle câte ceva, dar nimeni nu ştia nimic despre răpitorii lui Sam.

Răpitorii o sunară din nou a doua zi. I-l dădură din nou pe Sam la telefon. De data aceasta, Sam părea nervos. Carl Waters stătea în picioare lângă el, iar Peter îi puse telefonul la ureche. Fernanda îl auzi spunând doar „Bună, mamă”. Bărbatul cu care mai vorbise şi înainte îi spuse că, dacă dorea să aibă o conversație cu fiul ei, trebuia să plătească recompensa. Îi dădură cinci zile în care să facă rost de bani, spunându-i că aveau să-i transmită instrucțiile de plată când sunau din nou. Când îi auzi de data asta, intră şi mai tare în panică. Nu avea cum să plătească. Nici de data aceasta poliția nu reuşise să localizeze apelul. Aflaseră doar că niciunul dintre cei patru nu fusese în săptămâna aceea să dea raportul agentului de eliberare condiționată. Acest lucru nu făcea decât să confirme identitatea făptaşii lor. Nu

ştiau însă unde fugiseră şi ce făcuseră cu Sam. În tot acest timp, Phillip Addison avea alibiul perfect. Era în sudul Franței. FBI-ul îi verificase toate discuțiile telefonice pe care le avusese la hotel. Nu dăduse niciun telefon în afara țării, însă nu aveau şi un istoric al telefoanelor primite. Din momentul în care FBI-ul începuse să fi monitorizeze apelurile, la câteva ore după răpire, nu primise niciun telefon de la răpitori. Aveau instrucții clare şi se descurcau fără îndrumări suplimentare. Peter făcea tot ce putea să-l protejeze pe Sam. Cari şi ceilalți deveniseră foarte nerăbdători să intre în posesia banilor. Ted şi Rick, precum şi rețelele de informatori şi toate celelalte agenții pe care le foloseau, nu găsiseră nicio urmă. Fernanda simțea că-şi pierdea mințile.

Capitolul 17

În ultima discuție telefonică, răpitorii îi spuseră Fernandei că avea la dispoziție două zile în care să le transfere banii. De data asta, păreau nerăbdători. Nu i-l mai dădură pe Sam la telefon. Toți cei aflați de partea ei înțelegeau că începeau să rămână fără timp. Sau poate deja se întâmplase. Sau poate se scursese deja. Acum era momentul să acționeze, dar nu ştiau cum. Fără niciun fel de indicii legate de locația în care se ascunseseră, poliția nu putea face nimic. Se foloseau de toate sursele posibile pentru a se încadra în timp, dar, fără o pistă, un pont, o urmă sau o mărturie, nu ajungeau nicăieri.

Când îi dădură ultimatumul de două zile, îi explicară şi instrucțiile de virare a banilor. Trebuia să transfere cele o sută de milioane de dolari într-un cont care aparținea unei corporații din Bahamas, nu în cel din Insulele Cayman, aşa cum stabiliseră inițial. Banca din Bahamas fusese deja instruită să fi transfere către câteva corporații false, iar, de-acolo, banii care le reveneau lui Peter şi lui Phillip să fie transferați către o bancă din Geneva. Celelalte trei părți urmau să fie transferate către o bancă din Costa Rica.

Imediat ce Waters, Stark şi Free ajungeau în Columbia sau în Brazilia, puteau să solicite transferul acolo.

Fernanda n-avea habar de toate acele detalii complicate. Nu ştia decât numele băncii din Bahamas, unde trebuia să depună o sută de milioane de dolari în termen de două zile, bani pe care nu-i avea. Spera ca poliția şi FBI-ul să-l găsească pe Sam înainte de termen. Se panicase şi mai tare la gândul că era posibil să nu reuşească. Cu fiecare oră care se scurgea, îşi pierdea şi mai mult speranța.

— O să am nevoie de mai mult timp ca să pot accesa atâția bani, îi spuse Fernanda lui Peter, încercând să nu lase panica să i se simtă în voce, deşi îi era practic imposibil.

Lupta din răsputeri pentru viața lui Sam. În ciuda eforturilor, a tehnologiei înalte şi a numărului mare de oameni de care dispuneau, nici FBI-ul, nici poliția nu prea îi fuseseră de ajutor. Nu ajunseseră la niciun rezultat.

— Nu a mai rămas mult timp, spuse Peter cu fermitate. Asociații mei nu sunt dornici să aştepte, continuă el, încercând să îşi exprime propria disperare. Fernanda trebuia să facă urgent ceva. În fiecare zi, Waters şi ceilalți discutau despre cum aveau să-l omoare pe Sam. Pentru ei, nu conta absolut deloc. De fapt, dacă nu şi-ar primi banii, li

s-ar părea răzbunarea perfectă. Pentru ei, băiatul nu valora mai mult decât o sticlă de tequila sau o pereche de pantofi.

Nici nu le păsa că Sam îi văzuse sau că i-ar fi putut identifica. Cei trei nenorociți aveau de gând să dispară pentru totdeauna în sălbăticia Americii de Sud. Urmau să-şi ridice paşapoartele ilegale la nord de granița mexicană. Nu trebuiau decât să ajungă acolo, să le ia, să dispară şi să trăiască împărăteşte tot restul vieții. Singura condiție era ca ea să plătească răscumpărarea. Cu fiecare oră, cu fiecare zi, Peter era tot mai convins că Sam îi spusese adevărul. Nu avea ce să depună în contul din Bahamas. Peter nu-şi putea imagina ce-avea de gând Fernanda. Nici ea nu ştia mai multe decât el. I-ar fi plăcut să o poată întreba, dar se gândi că sigur avea pe cineva aproape care să o sfătuiască.

Jack îi spusese deja că singurul împrumut pe care ar fi putut să-l obțină pentru ea, pe lângă casă, era o ipotecă suplimentară de şapte sute de mii de dolari, pe care oricum nu avea cum să-i ramburseze. Neştiind circumstanțele – şi chiar dacă le-ar fi cunoscut –, cei de la bancă ziseseră că nu aveau cum să-i aprobe cererea în mai puțin de treizeci de zile. Waters şi prietenii lui îi voiau în două zile.

Nu aveau pe ce să se bazeze, nici ea, nici Ted, nici Rick, nicio armată de agenți FBI, care juraseră că vor scotoci

fiecare colțişor, însă Fernandei i se părea că şansele de a-l găsi pe Sam erau la fel de mici cum fuseseră imediat după răpirea lui. Şi Peter era de aceeaşi părere.

— Se joacă cu noi, spuse Waters furios după ce Peter închise telefonul.

La celălalt capăt al liniei, Fernanda plângea în hohote.

— Nu e uşor să aduni o sută de milioane de dolari, spuse Peter, afectat de ce i se întâmpla Fernandei. Îşi imagina presiunea care apăsa asupra ei. Averea soțului este blocată, pentru că trebuie să plătească foarte multe taxe în urma decesului. E foarte posibil ca executorii să nu poate debloca banii atât de repede cum vrem noi.

Peter încerca să o ajute să câştige timp, dar se temea să le spună că el era convins că nu avea bani să le plătească. Îi era teamă că s-ar înfuria şi l-ar omorî imediat pe Sam. Pentru Peter, era foarte riscant. La fel şi pentru Fernanda.

— Nu mai aşteptăm, spuse Waters nervos. Dacă nu depune banii în două zile, puştiul o să moară, şi noi o să ne cărăm de-aici. Nu putem să aşteptăm aici o viață întreagă, până o să ne trezim cu polițiştii peste noi.

Waters era într-o pasă proastă după conversația cu Fernanda. Le zise celorlalți că îşi bătea joc de ei şi izbucni când îşi dădu seama că rămăseseră fără tequila şi bere.

Apoi, spuse că s-a săturat de mâncarea pe care o cumpăraseră, iar ceilalți fură de acord cu el.

În San Francisco, Fernanda plânse toată ziua în camera ei, îngrozită de faptul că aveau să-l omoare pe Sam, dacă nu cumva îl omorâseră deja. Will rătăcea prin casă ca o fantomă. Stătea pe lângă ceilalți bărbați, dar indiferent cu cine discutai şi oriunde te duceai, tensiunea atinsese cote de nesuportat. De câte ori suna Ashley, Fernanda continua să se prefacă, spunându-i că totul era bine. Nu îi spusese că Sam fusese răpit şi nici nu voia să-i zică deocamdată. Dacă Ashley ar fi clacat, lucrurile s-ar fi complicat şi mai mult.

— O să mă omoare, nu-i aşa? îl întrebă Sam pe Peter privindu-l cu tristețe, după ce o sunaseră pe mama lui.

Îi auzise pe ceilalți discutând în bucătărie şi ştia că erau supărați că dura atâta.

— Ți-am promis că n-o să le dau voie, şopti Peter când se opri în camera lui, imediat după discuția cu Fernanda.

Până şi Sam ştia însă că era o promisiune pe care nu şi-o putea ține. Dacă ar fi încercat, l-ar fi omorât şi pe Peter.

Când Peter se întoarse în sufragerie, îşi găsi colegii foarte supărați că jiu mai aveau de băut şi că Fernanda întârzia cu plata. Într-un final, Peter se oferi să meargă în oraş şi să le cumpere băutură. Felul în care arăta Peter îl făcea să nu

iasă în evidență. Părea un tip simpatic, venit să vadă lacul în vacanță, probabil cu copiii. Îl puseră să le cumpere bere, tequila şi mâncare chinezească. Se săturaseră de atâtea conserve; la fel şi el.

Peter plecă în oraş, profitând de sarcina de a le aduce bere. Rătăci cu maşina prin alte trei oraşe, gândindu-se ce ar putea să facă. Fără îndoială, Sam avea dreptate. Nu mai aveau timp. Din câte înțelesese, răscumpărararea era o cauză pierdută. Singura decizie care îi mai rămăsese era dacă să le permită să îl omoare pe Sam sau nu. Îşi riscase viața ca să-şi salveze copiii; trebuia să facă la fel şi pentru Sam.

Opri duba pe marginea drumului, lângă un camping, şi îşi scoase telefonul. Ştia că nu voia să se mai întoarcă vreodată la Pelican Bay. Fusese tentat să conducă la nesfârşit, dar, dacă nu s-ar fi întors, cu siguranță l-ar fi omorât pe Sam.

Formă numărul Fernandei şi aşteptă, însă, ca întotdeauna, Fernanda răspunse imediat. Pe acelaşi ton politicos, îi spuse că Sam era bine, apoi ceru să stea de vorbă cu un polițist. Ea ezită pentru o clipă, privi spre Ted şi zise că nu erau polițişti în casa ei.

— E-n regulă, spuse Peter cu un aer obosit. Pentru el se încheiase totul, ştia asta şi nu îi mai păsa. Singurul lucru

care îl interesa era soarta lui Sam. Îşi dădu seama însă, în timp ce vorbea cu ea, că pentru ea făcea, de fapt, tot ce făcea. Bănuiesc că mai e cineva pe fir, spuse el calm. Doamnă Barnes, da-ți-mi un polițist la telefon.

Fernanda se uită la Ted nedumerită şi îi dădu telefonul. Flabar n-avea ce se întâmpla.

— Sunt ofițerul Lee, spuse Ted cu hotărâre.

— Aveți mai puțin de patruzeci şi opt de ore să-l luați de acolo. Cu toții, sunt patru bărbați, printre care şi eu, spuse Peter, oferindu-le nu numai informații, ci şi legătura dintre ei şi ceilalți.

Ştia că trebuia să facă asta. Pentru binele lui, dar şi de dragul ei şi al lui Sam. Măcar atâta putea să facă pentru ei.

— Morgan, tu eşti?

Numai el putea fi. Ted ştia că vorbea cu el. Peter nici nu confirmă, nici nu negă. Avea lucruri mai importante de făcut. Îi dădu lui Ted adresa din Tahoe şi o descriere a casei.

— Acum, băiatul se află în camera din spate. O să fac tot ce pot să v-ajut, dar s-ar putea să mă omoare şi pe mine.

Ted îi puse apoi o întrebare, cerându-i cu disperare un răspuns. La fel ca restul convorbirilor pe care le avuseseră, şi aceasta era înregistrată.

— Ascultă, în spatele acestei răpiri se află cumva Phillip

Addison?

Peter ezită puțin, apoi răspunse:

— Da.

Pentru el, din acel moment totul luase sfârşit. Ştia că oriunde se ducea, Addison avea să-i dea de urmă şi avea să-l omoare îl va găsi şi îl va omorî. Deşi Waters şi ceilalți cu siguranță aveau să străduiască să i-o ia înainte.

— Nu voi uita asta, spuse Ted cu sinceritate.

Fernanda îl urmărea atentă, neîndrăznind să-şi ia ochii de la el. Ştia că se întâmpla ceva, dar nu ştia exact ce, dacă era de bine sau de rău.

— Nu despre el este vorba, spuse Peter cu tristețe. Fac asta pentru Sam... pentru ea... Spuneți-i că-mi pare rău.

Apoi închise telefonul şi-l aruncă pe scaunul din dreapta. Plecă spre magazinul cu băuturi, de unde cumpără suficientă bere şi tequila cât să-i țină beți o veşnicie, intră în casă zâmbitor, cărând patru pungi de mâncare chinezească. Se simțea dintr-odată liber. Pentru prima oară în viața lui, făcuse ce trebuia.

— Ce naiba ți-a luat atâta? îl întrebă Stark nervos.

Se calmă însă repede când văzu mâncarea, berea şi trei sticle de tequila bună.

— Le-a luat o oră să-mi pregătească mâncarea, se plânse

Peter.

Se duse apoi să vadă ce făcea Sam. Îl găsi dormind în camera lui. Peter îl privi pentru câteva minute, apoi ieşi din încăpere. Nu avea idee când urma să vină poliția. Spera doar să se întâmple cât mai repede.

Capitolul 18

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Fernanda panicată, imediat ce Ted încheie discuția cu Peter Morgan.

Ted o privi, şi-abia se abținu să nu urle în gura mare.

— Sunt în Tahoe, zise el. Morgan ne-a spus unde sunt.

Era exact şansa de care aveau nevoie. Singura lor speranță.

— Doamne Dumnezeule! şopti ea. De ce-a făcut asta?

— A zis că face asta pentru Sam şi pentru tine. M-a rugat să-ți spun că-i pare rău.

Fernanda încuviință din cap, întrebându-se ce îl făcuse să se răzgândească. Indiferent de motiv, era bucuroasă că se întâmplase aşa. Îi salvase viața băiatului ei – sau cel puțin încercase.

Lucrurile începură să se mişte rapid. Ted dădu sute de telefoane. Îi sună pe căpitan, pe Rick Holmquist şi pe şefii a trei echipe SWAT. Îi sună pe şeful poliției şi pe şeriful din Tahoe şi le spuse să nu intervină. Aceştia fură de acord să acționeze la comanda FBI-ului şi a echipelor SWAT, trimise de Poliția din San Francisco. Trebuia acționat cu la fel de multă precizie ca în cazul unei operații pe cord deschis, iar

Ted îi spuse că până a doua zi la amiază aveau să fie pregătiți să plece într-acolo. Fernanda îi mulțumi şi dădu fuga să-i spună lui Will, care izbucni în lacrimi.

A doua zi când se trezi, Ted vorbea la telefon cu vreo douăzeci de oameni. Will terminase micul dejun când Ted era gata de plecare. Acesta din urmă îi spuse Fernandei că douăzeci şi cinci de oameni se îndreptau deja spre Tahoe. FBI-ul urma să trimită un comando format din opt oameni, opt lunetişti şi, în afară de Rick şi de el, alți opt oameni într-o echipă SWAT. În plus, în jur de douăzeci de polițişti de la unitățile locale aveau să li se alăture imediat ce ajungeau acolo. Rick venea cu cei mai buni profesionişti din oraş, cei mai pricepuți lunetişti. Trimisese deja un avion cu doi piloți. Ted alesese la rândul lui cea mai bună echipă SWAT şi trimise cu ei şi negociatorul. Voia totuşi să lase patru oameni, care să aibă grijă de Fernanda şi de Will.

— Ia-mă şi pe mine cu tine! îl rugă ea disperată. Vreau să fiu şi eu acolo.

Ted ezită puțin, pentru că nu ştia dacă era bine să meargă şi ea. Se puteau întâmpla multe, puteau fi incidente, mai ales când venea vorba de o desfăşurare de forțe atât de amplă. Chiar dacă aveau ajutorul lui Morgan, n-avea cum să fie uşor să-l scoată pe băiat din casă. Sam risca să fie

omorât şi de poliție, dacă se începea focul asupra celorlalți. Era posibil să nu-l poată recupera în viață, şi, dacă era să se întâmple o nenorocire, nu voia ca mama băiatului să fie acolo.

— Te rog! insistă ea plângând. Deşi ştia că nu proceda bine, Ted nu putu să reziste lacrimilor ei.

Nu-i spuse lui Will unde pleca. Alergă pe scări şi îşi luă o pereche de bocanci şi un pulover. Îi zise doar că iese puțin cu Ted. Will nu mai apucă să spună ceva, pentru că Fernanda ajunsese deja la uşa de la intrare şi plecă în fugă cu Ted. Acesta din urmă îl sunase pe Rick Holmquist, care pornise deja către Tahoe, însoțit de patru agenți speciali şi de echipa comando. În Tahoe aveau să fie atât de mulți ofițeri, încât putea foarte uşor să înființeze o nouă unitate de poliție. Căpitanul îl rugase pe Ted să-l țină la curent cu toate, iar Ted îi promisese că aşa avea să facă.

Cât traversară Bay Bridge, Fernanda nu scoase un cuvânt. Mergeau de-aproape o oră, când Ted deschise, în sfârşit, discuția. Încă nu era sigur că făcuse bine luând-o cu el, dar era prea târziu să se răzgândească. Pe drum, şi Fernanda, şi Ted deveniră maj relaxați. Vorbiră despre ce îi spusese părintele Wallis. Încerca să pună în aplicare ceea ce părintele îi sugerase, adică să creadă că Sam era în mâinile

lui Dumnezeu. Ted îi spuse că rezolvarea venise odată cu telefonul lui Morgan.

— De ce crezi c-a făcut asta? întrebă Fernanda uimită. Nu înțelesese ce voise să spună prin faptul că făcea asta pentru ea. Nici Ted nu înțelesese.

— Uneori, oamenii sunt în stare de multe ciudățenii, spuse Ted încet. Când te-aştepți mai puțin. Mai văzuse asta. Poate că, de fapt, nici nu îl interesează banii. Dacă ceilalți o să se prindă, o să-l omoare, mai mult ca sigur.

Dacă nu, atunci trebuiau să-l includă în programul de protecție a martorilor. Dacă urma să fie trimis la închisoare, avea să fie ca şi mort. Oricum s-ar putea să fie mort, dacă ceilalți aflaseră cumva.

— N-ai fost acasă toată săptămâna, spuse Fernanda în timp ce se îndreptau spre Sacramento.

Ted o privi zâmbind.

— Parcă o aud pe nevastă-mea.

— Trebuie să-i fie tare greu, zise Fernanda cu empatie.

Ted nu făcu niciun alt comentariu o vreme.

— Îmi pare rău, n-am vrut să mă bag. Mă gândeam că trebuie să fie greu într-o căsnicie.

Ted încuviință din cap.

— Da, este. Sau, cel puțin, a fost, cu mult timp în urmă.

Ne-am obişnuit deja. Suntem căsătoriți de când eram copii. O ştiu pe Shirley de la paisprezece ani.

— Ce de ani! spuse Fernanda zâmbind. Aveam douăzeci şi doi de ani când m-am căsătorit cu Allan. Am fost căsătoriți şaptesprezece ani.

Ted dădu aprobator din cap. Timpul părea să treacă mai uşor când povesteau despre viețile şi despre partenerii lor. Se simțeau ca nişte vechi prieteni. În ultima săptămână, petrecuseră mult timp împreună, într-un context foarte dificil. Nu fusese deloc uşor pentru Fernanda.

— Cred că ți-a fost tare greu când a murit soțul tău, îi spuse Ted plin de compasiune.

— Da, dar mai ales copiilor, în special lui Will. Cred că are impresia că tatăl lui ne-a dezamăgit.

Copiii aveau să primească o nouă lovitură în momentul în care scotea casa la vânzare.

— La vârsta lui, băieții simt nevoia să aibă un bărbat aproape. Ted se gândea la el. Nici el nu prea petrecuse timp cu băieții lui când erau de vârsta lui Will. Era unul dintre regretele sale cele mai mari. Nu prea am fost pe-acasă când copiii mei erau mici. E un preț pe care trebuie să-l plăteşti în meseria asta. Unul dintre ele.

— Au avut-o pe mama lor aproape, spuse ea cu blânde-te,

încercând să-l facă să se simtă mai bine, deşi îşi dădu seama că era un lucru care îl apăsa.

— Nu e suficient, spuse el cu hotărâre, apoi privi spre ea plin de regret. Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa.

— E-n regulă. Poate ai dreptate. Fac tot ce se poate, dar, de cele mai multe ori, nu mi se pare suficient. Allan nu mi-a lăsat prea multe opțiuni. A luat singur deciziile.

În timp ce mergea cu viteză spre nord, către fiul ei cel mic, Ted îşi dădu seama că îi era uşor să stea de vorbă cu ea. Mult mai uşor decât şi-ar fi dorit.

— Eu şi Shirley am fost cât pe ce să ne despărțim când copiii erau mici. O vreme, am vorbit despre divorț, apoi ne-am gândit că nu e o idee prea bună.

I se părea că i se confesa neaşteptat de uşor.

— Şi ați avut dreptate. E bine că ați rămas împreună.

Îi admira pentru asta.

— Poate că da. Suntem buni prieteni.

— Cred şi eu, după douăzeci şi opt de ani!

Aflase asta de la el cu câteva zile în urmă. Ted avea patruzeci şi şapte de ani şi era căsătorit de la nouăsprezece ani. Fernanda era impresionată. Erau foarte mulți ani la mijloc – şi o legătură foarte puternică.

Ted îi spuse apoi ceva ce o surprinse foarte tare:

— Ce-a fost între noi s-a stins de mult. Nu mi-am dat seama decât acum câțiva ani. Pur şi simplu, m-am trezit într-o zi că tot ce a fost cândva a dispărut. Cred că e bine şi ce a rămas în loc. Suntem prieteni.

— E suficient? îl întrebă ea.

Aveau senzația că îşi făceau confidențe de parcă ar fi fost pe moarte. Spera doar să nu fie vorba despre moartea băiatului ei. Nici măcar gândul ăsta nu-l putea suporta. Nu voia să se gândească încotro se îndreptau şi de ce. Îi era mai uşor să vorbească despre Ted decât despre Sam.

— Uneori, spuse el cu sinceritate, gândindu-se tot la Shirley şi la ce împărtăşeau şi ce nu, uneori e plăcut să te întorci acasă la un prieten. Alteori nu e suficient. Nu prea mai vorbim cine ştie ce. Ea are viața ei. Eu pe-a mea.

— Şi-atunci, de ce mai stați împreună, Ted?

Rick Holmquist îl întrebase acelaşi lucru ani de zile la rând.

— De lene, din cauza oboselii, din cauza singurătății. Sunt prea speriat să merg mai departe. Prea bătrân.

— Nu-i adevărat. Eu cred că eşti loial şi foarte bun.

Şi cred că eşti mult mai îndrăgostit de ea decât îți imaginezi. Nu cred că ai încredere în motivele pentru că ai rămas sau în motivele pentru care ea vrea să rămâi cu ea.

Probabil şi ea te iubeşte mult mai mult decât crezi, spuse Fernanda cu blândețe.

— Nu cred, spuse el, şi clătină din cap, gândindu-se la ce îi spusese Fernanda. Cred că am rămas împreună pentru că aşa se aştepta toată lumea. Părinții ei, ai mei. Copiii noştri. De fapt, nici nu ştiu dacă le-ar mai păsa copiilor noştri. Au crescut şi sunt pe la casele lor. Într-un fel, ea este familia mea. Uneori, am senzația că locuiesc cu sora mea. Oricum, e confortabil, cred.

Fernanda încuviință din cap. Ei nu i se părea atât de rău. Nici nu-i trecea prin cap să cunoască pe altcineva. După şaptesprezece ani în care să fusese căsătorită cu Allan, nu îşi putea imagina că s-ar putea culca cu altcineva. Deşi ştia că într-o bună zi era posibil să se întâmple şi asta, dar în niciun caz nu prea curând. Dar spune-mi despre tine? Ce-o să faci acum?

Conversația ajunsese pe un teren minat, dar ştia că nu e nimic tendențios la mijloc. Ted nu era genul. De câte ori fusese la ea acasă, întotdeauna se purtase respectuos şi blând.

— Nu ştiu. Am senzația că o să fiu mereu căsătorită cu Allan, chiar dacă el o să fie aici sau nu.

— Ultima oară când am verificat, nu era, spuse Ted cu

blândețe.

— Da, ştiu. Aşa zice şi fiica mea. Îmi aduce aminte în mod regulat că ar trebui să ies în oraş. Este ultimul lucru la care mă gândesc. Am fost mult prea ocupată şi îngrijorată de cum aş putea să-i plătesc datoriile lui Allan. O să-mi ia mult timp. Asta dacă nu reuşesc cumva să vând casa la un preț foarte bun. Avocatul nostru o să declare falimentul, pentru a anula toate datoriile. Prima dată când am înțeles ce-a făcut, am fost cât pe ce să cedez.

— Păcat că nu şi-a păstrat curajul, spuse Ted.

Fernanda încuviință din cap, dar părea să privească totul dintr-o perspectivă tare filosofică.

— Banii pe care i-a câştigat Allan m-au făcut întotdeauna să mă simt inconfortabil. Imediat ce încheie propoziția, zâmbi. Ştiu că sună ciudat, dar întotdeauna am considerat că sunt prea mulți. Nu mi se părea normal, continuă ea ridicând din umeri. O vreme, a fost frumos.

Îi povesti despre cele două tablouri impresioniste pe care le cumpărase. Ted era încântat.

— Probabil ai un sentiment minunat când eşti proprietarul unor astfel de lucruri.

— Da, am avut un sentiment plăcut vreo câțiva ani. Au fost cumpărate de un muzeu din Belgia. Poate o să mă duc

acolo să le văd într-o bună zi.

Nu părea nefericită că fusese nevoită să le vândă, ceea ce lui i se părea impresionant. Singurul lucru în care punea cea mai mare pasiune erau copiii. Mai mult decât orice, era impresionat de faptul că ea se dovedea o mamă extraordinară. Probabil fusese şi o soție foarte bună, pe care Allan nu o meritase. Cel puțin, asta era părerea lui Ted. Însă nu-i spuse nimic Fernandei. Nu i se părea că se cuvenea să-şi dea el cu părerea.

Merseră o bucată bună de drum fără să zică nimic, şi, când trecură pe lângă restaurantul şi magazinul Ikeda, o întrebă dacă voia să oprească să ia ceva de mâncare, însă Fernanda refuză. Abia dacă mâncase toată săptămâna.

— Unde o să vă mutați după ce o să vinzi casa? se întreba dacă avea să se mute din oraş, după toate cele întâmplate. Nu i-ar putea găsi nicio vină dacă ar face asta.

— Probabil în Marin. Nu departe. Nici copiii n-ar vrea să se despartă de prietenii lor.

I se părea ciudat, dar, auzind că nu avea să se mute, Ted se simți uşurat.

— Mă bucur, spuse el, trăgând cu ochiul spre ea.

Fernanda păru surprinsă.

— Trebuie să vii într-o zi să iei cina cu mine şi cu copiii.

Fernanda îi era foarte recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ei. Însă, din punctul lui de vedere, nu făcuse nimic. Ştia că, dacă lucrurile nu ieşeau cum trebuia în Tahoe, iar Sam era omorât, n-avea să vrea să-l mai vadă vreodată. Ar fi parte din amintirea unui coşmar. Probabil că totul era deja un coşmar. Ştia însă că avea să fie trist dacă nu o mai vedea vreodată. Îi plăcea să stea de vorbă cu ea, îi plăceau felul delicat şi blând în care făcea față lucrurilor, amabilitatea pe care le-o arătase subalternilor lui. Chiar şi în mijlocul răpirii, găsise resurse să fie atentă şi amabilă cu toți. Oricâți bani făcuse soțul ei, aceştia nu i se urcaseră la cap, cum se întâmplase în cazul lui. Ted avea senzația clară că Fernanda era nerăbdătoare să se mute din casă. Era timpul.

Ceva mai târziu, trecură pe lângă Auburn, iar până la sfârşitul călătoriei Fernanda nu mai spuse mare lucru. Nu se putea gândi decât la Sam.

— O să fie bine, îi spuse el încet, în timp ce se îndreptau spre Donner Pass.

Fernanda se întoarse brusc spre el.

— De ce eşti aşa sigur?

Nu era sigur, şi ştiau amândoi asta.

— Nu sunt sigur, dar o să fac tot posibilul să se întâmple aşa.

Fernanda n-avea niciun dubiu în privința asta. De la bun început îi demonstrase că făcea tot posibilul să fi apere.

În casa din Tahoe, situația începuse să devină tot mai tensionată. Se certară toată ziua. Stark voia să o sune pe Fernanda după-amiază, ca să o amenințe. Waters spuse că ar fi mai bine să aştepte până noaptea târziu. Peter le sugeră să o mai lase o zi să adune banii şi apoi să fi telefoneze. Lui Jim Free nu prea îi păsa. Voia doar să-şi ia banii şi să plece mai repede. Era o zi călduroasă. Băuseră bere cu toții, mai puțin Peter, care încerca să-şi păstreze mintea limpede şi mai trecea din când în când pe la Sam, să vadă ce făcea.

Peter nu putea să afle fără să îşi dea ceilalți seama, dar se întreba când aveau să acționeze echipele lui Ted. Ştia că totul avea să se petreacă atât de repede şi atât de brutal, încât singurul lucru care îi rămânea de făcut era să încerce să-l salveze pe Sam.

Spre sfârşitul după-amiezii, cei trei erau deja beți. Chiar şi Waters. La ora şase, deja dormeau în sufragerie. Peter se uită la fiecare în parte, apoi merse în camera lui Sam. Nu-i spuse nimic puştiului. Se aşeză pe pat lângă el şi adormi cu el în brațe, visând la fetele lui.

Capitolul 19

Când Ted şi Fernanda ajunseră în Tahoe, poliția locală ocupase un întreg motel, pentru toate forțele implicate. Era o dărâmătură. Fusese mai tot timpul gol, în special pe timpul verii. Cei câțiva turişti, care fuseseră cazați acolo se mutaseră în altă parte, bucuroşi că fuseseră plătiți să plece. Doi polițişti aduseseră mâncare cu o dubă de la un fast-food din apropiere. Totul era pregătit. FBI-ul trimisese opt trupe comando specializate în eliberarea de ostatici şi în răpiri şi o echipă SWAT tot la fel de bine antrenată. Şi poliția locală era pe poziție, dar deocamdată nu primise foarte multe informații despre planul de desfăşurare. Mai mult de cincizeci de oameni erau în aşteptare când Ted coborî din maşină, privind cu atenție în jur. Trebuiau să aleagă pe loc oamenii care urmau să intre în casă şi să stabilească felul în care urmau să o facă. Un căpitan local se ocupa de aprovizionarea cu echipamente, blocarea străzilor şi coordonarea polițiştilor din zonă. Rick conducea întreaga operațiune şi se instalase într-o cameră de lângă biroul motelului, pe care i-l lăsase căpitanului local. Aveau un adevărat parc de maşini cu echipamente de transmisie, iar

Ted îl văzu ieşind dintr-una din ele. Fernanda era în spatele lui. Haosul aparent organizat din jurul lor era înfricoşător şi totodată reconfortant.

— Cum merge? îl întrebă Ted.

Amândoi păreau obosiți. Ted nu dormise de zile bune mai mult de două ore consecutive, iar Rick era treaz de noaptea trecută. Sam devenise o cauză sacră pentru toți cei care îl cunoşteau, ceea ce într-un fel o linişte pe Fernanda. Ted îl rugase pe unul dintre ofițeri să pregătească o cameră şi pentru ea.

— Suntem aproape gata, spuse Rick, privind spre Fernanda, care încuviință din cap cu un zâmbet obosit.

Părea să fie la capătul puterilor. Pentru ea era mai mult decât stresant, deşi discuția pe care o avusese cu Ted pe drum o ajutase o vreme.

Ted o conduse în camera ei, unde o aşteptau deja un psiholog din echipa SWAT şi o polițistă. Le-o încredința, apoi se întoarse în încăperea pe care Rick o folosea ca post de comandă. Pe o masă lângă perete aveau un munte de sandvişuri şi cutii cu salată. Pe peretele de deasupra mesei era o hartă a zonei. Era prea multă mâncare, mai ales că nici echipele comando ale FBI-ului, nici echipa SWAT nu consumau grăsimi, dulciuri sau cofeină, fiindcă ajungeau

să-i moleşească, deşi în primă fază le dădea o stare de bine. Căpitanul poliției locale era în aceeaşi cameră cu ei, iar şeful echipei SWAT tocmai ieşise să stea de vorbă cu oamenii lui. Întreaga scenă semăna cu invadarea Normandiei. Ted luă un sandviş şi se aşeză pe un scaun, chiar lângă Rick. Păreau să se pregătească de război. Era o misiune de salvare majoră, iar strategia şi forțele desfăşurate erau impresionante. Casa pe care o aveau ca țintă se afla la mai puțin de trei kilometri distanță. Îşi închiseseră toate antenele, pentru eventualitatea în care răpitorii aveau detectoare de astfel de aparate. Nu voiau ca presa să afle ceva şi să le încurce socotelile. Făceau tot posibilul să mențină operațiunea secretă, însă, chiar şi aşa, Rick privea îngrijorat diagrama pe care o studia şi Ted. Luaseră schița casei de la biroul topografului local. Pentru o mai bună vizibilitate, măriseră scara hărții.

— Informatorul tău zice că puştiul e în spatele casei, spuse Rick, arătând spre o cameră din dos, nu foarte departe de limita proprietății. Am putea să-l luăm

Nu bătuseră atâta cale doar ca să afle că nu aveau cum să-l salveze. Deşi cu toţii ştiau că se putea întâmpla aşa ceva. Ted era hotărât să îl salveze, la fel ca Rick şi ca toţi ceilalţi din motel şi din afara lui. Sam era misiunea lor.

— Avem o întreagă armată aici, urlă Rick. Pentru Dumnezeu, ai văzut câţi oameni sunt afară? Nu mai avem nevoie de oameni, ne trebuie un miracol, spuse Rick printre dinţi.

Când se enervau atât de tare, de regulă reuşeau să găsească o soluţie.

— Atunci fă rost de un miracol, ca să reuşim. Adu cei mai deştepţi oameni aici. Nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să-i lăsăm să-l omoare, spuse Ted îndurerat.

— Asta ți se pare că facem, tâmpitule? urlă Rick.

Erau atâția oameni care discutau în încăpere, încât nimeni nu îi auzea urlând unul la celălalt. Tocmai se certau ca nişte sergenți înfuriați, când şeful echipei SWAT le propuse un alt plan. Cu toții căzură însă de acord că nu avea să meargă. I-ar fi expus pe salvatori la foc deschis. Peter alesese locul perfect. Era aproape imposibil să scoată copilul din casă şi de pe proprietate. Un lucru sigur pe care Rick îl ştia, iar Ted începea să-l bănuiască era că în seara aceea o mulțime de oameni riscau să moară pentru a salva un băiat. Era datoria lor. Cu toții ştiau aşa.

— Nu pot să-mi trimit băieții într-un măcel, îi spuse şeful SWAT cu tristețe. Trebuie să le dăm cât de cât o şansă să poată găsi copilul şi să iasă de-acolo teferi.

— Ştiu, replică Ted cu tristețe.

Lucrurile nu mergeau deloc bine. Se bucura măcar că Fernanda nu era în cameră să audă tot ce se discuta. La ora nouă, Ted şi Rick ieşiră din încăpere. Nu aveau un plan funcțional şi se temeau că nici nu aveau să găsească unul – sau cel puțin nu la timp. Hotărâseră cu câteva ore mai devreme să încerce să-l ia pe Sam înainte de răsăritul soarelui. Odată ce răpitorii se trezeau a doua zi dimineață, riscul creştea prea mult, şi nu mai aveau o zi în plus. A

doua zi voiau să o sune pe Fernanda pentru a obține un ultim răspuns. Mai aveau nouă ore până la răsărit. Timpul se scurgea repede.

— Urăsc chestia asta, spuse Ted uitându-se spre Rick, care se sprijinea de un copac. Peste o oră, urmau să trimită un avion în recunoaştere, folosind dispozitive infraroşii şi detectoare de căldură, care nu ar fi funcționat însă în interiorul casei. Aveau la dispoziție una dintre maşinile de comunicații.

— Şi eu la fel, spuse Rick încet.

Amândoi începuseră să-şi piardă răbdarea. Urma o noapte lungă.

— Şi ce naiba o să-i spun? întrebă Ted îngrozit. Că cea mai bună echipă SWAT pe care o avem un poate să-i salveze copilul?

Nici nu voia să-şi imagineze că avea să fie nevoit să-i spună că băiatul a murit. Poate murise deja. Lucrurile nu arătau prea bine.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa? întrebă Rick din senin, iar Ted îl privi de parcă s-ar fi uitat la un nebun.

De obicei, nu îşi ziceau astfel de lucruri, dar câteodată se mai întâmpla. Rick tocmai o spusese.

— Eşti nebun? Sunt polițist, pentru Dumnezeu! Ea e o

victimă, şi la fel şi fiul ei.

Părea revoltat şi supărat că Rick sugerase aşa ceva. Chiar dacă Ted se amăgea singur, prietenul lui nu era uşor de păcălit. Rick era foarte sigur de ce spunea.

— Da, iar ea e femeie şi tu eşti bărbat. E frumoasă şi vulnerabilă. Ai stat la ea acasă o săptămână. Nu te-a pus nimeni să faci asta, şi totuşi ai făcut-o. Nu te-ai culcat cu nevastă-ta de cinci ani, dacă îmi aduc aminte bine ce mi-ai povestit ultima oară. Eşti şi tu om, Dumnezeule! Numai că nu trebuie să laşi chestia asta să-ți afecteze munca. Mulți oameni îşi riscă viața aici. Nu îi trimite la măcel, dacă nu îi putem scoate de acolo vii, împreună cu băiatul.

După un minut, Ted ridică privirea spre Rick. Avea lacrimi în ochi şi nu negă ceea ce Rick spusese despre Fernanda. Nici el nu era sigur că avea dreptate.

Dar se gândise şi el la asta în noaptea aceea. Îşi făcea griji pentru ea şi pentru copil în egală măsură.

— Trebuie să găsim o cale să-l scoatem de-acolo în viață, spuse Ted.

— Asta depinde şi de puşti, şi de informatorul dinăuntru. Nu putem controla totul.

Desigur, mai erau norocul, soarta, ceilalți răpitori şi profesionalismul salvatorilor. Erau foarte multe elemente

greu de anticipat, pe care nu le puteau controla. Uneori, deşi lucrurile par a fi împotriva ta, cumva se aşază şi reuşeşti. Altă dată, deşi totul e aranjat, lucrurile o iau razna. Era o chestiune de noroc.

— Şi ea cum e? întrebă Rick din nou. Ea ce simte?

Rick se referea la ce simte faţă de Ted, nu de copilul ei. Se înţelegeau foarte bine, nu aveau nevoie de prea multe explicaţii.

— Nu ştiu, spuse Ted foarte trist. Sunt căsătorit.

— Tu şi Shirley trebuia să divorţaţi de mult, replică

Rick cu sinceritate. Amândoi meritaţi ceva mai bun decât ce-aveţi acum.

— E prietena mea cea mai bună.

— Nu o mai iubeşti. Nici nu ştiu dacă ai iubit-o vreodată. Aţi crescut împreună, eraţi frate şi soră de când te-am cunoscut. A fost ca o căsătorie aranjată, aşa cum se făcea acum sute de ani. Toată lumea se aştepta să vă căsătoriţi. I-aţi mulţumit pe toţi.

Ted ştia că Rick avea dreptate. Tatăl lui Shirley fusese şeful tatălui lui Ted aproape toată viaţa de adult. Cu toţii fuseseră foarte mândri de el când se logodiseră. Nu mai ieşise cu alte fete. Nici nu îi trecuse prin cap, decât foarte târziu. Din decenţă însă, îi fusese fidel, şi încă îi era, ceea ce

pentru un polițist era o raritate. Viețile stresante pe care le duceau, programul nebun, care abia le permitea să-şi vadă soțiile şi familiile sau să se sincronizeze cu ele, le creau mari probleme. Şi Ted fusese cât pe ce să o dea în bară de câteva ori. Rick îl admirase întotdeauna pentru voința lui de fier. Când lucrau împreună, îi spunea că avea „pantaloni de fier". Nu putea spune acelaşi lucru despre el. La final, divorțul îi adusese o mare uşurare. Acum, găsise o femeie pe care chiar o iubea. La fel îşi dorea să i se întâmple şi lui Ted. Dacă Fernanda era ceea ce îşi dorea sau dacă de ea se îndrăgostise, el n-avea nimic împotrivă. Spera doar să nu-i piardă copilul. Pentru binele ei şi al lui Ted. Ar fi fost o tragedie peste care niciunul dintre ei nu ar fi trecut, pe care nici ea, nici Ted nu ar fi uitat-o. Mai mult decât atât, Ted nu s-ar ierta niciodată dacă misiunea ar eşua. Flotărârea lui Rick şi a lui Ted de-a salva copilul nu avea nicio legătură cu iubirea. Era meseria lor. Restul nu prea conta.

— Ea vine dintr-o altă lume, spuse Ted cu un aer îngrijorat, nefiind prea sigur de sentimentele pe care i le purta. Se temea că Rick ar putea avea dreptate, ceea ce era de-ajuns pentru a-l pune pe gânduri. Se întrebase de nenumărate ori, chiar dacă nu îi spusese nimic ei. A dus o viață diferită. Soțul ei a făcut o jumătate de milion de dolari,

pentru Dumnezeu! Era un tip deştept, spuse Ted pe un ton umil, privind spre prietenul său în întunericul camerei de motel. Ceilalți polițişti mişunau de colo-colo, însă nu-i putea auzi.

— Şi tu eşti un tip deştept. Cât de deştept crezi că era? A pierdut totul la fel de repede, şi-a lăsat soția fără niciun ban şi cu trei copii.

Rick avea dreptate. Ted avea în bancă mult mai mulți bani decât ea. Avea un viitor sigur, şi copiii lui erau la casele lor. Muncise din greu aproape treizeci de ani ca să ajungă aici.

— Ea a fost la Stanford, eu am făcut doar liceul. Sunt polițist.

— Eşti un tip de treabă. E norocoasă.

Amândoi ştiau că Ted era o raritate. Era un tip bun şi cumsecade. Rick ştia şi, de multe ori, recunoştea, din dragostea pe care i-o purta, că Ted era mult mai bun decât el. Ted nu era de aceeaşi părere, şi întotdeauna îi ținuse partea lui Rick cu înverşunare. Uneori chiar fusese nevoit să o facă. Rick supărase destul de multă lume înainte de a pleca din departament. Aşa era el. Şi la FBI pățise la fel. Avea gura mare şi nu ezita niciodată să spună ce credea. Asta făcuse şi acum chiar dacă Ted avea sau nu chef să

audă aşa ceva. Rick se gândise că trebuia să-i spună. Cu riscul de a-l supăra sau a-l înfuria.

— Vreau să ai şi tu noroc, spuse Rick cu blândețe. Meriți.

Nu voia ca prietenul lui să moară singur. Amândoi ştiau că spre asta se îndrepta, de ani de zile.

— Nu pot s-o părăsesc pur şi simplu pe Shirley, spuse Ted cu tristețe.

Deja se simțea vinovat, dar totodată incredibil de atras de Fernanda.

— Nu te gândi aşa departe deocamdată! Vezi ce se întâmplă după ce se termină nenorocirea asta. Într-o bună zi, s-ar putea să te părăsească Shirley pe tine. Este mai deşteaptă decât tine. Întotdeauna am crezut că, dacă într-o zi găseşte tipul potrivit, ea va fi cea care va pleca prima. Mă mir că n-a făcut aşa ceva până acum.

Ted dădu aprobator din cap. Se gândise şi el la asta. Din anumite puncte de vedere, Shirley era mult mai puțin ataşată de ideea de căsnicie decât el. După cum spunea şi ea, îi era lene, deşi îl iubea şi ea. În ultima vreme însă, spusese în câteva rânduri că n-ar deranja-o să locuiască singură, chiar ar prefera, pentru că oricum era mai mult singură, la cât de puțin se vedeau. Şi el se simțea singur. Nici nu le mai plăceau aceleaşi lucruri şi aceiaşi oameni.

Copiii fuseseră cei care îi ținuseră legați vreme de douăzeci şi opt de ani, dar deja erau plecați de ani buni.

— Nu trebuie să iei o hotărâre în noaptea asta. I-ai spus ceva Fernandei?

Rick era curios, şi voise să afle încă de când o cunoscuseră. Între ea şi Ted era un soi de intimitate inocentă, în spatele căreia se ascundea o legătură de care niciunul dintre ei nu era conştient. Era o apropiere naturală, pe care Rick o intuise imediat. Rick considera că Fernanda era femeia potrivită pentru Ted. Şi Ted simțise acelaşi lucru, dar nu-i spusese nimic Fernandei. N-ar fi îndrăznit şi nici n-ar fi vrut, având în vedere contextul în care se întâlniseră. Habar n-avea dacă Fernanda simțea ceva pentru el. El îşi făcea datoria, încercând să fi protejeze pe ea şi pe copii. Iar faptul că Sam fusese răpit reprezenta un mare insucces, cel puțin în ochii lui.

— Nu i-am zis nimic, spuse Ted. Acum chiar nu este momentul.

Amândoi erau de aceeaşi părere. Nu ştia dacă avea să aibă curajul nici măcar mai târziu, dacă lucrurile reveneau la normal. Cumva, i se părea nepotrivit. Avea senzația că profita de ea.

— Cred că te place, îi spuse Rick, iar Ted zâmbi.

Semănau cu doi puşti de liceu – sau poate chiar mai mici. Doi băieți care aruncau cu pietre pe terenul de joacă în recreație şi care vorbeau despre o fată din clasa a şasea. Oricum, îi era mult mai uşor să vorbească despre sentimentele lui pentru Fernanda decât despre situația de viață şi de moarte în care se afla Sam. Amândoi simțiseră nevoia unei pauze.

— Şi mie îmi place de ea, spuse Ted încet, gândindu-se la felul în care arăta când vorbiseră ore întregi în întuneric sau când adormise pe podea, lângă el, aşteptând veşti despre Sam.

I se topise inima atunci.

— Atunci nu mai aştepta! îi şopti Rick. Viața e scurtă.

Amândoi ştiau asta. Primiseră foarte multe confirmări de-a lungul carierei.

— Aşa e, admise Ted şi oftă, îndepărtându-se de copacul de care se sprijinise cât stătuseră de vorbă.

Avuseseră o discuție interesantă, dar îi aşteptau lucruri mult mai importante. Le prinsese bine pauza. Mai ales lui Ted. Îi făcuse plăcere să afle părerea lui Rick. Îl respecta foarte mult.

Rick îl urmă gândindu-se la confesiunea pe care i-o făcuse Ted. Imediat ce se întoarseră la postul de comandă,

amândoi se lansară din nou în discuţii. Pe la miezul nopţii, ajunseseră, în sfârşit, la un plan comun. Nu era lipsit de riscuri, dar mai bine de-atât nu se putea. Şeful echipei SWAT le spuse că aveau să înceapă întreaga operaţiune chiar înainte de răsărit şi le sugeră tuturor să încerce să doarmă până atunci. Ted ieşi din birou la ora unu şi se îndreptă spre camera Fernandei, să vadă ce făcea.

Era singură în cameră. Uşa era închisă, dar văzu pe geam că lumina era aprinsă, iarrea stătea pe pat, cu ochii larg deschişi, privind în gol. Îi făcu semn cu mâna. Se ridică imediat şi îi deschise uşa, speriată că sunaseră răpitorii. Liniile telefonice fuseseră redirecţionate către maşina de transmisie de-afară.

— Ce se întâmplă? întrebă ea agitată.

Ted o linişti imediat. Asemenea celorlalţi, Fernandei i se părea că orele se scurgeau foarte greu. Oamenii erau nerăbdători să intre în acţiune şi să sfârşească misiunea pentru care veniseră acolo. Mulţi dintre ei se plimbau de colo-colo echipaţi şi camuflaţi.

— Începem cât de curând.

— Când? întrebă ea, căutându-i privirea.

— Chiar înainte de răsărit.

— Aţi primit veşti de-acasă? întrebă Fernanda

nerăbdătoare.

Acasă, cu Will, rămăseseră câțiva polițiști care se ocupau de liniile ei telefonice, însă Ted aflase cu o ju-mătate de oră în urmă că nici Peter, nici colegii lui nu mai sunaseră. Ted ştia că n-avea cum să-i sune. Făcuse tot ce putuse. Dacă aveau să-l salveze pe Sam, meritul i se datora în cea mai mare parte lui Peter. Fără telefonul lui, băiatul ar fi fost, fără îndoială, mort. Acum, era rândul lor să valorifice informația. Asta intenționau să facă. Foarte curând.

— N-a mai sunat, îi răspunse Ted, iar Fernanda încuviință din cap. În acel moment, nu putea spera să primească veşti despre Sam. E linişte.

Plasaseră un camion PG & E aproape de aleea din fața casei. În el aveau stații de comunicații şi echipamente de supraveghere şi de recepție. Nimeni nu observase nicio mişcare. De fapt, una dintre echipele comando care se afla pe vârful unui deal şi care urmărea totul cu binocluri infraroşii le transmisese că în casă era întuneric beznă de câteva ore bune. Ted spera să fi găsească dormind. Era esențial să fi ia prin surprindere, chiar dacă în felul acesta l-ar fi împiedicat pe Peter să îi ajute. Nu puteau avea pretenții.

— Eşti bine? o întrebă Ted încet, încercând să nu se

gândească la discuția pe care o avusese mai devreme cu Rick.

Nu voia să facă sau să spună vreo tâmpenie. Acum, că recunoscuse adevărul față de Rick, sentimentele pe care le nutrea pentru Fernanda i se păreau chiar şi mai reale. Ea încuviință din cap, dar păru să ezite în vreme ce el o privea.

— Vreau să se termine, spuse ea speriată, dar mi-e şi teamă în acelaşi timp.

În acel moment, nu puteau decât să presupună că Sam era în viață, sau cel puțin puteau să spere. Mai devreme îl sunase pe părintele Wallis şi îşi recăpătase încrederea ascultându-l.

— O să se termine curând, îi promise Ted, evitând să o asigure că avea să fie bine.

În acel moment, erau cuvinte fără acoperire, şi amândoi erau conştienți de acest lucru. Bine sau rău, totul avea să ia sfârşit.

— Mergi şi tu cu ei? întrebă ea, căutându-i privirea, iar Ted încuviință din cap.

— Dar până la aleea care duce spre casă.

De-acolo interveneau echipa SWAT şi comandourile FBI. Una dintre echipele pregătitoare instalaseră deja câteva posturi de comandă în spatele unor tufişuri. Era plin de

frunze peste tot, dar măcar puteau scăpa repede dacă lucrurile se complicau.

— Pot să vin şi eu cu tine?

Ted clătină din cap cu hotărâre, chiar dacă privirea ei îl implora. Sub nicio formă nu putea fi de acord. Era mult prea periculos şi nu îi putea permite să se apropie de casă. Dacă lucrurile o luau razna, risca să fie împuşcată în schimbul de focuri sau rănită dacă răpitorii încercau să scape şi trăgeau în fugă la întâmplare. Era greu de anticipat.

— De ce nu încerci să dormi? îi sugeră el, deşi bănuia că îi era imposibil.

— Îmi zici şi mie când pleci?

Fernanda voia să ştie ce se întâmpla şi când, lucru de înțeles. Toți îşi riscau viața pentru fiul ei. Voia să fie prezentă măcar sufleteşte, voia să le insufle dorința ei ca fiul său să supraviețuiscă. Ted încuviință din cap şi promise să-i dea de veste. În acel moment, Fernanda intră în panică. Ajunsese să se sprijine pe el. Devenise călăuza ei prin junglele necunoscute ale fricii.

— Tu unde o să dormi?

Ted îi făcu semn cu mâna.

— Sunt la două camere distanță.

Ted împărțea camera cu alți trei bărbați din oraş, iar camera lui Rick era chiar lângă a lor.

Pentru un minut, Fernanda îl privi pe Ted în mod ciudat, ca şi când şi-ar fi dorit să rămână cu ea. Stătură aşa câtva timp, privindu-se unul pe celălalt, iar Ted simți că îi putea citi gândurile.

— Vrei să intru câteva minute?

Fernanda dădu aprobator din cap. Nu găsea nimic forțat sau nepotrivit în întrebarea lui. Draperiile erau date la o parte, luminile erau aprinse, oricine putea vedea înăuntru.

Ted o urmă pe Fernanda în cameră şi se aşeză pe singurul scaun aflat la vedere. Fernanda luă loc pe pat, privindu-l agitată. Îi aştepta o noapte lungă şi ea nu avea în niciun caz şanse să doarmă. Viața copilului ei era în pericol, şi, dacă era să se întâmple vreo nenorocire, voia măcar să-şi petreacă noaptea gândindu-se la el. Nici măcar nu ştia ce-ar putea să le spună lui Ashley şi lui Will dacă s-ar întâmpla ceva rău. Ashley nici măcar nu ştia că Sam fusese răpit. După ce-şi pierduseră tatăl, în urmă cu şase luni, îi era greu să-şi imagineze ce impact ar avea asupra lor moartea lui Sam. Vorbise cu Will cu câteva ore în urmă. Încercase să fie puternic, dar spresfârşitul conversației, izbucniseră amândoi în lacrimi. În ciuda celor întâmplate, lui Ted i se

părea că rezista incredibil de bine. Dacă ar fi fost vorba despre unul din copiii lui, nu era sigur că ar fi dat dovadă de la fel de multă stăpânire de sine.

— Bănuiesc că n-o să poți dormi, nu-i aşa? îi spuse Ted zâmbind.

Şi el era la fel de obosit ca ea, dar pentru el nu era acelaşi lucru. Îşi făcea meseria.

— Nu, nu cred, spuse ea cu sinceritate. În câteva ore, echipa SWAT şi comandourile FBI urmau să ia cu asalt casa. Mi-aş dori să ne mai sune o dată.

— Şi eu la fel. Ted era la fel de sincer ca ea. Poate e însă mai bine că n-au făcut-o. Cred că plănuiesc să te sune mâine, să verifice dacă ai făcut rost de bani.

O sută de milioane de dolari. I se părea incredibil. Cu câțiva ani în urmă, soțul ei ar fi putut să plătească foarte uşor o sută de milioane.

Pentru că lui nu i se întâmplase niciodată aşa ceva, i se părea incredibil. Dacă s-ar fi întâmplat cu câțiva ani mai devreme, Ted era convins că victima ar fi fost Fernanda, nu copiii.

— Ai mâncat ceva?

Avuseseră cutii întregi cu sandvişuri, cutii de pizza şi destule gogoşi cât să se sature cu toții. În seara aceea, toată

lumea făcuse abuz de cafea şi de cola, mai puțin echipele SWAT în timp ce puseseră la cale planul, simțiseră cu toții nevoia de cofeină, iar acum, cu siguranță, majoritatea nu puteau dormi. Adrenalina îi ținea pe toți treji. În cazul Fernandei, funcționau teroarea şi neliniştea. Stătea întinsă pe pat, cu ochii larg deschişi, întrebându-se dacă viața ei avea să mai fie vreodată normală.

— Te deranjează dacă te rog să stai cu mine? întrebă ea cu tristețe.

Parcă era un copil. Peste câteva săptămâni urma să fie ziua ei, şi spera că Sam avea să fie în viață, pentru a sărbători împreună.

— Nu, chiar îmi face plăcere, îi răspunse el zâmbind. Eşti o companie plăcută.

— Nu şi în ultima vreme, spuse ea oftând din tot sufletul, fără ca măcar să-şi dea seama. Mi se pare că n-am mai fost o companie plăcută de ani de zile. Mă rog, de luni întregi.

Trecuse atât de mult timp de când avusese o discuție între adulți sau o cină în oraş cu soțul ei, la care să râdă şi să vorbească despre tot felul de fleacuri. Ted era singura persoană de care se apropiase în ultima vreme. Ultimele zile fuseseră oricum, numai normale nu. Părea să fie urmărită de traume şi de tragedii. Mai întâi Allan şi tot ce se lăsase în

urma lui, iar acum Sam.

— Ai trecut prin nişte încercări grele anul ăsta, îi spuse Ted cu admirație. Dacă aş fi fost în locul tău, cel mai probabil până acum aş fi ajuns la reanimare.

Chiar dacă Sam scăpa cu viață – şi chiar spera să reuşească Ted ştia că Fernanda avea de luptat cu multe probleme. După discuția cu Rick, se întreba dacă şi pe el îl aşteptau la fel de multe provocări. Îi rămăsese întipărită în minte părerea lui Rick despre căsătoria lui cu Shirley. Îndeosebi ipoteza conform căreia ea avea să-l părăsească într-o bună zi. Deşi el n-ar fi plecat, şi Ted credea tot la fel. Shirley nu era atât de conservatoare ca el, iar în ultimii ani făcuse totul după bunul ei plac.

— Uneori mă gândesc că viața mea nu va mai fi niciodată normală. Pe de altă parte, când fusese normală? Nici succesul pe care Allan îl avusese nu fusese tocmai normal. Ultimii ani fuseseră o nebunie pentru întreaga familie. Şi acum asta!

— Voiam să caut o casă în Marin în vara asta.

Acum însă, dacă Sam nu supraviețuia, Doamne fereş-te, nu ştia ce avea să facă. Poate să se mute în altă parte, să fugă de amintiri.

— O să fie o schimbare majoră pentru tine şi pentru copii,

spuse el referindu-se la mutarea într-o casă mai mică. Cum crezi că se vor simți?

— Speriați. Supărați. Nefericiți. Emoționați. Cam cum se simte orice copil atunci când își schimbă casa. O să fie ciudat pentru noi toți, dar poate o să ne facă bine.

Atâta vreme cât îi avea pe toți trei lângă ea, totul avea să fie bine. Numai la asta se gândea. După câteva momente, în cameră se așternu liniștea. Pe la ora trei, când

Fernanda ațipi, Ted ieși tiptil. Reușise apoi să doarmă și el vreo două ore, pe podeaua din camera lui. În paturile din cameră dormeau deja doi ofițeri, iar lui Ted nici că-i păsa unde dormea. Rick spunea despre el că ar putea dormi și în picioare. Cândva, aproape reușise.

La cinci dimineața, șeful echipei SWAT veni să-l trezească. Tresări și intră imediat în stare de alertă. Ceilalți doi erau deja treji și se pregăteau să iasă din cameră. Ted se ridică și el în picioare. Se spălă pe față și pe dinți și își trecu repede mâna prin păr. Căpitanul echipei SWAT îl întrebă dacă voia să meargă cu ei în mașină, însă Ted îi spuse că avea să vină în urma lor, ca să nu îi încurce.

În drum spre ieșire, Ted trecu prin fața camerei Fernandei și văzu că se trezise și se plimba prin încăpere. De cum îl zări, veni la ușă și îl privi atentă. Ochii ei îl implorau să o ia

cu el, însă el o strânse uşor de umăr imediat ce privirile lor se întâlniră. Ştia cum se simțea, sau cel puțin aşa credea, şi voia să o liniştească. Nu putea să-i promită nimic. Voiau să facă tot ce se putea pentru ea şi pentru Sam. Nu ar fi vrut să o lase singură, dar nu avea încotro. În curând, avea să se facă lumină.

— Succes!

Nu-şi putea desprinde privirea de el. Era disperată să meargă cu el. Voia să fie cât mai aproape de Sam.

— O să fie bine, Fernanda. Imediat ce îl luăm de-acolo, o să afli.

Nu putea vorbi, aşa că doar încuviință din cap. Privi în urma lui şi îl văzu dispărând într-o maşină, care demară pe strada care ducea spre fiul ei.

Chiar în acel moment, trei echipe comando coborau uşor pe stânca din spatele casei. Se ajutau de frânghii şi erau îmbrăcați în negru din cap până în picioare. Aveau armele la îndemână.

Ted opri maşina la vreo patru sute de metri distanță de aleea din fața casei, în dreptul unui grup de copaci. Mergea în linişte prin întuneric. Trecu pe lângă echipele de după tufişurile care ascundeau postul de comandă pe care echipa SWAT îl instalase pentru ei. Ted văzu că toți oamenii din

jurul lui aveau arme

Heckler ŞI Koch MP5. Erau automate de 223 mm, pe care le foloseau atât echipele SWAT, cât şi comandourile FBI. La postul de comandă mai erau alţi cinci ofiţeri. Îşi puse o vestă antiglonţ şi nişte căşti, ca să audă comenzile din staţia de comunicaţii instalată în camion. În timp ce asculta discuţiile şi privea în întuneric, în spatele lui se stârni agitaţie. Unul dintre agenţise strecurase în ascunziş. Se întoarse să vadă dacă era unul dintre oamenii lui sau un agent FBI, însă, spre surprinderea lui, era o femeie. Nu o recunoscu din prima, însă după câteva clipe îşi dădu seama că era Fernanda, îmbrăcată ca restul membrilor echipei. Reuşise să ajungă singură acolo şi păcălise pe cineva că face parte din echipa poliţiei locale. Aşa obţinuse echipamentul. Şi-l pusese cu viteza luminii. Era chiar lângă el, exact acolo unde n-ar fi trebuit să fie, în pericol, în bătaia puştii. Ar fi vrut să o certe şi să o trimită înapoi. Era însă prea târziu, operaţiunea era în plină desfăşurare, şi el ştia foarte bine cât de mult îşi dorea ea să fie acolo când aveau să-l scoată pe Sam din casă – dacă reuşeau. Îi aruncă o privire aprigă ce-i trăda dezaprobarea, clătină din cap, apoi se linişti şi nu spuse nimic. Nu o putea condamna. Îi ţinu mâna strâns într-a lui, iar Fernanda se ghemui lângă el. Aşteptau ca

oamenii lui să îl aducă pe Sam acasă, la mama lui.

Capitolul 20

În noaptea aceea, Peter dormise lângă Sam până la ora cinci dimineața. La cinci, instinctul îi spusese să se scoale. Deschise ochii şi se trezi brusc. Sam dormea încă lângă el, cu capul pe umărul lui. Ca răspuns la aceeaşi intuiție inexplicabilă, îi dezlegă picioarele şi mâinile. Până atunci îl ținuseră legat, ca să nu scape. În ultima săptămână, Sam se obişnuise deja. Îşi dăduse seama că putea avea încredere în Peter mai mult decât în ceilalți, în timp ce Peter încerca să deznoade funia, Sam se răsuci în somn şi şopti un singur cuvânt: „Mama!"

Peter zâmbi, se ridică şi se duse la fereastră. Afară era încă întuneric, însă cerul era mai curând întunecat decât albăstrui. Ştia căsoarele avea să se ivească foarte repede de după deal. Începea o nouă zi. Alte ore nesfârşite, în care trebuia să aştepte. Ştia că aveau s-o sune pe Fernanda şi să-l omoare pe Sam dacă nu avea banii pregătiți. Erau în continuare convinşi că nu voia să fi plătească şi că, de fapt, îşi bătea joc de ei. Pentru ei, nu conta dacă omorau copilul, iar dacă ar fi aflat ce făcuse Peter, şi pe el l-ar fi omorât fără vreun regret. Lui Peter nu îi mai păsa oricum. Îşi pusese

viața la bătaie pentru a o salva pe a lui Sam. Dacă ar fi putut să scape cu el, ar fi fost un miracol, dar nu mai credea în miracole. Dacă ar fi încercat să-l ia pe Sam şi să fugă, ar fi pus viața băiatului şi mai mult în pericol.

Era încă la fereastră, când auzi un zgomot care semăna cu agitația unei păsări, apoi o pietricică lovi geamul şi ricoşă în noroi. Ridică privirea şi văzu ceva agitându-se în aer. Se mai uită o dată şi văzu trei forme întunecate coborând uşor stâncile din spatele casei, ținându-se de frânghii. Poliția nu-şi anunțase prezența în niciun fel, dar acum era sigur că veniseră, şi inima începu să fi bată cu putere. Deschise fereastra uşor, fără să scoată vreun zgomot, şi privi în întuneric. Îi urmări coborând uşor şi apoi dispărând. Îi puse lui Sam mâna la gură ca să nu strige şi îl mişcă uşor până când copilul deschise ochi. De cum îl privi, Peter îi făcu semn să tacă. Îi arătă spre fereastră. Nu ştia ce se întâmpla, dar era convins că, indiferent despre ce era vorba, Peter avea să-l ajute. Rămase nemişcat pe pat şi observă că Peter îl dezlegase şi că putea să-şi mişte mâinile şi picioarele pentru prima dată după câteva zile. Niciunul dintre ei nu făcu nicio mişcare, apoi Peter se întoarse la fereastră. La început nu văzu nimic, apoi îi zări ghemuiți în întuneric, cam la treizeci de metri în spatele casei. Cineva ridică în aer

o mână într-o mănuşă neagră, iar Peter se întoarse spre Sam şi îl luă în braţe. Îi era frică să deschidă fereastra mai larg, aşa că încercă să îl strecoare. Deschizătura nu era prea mare, şi ştia că Sam avea mâinile şi picioarele amorţite. Înainte să-i dea drumul, se mai uită o dată la el. Se priviră în ochi o clipă ce părea interminabilă, apoi Peter făcu singurul act de iubire supremă. Îl coborî de partea cealaltă a geamului şi, văzându-l cum se târăşte prin tufişuri în patru labe, ca un bebeluş, îi făcu semn în ce direcţie să meargă. Imediat dispăru din raza lui, însă la scurt timp aceeaşi mână înmănuşată îi făcu din nou semn. Privind în continuare în direcţia mâinii, auzi un zgomot în casă. Închise fereastra şi se întinse din nou pe pat. Nu voia să facă nimic care să pună în pericol viaţa lui Sam.

Sam nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta, dar se târa prin noroi şi tufişuri. Mergea în direcţia pe care i-o arătase Peter. La un moment dat, se pomeni ridicat în aer de două mâini, care îl traseră în spatele unui tufiş atât de repede, încât i se tăie respiraţia.

Se uită către noii lui răpitori şi, apropiindu-se de bărbatul cu cagulă neagră, îi şopti:

— Sunteţi dintre cei răi sau cei buni?

Bărbatul care îl ţinea strâns la piept aproape că izbucni în

plâns. Se simțea tare uşurat să-l vadă. Până în acel moment, totul decursese perfect, dar mai aveau mult până la sfârşit.

— Dintre cei buni, îi şopti bărbatul.

Sam încuviință din cap, întrebându-se unde era mama lui. Între timp, oamenii din jurul lui îşi făceau semne unii altora, şi într-un final îl lipiră la pământ. Fața i se umplu de noroi, iar pe cer începură să apară fâşii roz şi galbene. Soarele nu apăruse încă, dar polițiştii ştiau că nu avea să mai dureze mult.

Scoseseră din calcul varianta în care îl duceau pe Sam în afara zonei de pericol ridicându-l cu frânghiile de-a lungul stâncii. Ar fi riscat să fie împuşcat dacă i s-ar fi observat lipsa. Sam era o amenințare pentru toți răpitorii lui, mai puțin pentru Peter. Era suficient de matur pentru a-i putea identifica şi a spune poliției ce văzuse şi ce auzise.

Singura speranță a echipei SWAT era să-l scoată pe alee, dar în felul acesta se expunea toată echipa. Trebuiau să treacă prin tufişurile de pe margine, însă anumite porțiuni erau atât de dese, încât era practic imposibil. Sam era ținut de un ofițer cu brațe puternice. Mai întâi, merseră ghemuiți, apoi alergară, după care se târâră pe burtă. În tot acest timp, nu schimbară o vorbă. Aveau mişcări precise, pe care

le făceau cât se poate de repede, pentru că soarele se înălța deja peste deal, ridicându-se pe cer.

Sunetul pe care Peter îl auzise venea de la baie. Se auzi toaleta, apoi o înjurătură, ca şi când acel cineva se lovise la un deget în drum spre pat. Câteva minute mai târziu, îl auzi pe altul mergând la baie. Peter rămase imobil pe pat, dar apoi se hotărî să se ridice. Nu voia ca vreunul dintre ei să intre în cameră şi să descopere că Sam dispăruse.

Merse până în sufragerie în picioarele goale şi se uită pe fereastră cu grijă. Nu văzu nimic, aşa că se aşeză pe o canapea.

— Te-ai trezit devreme, se auzi o voce din spatele lui.

Peter tresări, apoi se întoarse să vadă cine era.

Carlton Waters. Avea ochii roşii de cât băuse cu o seară în urmă.

— Ce face puştiul?

— Bine, răspunse Peter cu un aer aparent dezinteresat. Văzuse destui ca Waters, cât să-i ajungă o viață întreagă. Waters avea pe el doar o pereche de blugi în care dormise. Deschise frigiderul căutând ceva de mâncare, dar se mulțumi cu o bere.

— O s-o sun pe maică-sa când se trezesc şi ceilalți, spuse Waters, aşezându-se pe canapea, lângă Peter. Ar face bine

să aibă banii pregătiți. Dacă nu, am terminat-o! spuse el pe un ton hotărât. N-o să aştept aici o veşnicie, până vin nenorociții de polițişti să ne omoare. Ar face bine să bage asta la cap, dacă şi-a pus în minte să ne ducă de nas.

— Poate nu are banii, spuse Peter, ridicând din umeri. Dacă nu-i are, ne-am pierdut vremea.

Peter ştia foarte bine ce spunea. Waters nu.

— Şeful tău n-ar fi mers atât de departe dacă nu i-ar fi avut, replică Waters ridicându-se şi uitându-se pe fereastră.

Cerul era deja roz spre auriu, iar vizibilitatea era bună. Pentru o secundă, rămase blocat, apoi fugi pe terasă. Văzuse ceva mişcându-se, apoi dispărând.

— Fir-ar să fie! răcni el, întorcându-se după armă şi strigând după ceilalți.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter ridicându-se de pe scaun, aparent îngrijorat.

— Nu sunt sigur.

Ceilalți doi veniră şi ei adormiți, şi luă fiecare câte o armă. Lui Peter îi sări inima. Nu mai avea cum să-i avertizeze pe cei care încercau să iasă cu Sam de pe alee, târându-se pe burtă. Nu se îndepărtaseră suficient de mult cât să fie în siguranță.

Waters le făcu semn lui Stark şi lui Free să meargă afară.

Deja îi localizaseră. Dincolo de Waters şi de ceilalți, Peter văzu un bărbat în negru îndepărtându-se ghemuit, dar în viteză. Avea ceva în brațe. Acel ceva era Sam. Fără niciun fel de avertisment, Waters începu să tragă în ei, iar Stark începu să împuşte la întâmplare.

De unde erau, Fernanda şi Ted auziră zgomotele. Nu luaseră legătura cu comandourile. Fernanda strânse ochii şi îl prinse pe Ted de mână. Nu ştiau ce se întâmplase. Nu puteau decât să aştepte. Câțiva observatori le urmăreau fiecare mişcare, însă ei nu văzuseră nimic. Auzind rafalele puştii, Ted înțelesese că reuşiseră să-l ia pe Sam. Nu ştia dacă era şi Peter cu ei. În cazul ăsta, ar fi fost mai riscant pentru copil.

— Doamne... Doamne... şopti Fernanda auzind focuri de armă fără întrerupere. Te rog, Doamne!

Ted nu se putea uita la ea. Nu putea decât să privească atent în lumina răsăritului, ținând-o strâns de mână.

Rick ieşi din postul de comandă şi se ridică, iar Ted se întoarse spre el. Ai primit vreun semn? Rick clătină din cap şi se auziră din nou focuri de armă. Amândoi ştiau că de-a lungul aleii erau alți membri ai echipelor de comando, pe lângă cei trei care coborâseră de pe stâncă. În spatele lor, o armată de oameni abia aştepta să dea buzna, imediat ce

Sam avea să fie trecut dincolo de linia de foc.

Împuşcăturile se opriră brusc şi nu se mai auzi nimic. Waters se întoarse spre Peter şi îl întrebă:

— Unde e puştiul?

Ceva îi stârnise bănuieli, dar Peter habar n-avea despre ce era vorba.

— În camera din spate. Legat.

— Pe bune?

Peter încuviință din cap. Atunci, de ce naiba mi se pare c-am văzut un tip fugind cu el pe alee? Poți să-mi spui?

Îl lovi pe Peter de peretele casei şi îi puse arma la beregată, încercând să-l sufoce, în timp ce Stark şi Free îi priveau înmărmuriți. Waters se întoarse spre Jim Free şi îi ceru să se ducă în camera din spate şi să verifice. Acesta se întoarse după câteva secunde.

— A dispărut! spuse el panicat.

— Ştiam eu! Nenorocitule!

Waters apăsă arma cu mai multă forță, fără să-l slăbească din priviri. Malcom Stark îl luă şi el în vizor. Tu i-ai chemat! Fătălău naibii! Ce s-a întâmplat? Te-ai speriat? Ți-a fost milă de puşti? Să-ți fie milă de mine! Tocmai ne-ai lăsat fără cincisprezece milioane şi pe tine fără zece. Waters era înnebunit de furie şi de teamă. Ştia că, orice se

întâmpla, el nu se putea întoarce în închisoare. Prefera să moară.

— Dacă ar fi avut banii, ar fi plătit până acum. Poate că Addison s-a înşelat, spuse Peter răguşit.

Era prima dată când îi rostea numele în fața lor.

— Tu de unde naiba ştii?

Waters se întoarse, încercând să vadă la distanță, departe pe alee, apoi se îndepărtă puțin de casă. Stark veni repede în urma lui, dar nu era nimic de văzut. Bărbații care fugiseră cu Sam erau deja la jumătatea drumului. Rick îi văzu alergând, şi se duse repede spre Ted să-i dea vestea. Apoi, aproape în acelaşi moment, Carlton Waters şi Malcolm Stark apărură şi începură să tragă.

Ş-am zbură din brațele unui bărbat în brațele altuia. Îl treceau de la unul la altul, ca şi când ar fi fost într-o cursă cu ştafetă, timp în care Waters şi Stark împuşcau ce le ieşea în cale.

Fernanda deschise ochii. Şi ea, şi Ted urmăreau ce se întâmpla pe alee. Exact atunci unul dintre agenții lui Rick îl ținti foarte atent pe Waters şi îl seceră ca pe un copac. Acesta căzu cu fața la pământ. Stark fugi repede în casă, în timp ce gloanețele săreau în jurul lui. Peter şi Jim Free se retrăseseră în spatele casei, iar Stark dădu buzna țipând.

— L-au omorât pe care! strigă el, apoi se întoarse către Peter. Nenorocitule, din cauza ta! izbucni Stark şi trase înspre Peter, care nu avu nici măcar o secundă să reacționeze.

Căzu secerat de gloanțe la picioarele lui Jim Free.

— Ce facem? îl întrebă Jim Free pe Stark.

— Plecăm naibii de-aici, dacă putem, asta facem!

Ştiau deja că tufişurile de pe laturile grădinii erau mult prea dese şi că în spatele casei era o stâncă imensă. Nu aveau cum să escaladeze stânca, aşa că singura scăpare era pe aleea principală, presărată acum cu cadavre, în afară de care, erau şi cei pe care el şi Stark îi omorâseră înainte ca poliția să-l împuşte pe care. Pe porțiunea dintre casă şi drumul principal se zăreau trei cadavre. Sam le văzu în timp ce salvatorul lui îl ducea în fugă spre zona de siguranță. Era ca un jucător de fotbal american care alerga să marcheze. Fugea tot mai tare, când, dintr-odată, se pomeni la cinci metri distanță de Ted şi de Fernanda. În sfârşit, îl văzură pe Sam. Soarele părea să traverseze strada. Fernanda începu să suspine când îl văzu, apoi îl luă în brațe, şi toți izbucniră în plâns. Avea ochii mari, părea speriat, era foarte murdar, dar striga după mama lui. Fernanda nu era în stare să scoată un sunet.

— Mami! Mami! Mami!

Fernanda plângea în hohote şi nu reuşi să-i spună nimic. Îl strânse tare la piept, şi căzură amândoi la pământ. Rămaseră acolo, ținându-l în brațe, mângâindu-l şi iubindu-l, aşa cum nu încetase s-o facă nici măcar o secundă de când dispăruse. Rămaseră pe iarbă multă vreme. La un moment dat, Ted îi rugă să se ridice şi îi ceru unui ofițer să fi ducă de acolo. Şi el, şi Rick urmăriseră toată scena în lacrimi, la fel ea toți ceilalți polițişti. Un paramedic le veni în ajutor. Îl luă pe Sam la salvare, însă Fernanda nu-i dădu drumul nicio clipă. Urmau să-l ducă la un spital din zonă să-l vadă un medic.

— Cine mai e acolo? îl întrebă Ted pe Rick, ştergându-şi lacrimile de pe obraz cu dosul palmei.

— Au mai rămas trei, cred. Waters e mort. Înseamnă că mai sunt Morgan şi alți doi. Presupun că Morgan nu mai e în viață, deci doi. Cu siguranță, îl omorâseră imediat ce descoperiseră că Sam dispăruse, cu atât mai mult cu cât Waters fusese împuşcat. Îl văzuseră pe Stark fugind înapoi în casă, însă ştiau că nu aveau pe unde să scape. Primiseră ordin să-i împuşte pe toți, mai puțin pe Morgan, dacă mai era în viață.

Lunetiştii şi ceilalți țintaşi profesionişti se apropiară. Un

membru SWAT aduse o portavoce. Le spuseră să iasă cu mâinile sus, pentru că, altfel, intrau peste ei. Nu primiră niciun răspuns, şi nimeni nu intră pe alee. După două minute, patruzeci de oameni porniră spre casă, cu bombe lacrimogene, arme puternice, mitraliere şi grenade, care, odată aruncate, te orbeau din cauza luminii, te ameţeau şi declanşau nişte granule care zburau peste tot şi înţepau ca nişte ace de albină. Zgomotul muniţiei detonate în casă era asurzitor. Fernanda plecă împreună cu Sam, cu ambulanţa. Îl văzu pe Ted stând cu Rick în drum, amândoi cu veste antiglonţ, vorbind cu cineva prin staţie. Ted nu o observase plecând.

Fernanda auzi de la un agent FBI că asediul asupra casei durase mai puţin de jumătate de oră. Stark ieşise primul din casă, asfixiat de gazele lacrimogene. Era împuşcat în mână şi în picior. Jim Free apăruse imediat în spatele lui. Unul dintre agenţi îi spuse că tremura din tot corpul şi gemea ca un porcuşor. Fuseseră arestaţi imediat, şi aveau să fie trimişi înapoi în închisoare pentru încălcarea eliberării condiţionate, urmând să aştepte procesul. După un an, aveau să fie judecaţi pentru răpirea lui Sam, dar şi pentru uciderea a doi ofiţeri de poliţie şi a doi agenţi FBI, pe care îi omorâseră în urma asaltului, şi, nu în ultimul rând, pentru

uciderea celor patru ofițeri din casa Fernandei, în momentul răpirii lui Sam.

Când intrară în casă, dădură peste cadavrul lui Peter. Rick şi Ted aşteptară să fie ridicat. Văzură dormitorul în care Sam fusese ținut captiv şi fereastra prin care Peter îl eliberase. Aveau toate dovezile necesare: duba, muniția, armele. Casa fusese închiriată pe numele lui Peter. Ted le ştia numele celor trei puşcăriaşi. Moartea lui Carlton Waters nu era o pierdere pentru nimeni. Fusese liber doar două luni. La fel ca Peter. Două vieți irosite, aproape de la început.

Ted şi Rick pierduseră trei oameni buni în acea zi, la fel şi echipa SWAT. Desigur, mai erau şi cei patru ofițeri omorâți în San Francisco, atunci când fusese luat Sam. Pentru că îl răpiseră pe Sam, Free şi Stark n-aveau cum să mai vadă lumina zilei. Ted spera să fie condamnați la moarte. Procesul nu avea să fie decât o formalitate, dacă avea să se mai țină vreun proces. Era mai simplu pentru toată lumea dacă îşi recunoşteau vinovăția, deşi Ted ştia că nu aveau să facă asta. Ştia că aveau să încerce să tragă de timp şi să facă recursuri peste recursuri, ca să mai trăiască o zi în închisoare.

Rick şi Ted rămaseră la scena asediului până după-

amiază. Ambulanțele veniseră şi plecaseră, cadavrele ofițerilor fuseseră ridicate, se făcuseră fotografii, răniților li se acordaseră îngrijiri. Arăta ca o zonă de război. Vecinii speriați, care fuseseră treziți de împuşcături, blocaseră strada, dornici să vadă ce se întâmplase şi cerând explicații. Poliția încerca să liniştească pe toată lumea şi să degajeze traficul. Când se întoarse la motel, Ted părea obosit. Se duse să-l vadă pe Sam în camera Fernandei. Tocmai se întorseseră de la spital, şi, în mod incredibil, Sam era nevătămat. Avea să-i pună multe întrebări, dar Ted voia să ştie mai întâi în ce stare era. Când Ted intră în cameră şi îl văzu stând în brațele mamei lui, agățat de ea. Îi zâmbea, avea pe o farfurie un hamburger imens şi se uita la televizor. Aproape fiecare polițist sau agent venise să-l vadă şi să-i vorbească sau doar să-l ciufulească puțin. Îşi puseseră viața în pericol pentru el şi îşi pierduseră câțiva prieteni, dar meritase. Câțiva oameni muriseră pentru el în ziua aceea. Dacă nu, Sam ar fi fost mort. Chiar şi cel care făcuse totul posibil şi care ajutase să fie salvat fusese omorât.

Fernanda nu-şi putea lua mâinile de pe el. Când Ted intră în cameră, chipul i se lumină. Era murdar şi obosit, iar barba îi umbrea fața. Când Rick plecă să mănânce ceva, îl liniştise spunându-i că arăta ca un cerşetor, îi zisese că

avea de dat nişte telefoane în Europa.

— Aşadar, tinere, spuse Ted zâmbindu-i şi privind-o în trecere pe Fernanda, mă bucur să te văd. Aş zice că eşti un mare erou. Eşti un polițist de toată cinstea.

Deocamdată, nu voia să-i pună nicio întrebare. Voia să-l lase puțin să respire, însă aveau foarte multe întrebări în minte. Urma să stea de vorbă cu mulți polițişti.

— Ştiu că mama ta se bucură tare mult să te vadă. Vocea i se înmuie.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Ca toți ceilalți care munciseră zi şi noapte să-l găsească, şi Ted plânsese în acea zi. Sam se întoarse către el şi îi zâmbi, dar nu se desprinse de mama lui. A zis că-i pare rău, spuse Sam cu o privire serioasă.

Ted încuviință din cap. Înțelese că se referea la Peter Morgan.

— Ştiu, şi mie mi-a zis la fel.

— Cum m-ați găsit? îl întrebă Sam cu mare interes. Ted se aşeză pe un scaun aproape de el şi îl mângâie uşor pe cap. Niciodată nu se bucurase mai mult să revadă pe cineva, cu excepția fiului său când se pierduse şi despre care crezuseră cu toții că s-a înecat. Din fericire, nu se întâmplase aşa.

— Ne-a sunat.

— A fost drăguț cu mine. Ceilalți erau înspăimântători.

— Cred şi eu. Sunt îngrozitori. N-o să mai iasă niciodată din închisoare, Sam. Nu îi spuse că era posibil să fie omorâți ca pedeapsă pentru răpire. Ted se gândi că băiatul nu avea nevoie de toate informațiile. Unul dintre ei, Carlton Waters, a fost omorât de polițişti.

Sam încuviință din cap, zâmbind către Fernanda.

— M-am gândit că n-o să te mai văd niciodată, spuse el încet.

— Eu m-am gândit că o să ne vedem, spuse ea, deşi, de câteva ori, nici ea nu mai fusese atât de sigură.

Când ajunseseră înapoi la motel, îl sunaseră şi pe Will. Când îl auzi pe Sam şi după ce Fernanda îi spuse ce se întâmplase, acesta începu să plângă. Îl mai sună şi pe părintele Willis. Ashley nici măcar nu ştia că Sam fusese răpit. Era la doar câțiva kilometri distanță, dar Fernanda voia să o mai lase câteva zile cu prietenii ei, cel puțin până când lucrurile aveau să se mai liniştească. Nici măcar nu ştia că Sam dispăruse. Fernanda se hotărî să nu o supere, cel puțin nu înainte ca lucrurile să revină la normal. Avea de gând să-i povestească totul când se întorcea acasă. Aşa era cel mai bine. Se gândea mereu la ce îi spusese părintele

Willis când o cunoscuse, şi anume, că răpirea lui Sam era un compliment de la Dumnezeu. Nu mai voia astfel de complimente. Când vorbiseră de dimineață, părintele îi reamintise acest leuru.

— Nu vreți să vă duc acasă un pic mai târziu?

Ted se uită la amândoi, iar Sam încuviință din cap. Ted se întreba dacă avea să-i fie frică de casa în care fusese răpit, dar, pe de altă parte, ştia că oricum nu aveau să mai rămână prea mult timp acolo.

— Au vrut mulți bani, mamă? întrebă Sam ridicând privirea spre ea. Fernanda dădu din cap. I-am zis că n-avem deloc. I-am zis că tati i-a pierdut, dar nu le-a spus şi celorlalți. Sau poate le-a spus, dar nu l-au crezut.

Sam tocmai le oferise un rezumat al situației.

— De unde ştii tu toate astea? întrebă Fernanda. Ştia mult mai multe decât se aştepta. Mă refer la partea cu banii.

Sam îi zâmbi uşor stânjenit.

— Te-am auzit vorbind la telefon, îi spuse el.

Fernanda se uită la Ted cu un zâmbet trist.

— Când eram mică, tatăl meu îmi spunea că „uşierii” au urechile mari.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Sam, în timp ce Ted se amuza copios.

— Înseamnă că nu ar trebui să asculți pe la uşi ce vorbeşte mama ta, îl certă ea cu blândețe.

Nu îi păsa ce făcea. Avea voie să facă toate năzbâtiile din lume, pentru tot restul vieții. Era bucuroasă că îl avea lângă ea.

Ted îi puse câteva întrebări, iar Rick veni ceva mai târziu cu altele. Niciun răspuns nu îi luă prin surprindere. Reuşiseră din start să pună lucrurile cap la cap.

Până la ora şase, poliția deja eliberase motelul, iar Fernanda şi Sam se urcaseră în maşina lui Ted. Rick plecase împreună cu alți agenți şi îi făcuse cu ochiul în vreme ce se îndepărta. Ted îi răspunsese la fel de jovial.

— Nu-mi face din astea! îi spuse Ted încet.

Rick îi zâmbi. Era bucuros că totul se terminase cu bine. Putea să iasă şi tare prost. Niciodată nu poți şti dinainte. În ziua aceea, pierduseră oameni curajoşi, care îşi dăduseră viața pentru Sam.

— E greu, dar cineva trebuie să facă şi treburile mai dificile, îl necăji Rick în şoaptă, referindu-se la Fernanda. Chiar era o femeie foarte drăguță, iar Rick o plăcea. Ted n-avea nicio intenție să facă vreo tâmpenie. Acum, că trecuse toată nebunia, voia să fi rămână loial lui Shirley. Fernanda avea oricum viața şi problemele ei.

Se întoarseră acasă repede, fără alte peripeții. Paramedicii şi doctorii de la spital îl găsiseră pe Sam într-o stare foarte bună, având în vedere trauma prin care trecuse. Slăbise puțin şi, pe drum spre casă, se plânse că murea de foame. Ted se opri la Ikeda şi îi luă un cheeseburger, cartofi prăjiți, un milkshake şi patru cutii cu biscuiți. Când ajunseră în fața casei, Sam deja adormise. Fernanda era pe locul din dreapta, prea obosită chiar şi pentru a coborî din maşină.

— Nu-l trezi. Îl duc eu în casă, spuse Ted în şoaptă şi opri motorul.

Drumul de întoarcere fusese diferit. Scăpaseră de tensiunea şi de teama că l-ar putea pierde. Ultimele săptămâni fuseseră de-a dreptul terifiante.

— Cum să-ți mulțumesc? întrebă Fernanda, privindu-l în ochi.

În ultimele săptămâni, deveniseră prieteni, iar ea nu avea cum să uite aşa ceva.

— Nu ai de ce. Pentru asta sunt plătit, spuse el privind-o, deşi ştiau amândoi că făcuse mult mai mult pentru ei.

Trăise fiecare minut din coşmarul ei alături de ea. Şi-ar fi sacrificat viața în orice moment pentru Sam. Aşa era el, aşa fusese mereu. Fernanda se înălță şi îl sărută pe obraz. Momentul acela rămase o clipă în aer.

— O să trebuiască să petrec ceva timp cu el. Mai am să-i pun nişte întrebări pentru investigaţie. O să te sun înainte să vin.

Ştia că şi Rick dorea să-l mai întrebe câte ceva. Fernanda încuviinţă din cap.

— Vino oricând vrei, spuse ea încet.

Ted coborî din maşină, deschise uşa din spate şi îl scoase pe Sam în braţe. Fernanda îl urmă până la uşa principală. Doi poliţişti înarmaţi le deschiseră uşa. Will era chiar în spatele lor şi, când îi văzu, intră în panică.

— Doamne, Dumnezeule, e rănit? întrebă Will uitându-se când la unul, când la celălalt. Nu mi-aţi spus.

— E teafăr, puiule, spuse ea îmbrăţişându-l. Chiar dacă avea şaisprezece ani, tot copil era. Doarme.

Amândoi începură să plângă, îmbrăţişaţi. Aveau nevoie de mult timp pentru a-şi reveni. Pentru ei, dezastrul devenise mult prea repede un stil de viaţă. Nimic nu mai fusese normal de foarte mult timp, aşa că începuseră să uite ce-nsemna o viaţă normală.

Ted îl duse pe Sam în camera lui şi îl aşeză pe pat, iar Fernanda îi scoase adidaşii. Băiatul fornăi uşor şi se întoarse pe partea celălaltă, fără să se trezească. Ted şi Fernanda rămaseră o clipă în picioare privindu-l cum

dormea. Era o privelişte tare frumoasă.

— Te sun dimineață, îi spuse Ted când ajunseră la parter.

Se opri în pragul uşii. Cei doi polițişti tocmai plecaseră, după ce Fernanda le mulțumise.

— Nu plecăm nicăieri, promise ea.

Nu era sigură că n-avea să-i fie teamă să iasă din casă. Pentru ei, urma o perioadă foarte ciudată. Ştia că aveau să se întrebe multă vreme dacă îi urmărea careva. Sperau să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva. Cât fusese la Tahoe, Fernanda îl sunase şi pe Jack Waterman. Stabiliseră împreună să anunțe în mod public falimentul lui Allan. Altfel, toată viața lor ar fi rămas posibile ținte pentru alți răpitori. Fernanda primise o lecție.

— Să te odihneşti, o somă Ted, iar ea încuviință.

Ştia că era o tâmpenie, dar îi părea rău că pleca.

Se obişnuise să stea de vorbă cu el până noaptea târziu, ştiind că era acolo la orice oră din zi sau că putea dormi pe jos lângă el, când nu reuşea să adoarmă nicăieri în altă parte. Întotdeauna se simțise în siguranță lângă el. Abia acum îşi dăduse seama.

— Te sun, promise el din nou.

Fernanda închise uşa în urma lui, întrebându-se cum ar putea să-i mulțumească vreodată.

Când urcă spre camera ei, casa i se păru goală. Fără zgomote, fără bărbați, fără arme, fără telefoane care să sune în fiecare colț al casei, fără un negociator care să le asculte liniile telefonice. Slavă Domnului! Will o aştepta în camera ei şi arăta de parcă s-ar fi maturizat peste noapte.

— Eşti bine, mamă?

— Da, spuse ea încet. Sunt bine. Avea senzația că fusese aruncată de pe o clădire înaltă. Simțea că avea vânătăi în tot sufletul. Erau multe, dar toate aveau să se vindece. Sam era înapoi acasă. Tu cum eşti?

— Nu ştiu. A fost îngrozitor. Nu pot să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat.

Fernanda dădu aprobator din cap. Avea dreptate. Cu toții aveau să se gândească la cele întâmplate şi aveau să-şi aducă aminte mult timp de atunci înainte.

În vreme ce Fernanda intră la duş, iar Will se duse la culcare, Ted ajunse acasă în Sunset. Nu era nimeni acasă când intră pe uşă. Niciodată nu avea să fie. Shirley nu era niciodată acasă. Era fie la muncă, fie în oraş cu prietenii, pe care el nici nu prea îi cunoştea. Era o linişte asurzitoare în casă, şi, pentru prima dată după mult timp, se simți îngrozitor de singur. Îi era dor să fi vadă pe Ashley şi pe Will, pe Fernanda venind să stea de vorbă cu el, dar şi de

naturalețea familiară pe care o simțea ori de câte ori era înconjurat de oamenii lui când plecau într-o misiune de supraveghere. Întotdeauna îi aminteau de perioada lui de început. Dar acum nu-i era dor numai de colegi, ci şi de Fernanda.

Se aşeză pe un scaun, uitându-se în gol şi gândindu-se dacă să o sune. Ar fi vrut să facă asta. Ascultase tot ce îi spusese Rick. Însă el era altfel. Pur şi simplu nu îndrăzni să o sune.

Capitolul 21

A doua zi, Ted vorbi cu Rick şi îl întrebă ce făcuse în legătură cu Addison. Imediat ce avea să fie adus în oraş, poliția de stat urma să îl pună sub acuzare şi să elibereze pe numele lui un mandat de arestare pentru conspirație la răpire. Cel puțin aşa anticipa Ted. Judecătorul îl asigurase pe Rick că, în ciuda acuzațiilor federale, Addison nu reprezenta niciun pericol de evadare. Ted spera să aibă dreptate.

— Se pregăteşte să plece spre casă, îi spuse Rick la telefon şi rânji.

— Ce repede! Credeam că o să fie toată luna în vacanță.

— Aşa trebuia. Ieri am sunat la Interpol şi la sediul FBI din Paris. Au trimis o echipă de supraveghere să-l ridice. L-am arestat pentru conspirație la răpire. Unul dintre informatorii mei preferați m-a sunat astăzi. Se pare că prietenul nostru are o înclinație pentru ştiințe, ca să zic aşa, drept care, de ceva vreme, şi-a dezvoltat

— Ce ai tu e o lămâie, îi spuse Rick tăios, deşi nu era chiar corect, iar Ted ştia asta.

Shirely era o femeie bună, însă nu cea potrivită pentru el, şi nu fusese de la bun început. Ea era conştientă de lucrul ăsta. Şi era la fel de dezamăgită de Ted.

— Sper să-ți vină mintea la cap zilele astea, până nu e prea târziu, insistă Rick. Apropo, vreau să vorbim despre ceva. Hai să luăm masa împreună într-o seară, săptămâna viitoare!

— Despre ce?

Ted era mirat şi se întreba dacă avea legătură cu viitoarea lui căsătorie, nu că ar fi fost vreo autoritate în

domeniu. Dimpotrivă. Însă erau prieteni foarte buni. Dintotdeauna fuseseră aşa.

— Dacă-ți vine să crezi, am nevoie de sfatul tău.

— Mă bucur să-ți fiu de folos. Auzi, când ai de gând să vorbeşti cu Sam?

— Te las pe tine primul. Tu-l cunoşti mai bine. N-aş vrea să-l sperii, şi s-ar putea să obții tu toate informațiile de care avem nevoie.

— Te țin la curent.

Stabiliseră să se sune peste câteva zile. A doua zi, Ted merse în vizită la Sam. Fernanda era acasă cu Jack Waterman. Păreau să fi discutat despre afaceri. Jack plecă la scurt timp după ce sosi Ted, care îşi petrecu cea mai mare parte a timpului cu Sam. Fernanda părea distrasă şi ocupată. Ted nu se putea abține să nu se întrebe dacă între ea şi Jack era vreo legătură. I se părea rezonabil, şi chiar s-ar fi potrivit. Era sigur că şi Jack era de aceeaşi părere.

A doua zi, apăru în ziare un articol trist despre eşecul financiar de la sfârşitul carierei lui Allan Barnes. Singurul lucru despre care nu se pomenise fusese sinuciderea lui Allan. Când îl citi, Ted avu senzația că Fernanda filtrase bine informația. Se întrebă dacă despre asta vorbise cu Jack. Nu înțelegea de ce părea atât de supărată. N-o putea

condamna, dar era mai bine să se ştie. Până atunci, reuşiseră să țină răpirea departe de presă. Ted se gândi că până la urmă avea să se afle, în special în timpul procesului. Nu se fixase deocamdată nicio dată, şi probabil mai dura. Stark şi Free reveniseră în închisoare, imediat ce eliberarea condiționată le fusese revocată.

Sam fusese foarte cooperant cu Ted. Era uimitor câte detalii ținuse minte şi câte observase, în acele circumstanțe atât de traumatizante. În ciuda vârstei fragede, avea să fie un martor redutabil la proces.

După aceea, vremea trecu destul de repede pentru Fernanda şi pentru copii. La scurt timp după răpire, împlini patruzeci de ani, iar copiii o duseră de ziua ei la Casa Internațională a Clătitelor. Cu un an în urmă, nu s-ar fi gândit că avea să-şi petreacă ziua de naştere astfel, dar altceva nu-şi dorise tot anul. Voia să fie cu copiii ei. La scurt timp, le spuse copiilor că trebuia să vândă casa. Will şi Ashley se arătară şocați, însă nu şi Sam. Aşa cum îi mărturisise, el deja ştia, pentru că ascultase pe la uşi. Imediat ce le dădu vestea, viața lor păru să capete noi dimensiuni. Ash spuse că avea să fie foarte umilitor pentru ea la şcoală, pentru că toată lumea urma să afle că tatăl lor pierduse toți banii. Deja erau câteva fete care nu voiau să

mai fie prietenele ei, lucru pe care Will îl catalogă drept dezgustător. Will era deja în ultimul an. Niciunul dintre ei nu spusese nimănui că în vară fuseseră țintele unei tentative de răpire. Povestea lor fusese atât de îngrozitoare, încât nu se putea încadra în eseuri cu titlul „Ce-am făcut în vacanța de vară”. Nu vorbiseră despre răpire decât ei între ei. Poliția îi prevenise să țină totul secret, pentru a nu le da idei şi altora şi pentru a nu ajunge în presă.

O potențială cumpărătoare rămăsese blocată când văzuse bucătăria:

— Doamne, dar cum de n-ați terminat-o niciodată? O casă ca asta trebuie să aibă o bucătărie minunată! ex-clamă ea privindu-i pe deasupra ochelarilor pe Fernanda şi pe agentul imobiliar. Fernanda simțea o nevoie copleşitoare de a-i trage una peste față, dar se abținu.

— Înainte avea o bucătărie minunată, spuse ea scurt. Am avut un accident vara trecută.

— Ce accident? întrebă femeia oarecum agitată.

Pentru o clipă, Fernanda fu tentată să-i spună că doi agenți FBI şi doi polițişti din San Francisco fuseseră împuşcați acolo, dar se stăpâni şi, până la urmă, nu-i dădu niciun detaliu relevant.

— N-a fost nimic grav. M-am hotărât eu să scot granitul.

„Pentru că era plin de pete de sânge care n-ar mai ieşit în vecii vecilor”, adăugă în sinea ei.

Pentru toți, răpirea încă mai părea ireală. Sam îi povestise celui mai bun prieten al lui de la şcoală, însă acesta nu-l crezuse. Învățătoarea îi ținuse o predică serioasă despre minciuni şi mincinoşi, iar Sam se întorsese acasă plângând.

— Nu m-a crezut! se plânse el Fernandei.

Cine ar fi putut să creadă? Nici ei nu îi venea să creadă câteodată. Fusese atât de îngrozitor, încât până şi ei îi era greu să accepte cele întâmplate. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se speria mai tare. De fiecare dată, se nelinişte a atât de tare, încât se forța să se gândească la altceva.

După răpire, îi dusese pe copii la un psihiatru specializat în traume, iar femeia rămăsese impresionată de felul în care trecuseră cu toții prin acea încercare, chiar dacă, la fel ca Fernanda, Sam mai avea din când în când coşmaruri.

Ted continuase să-l viziteze pe Sam până în septembrie, pentru a obține probe şi mărturii, iar în octombrie terminase investigația. După aceea, încetase să-i mai caute. Fernanda se gândise de multe ori la el, şi ar fi vrut să-l sune. Încerca să vândă casa şi să găsească alta mai mică. În acelaşi timp, îşi căuta de lucru. În scurt timp avea să rămână fără bani, dar se străduia să nu intre în panică. Will era foarte atent la

ea. Observase tot. Se oferi să-şi ia ceva de lucru după şcoală. Fernanda îşi făcea griji că n-avea să-i poată plăti facultatea. Din fericire, avea note bune şi putea să urmeze Universitatea de Stat din California, deşi ştia că tot avea nevoie de bani să-i poată plăti căminul. Abia dacă îi venea să creadă că Allan avusese milioane de dolari, cu doar câțiva ani în urmă. Niciodată nu fusese mai falită decât acum. Era foarte speriată.

Jack o scoase întțo zi în oraş la prânz şi încercă să stea de vorbă cu ea. Îi spuse că nu dorise să o abordeze mult prea devreme şi că nu voise să o ofenseze în vreun fel după moartea lui Allan. Apoi, îi spuse că intervenise nebunia cu răpirea şi că, pe bună dreptate, fuseseră cu toții mult prea supărați. Îi mărturisi apoi, că se gândise luni de zile la ce avea să-i spună şi că luase o decizie. Făcu o pauză, de parcă aştepta să bată toba, iar Fernanda fu complet luată prin surprindere.

— Ce decizie? întrebă ea fără să bănuiască nimic.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim. Fernanda îl privi blocată de pe cealaltă parte a mesei şi, pentru o clipă, se gândi că poate glumea, dar îşi dădu seama că vorbea serios.

— Şi ai hotărât tu aşa? Adică fără să mă întrebi şi pe mine sau să vorbeşti şi cu mine despre asta? Nu contează ce

cred şi eu?

— Fernanda, eşti falită. Nu poți să-ți ții copiii la şcoli private. Will merge la facultate din toamnă. Nu ai competențe pe care să le poți valorifica în vreun fel, spuse Jack foarte deschis.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine sau să mă angajezi? întrebă ea, dintr-odată nervoasă.

Voia să dispună de viața ei, fără ca măcar să o fi consultat. Foarte important, nu pomenise ceva despre iubire. Felul în care formulase întrebarea sunase ca o ofertă de lucru, nu ca o cerere în căsătorie, ceea ce o ofensase foarte tare. Simțise un ton superior în întrebarea lui.

— Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu fi ridicolă! În plus, copiii mă ştiu deja, spuse Jack vizibil iritat.

Pentru el totul avea sens, iar dragostea nu era importantă. O plăcea.

— Da, spuse ea, hotărâtă să-i răspundă cu aceeaşi brutalitate, dar eu nu te iubesc.

De fapt, oferta lui nu o flatase deloc, ci doar o jignise foarte tare. O făcuse să se simtă ca o maşină pe care voia să o cumpere, nu ca o femeie pe care o iubea.

— Am ajunge să ne iubim, continuă el.

Întotdeauna îl plăcuse şi ştia că era un bărbat

responsabil şi de încredere, un om bun, dar între ei doi nu exista niciun fel de magie. Iar ea era convinsă că, dacă s-ar căsători, ar vrea să aibă parte de magie – sau măcar de iubire.

— Cred că ar fi o mişcare inteligentă pentru amândoi. Eu sunt văduv de mulți ani, iar Allan te-a lăsat într-un mare haos. Fernanda, vreau să am grijă de tine şi de copiii tăi.

Pentru o clipă, aproape că o emoționase, dar nu fusese suficient.

Văzându-l cum aştepta un răspuns, îl privi cu atenție şi oftă adânc. Jack nu înțelegea de ce ar avea nevoie de timp de gândire. Îi făcuse o ofertă foarte bună şi se aştepta ca ea să o accepte, tot la fel cum ar fi acceptat o casă sau un job.

— Îmi pare rău, Jack, spuse ea cât se poate de blând. Nu pot să fac aşa ceva.

Începuse să înțeleagă de ce nu se mai recăsătorise. Dacă, de fiecare dată, propunerile lui în căsătorie sunau aşa sau dacă dintotdeauna văzuse căsnicia în termeni atât de pragmatici, cel mai uşor ar fi fost să-şi ia un câine.

— De ce nu? întrebă el încurcat.

— Poate sunt nebună, dar, dacă mă mai recăsătoresc vreodată, vreau să fiu îndrăgostită.

— Nu mai eşti un copil şi ai responsabilități la care

trebuie să te gândeşti.

O ruga, de fapt, să accepte o formă de sclavie, care i-ar fi permis să-l țină pe Will la Harvard. Ar fi preferat să-l trimită la facultatea de stat din oraş. Nu voia să-şi vândă sufletul unui bărbat pe care nu îl iubea, nici măcar pentru copiii ei.

— Cred că ar fi bine să te mai gândeşti.

— Eşti minunat, şi nu cred că te merit, îi spuse ea ridicându-se. Tocmai înțelesese că prietenia lor de o viață şi colaborarea lor se dusese pe apa sâmbetei.

— E posibil, spuse el, încercând să forțeze nota, pentru că îşi dăduse seama că ar putea fi sfârşitul. Dar eu tot vreau să mă însor cu tine!

— Eu nu! spuse ea, privindu-l fix.

Până atunci, nu-şi dăduse seama, dar, în momentul acela, constată că Jack era mult mai insensibil şi mai autoritar decât reuşise să-l vadă ea de-a lungul anilor, îi păsa mai mult de ce simțea el decât de ce voia ea. Probabil de aceea nu se recăsătorise. După ce luase singur decizia, se gândise că ea avea să facă exact ce îi spunea el, iar ea nu avea de gând să-şi petreacă restul vieții aşa. Să facă tot ce-i cerea un bărbat pe care nu-l iubea. Felul în care o ceruse de nevastă fusese mai curând o insultă decât un compliment. Nu demonstrase decât o mare lipsă de respect.

— Apropo, spuse ea, privind înapoi peste umăr şi trântind şervetul pe masă, eşti concediat, Jack!

Şi, zicând asta, se întoarse şi plecă.

Capitolul 22

Până la urmă, reuşi să vândă casa în decembrie. Chiar înainte de Crăciun, bineînțeles. Aşa că mai aveau de petrecut un singur Crăciun în living, lângă bradul aşezat sub magicul candelabru vienez. Lucrurile păreau să se aşeze la locul lor. Cu toții avuseseră un an foarte greu. Încă nu-şi găsise de lucru, dar căuta în continuare. Încercase să obțină un post de secretară part time, ca să poată să fi poată lua pe Sam şi pe Ashley de la şcoală. Până plecau la facultate, voia să se ocupe îndeaproape de ei. Deşi ştia că alte mame se descurcau angajând o babysitter pe timpul zilei, ducându-i la un centru de zi sau lăsându-i singuri acasă, Fernanda voia să facă tot posibilul să fie lângă ei.

Odată cu vânzarea casei, trebuia să ia multe decizii. Fusese cumpărată de un cuplu care se muta din New York, iar agentul imobiliar îi mărturisise că scosese bani buni de pe urma tranzacției. Fernanda dăduse aprobator din cap şi zisese că asta era drăguț. „Atâta cât durează”, adăugase în sinea ei. În ultimii ani, învățase multe lecții legate de lucrurile care contează. După răpirea lui Sam, nu mai avea niciun fel de întrebare. Copiii ei erau cei mai importanți.

Restul nu mai conta. Şi banii, oricât de mulți sau de puțini, erau la fel de nesemnificativi. Contau doar când venea vorba despre mâncarea copiilor ei.

Plănuise să vândă toate lucrurile din casă la licitație. Până la urmă, cumpărătorii casei se arătaseră interesați şi de lucrurile din ea, aşa că primise o sumă frumuşică în plus, în afara prețului deja foarte bun pe care i-l oferiseră pe casă. Soția celui care cumpărase casa o felicitase pentru bunul-gust cu care o aranjase. Până la urmă, toți avuseseră de câştigat.

Ea şi copiii se mutară în ianuarie. Ashley plânse. Sam era trist. Will, ca de obicei în ultima vreme, îi fu de mare ajutor mamei lui. Cără cutii şi împachetă lucrurile. Ba chiar mersese cu ea să caute casă. De fapt, îi rămăseseră suficienți bani cât să cumpere o căsuță, pe care, după vânzarea vilei, puse o ipotecă ieftină. Casa pe care o găsise în Marin era exact pe gustul ei. Era în Sausalito, chiar pe coama unui deal, şi dădea înspre golf, Angel Island şi Belvedere. Era o casă liniştită, confortabilă şi drăguță. De cum o văzură, copiii o îndrăgiră. Îi înscrise pe Ashley şi pe Sam la şcoala publică din Marin, iar Will urma să facă naveta în lunile de şcoală rămase până la absolvire. La două săptămâni după ce se mutaseră, Fernanda îşi găsi un job de

curator într-o galerie aflată la cinci minute distanță de casă. Pe proprietarii galeriei nu părea să fi deranjeze că voia să plece la ora trei în fiecare zi. Salariul era mic, dar măcar era plătit la timp. Îşi găsise un alt avocat, o femeie. Jack era în continuare profund jignit de refuzul ei. Uneori, când îşi amintea de cele întâmplate între ea şi Jack, i se părea amuzant şi trist deopotrivă. Fusese atât de pompos când îi făcuse propunerea! Niciodată nu îi văzuse acea latură.

Ceea ce nu i se părea deloc amuzant era amintirea răpirii lui Sam din urmă cu o vară. Încă mai avea coşmaruri din cauza ei. I se părea ireal. Era unul dintre lucrurile pe care ar fi vrut să le lase în vechea casă. Nu mai putea dormi acolo fără să se simtă copleşită de teama că urma să se întâmple ceva îngrozitor. În Sausalito, dormea mai bine. Nu mai ştia nimic despre Ted din septembrie. Trecuseră patru luni. Într-un final, o sună în martie. Procesul lui Malcolm Stark şi al lui Jim Free fusese programat pentru luna aprilie. Fusese deja amânat de două ori, dar Ted o asigura că de data asta avea să se țină.

— O să avem nevoie de Sam ca martor, spuse el stânjenit, după ce inițial o întrebase ce mai făcea. Se gândise de multe ori la ea, dar n-o sunase niciodată, în ciuda insistențelor lui Rick. Mi-e teamă să nu-l traumatizeze, spuse Ted încet.

— Şi mie la fel, răspunse Fernanda.

I se părea ciudat că se gândea la el. Cumva îl înserase în experiența aceea îngrozitoare. Într-un fel, era parte din ea, deşi pe de altă parte, n-avea nicio legătură. De starea aceea se temuse Ted, motiv pentru care nici nu o sunase. Era sigur că avea să-i amintească mereu de răpire. Rick Holmquist îi spusese că era nebun.

— O să se descurce, spuse ea, referindu-se la Sam.

— Ce face?

— Foarte bine. Nici nu zici că s-a întâmplat ceva. Merge cu Ash la o şcoală nouă. Cred că le-a prins bine schimbarea. E ca un nou început.

— Văd că ai altă adresă.

— Îmi place foarte mult casa în care ne-am mutat, îi mărturisi ea râzând. Se simțea din voce. Lucrez la o galerie, la cinci minute distanță de casă. Ar trebui să ne faci o vizită când ai timp.

— O să vin, promise el, dar nu mai dădu niciun semn până cu trei zile înainte de proces.

O sună să-i spună unde să-l aducă, şi când Fernanda îi spuse lui Sam, acesta începu să plângă.

— Nu vreau să merg. Nu vreau să-i mai văd. Nici ea nu mai voia, dar Sam trecuse prin lucruri mult mai grele.

Fernanda îl sună pe terapeutul specializat în traume şi merse cu Sam în vizită. Discutară despre incapacitatea lui de a depune mărturie şi dacă era înțelept să îl facă să treacă prin aşa ceva. Într-un final, Sam fu de acord, iar terapeutul îi spuse că în felul acesta ar putea să încheie definitiv acel episod şi să-şi găsească liniştea. Fernanda se temea că urma să aibă şi mai multe coşmaruri. Doi dintre răpitori muriseră, inclusiv cel care îl ajutase să scape. Ceilalți doi erau în închisoare. Pentru ea, totul se încheiase şi crezuse că şi pentru Sam. Când ajunse cu Sam la Curtea de Justiție în ziua stabilită, o apucară emoțiile. Pe Sam începuse să-l doară stomacul după micul dejun – nici ea nu se simțea mai bine

Ted o aştepta în fața clădirii. Arăta la fel ca ultima oară când îl văzuse. Era calm, frumos îmbrăcat, foarte îngrijit, inteligent şi preocupat de starea lui Sam.

— Ce mai faci, şerifule? îl întrebă zâmbind.

Sam nu părea foarte bucuros.

— Îmi vine să vomit.

— Asta nu-i chiar bine. Hai să stăm de vorbă cinci minute! Cum aşa?

— Mi-e teamă că o să-mi facă rău, spuse el direct.

Avea sens, căci nu ar fi fost prima oară.

— Eu nu o să permit să ți se întâmple ceva. Îşi descheie sacoul şi îi arătă pentru o secundă pistolul. Am aici ce-mi trebuie, dar să ştii că, la tribunal, ei sunt legați cu cătuşe. Nu se pot mişca deloc.

— Şi pe mine m-au legat, spuse Sam foarte supărat şi începu să plângă.

Cel puțin vorbea despre asta. Era o schimbare. Fernandei i se făcu rău, şi îl privi pe Ted, care părea la fel de nefericit ca ea. Îi veni apoi o idee. Le sugeră să meargă peste drum să ia ceva de băut până se întorcea el.

Îi luase douăzeci de minute. Se întâlnise cu judecătoarea, cu avocatul apărării şi cu cel al acuzării, şi acceptaseră cu toții ca Sam şi mama lui să fie interogați în camera judecătorului, în prezența juriului, dar nu de față cu acuzații. În felul acela, Sam nu mai era nevoit să fi vadă. Îi putea identifica din fotografii. Ted insistase că, pentru copil, ar fi mult prea traumatizant să depună mărturie într-o sală de tribunal şi să îşi vadă din nou răpitorii. Când îi dădu vestea lui Sam, băiatul se lumină la față, iar Fernanda răsuflă uşurată.

— Cred că o să-ți placă foarte tare judecătoarea. E foarte drăguță, îi spuse lui Sam. Când intră în încăpere, lui Sam i se păru că era foarte blândă, ca o bunică. Într-o pauză, îi

oferi lapte şi prăjiturele şi îi arătă câteva poze cu nepoții ei. Simțea compasiune față de Sam şi față de mama lui pentru încercarea prin care trecuseră.

Acuzarea îi puse întrebări lui Sam aproape toată dimineața, şi, după ce terminară, Ted îi scoase în oraş să mănânce de prânz. Rândul apărării era după-amiază. De asemenea, apărarea solicită dreptul de a-l putea chema oricând ca martor. Până atunci, se descurcase foarte bine. Ted nu era deloc surprins.

Merseră la un restaurant italian, destul de aproape de Curtea de Justiție. Nu aveau timp să meargă prea departe, însă Ted ştia că amândoi simțeau nevoia de o pauză. Sam şi Fernanda nu vorbiră prea mult în timpul mesei. Avuseseră o dimineață dificilă, care adusese la suprafață multe amintiri neplăcute pentru Sam. Fernanda îşi făcea griji cu privire la impactul pe care această experiență urma să-l aibă asupra lui.

— Îmi pare rău că trebuie să treceți prin asta, spuse Ted în timp ce achita nota.

Fernanda se oferi să-şi plătească jumătatea ei, însă Ted o refuză zâmbind. Purta o rochie roşie şi tocuri. Ted observase că se fardase. Se întreba dacă se vedea cu Jack, dar nu voia să o întrebe. Poate ieşea cu altcineva. Vedea clar că era într-

o stare emoțională mult mai bună decât în vară. Mutarea în noua casă şi noul loc de muncă îi prinseseră probabil bine. Şi el trecuse prin câteva schimbări. Le spuse că se hotărâse să plece din poliție, după treizeci de ani.

— Da? De ce? întrebă ea uimită.

Era făcut să fie polițist, şi ştia că îşi iubea meseria.

— Vechiul meu partener, Rick Holmquist, vrea să înceapă o afacere de protecție privată. Investigații personale, protecție VIP, un picuț cam pretențios pentru gustul meu, dar el spune că este cel mai bun moment. Şi eu zic la fel. Are dreptate.

După treizeci de ani, se impune o schimbare. Fernanda mai ştia că, după treizeci de ani, putea primi o pensie foarte mare. Era o idee bună. Planul lui Holmquist i se părea profitabil până şi ei.

În după-amiaza aceea, echipa apărării încercă să demonteze mărturia lui Sam, dar fără succes. Sam era de neîntors şi de nezdruncinat şi avea o memorie impecabilă. De fiecare dată, îşi susținu povestea fără nicio abatere. Îi identifică pe ambii acuzați în fotografiile pe care le prezentă acuzarea. Fernanda nu reuşi să îi identifice pe bărbații care îi răpiseră copilul, pentru că purtaseră cagule. Mărturia ei despre momentul răpirii se dovedi foarte emoționantă, iar

descrierea celor patru bărbați omorâți în bucătărie fu îngrozitoare. La sfârşitul zilei, judecătoarea le mulțumi şi îi trimise acasă.

— Ai fost vedetă! îi spuse Ted lui Sam, zâmbind, în timp ce plecau de la Curtea de Justiție. Ce-ți face stomacul?

— E bine! spuse Sam mulțumit.

Până şi judecătoarea îi spusese că se descurcase de minune. Abia împlinise şapte ani, iar Ted îi mărturisi că şi lui i-ar fi fost la fel de greu să depună mărturie, chiar dacă era mult mai mare decât el.

— Haideți la o înghețată! îi invită Ted. Îi conduse pe Sam şi pe Fernanda până la maşină şi le propuse să meargă în piața Ghirardelli. Lui Sam i se păru o idee bună. Şi Fernandei la fel. Aveau o stare festivă cu toții, iar Sam comandă Hot Fudge Sundae, iar, pentru adulți, Ted comandă o băutură pe bază de plante, cu înghețată de vanilie.

— Mă simt ca un copil la aniversarea zilei de naştere, chicoti Fernanda.

Era extrem de uşurată că procesul lui Sam se încheiase. Ted îi spuse că erau slabe şanse să-l cheme din nou. Mărturia lui Sam fusese de neatacat în fața apărării. Ted nu avea nicio îndoială că cei doi aveau să fie condamnați. De

asemenea, era sigur că, deşi arăta ca o bunicuță, judecătoarea avea de gând să le dea pedeapsa cu moartea. Era foarte posibil. Ted îi spuse că Phillip Addison era judecat separat de un tribunal federal pentru conspirație la răpire şi pentru toate condamnările federale, respectiv evaziune fiscală, spălare de bani şi producție de droguri. Urma să petreacă mult timp în închisoare, şi, cel mai probabil, Sam nu mai trebuia să depună mărturie în cazul lui. Avea de gând să-i sugereze lui Rick să folosească în procesul federal transcrierile declarației pe care Sam o făcuse în procesul de stat, pentru a-l scuti pe copil de un chin inutil. Nu era sigur că avea să fie de acord, dar voia să facă tot ce putea ca să-l scutească. Deşi Rick urma să plece din FBI, Ted ştia că avea să lase cazul lui Addison pe mâini bune şi că avea să depună el însuşi mărturie. Rick voia să-l închidă pe Addison pentru totdeauna şi, la fel ca Ted, voia să se facă dreptate. Fernanda era uşurată. Era plăcut să ştie că toate nenorocirile rămâneau undeva în trecut. Odată încheiat procesul, coşmarul lor luase, în cele din urmă, sfârşit.

Ultima parte avu loc o lună mai târziu, când se pronunță sentința. Era exact la un an de la ziua în care începuse totul, când Ted sunase la uşă să afle mai multe detalii

despre maşina care fusese aruncată în aer pe strada lor. Când Ted îi telefonă, Fernanda citea articolul despre sentința răpitorilor. Malcolm Stark şi James Free fuseseră condamnați la moarte, ca urmare a crimelor comise. Nu ştia când aveau să fie executați sau dacă aveau să fie, într-adevăr, executați, având în vedere că puteau face nenumărate recursuri, dar nu vedea niciun motiv să nu se ajungă la asta. Procesul lui Phillip Addison nu începuse încă. Bărbatul se afla în custodia FBI-ului, iar avocații lui făceau tot posibilul să fi amâne procesul. Mai devreme sau mai târziu, Fernanda ştia că avea să fie condamnat. În cazul celorlalți doi, se făcuse dreptate. Şi, mai important decât orice, Sam era în viață, teafăr şi nevătămat.

— Ai citit despre pedepse în ziare? o întrebă Ted imediat ce o sună. Părea bine dispus şi îi spuse că avea multe pe cap. Plecase din poliție de o săptămână şi de-a tund o ținuse tot într-o petrecere de rămas-bun.

— Da, am citit, îi confirmă Fernanda. Niciodată n-am crezut în pedeapsa cu moartea.

Întotdeauna i se păruse ceva exagerat şi era suficient de religioasă încât să creadă că nimeni nu avea dreptul să ia viața altcuiva. Şi totuşi, nouă oameni fuseseră omorâți, şi un copil, care se întâmplase să fie copilul ei, fusese răpit.

— Însă de data asta mi se pare un lucru corect. Bănuiesc că punctul de vedere se mai schimbă dacă ți se întâmplă ție.

Ştia că, dacă i-ar fi omorât copilul, faptul că răpitorii ar fi fost condamnați la moarte n-ar fi putut compensa absența copilului ei. Ea şi Sam avuseseră foarte mare no-roc. Şi Ted ştia asta. Lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură, însă era recunoscător că nu se întâmplase aşa.

Fernanda se gândi apoi la ceva ce discutaseră mai de mult.

— Când vii la noi la masă?

Îi datora măcar atâta lucru pentru bunătatea pe care le-o arătase. O cină era cel mai mărunt lucru pe care i-l putea dărui. În ultimele luni, îi fusese dor de el, deşi înțelese din asta că viața curgea frumos pentru amândoi. Spera să nu mai aibă nevoie de serviciile lui prea curând – de ale lui sau de ale vreunui coleg de-al lui. După toate nenorocirile prin care trecuse alături de el, îl considera un prieten drag.

— De fapt, de-asta te-am sunat. Voiam să te întreb dacă pot să trec pe la voi. Am un cadou pentru Sam.

— O să se bucure să te vadă. Fernanda zâmbi şi se uită la ceas. Trebuia să ajungă la muncă. Mâine poți?

— Da, mi-ar plăcea, răspunse Ted zâmbind în timp ce îşi nota noua ei adresă.

— Pe la şapte?

Ted încuviință, apoi închise telefonul şi rămase în birou, uitându-e pe fereastră multă vreme. Nu-i venea să creadă că trecuse deja un an. Îşi adusese aminte de curând, când citise necrologul judecătorului McIntyre. Avusese noroc că nu fusese ucis cu un an în urmă, când maşina lui sărise în aer. Murise din cauze naturale.

— La ce visezi? N-ai treabă? îl apostrofă Rick în clipa când se opri în dreptul uşii de la biroul lui Ted. Dăduseră drumul afacerii şi le mergea bine. Aveau o piață destul de mare pentru serviciile lor, iar, cu o săptămână în urmă, Ted îi spusese fostului său partener, Jeff Stone, că nu se mai distrase de multă vreme aşa. Îi plăcea să lucreze din nou cu Rick. Serviciile de securitate şi protecție se dovediseră o idee de afaceri foarte bună.

— Lasă-mă în pace, Domnule Agent Special! Ieri ți-ai luat o pauză de prânz de trei ore. O să-ți tai din salariu dacă se mai repetă.

Rick izbucni în râs. Ieşise în oraş cu Peg. În câteva săptămâni, urmau să se căsătorească. Totul se aranjase cum nu se putea mai bine. Ted era cavalerul lui de onoare.

— Şi să nu-ți imaginezi că-ți iei concediu cu plată pentru luna de miere. Avem o afacere de condus aici. Dacă ai de

gând să te căsătoreşti şi să fugi în Italia, s-o faci în timpul liber.

Rick se învârti prin birou rânjind. La un moment dat, se aşeză pe un scaun. De ani de zile nu mai fusese atât de fericit. Se săturase până peste cap de munca lui de la FBI, aşa că prefera să aibă propria afacere.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Rick uitându-se către el.

Îşi dădu seama că îl rodea ceva.

— Mă duc mâine să iau cina la familia Barnes, în Sausalito. S-au mutat.

— Frumos. Am voie să pun întrebări nepoliticoase? Ca, de exemplu, care sunt intențiile tale, domnule Lee?

Privirea lui Rick era mult mai serioasă decât cuvintele pe care le folosea. Ştia ce simțea Ted – sau cel puțin aşa credea. Nu ştia însă ce avea de gând să facă. Pe de altă parte, nici Ted nu avea un răspuns la întrebarea lui.

— Nu voiam decât să-i văd pe copii.

— Păcat, spuse Rick cu un aer dezamăgit. Era atât de fericit cu Peg, încât îşi dorea ca toți să fie la fel de fericiți. Mie mi se pare că întorci spatele unei femei bune.

— Da, este o femeie bună, încuviință Ted. Existau însă mai multe lucruri cu care nu se putuse împăca şi cu care probabil nu s-ar fi împăcat niciodată. Cred că se vede cu

cineva. Arăta minunat la proces.

— Poate arăta bine pentru tine, îi sugeră Rick, dar pe Ted îl pufni râsul.

— E o tâmpenie!

— Şi tu eşti un tâmpit! Mă scoți din pepeni câteodată. De fapt, mai tot timpul.

Rick se ridică şi plecă din biroul lui Ted. Ştia că prietenul lui era mult prea încăpățânat.

Amândoi avură mult de lucru în acea după-amiază, iar Ted rămase la muncă până târziu, aşa cum făcea întotdeauna.

A doua zi, fusese mai mult prin oraş. Abia spre seară îl văzu Rick la birou. Se pregătea să plece la Sausalito, direct de la birou, şi avea în mână un cadou mic, frumos împachetat.

— Ce-ai acolo? întrebă Rick.

— Nu e treaba ta! spuse Ted vesel.

— Foarte frumos! replică Rick rânjind cu subînțeles, în vreme ce Ted trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ieşire. Succes! strigă Rick după el.

Ted izbucni în râs, şi uşa se închise în urma lui. Când Ted plecă, Rick rămase locului, privind în gol pentru o vreme, sperând că lucrurile aveau să decurgă în favoarea lui

Ted în seara aceea. Era timpul să i se întâmple şi lui ceva frumos.

Capitolul 23

Când se auzi soneria, Fernanda era în bucătărie, cu şorţul atârnat de gât. O rugă pe Ashley să răspundă. Se înălţase cu vreo şapte centimetri în ultimul an, iar Ted păru surprins când o văzu. La treisprezece ani, nu prea mai semăna a copil, ci mai degrabă a femeie. Purta o fustă de blugi scurtă, o pereche de sandale împrumutate de la mama ei şi un tricou. Era o fetiţă foarte drăguţă, care părea nu fiica Fernandei, ci sora ei geamănă. Aveau aceleaşi trăsături, aceleaşi dimensiuni, deşi era mai înaltă decât mama ei. Şi părul era la fel, blond şi lung.

— Ce-ai mai făcut, Ashley? o întrebă Ted de cum intră pe uşă.

Întotdeauna îi plăcuseră copiii Fernandei. Erau politicoşi, bine-crescuţi, prietenoşi, veseli şi amuzanţi. Se vedea cu ochiul liber câtă iubire şi cât timp investise în ei.

Imediat ce Ted intră în casă, Fernanda scoase capul pe uşa de la bucătărie şi îi oferi un pahar cu vin, pe care acesta îl refuză. Nu prea bea, nici măcar când nu era de serviciu, adică mai niciodată. Fernanda dispăru înapoi în bucătărie, iar Will intră în peisaj, bucuros să-l revadă pe Ted. Se

salutară bărbăteşte. Will strălucea. Vorbeau deja de câteva minute bune despre afacerea lui Ted, când Sam dădu buzna în cameră. Avea o personalitate care se potrivea perfect cu părul lui roşcat. Când îl văzu pe Ted, zâmbi larg.

— Mi-a zis mama că mi-ai adus un cadou. Ce este? întrebă Sam râzând, iar Fernanda veni repede din bucătărie şi-l certă.

— Sam, eşti nepoliticos!

— Păi, aşa ai zis... replică Sam.

— Da, ştiu, dar dacă a uitat sau s-a răzgândit? L-ai face să se simtă prost.

— Ah!

Sam părea dezumflat de apostrofarea Fernandei. Ted îi dădu pachetul, pe care i-l adusese de la muncă. Era mic şi pătrat şi arăta misterios. Sam i-l luă din mână cu un zâmbet viclean.

— Pot să-l deschid acum?

— Da, poți.

Îi părea rău că nu le adusese ceva şi celorlalți, însă cadoul lui Sam era ceva ce păstrase de la proces. Pentru el, era foarte important. Spera ca şi pentru Sam să fie la fel.

Când Sam deschise cutia, găsi înăuntru un toc mic de pistol, din piele. Era tocul lui Ted, pe care îl purtase vreme

de treizeci de ani. După ce îl deschise, îl privi cu atenție, apoi se uită uimit spre Ted. Era insigna lui în formă de stea şi avea un număr pe ea. Pentru el, era foarte importantă. Fernanda era la fel de surprinsă ca fiul ei.

— E chiar a ta, aia adevărată? Sam se uită cu încântare la ea, apoi la Ted.

Îşi dăduse seama că era, într-adevăr, insigna lui. Era urâtă, însă Ted o lustruise pentru el. Strălucea în mâinile lui.

— Da, e a mea. Acum, că m-am pensionat, nu mai am nevoie de ea. Dar pentru mine e specială. Vreau să o păstrezi. Nu mai eşti adjunctul meu, Sam. Acum eşti ofițer în toată regula. După doar un an, e o promovare importantă. Trecuse fix un an de când Ted îl făcuse adjunct. Venise la ei acasă să discute despre maşina aruncată în aer pe strada lor.

— Pot să o port?

— Sigur că da. Ted i-o prinse în piept, iar Sam se duse să se vadă în oglindă, în timp ce Fernanda îl privea pe Ted cu ochii plini de recunoştință.

— A fost un gest incredibil de frumos din partea ta, îi spuse ea încet.

— A câştigat-o. Din greu, aş zice.

Cu toții erau de acord. Fernanda încuviință din cap, iar Ted îl urmări cum țopăia de colo-colo, cu ea în piept.

— Sunt ofițer de poliție! strigă el. Se întoarse apoi către Ted, cu o întrebare foarte sinceră: Pot să arestez oameni?

— Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă pe cine arestez, îl avertiză Ted zâmbind. N-aş aresta oameni mari şi răi, care s-ar putea înfuria pe tine. Ted anticipase corect că Fernanda avea să i-o ia şi să o pună bine, alături de alte lucruri importante, cum ar fi ceasul şi butonii tatălui său. Ştia că Sam avea s-o scoată din când în când din cutie să se uite la ea. Orice băiat ar fi făcut la fel.

— O să-mi arestez toți prietenii, spuse Sam cu mândrie. Pot s-o iau la şcoală, mama?

Era atât de încântat, că abia putea să stea pe scaun, iar Ted părea foarte mulțumit. Făcuse ceea ce trebuia.

— Ți-o aduc eu la şcoală, îi sugeră Fernanda, şi o iau înapoi acasă după ce o arăți colegilor şi le spui care-i treaba cu ea. Nu cred că vrei să o pierzi sau să o strici la şcoală. E un cadou foarte, foarte special.

— Ştiu, spuse Sam, cuprins de venerație.

Câteva minute mai târziu, se aşezară cu toții la masă. Fernanda le pregătise friptură de vită, budincă Yorkshire, piure de cartofi, garnitură de legume, prăjitură cu ciocolată

şi îngheţată. Copiii erau impresionaţi de eforturile pe care le făcuse. La fel şi Ted. Era o masă copioasă. Încă mai stăteau la masă, discutând diverse, când copiii se ridicară şi urcară în camerele lor. Mai aveau câteva săptămâni de şcoală până la vacanţa de vară, iar examenele finale ale lui Will începeau într-o săptămână, aşa că avea de studiat. Sam îşi duse insigna în camera lui, să se mai uite puţin la ea, iar Ashley dădu fuga la telefon, să îşi sune prietenele.

— Ce masă bună! N-am mai mâncat aşa bine de ani de zile. Mulţumesc! spuse el, simţind că abia se mai putea mişca. În ultima vreme, lucra până târziu, se ducea la sală şi ajungea acasă pe la miezul nopţii. Nu se mai oprea să mănânce pe nicăieri. N-am mai mâncat ceva gătit acasă de ani de zile.

Lui Shirley nu-i plăcea să gătească, aşa că lua mâncare gata preparată de la restaurantul părinţilor ei. Nici măcar pentru copii nu gătise, preferând să-i scoată adesea în oraş.

— Soţia nu-ţi găteşte?

Fernanda era surprinsă. Apoi observă dintr-odată că nu purta verigheta. Cu un an în urmă, când Sam fusese răpit, avea verigheta pe deget. Acum nu mai era.

— Nu, nu mai găteşte, spuse el scurt, apoi se gândi că ar trebui să dea nişte explicaţii. Ne-am despărţit după Crăciun.

Cred că ne-aşteptam de mult timp să se întâmple, şi ar fi trebuit să facem pasul ăsta cu ani în urmă. Dar ne venea greu.

Trecuseră cinci luni, şi el tot nu ieşise cu nicio femeie. Din mai multe puncte de vedere, se simțea, în continuare, căsătorit cu ea.

— S-a întâmplat ceva anume?

Fernandei îi părea rău pentru el. Ştia cât de loial îi fusese soției şi cât de mult prețuia căsătoria, chiar dacă recunoscuse că lucrurile nu erau chiar grozave între ei. Şi că pur şi simplu erau foarte diferiți.

— Da şi nu. Cu o săptămână înainte de Crăciun, mi-a spus că se duce în Europa cu prietenele ei, să petreacă sărbătorile, şi că se întoarce după Anul Nou. Nu a înțeles de ce m-am supărat. A crezut că nu vreau să se distreze. I-am zis că ar trebui să fie cu noi acasă, cu mine şi cu băieții. Mi-a zis că aşa am făcut eu în toți anii şi că acum i-a venit şi ei rândul. Cred că are dreptate. Munceşte mult, a economisit mulți bani. Se pare că s-a distrat foarte bine. Mă bucur pentru ea. Mi-am dat seama însă că nu mai avem mare lucru în comun. Multă vreme n-am avut, dar m-am gândit că ar trebui să rămânem căsătoriți. Am zis că nu e bine să ne despărțim cât sunt copiii mici. În orice caz, m-am tot

gândit cât a fost plecată şi, când s-a întors, am întrebat-o ce părere are. Mi-a zis că şi ea voia să ne despărţim de multă vreme, dar îi fusese teamă să-mi spună. Nu voia să-mi rănească sentimentele, ceea ce mi se pare un motiv cam patetic de a rămâne căsătorit. La trei săptămâni după ce ne-am despărţit, a cunoscut pe altcineva. I-am lăsat casă, iar eu mi-am luat un apartament în centru. Mai durează până mă obişnuiesc, dar e bine. Acum, îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme. Sunt cam bătrân ca să mai ies în oraş cu alte femei. Tocmai împlinise patruzeci şi opt de ani. Fernanda împlinise patruzeci şi unu în vară, şi avea exact acelaşi sentiment. Zi-mi despre tine! Ieşi cu avocatul ăla? Era sigur că avocatul ăsta urmărise şi că aşteptase momentul potrivit, până când Fernanda se va fi obişnuit cu văduvia, însă fix atunci intervenise răpirea. Ted intuise destul de bine.

— Jack? îl întrebă ea râzând şi clătină din cap. De ce spui asta?

Era foarte perspicace. Pe de altă parte, meseria lui presupunea să studieze oamenii.

— Mi s-a părut că te place, spuse Ted ridicând din umeri.

Se gândi că poate greşise când îşi exprimase părerea, având în vedere reacţia ei.

— M-a plăcut. Mi-a zis că ar trebui să mă mărit cu el de dragul copiilor, ca să mă poată ajuta cu bani. Mi-a zis că el a luat o „decizie” în acest sens şi că este bine să fac pasul ăsta, pentru mine şi pentru copiii mei. Singura problemă a fost că a uitat să-mi ceară şi mie părerea. Iar eu nu am fost de acord cu el.

— De ce nu?

Ted rămase surprins. Jack era deştept, arăta bine şi avea succes. Lui i se păruse perfect pentru Fernanda. Aparent, ea nu avea aceeaşi părere.

— Nu-l iubesc. O spuse cumva de parcă asta ar fi explicat totul, apoi îi zâmbi. L-am concediat. Nu mai e nici avocatul meu.

— Săracul! Ted nu se putu abține să nu râdă gândindu-se la imaginea pe care i-o descrisese, la felul în care fusese refuzat şi concediat în aceeaşi zi. Păcat! Părea un tip de treabă.

— Atunci să te căsătoreşti tu cu el! Eu nu vreau. Prefer să stau cu copiii mei.

Era sinceră. Ted o privea cu admirație. Nu ştia exact ce să spună.

— Apropo, eşti despărțit sau divorțat?

Nu că ar fi contat. Era curioasă să afle cât de serios

fusese când îi spusese că se despărțise de Shirley. Nu prea îi venea să creadă că divorțase. Cum nici lui nu prea îi venea să creadă.

— În şase săptămâni se va finaliza divorțul, spuse el cu tristețe.

După douăzeci şi nouă de ani, era trist că se întâmpla. Începuse să se obişnuiască, dar fusese o mare schimbare pentru el.

— Poate ieşim la un film cândva, zise el cu grijă.

Fernanda zâmbi. I se părea un început cel puțin ciudat, după ce petrecuseră zile bune împreună, apoi nopți pe podea în sufragerie, iar el stătuse tot timpul lângă ea, ținând-o de mână până când echipa SWAT i-l adusese înapoi pe Sam.

— Mi-ar plăcea. Ne-a fost dor să te vedem, îi spuse ea cu sinceritate.

Îi păruse rău că n-o sunase niciodată.

— Mi-a fost teamă că o să-ți aduc aminte de lucruri foarte dureroase, după toate câte s-au întâmplat.

Fernanda clătină din cap.

— Nu eşti o amintire urâtă, Ted. Eşti singura parte frumoasă din acele amintiri urâte. Tu şi salvarea lui Sam.

Fernanda îi zâmbi din nou, emoționată de grija lui.

Întotdeauna se purtase impecabil cu ea şi copiii.

— Sam e înnebunit după insigna ta.

— Mă bucur. Aveam de gând să i-o las unuia dintre băieții mei, dar apoi m-am gândit că trebuie să ajungă la Sam. A meritat-o.

Fernanda încuviință din cap.

— Da, aşa e. Nu termină bine propoziția, că-şi aminti de anul care trecuse, de toate lucrurile pe care şi le spuseseră, de lucrurile care rămăseseră nespuse, dar pe care amândoi le simțiseră în egală măsură. Între ei, se stabilise o legătură. Singura piedică în relația lor fusese loialitatea pe care Ted o simțea față de căsnicia lui, aşa nereuşită cum era. Fernanda îl respectase pentru asta. Acum, păreau să o ia de la capăt. O privi puțin, apoi amândoi uitară ce se petrecuse cu un an în urmă. Părea că totul se îndepărta uşor de ei, şi, fără să spună vreun cuvânt, Ted se aplecă spre ea şi o sărută.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îi şopti el.

Fernanda dădu aprobator din cap, apoi îi zâmbi.

— Şi mie. Am fost tare tristă că n-ai sunat. Credeam că ne-ai uitat.

Vorbeau în şoaptă, ca să nu-i audă nimeni. Casa era mică, iar copiii erau prin preajmă.

— Nu credeam că pot… A fost o prostie din partea mea,

spuse el, apoi o sărută din nou.

Nu se mai putea stăpâni, dorindu-şi să nu fi aşteptat atât. Pierduse luni întregi fără să o sune, gândindu-se că nu era suficient de bun sau de bogat pentru ea. Abia acum îşi dădea seama că nu fusese foarte inteligent. Era o femeie aparte. Era reală. Ştia de când cu răpirea că o iubea. Şi ea îl iubea pe el. Când îi vorbise lui Jack despre magie, la magia dintre ea şi Ted se referise, dar Jack nu înțelesese. Era un altfel de compliment de la Dumnezeu... unul bun, din cele care alină rănile vechi ale unei pierderi, ale unei frici, ale unei tragedii. Amândoi visaseră la genul ăsta de fericire, de care nu mai avuseseră parte de foarte mult timp.

Rămaseră la masă sărutându-se, apoi el o ajută să strângă şi o urmă în bucătărie, unde o sărută din nou. Tocmai o luase în brațe, când Sam intră urlând în bucătărie. Săriră amândoi ca arşi.

— Eşti arestat! spuse el foarte hotărât, amenințându-i cu o armă imaginară.

— Pentru ce? întrebă Ted, întorcându-se către el rânjind.

Sam îi speriase atât de tare, că Ted aproape făcuse infarct, iar Fernanda chicoti stânjenită.

— Pentru că ai pupat-o pe mama! spuse Sam cu un zâmbet accentuat şi puse „arma” deoparte, în vreme ce Ted

îi zâmbea.

— Există vreo lege care să interzică asta? întrebă Ted, trăgându-l pe Sam aproape de el şi luându-l în brațe, incluzându-l în cercul lor.

— Nu, poți s-o iei! spuse Sam hotărât, încercând să se elibereze din îmbrățişarea lor, pe care o găsea tare stânjenitoare. Cred că te place. A zis că i-a fost dor de tine. Şi mie mi-a fost, spuse el, după care dădu fuga să-şi anunțe sora că Ted o sărutase pe mama.

— Deci e oficial. Ted o luă în brațe. Părea tare mulțumit. Mi-a zis că pot să te iau. Te iau acum sau mai târziu?

— Poți să rămâi pe fază, spuse ea încet.

Şi ei îi surâdea ideea.

— S-ar putea să te plictiseşti de mine.

Shirley se plictisise şi îi afectase încrederea în el însuşi. Fusese rănit de faptul că cineva la care ținuse nu-l mai iubea. Fernanda era cu totul altfel, iar Rick avusese dreptate, el şi Fernanda se potriveau mult mai bine decât se potrivise vreodată cu Shirley.

— N-o să mă plictisesc de tine, spuse ea încet.

În ciuda circumstanțelor dramatice, cu nimeni nu se mai simțise atât de confortabil cum se simțise cu el în săptămânile acelea. Îl întâlnise într-un mod cu totul aparte.

Aşteptaseră momentul potrivit – în sfârşit, venise.

În hol, îi ură noapte bună, promițându-i să o sune a doua zi. Lucrurile se schimbaseră. În sfârşit, avea o viață normală. Dacă voia, putea să plece de la serviciu şi să se ducă acasă seara. Dacă avea motive. Nu mai avea ture de după-amiază sau ore de lucru imposibile. Tocmai se pregătea să o sărute de noapte bună, când Ashley trecu pe lângă ei şi le aruncă o privire plină de înțeles. Nu părea să aibă ceva împotrivă. Părea complet relaxată văzându-i unul în brațele celuilalt, iar Ted era mulțumit. Ea era femeia pe care o aşteptase. Familia ei era familia de care îi era dor de când copiii lui crescuseră. Sam era băiatul pe care îl salvase şi pe care ajunsese să îl iubească. Ea era femeia de care avea nevoie. Ted era magia la care visase ea şi pe care nu se gândea s-o mai găsească.

O mai sărută o dată, apoi coborî în grabă scările spre maşină. Îi făcu din nou semn cu mâna. Chiar şi după ce plecă, Fernanda rămase în pragul uşii, zâmbind.

Abia ajunsese la jumătatea podului, zâmbind de unul singur, când îi sună telefonul. Spera să fie Fernanda, dar era Rick.

— Deci? Cum a fost? Nu suport suspansul.

— Nu e treaba ta, spuse Ted rânjind.

Se simțea ca un puşti, mai ales acum, că vorbea cu Rick. Ea îl făcea să se simtă bărbat.

— Ba da, este! insistă Rick. Vreau să fii fericit!

— Sunt!

— Serios? întrebă Rick cu uimire.

— Da. Serios. Ai avut dreptate. În legătură cu tot.

— Sfinte Sisoe! Măi, să fie! Bravo, prietene! Era şi timpul, spuse Rick cu uşurare şi cu mare bucurie.

— Da, răspunse Ted. Era şi timpul.

Închise apoi telefonul, dar continuă să zâmbească în vreme ce traversa podul.